SARAH ADAMS

Autoarea bestsellerelor
TACTICA IUBIRII și *EVADARE LA ROMA*

REPETIȚII PENTRU IUBIRE

LITERA

BLUE MOON

SARAH ADAMS

REPETIȚII PENTRU IUBIRE

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LITERA
București

Această carte e dedicată celor sensibili. Celor tandri și sentimentali. Introvertiților cărora le e teamă să iasă în evidență.

„Să plantezi într-o grădină înseamnă să crezi în ziua de mâine."

Audrey Hepburn

CAPITOLUL 1

Annie

Sunt convinsă că întâlnirile au fost create de un geniu malefic pentru a tortura omenirea. Exagerez? Chiar deloc. Pentru persoanele introvertite ca mine, care suferă de anxietate socială, să ieşi la o întâlnire e ceva asemănător cu o epilare inghinală. Cu crampele din a doua zi de menstruaţie. Cu o intervenţie stomatologică de urgenţă, apărută pe neaşteptate – şi, ca să vezi: la cabinet tocmai li s-a terminat novocaina!

– Încă o dată, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu berea, îi spun bărbatului care stă în faţa mea.

– Nu-i nici o problemă, răspunde el pe un ton sec care arată că e clar o problemă.

Nu merge bine. Nu că ar fi mers vreodată bine la întâlnirile de dinainte de asta, dar acum chiar nu e cazul. Cred că e noul meu record personal să fac un bărbat să nu mă placă în primele zece minute ale întâlnirii. Pentru că John, tipul care stă în faţa mea cu tricoul cu guler şi pantalonii de doc uzi de la berea pe care am vărsat-o din greşeală de pe masă în poala lui, pare gata-gata să dea bir cu fugiţii. Şi nici nu pot să i-o iau în nume de rău.

De ce mi-am închipuit că pot să fac asta? Au trecut ani întregi de când ieşeam la întâlniri şi nici măcar atunci nu îmi

plăcea prea tare. Sunt genul de persoană care evită cu orice preț să fie în centrul atenției. Căreia nu-i trece prin minte ce să spună când bărbatul din fața ei se uită fix la ea.

Din nou, mă întreb: „Ce cauți tu aici, Annie?!"

A, da! Din cauza negresei. Ei, mai întâi a fost pentru că mi-am dat seama că, și după ce ajunsesem să am florăria la care mama visase toată viața ei, senzația sâcâitoare că ceva tot lipsește mă apăsa în continuare. Așa că m-am hotărât să pun la cale un plan prin care să mă așez la casa mea cu un partener perfect – pentru că acesta e singurul aspect al vieții mele care nu e pus la punct. Și, având în vedere că mi se scurgeau ochii după John (bărbatul pe care eu și surorile mele îl numeam Sexy Casierul de la Bancă atunci când vorbeam între noi), m-am gândit că poate el era candidatul perfect pentru acest post.

Postul respectiv are cerințe foarte clare, bazate pe căsnicia plină de iubire răvășitoare pe care au avut-o părinții mei. În primul rând, trebuie să locuiască în zonă și să se tragă dintr-o familie de aici, din Roma, Kentucky; în al doilea, trebuie să aibă un serviciu stabil; în al treilea, trebuie să fie bun la suflet și să-mi susțină aspirațiile profesionale; iar în al patrulea, trebuie să-și dorească să întemeieze o familie.

Acestea sunt singurele lucruri care contează pentru mine.

Așa că, data următoare când m-am dus la bancă să depun un cec, mi-am folosit Episodul Anual de Extrovertită și l-am întrebat dacă ar vrea să ieșim în oraș. Printr-o minune, a acceptat, iar eu mi-am petrecut următoarea săptămână revenindu-mi de pe urma presiunii pe care o îndurasem invitându-l.

În fine, când i-am propus să ne vedem în afara orașului, să mai schimbăm peisajul (și să evităm ca oamenii din urbea noastră cu un singur semafor să-și bage nasul în treburile noastre), el a propus să mergem la Peppercorn, un restaurant cu atmosferă plăcută aflat cam la treizeci de minute de mers cu mașina. Iar când l-am căutat pe internet, am descoperit că pe Yelp oamenii

spuneau că avea în meniu o negresă uriașă delicioasă. Nici că se putea ceva mai bun de atât.

Desertul e efectiv singurul motiv pentru care stau în continuare aici, la această întâlnire dureros de stânjenitoare.

Mi-aș dori să pot să le dau mesaj surorilor mele acum, să le întreb ce să fac. Dar pentru asta ar trebui să știe că sunt la o întâlnire, ceea ce m-ar expune genului de atenție pe care am tot încercat să o evit.

În clipa în care surorile mele ar afla despre misiunea mea de a-mi găsi un soț... va ști toată lumea. Chiar nu mi-ar plăcea ca Mabel (cea care mi-e ca o bunică) să încerce să-mi facă lipeala cu toți bărbații disponibili pe care îi știe. Așa că țin totul secret – ca mai toate lucrurile din viața mea.

Singurul motiv pentru care mă lupt acum cu anxietatea mea socială teribilă e pentru că sunt foarte convinsă că Lucrul care îmi lipsește e căsătoria. Mi-aș dori să-mi sun părinții să le cer părerea, dar pentru că au murit când eu aveam trei ani, asta nu va fi niciodată o opțiune viabilă. Așa că, în loc de asta, le calc pe urme. Căsătorită și fericită înainte să împlinesc 28 de ani. Asta înseamnă că am mai puțin de un an să găsesc persoana cu care vreau să-mi petrec restul vieții.

Păcat că trebuie să ies la întâlniri mai întâi.

Îi zâmbesc lui John, sperând că asta o să-i mai domolească iritarea față de persoana mea pentru că are hainele îmbibate cu băutura pe care mi-am comandat-o eu. Dar sunt Annie Walker: timidă, copleșită de anxietate socială, extrem de introvertită și simt că bărbatul acesta nu vrea să mai petreacă nici o secundă în compania mea. Iar asta mă face să simt că zâmbetul nu îmi e decât o grimasă instabilă. Mă gândesc că seamănă cu un rânjet. Și poate că mi se umflă și nările.

Nu pot să fac asta.

John își drege vocea și încearcă și el să-și pună pe chip un zâmbet relaxat. Recunosc, lui îi iese mai bine decât mie.

– Ia zi, cum e să ai o florărie?

Pare plictisit.

Aş vrea să-mi desfac pielea ca pe un costum, să-mi pun oasele să o ia la fugă şi să nu se oprească până în Mexic. Inima îmi bate nebuneşte, iar restaurantul acesta elegant e prea gălăgios. Nu mă potrivesc deloc aici. Totuşi, surorilor mele, Madison şi Emily, le-ar plăcea la nebunie.

– Annie? mă îmboldeşte din nou John, când vede că nu răspund imediat.

A, da! Trebuie să port o conversaţie. Hai că poţi, Annie! Nu-i cazul să te închizi în tine, pentru că bărbatul acesta te-a întrebat despre ceva ce chiar iubeşti la nebunie. Flori. Floare la ureche!

Înghit în sec şi-mi pregătesc răspunsul.

– Ăăă... e distractiv.

John aşteaptă câteva clipe, după care îşi înclină capul uşor, clar aşteptându-se ca eu să mai adaug ceva.

– Foarte distractiv, supralicitez, pentru a-i satisface dorinţa de a obţine un răspuns cu mai multe cuvinte.

Aş da mai multe detalii, dar acum singurul lucru care mi se învârte prin minte e ciclul de reproducere al florilor (care mi se pare profund fascinant), dar am impresia clară că John nu este genul de om care să se minuneze de asemenea detalii din biologie. Aşa că îmi ţin gura bine închisă, din nou.

– Şi zici că e... foarte distractiv? întreabă, iar eu dau aprobator din cap. Ei, mă bucur.

Trage aer adânc în piept, după care se aşază mai comod pe scaun şi se uită în altă parte. Ne scăldăm într-o tăcere stânjenitoare. Care i-ar îmboldi pe cei mai mulţi dintre oameni să spună ceva – orice –, dar nu pe mine. Eu mă blochez şi mai tare. Presiunea de a purta o conversaţie e prea mare pentru mine.

În familia mea, eu sunt cea tăcută. Cea care e mereu cu nasul într-o carte pentru că preferă lumile în care nu e nevoită să interacţioneze cu alţi oameni. E mult mai uşor să citeşti despre

relații decât să le stabilești și să le întreții. Și mai puțin periculos. Nu pot să jignesc personajele dintr-o carte. Nu pot să spun ceva nepotrivit. Iar personajele din cărți nu mă judecă.

Când John își scoate telefonul și începe să scroleze, îmi dau seama că trebuie să încerc să spun ceva, altfel seara asta o să se încheie înainte să înceapă.

– Cum ziceam, John, încep, și apoi, în următoarele zece minute, efectiv uit de mine turuind non-stop, recăpătându-mi stăpânirea de sine când închei cu: Și tocmai de aceea principalul scop al florii este reproducerea.

– Uau! Da. Am aflat... o groază de lucruri despre flori, zice cu o expresie care te duce cu gândul la o persoană chinuită de fantome.

În mod clar, încercarea mea de amatoare în a purta o conversație l-a străpuns ca o sabie, iar acum sângerează de moarte.

Schițez un zâmbet timid și arunc o privire în jur, căutând-o pe chelneriță. Restaurantul e atât de aglomerat încât nu s-a întors să ne ia comanda de mâncare, după ce ne-a adus băuturile. Chiar mi-ar prinde bine o întrerupere fix în momentul de față.

Dar... nimic.

– Și... ăăă... măcar ai și alte pasiuni?

O, Doamne, „măcar"! Deja sunt atât de departe de sfera lui de interes romantic că încearcă să găsească vreun mod în care să mă salvez în ochii lui în vreun fel.

Strâng în pumni materialul rochiei, pe sub masă. Chiar am o pasiune – dar nici surorile mele nu știu de ea, așa că mai mult ca sigur n-o să vorbesc despre ea cu un bărbat care pare să sufere un disconfort fizic doar pentru că petrece timp cu mine.

– Florile cam sunt și pasiunea, și profesia mea.

– A, da, rostește el absent, pentru că din nou am respins posibilitatea ca această conversație să avanseze cumva.

De ce sunt așa? Trebuie să vorbesc. Să-i pun întrebări! De ce nu-mi vine în minte nici una? Creierul meu e o pânză albă, perfect goală.

Dar acum John bate cu degetul în blatul mesei și se uită în altă parte.

Sub impulsul panicii, deschid gura și spun primul lucru care îmi vine în cap.

– Vreau să mă mărit.

A, uite, în sfârșit am zis ceva care îi atrage atenția.

Se uită lung la mine, cu gura căscată și șocat, pentru că, da, tocmai am vorbit de căsătorie la o întâlnire care deja mergea foarte prost.

Încercând să recuperez teren, adaug:

– A, nu, nu cu tine! Zâmbetul mi se ofilește când îi văd fața contorsionându-se. Ei, poate că nu cu tine. Cine știe? Dacă lucrurile merg bine în seara asta, e posibil orice.

Iar acum îmi dau seama că din ce am spus reiese că o să ne culcăm împreună în seara asta, iar John trebuie să mă satisfacă într-atât încât să mă cucerească definitiv. Grozav!

– Îmi cer scuze... nu, n-am vrut să spun că trebuie să te pricepi la știi-tu-ce ca să mă căsătoresc cu tine. Sunt convinsă că asemenea lucruri se învață în timp.

Acum fața i se golește de culoare pentru că mă afund și mai tare. John clipește, clipește din nou și din nou la mine, total incapabil să-și dea seama cum să reacționeze. Această întâlnire e imposibil de salvat de la catastrofă.

– Mă scuzi un moment, John? Trebuie să mă duc la baie.

Și să mă regrupez. Și posibil să sar pe fereastră, iar apoi să o rup la fugă.

El e atât de ușurat că scapă de mine pentru câteva minute că dă aprobator din cap, entuziasmat.

– Da, cât vrei tu!

Mă ridic, simțindu-mi picioarele nesigure și traversez restaurantul, cu impresia irațională că toți se holbează la cât de prost îmi vine rochia asta. E a surorii mele, deci e un pic cam lungă pentru mine. Îmi evidențiază curbele corpului așa cum trebuie, dar apoi îmi acoperă genunchii și se oprește cam pe la jumătatea gambelor, spre deosebire de cum îi vine lui Emily, chiar deasupra genunchilor. Ea o poartă la multele ei întâlniri reușite pentru că ea nu are nici un dram de anxietate socială. I-am furat-o din dulap și am îndesat-o în geantă, ca să nu o observe când am plecat din casă și să mă întrebe unde mă duceam. Nu aveam nimic potrivit de îmbrăcat pentru asta pentru că eu niciodată nu ies la întâlniri în restaurante elegante (nu am mai ieșit cu nimeni de trei ani, când o întâlnire se desfășurase foarte asemănător cu asta).

Aș fi luat o rochie de la cealaltă soră a mea, dar Madison are constituția unei zâne eterice și e absolut exclus ca vreuna dintre rochiile ei să-mi poată cuprinde șoldurile.

După ceea ce mi s-a părut aproape un kilometru, ajung la baie și mă sprijin moale de perete. Uscătorul de mâini automat se pornește lângă umărul meu, făcându-mă să tresar și să țip.

– Gata, Annie, controlează-te. Poți să faci asta, zic retrăgându-mă de lângă uscătoarele de mâini și scoțându-mi telefonul din poșetă.

Îi deblochez ecranul ca să îi dau mesaj viitoarei mele cumnate, Amelia. Ea e singura care știe că sunt la o întâlnire în seara asta.

De când Amelia (pe care voi poate o cunoașteți ca Rae Rose, vedetă pop de nivel internațional) a venit în oraș, acum peste un an, și s-a îndrăgostit de fratele meu mai mare, între noi s-a stabilit o legătură instantanee, pe care nu o pot explica în totalitate. Ca și cum ar fi trebuit dintotdeauna să facă parte din familia noastră. Și, în ciuda faptului că e nou-venită în mijlocul nostru,

imi inspiră o încredere pe care nu pot să le-o acord multor altor persoane. Şi tocmai de aceea îi trimit mesaj acum.

Annie: „*AJUTOR!!!!*"

Amelia: „*O, nu! Nu merge bine?*"

Annie: „*Mi-am vărsat berea pe el. Şi apoi i-am spus că vreau să mă mărit.*"

Amelia: „*Au! Chiar atât de mult îţi place?*"

Annie: „*Nu, nu-mi place deloc.*"

Amelia: „*Hmm, delicat. Poţi să pleci?*"

Annie: „*Nu! E foarte nepoliticos!*"

Amelia: „*Em şi Maddie vin pe la noi în câteva minute. Spune-i pur şi simplu că a intervenit ceva şi apoi vino şi tu!*"

Annie: „*Nu pot să fac asta după ce am vărsat o bere pe el, după care am insinuat că trebuie să mă satisfacă în pat, altfel nu l-aş lua în calcul pentru căsătorie.*"

Amelia: „*O, Doamne! O groază de chestii.*"

Annie: „O să mănânc repede. Să nu începeţi vreun film fără mine."

Amelia: „*Noroc!! Să-mi aduci o negresă. Acolo au cele mai bune negrese.*"

Mă îmbărbătez uitându-mă în oglindă, îmi dau pe spate şi-mi netezesc părul blond (care măcar arată foarte drăguţ, datorită ondulatorului lui Emily, furat şi el), după care ies din baie.

Din păcate, ajung înapoi la masa fix la timp să-l aud pe John încheind o conversaţie la telefon pe care nu intenţionase să o aud şi eu:

– Da, crede-mă că e incredibil de plictisitoare. Şi cam stângace şi ciudată. Gen... zero personalitate. Apoi ascultă ce-i spune persoana de la celălalt capăt al firului. Adică, da, cred că e drăguţică, dar nici nu vreau să încerc să mă cuplez cu ea în seara

asta pentru că e foarte banală. Așa că sună-mă pur și simplu peste cinci minute, cu o urgență. Da, bine. Mulțumesc.

Am obrajii în flăcări. Doamna de la masa alăturată a auzit totul și se uită la mine cu Ochi Plini de Milă. Urăsc Ochii Plini de Milă. Aș prefera să râdă. Pot să suport râsul. Frații și surorile mele sunt experți la tachinat, așa că am învățat să-mi duc viața râzând. Dar mila... nu.

Respir pe nas ca să nu plâng – pentru că asta chiar ar fi cireașa de pe tort, nu-i așa? – și mă dau în spate câțiva pași. Număr până la cinci și, de cum sunt suficient de stăpână pe mine, îmi fac apariția cu zgomot.

– M-am întors!

John își schimbă poziția și își aranjează șervetul din poală, cu un zâmbet strălucitor nou-nouț pe chip (probabil ca să fie convingător când o să se prefacă întristat că pleacă după ce o să fie anunțat că a intervenit ceva urgent.)

– Grozav! Te-ai hotărât ce să comanzi?

– Probabil doar o negresă, zic mai mult pentru mine decât pentru a-i răspunde lui John, înainte să observ cu coada ochiului un cuplu care intra în restaurant. Îmi ridic privirea și nici că-mi mai pot lua ochii de la cei doi.

El e... piratul.

CAPITOLUL 2

Annie

Sau nu. Nu e un pirat adevărat, ci Will Griffin – fosta gardă de corp a vedetei pop Rae Rose, cunoscută și ca Amelia, logodnica fratelui meu. Noah și Amelia s-au cunoscut în urmă cu puțin peste un an, când mașina ei s-a stricat în curtea lui. Și au fost destul de inseparabili de atunci. Așa că, după ultimul turneu al Ameliei, când s-a hotărât să se mute oficial în orășelul nostru – Roma, Kentucky – pentru a locui cu fratele meu, Will a venit cu ea, pentru câteva săptămâni, până ce ea avea să se instaleze aici și presa urma să-și mai piardă interesul. Când n-a mai existat nici o amenințare la adresa siguranței ei, Will a fost transferat pentru a se ocupa de altă vedetă de înalt nivel.

Înainte de asta, fusese bodyguardul Ameliei timp de cinci ani, cu mici întreruperi, în funcție de cum avusese nevoie de el. În acest timp, devenise oarecum celebru, ca unul dintre cei mai sexy bodyguarzi din lume. Și pentru că era periculos. Dacă încerci și cauți pe Google „bodyguard sexy și periculos", fotografia lui Will e prima care o să-ți apară, împreună cu o mulțime de filmări în care ține de pereți persoane periculoase care încercau să se apropie de Amelia, sau îl plachează pe un tip care scosese un cuțit, pe când se ocupa de protecția

unui politician. Sunt o mulțime de imagini înspăimântătoare în care dă dovadă de curaj, făcându-și meseria conștiincios și cu succes. Și mai e și articolul acela de pe BuzzFeed, care e favoritul meu. Au dedicat un articol separat multelor fațete ale lui Will Griffin. E practic o galerie cu imagini și GIF-uri în care e fie sever, fie incredibil de fermecător. Will a dus la perfecțiune echilibrul între te-fac-praf-dacă-încerci-să-mă-enervezi și mâinile-mele-te-pot-atinge-cu-o-tandrețe-infinită.

Mai e și articolul din revista *People* în care sunt fotografii cu el împreună cu mai multe femei, la întâlniri romantice peste tot în lume. Și chiar sunt multe. Articolul acela nu-mi place la fel de mult.

Amelia – singura femeie din lume care pare imună la farmecele lui – spune că arată ca un bătăuș de pe stradă, dar se înșală. Bătăușii de pe stradă au urechile zdrențuite, dinți crăpați și pumni ca niște baroase. Will Griffin e... pur și simplu frumos.

Are niște sprâncene puternice, negre ca abanosul, care se întind deasupra ochilor albaștri-cenușii jucăuși. Are corpul musculos și zvelt, plus o gură fermecătoare care e absolut ispititoare când zâmbește. Și mai e și brațul lui stâng, acoperit cu o serie de tatuaje negre frumoase, complexe, cu un model floral și care se întind până la palmă, încheindu-se cu un fluture ale cărui aripi îi acoperă dosul palmei și încheieturile degetelor. În momentul de față nu am nevoie să mă uit ca să știu că fluturele e acolo, la locul lui. L-am studiat de suficiente ori încât să-i fi memorat conturul, când Will nu se uita la mine, în săptămânile acelea cât fusese la noi în oraș.

Will are genul de față care te provoacă să-l superi, pentru că ar savura tot ce-ar face să te pedepsească – ba chiar tânjește după o asemenea aventură. Nu, nu e un bătăuș de stradă, este un războinic rebel și nestăpânit. Un pirat. Sau... cel puțin așa e în fanteziile mele. De asemenea, în aceste fantezii, are un cercel în ureche și poartă pantaloni strâmți din piele de căprioară,

cu o cămașă albă din bumbac, descheiată la gât pentru a lăsa la vedere tatuajele de pe piept, care presupun eu că există. V-am spus că pasiunea mea e să citesc romane istorice de dragoste? Mai precis, din cele cu piraţi.

Când Will şi partenera lui superbă intră în restaurant, pare că întregul local se înviorează, cu un zumzet de conversaţii. Zâmbetul lui uşor emite o anumită electricitate în atmosferă. Când îşi pune palma pe spatele partenerei lui, în dreptul taliei, simt fantoma acestei atingeri pe propria piele. Timpul încetineşte în timp ce Will şi femeia de lângă el plutesc prin restaurant până la masa lor – atât de siguri şi de plini de încredere în sine încât aparent nici nu observă că toţi ceilalţi se holbează la ei. Poate că Will e obişnuit cu o asemenea reacţie.

Chiar atunci, telefonul lui John începe să vibreze. Îmi zâmbesc în sinea mea când se lansează într-o interpretare demnă de un Oscar. Îşi coboară privirea la telefon şi între sprâncene i se iveşte o cută uşoară. De pe buze i se desprinde un mormăit uşor, de-a dreptul amuzant.

– Oare de ce m-o suna colegul meu de apartament... Te superi dacă răspund?

– Nu, deloc, rostesc anemic, distrasă de spectacolul oferit de Will dându-şi jos haina de la costum, care parcă era mulată pe el, şi aranjând-o pe spătarul scaunului înainte de a-şi sufleca mânecile cămăşii. Doamne, Dumnezeule, antebraţele alea sunt superbe!

John răspunde la telefon, cu tonul coborându-i alarmat când spuse:

– Alo? Imediat, chipul i se transformă într-o masă de încruntare şi eu îl imit, pentru că vreau şi eu un Oscar. Pe bune? Ce s-a întâmplat? Ridică un deget, făcându-mi semn că se întoarce imediat, după care se ridică de la masă, îndepărtându-se să vorbească îngrijorat cu colegul lui de apartament sau oricine o fi fost persoana care îl sunase.

Eu reușesc în sfârșit să îi fac semn chelneriței care parcă intenționat ne evitase toată seara și cer nota, precum și o negresă uriașă la pachet.

Apoi îmi ocup timpul împăturindu-mi șervețelul într-un pătrățel perfect.

– Annie? se aude o voce bărbătească de deasupra mea.

Inima mi se zbate ca într-un sughiț și ridic ochii pentru a mă uita direct în ochii mistici ai lui Will Griffin. Nu-l mai auzisem rostindu-mi numele – era de-a dreptul magic. Nici măcar nu avusesem de gând să îl salut, pentru că nu eram sigură că își amintea de mine.

Ca gardă de corp a Ameliei, era mereu complet concentrat. Da, zâmbea amabil și mereu le făcea cu ochiul doamnelor în vârstă, făcând-o pe Mabel să leșine efectiv; dar niciodată nu se lansa în discuții mărunte. Mereu stătea deoparte, cu ochelarii săi de soare în stil aviator, cu lentile-oglindă, și părea oricând pregătit să încaseze un glonț în locul Ameliei. Mă trec fiorii doar când mă gândesc la asta.

– Will Griffin. În persoană. Bună!

Îmi zâmbește.

– Annie Walker. Bună și ție!

– Ce cauți aici?

Arunc o privire în jur, sperând să dau de Adele, dar nu. Doar bruneta superbă cu care venise care se uita pe meniu. Îmi întorc privirea la Will și atunci ochii îmi trec peste toată ființa lui. Pantalonii de la costum, croiți pe comandă, urmează superb conturul coapselor lui musculoase, iar o cămașă neagră, frumos cambrată, îi acoperă partea de sus a corpului. E aproape mulată pe umeri, desfăcută la gât, iar mânecile sunt suflecate, lăsându-i antebrațele la vedere. O dantelărie artistică de magnolii și frunze răzbate de sub materialul cămășii și îi coboară până la încheietura palmei.

Doamne, Dumnezeule, pun pariu că, avându-l pe Will aici, toți ceilalți bărbați din restaurant își țin strâns partenerele, rugându-se din tot sufletul ca el să nu se hotărască să fugă în lume cu vreuna dintre ele.

– Sunt la o întâlnire, de fapt, zice el, arătând către domnișoara încântătoare de la masa lui.

– Ești la o întâlnire, la un restaurant aflat la jumătate de oră distanță de Roma? E o coincidență?

Will zâmbește larg, și două cute – nu chiar gropițe – îi încadrează surâsul ca și cum până și corpul lui ar înțelege cât de extraordinar e acel zâmbet și vrea să îl scoată în evidență.

– Nu chiar. Eu și Gretchen eram în trecere prin zonă, așa că ne-am întâlnit pentru o seară, după care mâine vin în Roma. Nu ți-a spus Amelia? Am fost repartizat din nou la ea pentru o vreme.

– Ah... N-am știut.

De ce nu mi-a spus? Pe de altă parte, de ce să o facă? Nimeni nu știe că mi-a plăcut Will de când l-am văzut prima oară.

– Echipa ei anticipează o creștere a atenției în presă față de orașul acesta, având în vedere că mai e puțin până la nuntă. Au vrut să fiu aici, pentru orice eventualitate.

– Bine. Mă bucur că te-ai întors. Și apoi îmi dau seama ce am zis și adaug: Pentru binele Ameliei, adică.

Zâmbește ușor și stomacul meu face o tumbă.

Înghit cu greu.

– Și e bine că o să poți să fii atât de aproape de iubita ta un timp, spun, încercând să-i distrag atenția de la faptul că recunoscusem din greșeală că mă bucuram că era din nou prin oraș. Din nou aproape de mine.

Aruncă o privire scurtă peste umăr, apoi din nou la mine.

– Gretchen nu e iubita mea – e doar o întâlnire.

Dar a zis că stă peste noapte cu ea...

A, da! Au doar o relație fără obligații. Tare, foarte tare. Supertare și normal, iar gândul la Will dându-și jos toate hainele nu-mi stârnește deloc valuri de căldură și de înfiorare pe piele, chiar deloc.

– Și tu... ești singură aici? întreabă el, cu ochii trecându-i de la mine peste masă și apoi la scaunul gol din fața mea.

O secundă mai târziu, John se întoarce la masă. Înainte să apuce să deschidă gura, i-o iau înainte.

– Ce să zic? Eram la o întâlnire. Dar cred că John e pe punctul de a pleca pentru că a intervenit ceva urgent. Mă uit fix în ochii mari ai lui John. Acum are impresia că am puteri paranormale. Ți-a luat foc casa? Bunica e la spital? Sau colegul tău de apartament are pană la mașină? întreb pe un ton vesel.

John ezită o clipă.

– Ăăă... pană la mașină.

S-a lins pe bot de Oscarul ăla. Sub privirea dintr-odată întunecată a lui Will, abilitățile actoricești ale lui John se risipesc rapid, odată cu bravura.

– Nici mie nu-mi place deloc când fac pană, îi zic cu amabilitate chiar când chelnerița vine cu nota și negresa mea la pachet.

O pune pe masă, uitându-se insistent la Will. E năucită pentru o clipă de cât de chipeș e. Stai la coadă, madam!

– Ce să zic, John? Noroc cu pana aia a prietenului tău. Ai grijă cum conduci!

Bag mâna în poșetă, căutându-mi portofelul ca să-mi achit băutura și desertul înainte de a mă retrage – extrem de dornică să plec de acolo și să las această întâlnire în trecut.

John își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și își bate cu cheile de picior.

– Da... Mulțumesc de înțelegere.

– Pentru nimic.

Îi fac cu mâna în timp ce continui să caut prin poșetă.

Îmi ridic privirea când aud cum cineva își drege vocea și văd cum umărul lui Will apasă ușor pe pieptul lui John, împiedicându-l să plece, după cum se părea că intenționa. Capul lui Will se mișcă brusc spre masă, într-un limbaj mut specific bărbaților, iar apoi John își duce iute mâna la buzunarul din spate, își scoate portofelul și aruncă o bancnotă de 50 de dolari pe masă.

– Ăăă... plătesc eu, având în vedere că trebuie să plec mai devreme.

– Dar am vărsat...

– Nu e nici o problemă. Îți urez o seară frumoasă, Annie!

Apoi se retrage atât de repede că mai-mai că lasă o dâră fumegândă pe mochetă.

Îmi pun poșeta pe umăr și mă ridic în picioare. Will nu s-a mișcat deloc încă, și abia acum îmi dau seama cât de înalt e. Îi ajung până la umăr. Dar asta nu e ceva așa spectaculos când ai doar 1,60.

– Ești bine? mă întreabă Will cu sprâncenele ușor apropiate.

– Da. De ce să nu fiu?

– Pentru că, din câte am văzut, nemernicul ăla tocmai a inventat un pretext ca să dea bir cu fugiții?

– A, da... Clar așa a fost.

Will mă studiază atent, căutând semne de supărare.

– Și nu te deranjează asta?

Mă gândesc un pic, după care îi răspund sincer:

– Un pic, dar nu mult. Amândoi ne simțeam foarte prost. Nici n-aș vrea să rămână cu mine dacă nu se simțea bine. Ridic din umeri. Sper că o să poată să aibă totuși o seară frumoasă.

Will izbucnește într-un hohot scurt, care arăta clar că nu-i venea să creadă.

– Vorbești serios?

– N-ar trebui?

Zâmbește și, din nou, efectul îmi răzbate până în adâncul ființei. Doamne, cum ar fi să ai întâlnire cu un bărbat ca el? Plin de carismă și încredere în sine. Sigur m-aș face de râs.

– Aș zice că ești prea drăguță?

Spune asta ca o întrebare.

– Surorile mele ar fi de acord cu tine, dar dacă ai ști ce e în mintea mea când e aglomerat pe șosea...

Fluier ușor și îl las să-și închipuie singur ce cuvinte obscene în treceau prin gând.

– Și tu? O să ai o seară proastă?

– Ai cum să ai o seară proastă când ai o negresă uriașă pe care să o mănânci în mașină, în drumul spre casă?

Îmi ridic cutia de plastic, ca dovadă. O, nu... Acum se uită și el la mine cu Ochi Plini de Milă.

– Da. Asta clar face lucrurile și mai grave. Vrei să iei cina cu mine și cu Gretchen?

Asta mă face să râd cu zgomot.

– Nu... mulțumesc, nici într-o mie de ani. Ar fi extrem de jenant, zic, retrăgându-mă ușor spre ieșirea din restaurant.

Will rămâne aproape, mișcându-se în același ritm cu mine, iar eu nu-mi pot da seama de ce continuă această conversație. A, da, din milă.

– Nu-ți face griji pentru mine. Serios. O să am o seară extraordinară. Am o carte pe care am tot vrut să o termin.

E un adevăr aproximativ. Mai mult ca sigur, o să plâng în drum spre casă din cauza cuvintelor lui John, dar, pe de altă parte, chiar am un roman de dragoste pasional de terminat, în care un pirat tocmai răpise o domnișoară, iar ea avea să-i dea lumea peste cap cu remarcile ei spirituale și personalitatea fermecătoare.

– O carte, repetă el, nevenindu-i să creadă. Mhmm... O carte o să fie distractivă?

Chicotesc amuzată în timp ce continuăm să mergem împreună.

– Tu eşti dintre ăia care nu citesc? Filmul nu e niciodată mai reuşit, crede-mă.

– N-aş zice că nu citesc. Doar că cititul nu m-a preocupat niciodată până acum.

– Dar acum, da? întreb plină de speranţă, uitându-mă în ochii lui.

– Poate.

Schiţează un zâmbet amuzat.

Ajung la uşă şi cred că aici eu şi Will ne vom despărţi, dar spre surprinderea mea, se apleacă, o deschide să pot ieşi eu prima şi apoi mă urmează afară, aruncând o privire peste umăr la partenera lui, căutând semnalul că era în regulă să mă conducă. Ea flutură din mână, făcându-i semn să continue. Fată de treabă.

Aerul e fierbinte şi umed, ca în mai toate serile de vară din Sud, iar pantofii mei cu toc ţăcăne pe trotuarul din beton. Nu mă pot abţine şi izbucnesc în râs. Acest sunet nu e deloc coloana sonoră obişnuită a vieţii mele. De obicei, aleg o pereche de tenişi Converse albi. Ţinută: una dintre cele cinci salopete ale mele, de culori diferite, cu un tricou pe dedesubt. Dacă e să cauţi cuvântul „confortabil" în dicţionar, o să găseşti o fotografie cu mine.

– Deci despre ce carte e vorba? întreabă Will când ajungem la camioneta mea şi eu scot cheile din poşetă.

Râd uşor.

– Poftim?

– Ce carte o să citeşti în seara asta?

Arunc o privire scurtă spre restaurant, întrebându-mă de ce Dumnezeu e aici, cu mine, încercând să obţină secretele mele de lectură în loc să se întoarcă în restaurant, la tipa cu care are întâlnire. Aproape că mi se pare că trage de timp – că încearcă să lungească discuţia. Dar nu, sunt convinsă că e doar amabil. E absolut imposibil ca un bărbat ca el să fie interesat de o femeie

căreia i s-au dat papucii în toiul unei întâlniri pentru că e incredibil de plicticoasă, drăguțică, dar nu e bună nici măcar de o aventură de o noapte. Sunt convinsă că Will doar îmi acordă puțină atenție înainte de a-și vedea de viața lui.

Îi fac cu ochiul și zâmbesc.

– Ce să zic, ți-aș spune... dar ar trebui să te omor. Și chiar nu-mi place să omor oameni, așa că o să păstrez acest secret doar pentru mine.

Will pufnește într-un hohot de râs. Nu știe ce să creadă despre mine. Și mă gândesc că suntem amândoi în aceeași situație, pentru că îmi dau seama dintr-odată că, iată-mă, port o discuție relaxată cu Will Griffin și habar nu am cum de reușesc asta. Tot ce știu e că, nu se știe de ce, îmi vine ușor.

– Ei, în cazul ăsta, sper că o să te simți foarte bine cu cartea aia a ta.

Îmi deschide portiera și mă întristez imediat – doar pentru că aceste cinci minute cu el sunt deja mai bune decât toate întâlnirile la care am fost, și totuși n-o să mai am parte de așa ceva niciodată.

Iar acum, la orice întâlnire la care o să mă duc, o să sper că respectivul o să-mi deschidă portiera – ceea ce nu va face, pentru că jumătate dintre femeile de pe lumea asta nu suportă să le fie deschisă portiera, iar cealaltă jumătate adoră asta, ceea ce-i face pe bărbați să intre în panică și să se urce repede pe locul lor, fără măcar să întrebe ce preferă, de fapt, femeia de lângă el. Eu, una, nu am avut niciodată o preferință clară, dar acum, după ce Will mi-a deschis portiera o dată, m-am hotărât clar că îmi place.

Și mai grav, o să sper că următorul bărbat cu care o să ies în oraș are ochi albaștri-cenușii, ca Will – dar nu orice nuanță de albastru-cenușiu, ci un albastru-cenușiu cu un contur gros, negru, care să le dea o tentă de pericol. Nici nu știu ce înseamnă

asta, știu doar că sunt convinsă până în măduva oaselor că acea margine indică pericol.

Posibil să fi citit prea multe romane de dragoste.

Schițez un zâmbet.

– Iar eu sper să te simți foarte bine cu Gretchen, în toate aventurile voastre amoroase.

O, Doamne... Mă strâmb când văd că Will face ochii mari. Dacă nu e deja foarte evident, sunt virgină. Pur și simplu, mi se pare important să precizez asta acum.

– Probabil n-ar fi trebuit să spun asta. Îmi cer scuze. Stângăcie reziduală, de la faptul că am fost la o primă întâlnire. Gata, plec înainte de a începe să-ți turui despre reproducerea florilor.

Will nu se crispează și nici nu-și fereşte privirea. Zâmbeşte sincer și surâsul lui pătrunde până în partea moale și sensibilă a inimii mele, făcând-o să se umfle, ca o vestă de salvare.

– Ce să zic... cred că o să ne mai vedem prin oraș, Annie.

– Da, cred că da.

Și sar imediat în camionetă. Dar sar un pic prea sus, așa că mă lovesc cu capul de chederul portierei.

CAPITOLUL 3

Will

– Cum mai e la muncă în ultima vreme, Annie?

Femeia din fața mea clipește brusc, făcând ochii mari, și-mi dau seama imediat de gafa pe care am făcut-o.

– Gretchen! Rahat... Îmi pare rău. A fost...

– A doua oară când mi-ai greșit numele de când ai condus-o la mașină, rostește Gretchen încet, dar cu tensiune în glas.

N-a deranjat-o deloc să stau câteva minute cu Annie afară, dar după prima greșeală de nume, lucrurile au degenerat rapid. Ceea ce e de înțeles.

Ce măgărie din partea mea, să-i spun femeii cu care am ieșit în oraș pe numele alteia. Ce dracu' e cu mine? Nu știu de ce, dar nu pot să mi-o scot pe Annie Walker din minte. Mă tot fură peisajul, visez cu ochii deschiși la ochii ei albaștri blânzi, după care îmi dau seama că mă uit fix la solnița de pe masă. E o atracție neclarificată, atâta tot.

Cât am fost detașat în Roma, Kentucky, mi-a fost greu să nu îi acord toată atenția mea celei mai mici dintre surorile Walker. Cea dulce, după cum spuneau toți. Cea tăcută. Cea drăguță. I-am auzit pe cei din oraș referindu-se la Annie cu toate sinonimele posibile ale acestor termeni – dar niciodată nu rostiseră

despre ea adjectivul care îmi venea mie în minte ori de câte ori o vedeam: superbă.

Nu am mai stat de vorbă propriu-zis înainte de seara asta pentru că, în primul rând, nu stau la taclale când sunt în timpul programului și, în al doilea, pentru că am știut de când am văzut-o prima oară că trebuia să mă țin naibii departe de ea. Are ceva care mă atrage într-un mod care îmi spune clar că aș putea să am sentimente pentru ea. Și eu nu mă încurc cu sentimentele.

Dar în seara asta am stat de vorbă cu ea și a fost o greșeală colosală. Nu mi-o mai pot scoate din minte. Acele câteva cuvinte schimbate în parcarea restaurantului au reprezentat cea mai plăcută conversație pe care am purtat-o de mult timp încoace. Iar asta e o problemă, pentru că momentan sunt la o întâlnire cu o femeie asupra căreia nu par capabil să mă concentrez. Mă tot gândesc cum i s-a luminat toată fața lui Annie, reflectându-i gândurile. Ochii ei mari. Buzele roz. Timiditatea ei. Aș fi vrut să stau de vorbă cu ea toată seara. Ei, drăcie, m-aș fi mulțumit doar să stau lângă ea, să o privesc cum citește. Pun pariu că face tot felul de mutre interesante când citește...

Iar acum îmi dau seama că am comis-o din nou. Gretchen a spus ceva, iar eu habar nu am ce. Rahat, nu merit să fiu la întâlnirea asta cu ea.

– Ăăă... îi zâmbesc, încercând să-mi storc mintea ca să văd dacă măcar o părticică din ea o auzise. Fir-ar să fie... îmi pare rău, Gretchen. Sunt foarte împrăștiat în seara asta și nu am fost atent la ce-ai spus.

Nu-mi place deloc că nu-i acord toată atenția mea. Annie mi-a făcut ceva – mi-a sucit mințile.

Gretchen își tamponează buzele cu șervețelul.

– E-n regulă, ți-am zis doar că am fost avansată la serviciu.

– Grozav! Chiar meriți.

– Da, confirmă ea, după care se încruntă. Sinceră să fiu, Will, am impresia că iau masa cu un zid de cărămidă. E din cauza ei? A lui Annie?

Mint, în principal pentru că vreau ca să nu fie așa.

– Nu. Ei... oarecum. E rudă cu persoana de securitatea căreia o să mă ocup de mâine.

– Rae Rose, rostește Gretchen sec. Ai fost garda ei de corp de cinci ani, cu ceva întreruperi, Will, nu e un secret. Poți să-i spui pur și simplu pe nume.

Da, dar n-o să fac niciodată așa ceva. Îmi iau foarte în serios sarcina de a o proteja pe Amelia – și asta înseamnă și să nu-i rostesc niciodată numele față de alte persoane. E de-a dreptul absurd câte dintre femeile cu care ies în oraș mă recunosc din afurisitul ăla de articol de pe BuzzFeed. Mereu vor să stoarcă de la mine bârfe despre Amelia. Cum e? Drăguță? M-am culcat vreodată cu ea? Mie nu-mi vine să cred ce întrebări indiscrete pun oamenii despre o vedetă doar pentru că au impresia că viața ei e un bun de larg consum. Și, apropo, răspunsul la ultima întrebare e un nu răspicat. Nu m-am culcat niciodată cu Amelia și nici n-o să o fac vreodată. După cum am spus, îmi iau slujba in serios și e o lipsă de profesionalism să te culci cu persoana de care te ocupi. Ca să nu mai spun că mă consider un om cu principii, așa că să mă culc cu o femeie logodită nu e ceva care să mă atragă. Și, în al treilea rând, după atâta vreme cât am lucrat cu Amelia, o văd ca pe sora pe care n-am avut-o niciodată.

Nu vreau să jignesc lumea, totuși, astfel că evit să reacționez la spusele lui Gretchen, așa cum procedez cu toți.

– În fine, după ce am văzut-o pe Annie, mintea mi s-a concentrat pe ce am de făcut. Nu-mi place deloc, dar cred că va trebui să pun capăt mai devreme întâlnirii din seara asta, ca să plec imediat după.

Gretchen se încruntă.

– Stai puțin... Nu vii cu mine înapoi în camera de hotel?

Înțeleg de ce s-a supărat. Eu și Gretchen nu ne vedem regulat. Ea lucrează la o companie farmaceutică și călătorește foarte mult în interes de serviciu. Petrecem câte o noapte împreună când suntem în aceeași zonă și de obicei ieșim la o întâlnire înainte. E o relație aparte. Totuși, în seara asta nu am starea necesară. Cumva, Annie mi-a captivat mintea și nu mi se pare corect să mă duc în camera lui Gretchen în timp ce mă gândesc la altcineva.

– Da... cred că trebuie să dorm ca lumea în noaptea asta.

Ea pufnește batjocoritor, cu un zâmbet, trăgându-și șervetul din poală ca să îl pună pe masă.

– Uau... Chiar că te-a impresionat tipa.

– Îmi pare rău, Gretchen, zic din nou și chiar o spun din inimă.

Nu am vrut să se întâmple una ca asta și nici nu am mai pățit așa ceva până acum.

O parte din fațada glacială a lui Gretchen se topește și îmi zâmbește sincer.

– E-n regulă. Chiar e. Nu știu de ce m-a apucat gelozia așa, dintr-odată. Noi doi n-am avut niciodată genul ăsta de relație și nici n-aș vrea asta. Cred că e vorba doar de... Se oprește, se uită la farfuria din fața ei, după care își ridică din nou ochii la mine. Expresia de pe fața ta când te gândeai la ea... Ridică ușor din umeri. Pentru o clipă, m-am gândit că mi-ar plăcea să am și eu pe cineva care să aibă expresia asta când se gândește la mine. Poate că-mi dau seama că a venit timpul să-mi recalibrez obiectivele în viață.

Stai puțin... am avut o expresie ciudată? Asta nu e bine.

Gretchen scoate un oftat și continuă:

– Te gândești vreodată cum ar fi să ai o relație serioasă cu cineva? Nu mă refer la mine... cu cineva, cândva în viitor?

– Niciodată, răspund eu iute. Relațiile de lungă durată nu sunt pentru mine și nici nu vor fi vreodată.

Iau o gură de apă, simțindu-mi dintr-odată gâtul prea uscat ca să mai pot vorbi. În mare parte pentru că întrebarea lui Gretchen încă îmi răsună tare în urechi. Annie chiar m-a impresionat – și nu-mi place asta. Îmi plac femeile. Îmi place să ies la întâlniri cu ele și îmi place să cred că sunt un tip de treabă, care le apreciază și le respectă. Mă asigur ca toate să știe dintru început ce intenții am și nu mă culc decât cu femei care au aceeași intenție în viață ca și mine – să nu se implice într-o relație.

Totuși, în ultima vreme am observat că, atunci când reușesc să am un moment de liniște, mă năpădește un sentiment pe care nu-l pot identifica perfect – sau, mai precis, poate că nu vreau să-l identific. De aceea mă și asigur că sunt mereu ocupat cu munca și diferite aventuri. Așa, mintea nu-mi pornește după cai verzi pe pereți.

Totuși, în seara asta, după ce am stat de vorbă cu Annie și apoi am privit-o îndepărtându-se la volanul camionetei ei, m-am trezit că-mi masam pieptul, pentru a-mi atenua cumva sentimentul acela blestemat. Nu-l suport. Vreau să achit nota, să o duc pe Gretchen în camera ei de hotel și să-mi petrec noaptea înlănțuit cu ea până ce sentimentul acesta dispare și nu se mai întoarce niciodată.

În loc de asta, achit nota și o conduc la mașină. Purtăm o conversație deloc memorabilă până acolo și oftez ușurat când urc la volanul SUV-ului meu și mă pun în mișcare, îndepărtându-mă de ea – și pornind direct către orașul în care sperasem că nu va trebui niciodată să mă întorc. Direct către femeia care acum mi se pare cea mai periculoasă persoană din lume.

La zece minute după ce am pornit, telefonul începe să sune și răspund prin sistemul Bluetooth al mașinii.

– Salut, omule, îl salut pe Ethan după ce răspund.

E cu doi ani mai mic decât mine și nu semănăm deloc. În timp ce eu am părul închis la culoare și ochii albaștri despre care mi s-a spus că arată mai degrabă cenușii în anumite condiții

de lumină decât albaştri-albaştri, el are ochii căprui-închis şi părul de un blond murdar. Totuşi, în afară de aspectul fizic, suntem aproape-aproape identici.

Nu ne vedem deloc suficient de des pentru că serviciul mă menţine ocupat (a se citi: îmi place să mă menţin ocupat), iar el locuieşte în cealaltă parte a ţării, în New York, şi are şi el cariera lui solicitantă. E avocat, specializat în divorţuri, ceea ce în acelaşi timp i se potriveşte şi îi oferă satisfacţii, având în vedere copilăria noastră.

– Ce faci? mă întreabă, de parcă ar fi complet normal să mă sune aşa, să stăm la taclale, în loc să atace direct subiectul.

Nu suntem genul cărora să le placă să vorbească la telefon, ceea ce înseamnă că, dacă ne sunăm, discuţia decurge de obicei aşa:

– Salut, omule.

– Salut.

– Eşti bine?

– Da. Tu?

– Bine.

– În regulă, ne vedem mai încolo.

Iar apoi ne trimitem din când în când câte o *meme*, ca să ne anunţăm unul pe celălalt că suntem în viaţă.

– În momentul de faţă sunt la volan, mă întorc în Roma, Kentucky. Unde, apropo, e un semnal de tot rahatul, şi legătura s-ar putea să pice în orice moment.

Încă un alt motiv pentru care nu-mi place deloc că mă întorc acolo. Când spun că semnalul e prost, vreau să spun de fapt că e total rupt de lume. Dacă vrei să dai un telefon, trebuie să te plimbi de colo-colo, cu telefonul deasupra capului, sperând ca zeii semnalului să te binecuvânteze cu o liniuţă. Cei de la agenţia cu care lucrez mi-au spus că s-au mai îmbunătăţit un pic lucrurile faţă de ultima mea şedere aici, graţie mai multor

magazine care au instalat rețele Wi-Fi, ceea ce cred că e un pas bun, chiar dacă mic.

– Parcă te duceai abia mâine, nu? întreabă Ethan.

Îmi mut mâinile pe volan, prinzându-l mai bine.

– M-am hotărât să mă duc din seara asta.

Omit intenționat să-i spun de întâlnirea mea la cină, că am văzut-o pe Annie și apoi am renunțat la noaptea împreună cu Gretchen. În principal pentru că nu e nimic important și nu vreau ca el să considere că e. Sunt doar obosit și împrăștiat, atâta tot. Întâmplător, Annie m-a dezechilibrat un pic și am nevoie de o noapte de somn înainte să-mi încep misiunea mâine, ca să am mintea limpede și pe făgașul normal.

– Tare, zise Ethan, după care amuțește.

Tăcerea crește și tot crește până devine tangibilă. Urmează ceva important, îmi dau seama instinctiv. Și, dacă trage de timp atât, e pentru că știe că n-o să-mi placă.

– Și... ăăă... știi ceva? Se oprește. Trebuie să-ți spun un lucru.

– În regulă.

– Ăăă... rahat, îți zic și gata. Aseară am cerut-o în căsătorie pe Hannah. O altă pauză. Și ea a acceptat.

Gâtul mi se contractă instantaneu. Ceafa mi se acoperă cu o transpirație rece, iar degetele strâng volanul atât de tare că încheieturile mi se albesc.

– Ei, hai, Will... Zi ceva, mă îmboldește Ethan când vede că trece prea mult timp fără ca eu să spun nimic.

Dar nu vreau să zic nimic. Vreau să pufnesc dezaprobator. Vreau să-l înjur și să-i închid telefonul în nas. Strâng mai tare volanul.

– Nu știu cum te aștepți să răspund la așa ceva. Felicitări? Mă bucur pentru voi? Nu pot să o spun, și știi bine asta.

Ethan oftează din greu. Nu-mi place deloc să îl dezamăgesc așa, dar îmi știe opinia despre căsătorie și, până acum câteva luni, era și el de aceeași părere ca mine și o evitam amândoi.

– Nu mă aștept să mă feliciți, dar poate să... nu știu, să încerci să mă asculți și să înțelegi.

Strâng din dinți și mă uit fix la drumul întunecat.

– Fir-ar să fie, Ethan! Nu vreau să te ascult și să înțeleg! Practic, abia ai cunoscut-o. Acum... cât, trei luni? Cum dracu' e de-ajuns doar atât ca să-ți dai seama că vrei să-ți petreci viața cu ea? Ești avocat de divorțuri, pentru numele lui Dumnezeu, știi bine că nu e înțelept ce faci.

– Da, sunt, așa că știi clar că intru total conștient în această experiență. Dar o iubesc, omule. Trebuie să-mi asum acest risc, pentru că nu pot să fac nimic altceva.

Nu pot să fac nimic altceva... Îmi vine să îi dau un pumn în figură.

– Ce să zic, acum chiar că știu că e o greșeală. Spune-mi că o faci din rațiuni practice – că trebuie să beneficieze de asigurarea ta de sănătate sau că vrei să beneficiezi de o reducere de impozit. Orice altceva decât să-mi zici că o faci mânat de niște idei romantice nesocotite – și aș putea să ajung să accept ce faci. Dar că nu poți să faci altceva? E ridicol!

– De ce trebuie să fie nesocotite? mă întreabă tensionat.

– Știi de ce! Vocea îmi e dură ca granitul. Nu-mi vine să cred că e nevoie să-i explic asta. Am copilărit sub același acoperiș, Ethan. Părinții noștri au fost specialiști în adulter. Au avut o relație toxică și au dat vina pe noi pentru toate rahaturile lor. Sau poate te-am protejat prea mult ca să-ți mai aduci aminte? Poate ar fi trebuit să-ți iau căștile de pe urechi și să descui ușa camerei noastre când urlau unul la celălalt în bucătărie și noi eram la etaj, speriați până la limita isteriei?

– Îmi aduc aminte perfect, răspunde el, dar mă întreb dacă e chiar așa.

Amuțim amândoi cât amintirile ne înoată prin minte. Ale mele în mod clar sunt diferite de-ale lui, pentru că, spre deosebire de el, eu am suportat mare parte din aspectele copilăriei

noastre toxice, încercând să creez măcar iluzia unei normalități pentru Ethan. Părinții noștri aveau slujbe cu salarii mici, care necesitau să fie plecați mare parte din zi – uneori și nopțile. Eu am avut grijă de fratele meu mai mult decât au făcut-o ei vreodată. Eu i-am gătit mai toate mesele. Eu mă ocupam de spălatul rufelor. Eu mă asiguram că era ajutat cu temele. Iar când se întorceau ei acasă, epuizați și cu capsa pusă, îmi spuneau că eu greșisem, pentru că nu spălasem vasele după ce gătisem. Iar ceea ce considerau ei a fi lenea mea declanșa certurile lor. Tata se apuca de băut. Mama pleca și se ducea la tipul cu care se culca în perioada respectivă – și, într-un final, se reuneau și ne spuneau mie și lui Ethan că aveau să se străduiască să rămână împreună de dragul nostru. Când eram noi mici, nu era mai deloc fericire în casa noastră și mai mult ca sigur nu era nici un dram de iubire. Poate căsătoria e potrivită pentru oamenii care au crescut în familii ideale, cu părinți care se susțin și se iubesc; dar cei ca mine și ca Ethan n-ar ști nici noțiunile de bază ale întreținerii unei relații funcționale. Am încercat de câteva ori, nu rezist sub nici o formă peste trei săptămâni înainte ca eu să pun capăt relației sau să o facă respectiva, pentru că ne tot certăm sau pentru că scânteia inițială a dispărut. De aceea nu mă mai deranjez să mai încerc. Nu știu să iubesc – nici măcar nu sunt sigur că sunt capabil de asemenea sentimente. De fapt, nu știu dacă măcar cred în iubire.

Și, până acum trei luni, când a cunoscut-o pe Hannah la un concert, Ethan era de aceeași părere.

– Îmi pare rău, dar nu te susțin în chestia asta. Faci o greșeală imensă, și nu pot să stau deoparte, fără să spun nimic, îi zic direct – întristat că trebuie să-l supăr, dar în același timp neputând să nu fiu sincer cu el. Îl iubesc prea mult pentru a-l vedea expunându-se pericolului de a-și distruge viața așa. De ce nu puneți frână un pic, să o luați încet? Să continuați relația, dar mai relaxat, și să vedeți dacă pasiunea asta se menține – pentru

că, cel mai probabil, nu e decât atât, iar în curând o să începeți să vă certați, sau ea o să te înșele, sau...

– Oprește-te! Fac o alegere conștientă să nu mă simt jignit acum pentru că știu de ce experiențe ai avut parte, dar n-o să continui să te ascult cum vorbești așa despre Hannah. Având în vedere că te înțeleg mai bine decât oricine, sperasem că o să fii dispus să mă asculți și să ai încredere în mine când îți spun că m-am înșelat în ceea ce privește relațiile și căsătoria. Am avut o copilărie îngrozitoare, dar nu toate relațiile trebuie să fie așa. Relația mea cu Hannah e una foarte bună, Will. Vorbim unul cu celălalt, fiecare oferim și primim de la celălalt și e atât de bine să știu că, la urma urmelor, am pe cineva care să mă iubească și să mă susțină prin toate...

Închid apelul.

Mai târziu o să-i dau un mesaj, să-i spun că am pierdut semnalul, dar în momentul de față nu suport să-l mai aud vorbind despre asta. Nu-mi place deloc că se repede cu capul înainte spre ceva care ar putea să-l rănească serios, și totul din cauza unor sentimente care sunt încă noi-nouțe. Și chiar nu-mi place că nu pare să fie la fel de speriat ca și mine. Cum de reușește să depășească așa rapid niște traume pe care eu le retrăiesc zi de zi?

Nu contează. Pentru că adevărul este că, atunci când am început să țin oamenii la ceva distanță de inima mea, am început să simt o fericire adevărată – și nu am întâlnit pe nimeni care să mă facă să vreau să revin asupra acestei decizii.

Chiar pe nimeni.

Nici Gretchen, nici femeia pe care am întâlnit-o anul trecut, în Italia, nici Jada din Texas, nici Allie din Indiana și nici chiar...

Gândurile mi se prind de singurul nume pe care nu mă îndur să îl adaug peste celelalte din cine știe ce motiv îngrijorător: Annie Walker.

CAPITOLUL 4

Annie

După ce am plecat de la restaurant, mă duc direct la Amelia și Noah, pentru o seară de filme cu Audrey Hepburn cu fetele. Înainte de a intra, totuși, mă schimb de rochia lui Emily, punându-mi ținuta obișnuită – o salopetă și un tricou – în mașină, după care o îndes în geantă. E-n regulă – e întuneric. Nimeni n-a văzut nimic.

Eu și surorile mele am adoptat metoda Ameliei, ca atunci când ceva merge prost, ne rănește sau ne dă o stare neclară, punem un film cu Audrey și ne injectăm zâmbetul ei în inimă până ne vindecă. Sau, știți voi, pur și simplu avem o seară între fete, bârfim și mâncăm floricele.

Asta se întâmplă și în seara asta, când stăm toate ghemuite confortabil în diverse locuri din livingul lui Noah (sau ar trebui să îl consider livingul Ameliei acum) și ne uităm la *Mutra nostimă*[1]. Până să vină Amelia în orașul nostru, acum un pic mai mult de un an, nu văzusem nici un film cu Audrey Hepburn. Totuși, Amelia e obsedată cu „O" mare de ea. Și, după ce i-am văzut filmele, așa am devenit și eu și surorile mele.

---

[1] Tobey Maguire, actorul care l-a interpretat pe Omul Păianjen (n.tr.)

– Nu, zice dintr-odată Amelia peste sonorul filmului, arătând către holul alăturat camerei de zi. Te-am văzut! Întoarce-te în camera ta.

Fratele meu, Noah, apare de pe hol cu o expresie îmbufnată.

– Ei, hai... Lasă-mă să mă uit la ăsta cu voi. Nu puteți să-mi interziceți accesul în propriul living, ce naiba...

Amelia a fost foarte fermă în protejarea tradiției stabilite rapid de a avea câte o seară între fete, iar logodna cu Noah nu a schimbat cu nimic situația. Ciudat, dar am impresia că el nu vrea efectiv să se uite la film. Îi place doar să o necăjească pe Amelia, iar ei îi place la nebunie acest joc de-a șoarecele și pisica. Clar, sunt făcuți unul pentru celălalt.

– Ba pardon... acum e și livingul meu. Și e o seară între fete. Fără băieți!

Noah își dă ochii peste cap.

– Bine. Mă duc la James.

James e cel mai bun prieten al lui Noah și ca un fel de frate pentru noi. E proprietarul fermei Huxley învecinate (în cazul acesta, învecinată însemnând la câteva hectare mai încolo).

– O să trimit un porumbel călător când terminăm, spune Amelia.

Noah își pune o șapcă.

– E suficient să mă suni.

– O să închidem și o să deschidem lumina de douăzeci de ori când o să poți să vii acasă și să-ți curtezi domnița, Casanova, spune Maddie cu un zâmbet malefic.

Noah nu suportă porecla pe care i-am dat-o la începutul relației cu Amelia. Iar noi n-o să renunțăm la ea nici într-o mie de ani.

Se încruntă.

– Sună-mă când terminați, ca să vin să mă culc. Unii dintre noi nu suntem învățători aflați în vacanța de vară și chiar avem de lucru dis-de-dimineață.

Emily își face palmele pâlnie la gură, ca să fie auzită mai bine.

– O să pornesc furtunul și o să stropesc fereastra lui John la plecare, ca să știi că am eliberat zona și poți să vii să faci dragoste pasională cu Amelia!

Noah se străduiește din răsputeri să nu zâmbească, dar vedem clar că surâsul e acolo, dincolo de fațadă. Ochii i se opresc asupra mea.

– Tu nu zici nimic?

Ridic din umeri.

– Să-l saluți pe James din partea mea.

Surorile mele și Amelia încep să mă huiduiască, iar Noah îmi zâmbește larg.

– Ești preferata mea.

Se răsucește pe călcâie și pleacă, dar abia ce se închide ușa în urma lui că se deschide din nou. Reintră valvârtej. Ocolește spătarul canapelei pe care stă Amelia, își pune mâna pe maxilarul ei și îi ridică fața, ca să o poată săruta de rămas-bun.

Când i-am văzut prima oară pe Noah și pe Amelia împreună, am fost șocată. Ce-i drept, așa am fost cu toții. Afecțiunea dintre ei era atât de relaxată și oferită cu atâta generozitate... Nu-l mai văzusem niciodată pe Noah așa cu vreo altă femeie. Îți dă speranță să vezi cum au reușit să-și mențină relația la distanță și cum s-au descurcat cu obstacolele pe care le aduce după ea celebritatea Ameliei.

– Ce scârbooos, rostește Madison cu un hohot dezgustat. O săruți așa, ca Omul Păianjen? Nici lui Tobey[1] nu i-a stat bine, clar nici ție.

Emily aruncă o pernă spre Maddie, care o deviază cu o lovitură de karate.

– Te iubesc, îi spune în șoaptă Noah Ameliei după sărut, dar eu sunt suficient de aproape încât să-l aud.

---

[1] Tobey Maguire, actorul care l-a interpretat pe Omul Păianjen (n.tr.)

Îmi las ochii în jos și zâmbesc, pentru că îmi place la nebunie relația dintre Amelia și Noah. Cred că n-are cum să nu semene cu cea dintre părinții noștri. Solidă, profundă și sigură. Și clar se uită unul la celălalt cu inimioare în ochi, așa cum am văzut în toate fotografiile cu părinții noștri. E genul de dragoste care pur și simplu rezistă și îi face pe toți din jur invidioși. Asta-mi doresc și eu. O relație atât de apropiată încât parcă suntem lipiți, stabilitate și promisiuni până ce moartea ne va despărți. Cineva care să-mi stea alături și să-mi dea mâna, după care să pornim fericiți împreună prin viață.

Noah pleacă într-un final, iar obrajii Ameliei sunt foarte roz în timp ce urmărim preferatul meu din toate filmele lui Audrey Hepburn, *Mutra nostimă*.

Mă identific foarte mult cu Jo – personajul jucat de Audrey. Jo lucrează într-o librărie (ceea ce ar fi slujba mea de vis dacă n-aș avea deja o slujbă de vis, fiind proprietara unei florării) și e considerată a fi discretă și introspectivă, poate chiar un pic banală.

Totuși, în film, Dick Avery (care e interpretat de Fred Astaire), un fotograf de modă celebru care lucra la o revistă, o remarcă pe Jo și vede în ea ceva care nu e deloc banal și discret. Împreună cu Maggie Prescott, redactorul-șef al revistei *Quality*, o duc pe Jo la Paris, unde o fac să renunțe la inhibiții, transformând-o într-un manechin și învățând-o cum să se îmbrace, cum să pozeze și cum să se poarte ca o reprezentantă a revistei. Bineînțeles, la final, Jo și Dick se îndrăgostesc nebunește unul de celălalt și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți – un final pe care ar trebui să îl aibă orice poveste bună.

– Vezi... spun, cu un oftat adânc arătând spre televizor, după scena finală în care Audrey și Fred dansează pe cântecul *S Wonderful*. De-asta am eu nevoie.

Maddie și Emily sunt în bucătărie și n-au cum să mă audă.

– Să se îndrăgostească de tine un moș? întreabă Amelia, cu un chicotit amuzat.

Trag aer în piept, scandalizată.

– Să nu îndrăznești să vorbești așa urât de Fred Astaire, eroul filmului meu preferat.

Amelia se strâmbă și se apleacă să ia încă o mână de floricele de porumb de pe măsuța din fața canapelei.

– În mod normal, n-aș zice nimic rău de un film cu Audrey. Dar chiar și eu trebuie să recunosc că aici avem o combinație ciudată. Audrey avea douăzeci și ceva de ani, iar Fred clar era trecut de 50.

– Off. Dezamăgitor, zic, uitându-mă din nou la ecran.

– Și, ia zi, de ce vrei o idilă cu o diferență mare de vârstă, Anna-Banana?

Îmi ridic picioarele pe canapea și îmi cuprind genunchii cu brațele.

– Nu vreau o idilă cu o diferență mare de vârstă. Vreau, pur și simplu, o idilă. Ce încerc să spun e că aș vrea și eu pe cineva ca Dick Avery sau Maggie Prescott să intre în viața mea și să mă învețe cum să fiu tipa demnă de revista *Quality*, pe care toți vor să o invite în oraș. Sau vreau măcar ca tipii cu care ies să nu spună că sunt plictisitoare, iar apoi să-și pună prietenii să-i sune și să le dea pretexte să plece.

– Poftim?! întreabă Amelia, un pic prea tare.

– Șșș! reacționez repede, uitându-mă peste umăr spre surorile mele, care sunt ocupate pregătind ceva în bucătărie.

Mai precis, Madison gătește, iar Emily stă cu ea și o tot sâcâie cu întrebări despre itinerarul excursiei pe care o vor face în Mexic, împreună cu vreo câțiva dintre prietenii ei, și ei tot învățători. De un an pun bani deoparte ca să-și poată permite o asemenea vacanță.

– Așa s-a întâmplat în seara asta? mă întreabă Amelia, de data asta în șoaptă.

– Da. Îmi trec palmele în sus şi-n jos peste tibii. Dar nu e vina lui...

– Ba da.

– Am fost o parteneră de întâlnire oribilă. Abia dacă am deschis gura şi, când am făcut-o, i-am pomenit de căsătorie bietului om. Şi apoi, după toate astea, Will l-a pus să plătească băuturile, chiar dacă pe a mea i-am vărsat-o lui John în poală. A fost un dezastru.

Brusc, Amelia îşi apleacă trunchiul înainte.

– Stai, stai... Înapoi un pic. Ai zis ceva de Will?

Dau din cap, în semn că da.

– Da, Will. Ştii cine, nu? Will Griffin.

– Will Griffin, adică... garda mea de corp Will Griffin? A fost şi el la întâlnirea ta?

– Nu. Mă opresc un pic. Adică... da. Bodyguardul tău era şi el la restaurantul unde am avut eu cea mai dezastruoasă întâlnire din viaţa mea, doar că el era la una care părea a fi un mare succes.

– Dar a stat cu tine?

Ridic dintr-un umăr.

– Ce să zic... un pic. A venit la masa noastră, să mă salute, dar a nimerit chiar când John încerca disperat să se fofileze, aşa că după aia Will m-a condus la maşină şi am stat un pic de vorbă.

– Tu... ai stat de vorbă. Cu Will?

– De ce tot repeţi ce spun, dar transformi totul într-o întrebare?

– Încerc doar să-mi reconstitui în minte totul. Mişcă din mâini, trasând un cerc imaginar, ca şi cum ar fi încercat să invoce o imagine. Will e mereu foarte profesionist cu mine. Practic, abia-abia am reuşit să-l fac să-mi ofere ceva prietenie, iar acum uite că pur şi simplu a venit la tine şi a început să trăncănească.

Mă încrunt şi mai mănânc nişte floricele de porumb.

– N-a durat decât maximum cinci minute. N-a fost așa o chestie importantă, zic, ignorând complet sclipirea cam prea atentă din ochii Ameliei.

Poate crede că am o slăbiciune pentru Will și își face griji că o să încerc să ies cu el la o întâlnire? Ha! Ce gând absurd!

– În fine, s-a întors în restaurant destul de repede și a zis că o să petreacă noaptea cu femeia cu care era la întâlnire și că o să ajungă în Roma mâine. O înghiontesc ușor în genunchi. Apropo, nu știam că ai făcut demersuri să se întoarcă. Ai ceva probleme de siguranță?

– Nu chiar. Câțiva paparazzi s-au apropiat prea mult în ultima vreme, dar nu am fost îngrijorată. Pur și simplu, vânează informații despre nuntă. Keysha e cea care a considerat că e cazul să angajeze o gardă de corp până ce se vor liniști din nou apele, după nuntă.

Keysha e impresara Ameliei. A angajat-o acum un an, după ce aflase că fosta impresară făcuse niște aranjamente dubioase pe care le ascunsese de ea. În opinia mea, Keysha face treabă bună pentru Amelia – ca și Claire, asistenta personală pe care Amelia a angajat-o ca să o ajute să-și gestioneze un pic mai bine sarcinile de zi cu zi.

– Dar să știi că te înșeli, zice Amelia repede. Will nu vine mâine. A ajuns deja.

Stai puțin... ce? Încerc să nu mă arăt prea încântată de această veste și le poruncesc mental obrajilor să nu se înroșească atunci când este menționat numele lui.

– Dar mie mi-a zis că o să rămână la Gretchen în noaptea asta.

Expresia Ameliei te face să bănuiești că mă cercetează, căutând răspunsuri pentru un test complex – așteptându-se să le găsească scrise cu cerneală roșie pe pielea mea.

– Interesant. Tot ce știu e că, acum vreo jumătate de oră, Harold, garda de corp de pe tura de noapte, mi-a dat mesaj

și mi-a spus că Will a ajuns la rulota pentru supraveghere, și-a luat telefonul cu legătură prin satelit – ceva ce au toți mereu la ei, pentru că semnalul e atât de inconstant aici – și apoi s-a dus la pensiunea lui Mabel să se cazeze, astfel că va fi pregătit să-și reia sarcinile de mâine-dimineață, la 8.00. Așa că probabil s-a hotărât să pună capăt mai devreme întâlnirii.

Amelia a făcut deja demersurile pentru construirea unei anexe pentru securitate în apropierea casei, dar n-o să fie gata decât peste cel puțin o lună, două. Până atunci, cei care se ocupau de securitatea ei erau cazați la pensiunea lui Mabel, care e ceva mai încolo, pe aceeași stradă.

De asemenea, voi opta să nu interpretez în nici un fel faptul că Will nu și-a petrecut noaptea la Gretchen.

În. Nici. Un. Caz!

Ai auzit, inimă romantică și fraieră? În nici un caz venirea lui Will în Roma cu o seară mai devreme nu are vreo legătură cu mine și cu discuția noastră de mai devreme. Dacă stai să te gândești, e posibil ca Will și Gretchen să fi făcut sex repede, după care el a plecat. Și atâta tot.

– Despre ce vorbiți acolo? întreabă Maddie, întinzându-și capul peste spătarul canapelei.

Fără să aibă deloc un aer suspect, Amelia zice:

– Despre garda mea de corp – Will Griffin. Tocmai ce-i spuneam lui Annie că se întoarce în oraș și o să stea cu mine până după nuntă.

Ochii lui Maddie se luminează imediat și, nu-mi dau seama de ce, asta parcă-mi face degetele să zvâcnească incontrolabil.

Emily reintră și ea în living și se așază pe fotoliu.

– Ia stai puțin... despre cine e vorba?

– Despre cel mai sexy bodyguard din țară, răspunde Maddie, așezându-se și ea.

– Oooh! Will Griffin?

Din nou, nu pot să spun că-mi place faptul că a știut imediat la cine se referea Maddie. Dar nu-mi dau seama de ce îmi pasă. Nu e ca și cum aș avea vreo speranță cu el. Și, sinceră să fiu, surorile mele sociabile și superbe au mult mai multe șanse cu el decât mine. A, și apropo, mai e și cel mai important lucru: eu vreau o relație stabilă. Will nu e deloc genul.

Sprijinindu-și fața pe pumni, cu o expresie jucăușă, Maddie se uită în ochii Ameliei.

– Acum... fii sinceră cu noi, te rog, tu și Will ați făcut vreodată sex?

– Ce scârbos... nu! răspunde Amelia cu o față sincer dezgustată. În primul rând, Will mi-e ca un frate în momentul de față, iar un asemenea gând mă face să icnesc efectiv. În al doilea, pur și simplu, nu am fost niciodată atrasă de el.

– Niciodată? întreabă Emily, cu o expresie cercetătoare. Adică vrei să spui că nici când a început să lucreze pentru tine, bărbatul acesta frumos și musculos nu ți s-a părut atrăgător?

Amelia ridică din umeri.

– Nu știu ce să-ți spun... Pur și simplu, nu m-a impresionat cu nimic. Mi se pare un tip foarte de treabă, dar nu e genul meu. Noah, pe de altă parte...

Noi trei începem să scoatem exclamații exasperate.

– Dacă mai continui cu asemenea declarații de îndrăgostită până peste cap, te dăm afară din grupul nostru, o amenință Maddie.

– Dar sunt îndrăgostită până peste cap de fratele vostru. De-asta și urmează să facem nunta!

Se preface că îi dă un bobârnac în cap lui Maddie.

– Dar asta nu justifică să te porți așa la o seară între fete. Adică... ce dracu', Amelia, măcar fii și tu politicoasă și, de dragul nostru, prefă-te că te-ai săturat de el, zice Maddie și imediat se crispează.

Emily îmi întinde deja un pix, iar eu deschid carneţelul meu de buzunar, cu spirală, şi mai adaug o cruciuliţă în dreptul numelui ei.

– Câte mai am până să fie nevoie să plătesc amenda? întreabă Maddie.

– Trei.

Închid carneţelul cu Inventarul Cuvintelor Necuvenite şi mi-aş dori să-l pot arunca într-o prăpastie. Ceea ce a început ca o încercare a mea de a face o glumă s-a transformat într-o parte concretă a personalităţii mele, de care surorile mele nu mă lasă să mă debarasez. Toţi primesc o cruciuliţă neagră când spun un cuvânt urât şi trebuie să plătească douăzeci de dolari când ating douăzeci de cruciuliţe într-o lună. Sinceră să fiu, asta n-a făcut pe nimeni să vorbească mai frumos. Consecinţa a fost mai degrabă că am început să facem donaţii constante la diferite organizaţii nonprofit din oraş, pentru că la ele ajung amenzile adunate în fiecare lună, după ce toată lumea bagă mâna adânc în buzunar. Pe scurt, aşa ne-am transformat în filantropi.

– Hai să ne întoarcem la Will... Crezi că-i plac femeile blonde, uşor impunătoare? întreabă Emily, evident în glumă, dar tot stârnind în mine impulsul de a mă ridica brusc şi să-i strig: „Nu! Nu poţi să te atingi de el!"

Dar rămân pe locul meu, perfect tăcută.

Din câte se pare, Maddie are acelaşi gând ca mine.

– În nici un caz! Dacă e să se cupleze cineva cu Will, eu o să fiu aia. Evident, el e genul periculos şi are nevoie de cineva ca mine, ca să ne completăm unul pe celălalt.

Flutură din gene jucăuş. O iubesc din tot sufletul, dar în momentul ăsta visez cum ar fi să-i smulg genele acelea, fir cu fir.

Amelia – draga de ea – se uită la mine.

– Ştiţi ceva? Eu cred că s-ar potrivi mai bine cu cineva ca Annie.

Madison izbucnește într-un hohot de râs. Emily chicotește si ea, amuzată.

– Anna-Banana cu Will Griffin? Nu. În nici un caz, spune Maddie, râzând neintrerupt.

Zâmbesc ușor și încerc din răsputeri să nu las să se vadă că stomacul mi se contractă dureros.

– Cred că trebuie să-i dau dreptate lui Maddie acum, zice Emily. Annie e blândă, dulce și feciorelnică... Poți să ți-o închipui cu cineva ca Will? Ar mânca-o de vie.

Cred că intenția lui Emily a fost să creeze o imagine negativă, dar nu știu de ce, mie nu mi se pare o perspectivă așa de neplăcută. Ceea ce n-aș recunoaște nici moartă în fața surorilor mele pentru că, da, din păcate ele știu că sunt virgină și îmi aduc aminte de asta zi de zi de zi.

– Hmm, intervine Amelia, cu pleoapele îngustate și un zâmbet tandru adresat mie. Tu ce părere ai, Annie? Te-ai potrivi cu Will?

Imediat, obrajii îmi iau foc. Dacă spun că da, surorile mele vor râde și vor continua să înșire motivele evidente pentru care nu suntem potriviți. Le știu deja pe toate (mie îmi place să stau acasă – el e aventuros. El a avut relații cu nenumărate femei – eu nu pot nici măcar să țin un tip cu mine pentru o întâlnire întreagă), așa că mă hotărăsc să mă scutesc de toată jena asta.

– Eu nu vreau decât un tip cumsecade, care să fie mereu cu mine.

– Vedeți? spune Madison, pufnind jucăuș. În mod clar, nu pe Will – cel mai sexy bodyguard, după cei de la BuzzFeed, care schimbă femeile ca pe cămăși. Și, pentru că Annie o să aștepte până după cununie ca să facă sex, iar Emily e prea impunătoare pentru Will, cred că eu ar trebui să fiu aceea care să-l aduc pe Will cu mine acasă, pentru o noapte.

Emily aruncă o pernă spre ea.

– Dar ce-ar fi să nu-l aducă nici una pe Will acasă și să rămânem cu toții prieteni?

– Eu sunt de acord, zic, un pic prea repede.

– *Bine.* La naiba, nu sunteți deloc distractive, zice Madison, după care se duce să ia negresele pe care le avea în cuptor.

Când ai ciocolată, bărbații nu mai contează.

Următoarea oră o petrecem discutând despre nuntă și despre ultimele detalii pe care aveam de gând să le punem la punct cu Amelia. Eu o să mă ocup de flori și asta mă umple de un entuziasm maxim. Sincer, aș putea fi și mai entuziasmată dacă aș avea un partener cu care să merg la nuntă, dar mă gândesc că nu prea contează asta acum.

Mai târziu, când toate ne pregătim de plecare, Amelia mă oprește în ușă, pe când Emily și Maddie se duc la mașinile lor.

– Ca să știi, m-am tot gândit la problema ta romantică și ce ai zis după film.

– Crezi că ar trebui să mă duc la un azil de bătrâni, să găsesc un moșuleț cu care să mă mărit?

Amelia se încruntă.

– Mă șochează cât de repede ai venit cu ideea asta. Mă face să cred că ai luat-o în considerare dintru început.

– Continuă-ți ideea.

Amelia schițează un zâmbet.

– Încă pun cap la cap lucrurile în minte, dar dacă aș avea o modalitate care să te ajute să te descurci mai bine la întâlniri, ai fi dispusă să încerci?

– Sigur, răspund cu ușurință, pentru că, sincer, am o încredere oarbă în Amelia.

Aș face orice îmi cere. Într-un fel, mă simt mai apropiată de ea decât de surorile mele. Nu știu cum s-a întâmplat, dar când a intrat Amelia în viața mea, legătura noastră parcă a fost una căreia i-am pus bazele din copilărie.

– Tot ce-mi doresc e să mă mărit cu un bărbat la fel de perfect pentru mine cum e Noah pentru tine și cum tata a fost pentru mama. Dacă poți să mă ajuți cu asta, sunt dispusă să fac tot ce-mi spui.

Amelia îmi adresează un zâmbet larg (ușor malefic?).

– Perfect. Îți spun tot când o să am planul pus la punct.

CAPITOLUL 5

Will

După o noapte în care n-am pus geană pe geană, s-a făcut în sfârşit o oră normală de sculat din pat. Cinci dimineaţa (Da, ştiu, dar măcar e ora mea normală de trezire.). Mi-a intrat în obicei din zilele din armată. Am fost în aviaţie şase ani, cadru activ ca specialist în securitate, şi doi ani ca rezervist, cât m-am pregătit şi am pus bazele carierei de agent de protecţie personal, pe scurt APP. Sincer să fiu, m-am înrolat din motive total greşite. Armata nu a fost niciodată visul meu, dar când am avut nevoie de un drum pe care să o apuc rapid, a fost o opţiune disponibilă. Nu regret timpul petrecut în armată, dar o asemenea carieră n-a fost niciodată foarte potrivită pentru mine. Nu mi-a adus niciodată prea multă fericire. Şi acum iată-mă, în al cincilea an de când sunt APP şi tot nu sunt sigur că asta ar trebui să fac cu viaţa mea.

Deschid ochii şi trebuie să mă reorientez, să-mi dau seama unde sunt. A, da. Roma, Kentucky, şi am dormit în camera care o să fie a mea pentru luna care vine. Îmi întorc capul spre dreapta şi sunt atacat de o broderie înrămată şi pusă pe perete: „Binecuvântează această realitate imperfectă". Chiar nu-mi

place că anexa pentru pază nu e gata încă și că trebuie să stau la pensiune.

De la ultima mea ședere aici, Amelia și Noah au făcut o mulțime de modificări la casă. Nu numai că au instalat un sistem de securitate de ultimă generație pentru clădire și perimetrul întregii proprietăți, dar construiesc și o anexă pentru personalul de securitate. Deocamdată, au o mică rulotă pentru echipa de supraveghere aflată în fața proprietății lor, de unde Harold monitorizează ce se întâmplă pe timpul nopții și dimineața e schimbat de un alt tip, Sam, care ține totul sub observație pe timpul zilei.

În cariera mea de agent de protecție personal (de bodyguard, cum ne numește publicul larg), am lucrat cu mai multe vedete, și fiecare abordează diferit partea de securitate. Unele cred că angajarea unei echipe de securitate înseamnă bani aruncați pe fereastră și nu investesc deloc suficient în propria protecție. Nu suport să văd așa ceva. De obicei, e nevoie să pățească ceva absolut îngrozitor ca să se trezească la realitate și să înțeleagă că trebuie să acorde mai mulți bani bugetului de securitate.

Dar mai sunt și unele ca Amelia, care mereu și-a luat în serios nevoia de siguranță (cu excepția acelui episod în care a fugit în miezul nopții, fără să ne spună nici unuia unde se ducea). Din fericire, orașul acesta nu prezintă pericole, în mare, și un timp nimeni – nici măcar ziariștii – n-a știut unde era. N-a fost niciodată în vreun pericol concret. În plus, sunt convins că Noah l-ar fi bătut măr pe orice individ cu intenții rele care s-ar fi apropiat de ea. Totuși, între timp s-a răspândit vestea, căci paparazzi au văzut-o de mai multe ori aici, în oraș, ceea ce, din păcate, a făcut ca Roma să devină un centru de interes. Așa că Amelia își investește o parte importantă din venituri în securitate, și tocmai de aceea sunt și eu aici. O să fiu alături de ea toată luna, să mă asigur că e în siguranță și că nimeni nu o deranjează.

În timpul turneelor, slujba mea e mai mereu plină de adrenalină. Verific locurile unde urmează să stea și să cânte înainte ca ea să ajungă acolo, după care o însoțesc peste tot, cercetând constant persoanele din jur, uneori blocând intenționat unghiurile din care paparazzi ar putea să o fotografieze, dacă Amelia nu vrea să fie fotografiată în ziua respectivă. Iar în timpul concertelor stau în culise, mereu gata să opresc fanii exagerat de plini de inițiativă care izbutesc să treacă de paznici și să pătrundă în zona restricționată.

De obicei, lucrez în ture de opt ore, cu excepția zilelor în care seara avem concert, dar am mai multe momente de pauză decât v-ați închipui. De obicei, când Amelia stă acasă sau în camera ei de hotel, sarcina e preluată de tipii din echipa de supraveghere. Acestea sunt perioadele în care apuc să explorez orașul în care ne aflăm și să întâlnesc tot felul de oameni. Datorită serviciului meu, am sărit cu parașuta în Paris, am făcut scufundări în Bahamas și am mers cu ATV-ul în Cape Town. Mereu încerc să fac cel puțin una dintre activitățile interesante pentru care e celebru orașul în care mă aflu.

Dar acum sunt la Roma, în Kentucky, și mă uit fix la tavanul alb al unei camere dintr-o pensiune cu decorațiuni excesive, unde nu se întâmplă absolut nimic interesant. În oraș e un singur bar și nimic altceva. Nici nu se poate pune problema de aventuri. Se pare că va trebui să mă apuc de broderie.

E doar o lună, și e vorba de Amelia, îmi reamintesc conștient.

Îmi pun un șort, pantofi de sport și următoarea oră mi-o petrec alergând prin acest oraș înapoiat, cu atmosferă destul de rurală. Starea proastă mi se risipește încet-încet, privind cum răsare soarele și își revarsă razele peste ogoarele semănate cu grâu și porumb. Preț de câteva minute, totul e scăldat în auriu și, deși mereu am fost mai degrabă genul care preferă mediul urban, chiar și eu trebuie să recunosc că vara la țară e frumoasă.

Iarba e atât de verde că pare aproape ireală. Într-un final, pornesc înapoi, pe alt traseu, tocmai când proprietarii de magazine încep să deschidă.

Și acesta e momentul în care încep să observ: priviri ațintite asupra mea, din toate direcțiile. Prin vitrinele magazinelor. Mă țin sub observație din cadrul ușilor. Pe după colțuri. Deși sunt ud leoarcă de transpirație și mort de oboseală, încep să alerg mai rapid pentru că sunt convins că toată lumea iese din clădiri ca într-un film de groază ca să se holbeze la mine cum alerg. Ce dracu' se întâmplă?

Când, în sfârșit, ajung înapoi la pensiune și stau aplecat, cu mâinile sprijinite de coapse, încercând să-mi recapăt controlul asupra respirației, o pereche de pantofi negri, fără toc, intră în câmpul meu vizual. Se opresc chiar lângă picătura mare de transpirație care tocmai ce mi-a picat de pe frunte, pe trotuar. E atât de cald că pot să jur că o aud cum sfârâie.

Îmi ridic privirea și dau de nimeni alta decât Amelia Rose, îmbrăcată într-o pereche de jeanși închiși la culoare, un tricou cu dungi albe și negre și cu o cană de cafea cu capac în mână – de braț îi atârnă o sacoșă mare, cu logoul restaurantului din oraș. Ridică din sprâncene, iar eu gâfâi în continuare prea tare ca să zic altceva decât:

– Salut. M-am întors în oraș.

– Mi-am dat și eu seama, răspunde ea, cu tonul colorat de o undă de amuzament. Eu tocmai am luat ceva de mâncare de la restaurant și am zis să trec pe aici, să mă asigur că te-ai instalat bine. Dar iată-te aici.

Ia o gură de cafea, cu o expresie care mă face să cred că se abține să nu râdă.

– Da, iată-mă.

În continuare, abia pot să respir.

– Și ai alergat prin tot orașul așa?

– Aşa cum? o întreb, reuşind în sfârşit să-mi îndrept corpul şi folosindu-mi tricoul mototolit ca să-mi tamponez sudoarea de pe faţă şi gât.

– Cu pieptul gol, ca o reclamă ambulantă a celui care ţi-a făcut tatuajele?

Mă uit în jos la propriul abdomen, ca şi cum abia acum mi-aş da seama că nu am tricou pe mine.

– Da, răspund, ridicându-mi ochii la ea, gâfâind în continuare. E ceva rău în asta? Pe-aici aveţi o ţinută bătută în cuie pentru alergat?

Din nou, Amelia schiţează un zâmbet amuzat.

– Nu e stabilită oficial. Dar aş face bine să mă duc repede acasă, să înfrunt apelurile care sigur o să-mi inunde telefonul fix.

– Stai puţin... dar de ce? o întreb, deşi se întorsese deja şi se îndepărta de mine.

– Pentru că circuitul bârfelor o să se pună în mişcare cu viteză supersonică în dimineaţa asta. Trebuie să intervin înainte ca lucrurile să iasă de sub control! Ridică uşor cana. Hai pe la noi după ce te schimbi. Am luat o groază de mâncare pentru micul-dejun!

Agenţii de protecţie personali n-ar trebui să ia micul-dejun cu cei pe care îi protejează. Şi totuşi, Amelia mereu a părut foarte hotărâtă să mă adauge cercului ei de prieteni.

O jumătate de oră mai târziu, după ce am făcut un duş, bat la uşa casei Ameliei şi a lui Noah. Amelia îmi deschide, cu receptorul de la telefonul fix lipit de ureche.

– Mhm. Absolut. Foarte bine punctat, Harriet, o să îi spun mai mult ca sigur.

Zâmbeşte şi îmi face semn să intru.

Sunt nevoit să păşesc peste cablul spiralat al telefonului care se întinde din bucătărie, în jurul micii insule, dispare pe după colţ, după care de-a lungul holului, până la receptorul din mâna ei. E petrecut şi după talia ei.

Amelia arată spre living, făcându-mi semn din mână să intru și să iau loc. Profită de ultima parte a conversației pentru a se elibera din strânsoarea firului de la telefon. Aud o ușă deschizându-se și închizându-se în spatele meu și, când îl văd pe Noah intrând din hol, mă ridic în picioare.

– Will, spune înaintând în încăpere și întinzându-mi mâna. I-o strâng și dăm noroc. Mă bucur că te-ai întors.

Îmi place sincer Noah. Amelia a mai avut relații înaintea lui, cu niște tipi cărora îmi venea să le sparg dinții și să li-i înțes pe gât. Dar tipul ăsta e de treabă. E credincios și se gândește mereu la binele ei, în primul rând. Am încredere în el și el pare să aibă încredere în mine.

– Și eu mă bucur să lucrez din nou pentru Amelia.

Noah zâmbește larg.

– Nu-s prea convins că oamenii din oraș sunt în asentimentul tău.

– Ce vrei să spui cu asta?

Ochii mei îi urmăresc privirea, peste umărul meu, către Amelia, care vorbește în continuare la telefon, dând din cap absentă la cine știe ce trăncăneli ascultă răbdătoare.

– E al patrulea telefon de când te-ai întors de la alergat.

Ne concentrăm amândoi asupra Ameliei, care își termină convorbirea, mutând încet receptorul de la o ureche la alta, apropiindu-se din ce în ce mai mult cu fiecare cuvânt.

– Da... mhmm... absolut... bine... așa o să fac. La revedere!

Pune receptorul în furcă și se lasă moale pe perete, teatral, lăsându-se să alunece la podea. Apoi întinde arătătorul spre mine, ridicându-l ușor.

– Tu!

– Eu? rostesc, cu sprâncenele ridicate, îndreptându-mi arătătorul către mine.

– Da, tu! A trebuit să alergi la bustul gol în dimineața asta, de-ai stârnit rumoare în tot orașul!

– Glumeşti, nu?

Sigur era vorba de o glumă.

Noah scutură din cap.

– Nu. Tot oraşul fierbe. Chiar ai făcut-o lată de data asta.

Amelia se ridică şi vine şi ea în living.

– Tocmai am închis cu Harriet, care nu a apreciat deloc modul în care ai defilat aşa gol prin oraş – ispitind domnişoarele să cadă în păcatul dorinţei carnale.

Gura mi se deschide de la sine. Sunt mut de uimire.

Noah dă din cap, fără să mă scape din ochi.

– Câtă imprudenţă! Încerci să le duci în ispită? Din prima zi de lucru?

– Pe cine? Pe domnişoare? Ridic ambele mâini. Nu. Jur! Doar că mi-a fost cald şi mi-am scos tricoul, aşa cum fac de obicei, şi... Mă opresc când le aud hohotele cu greu ţinute sub control. Şi voi faceţi haz de mine.

Noah dă din cap afirmativ, zâmbind amuzant.

– Da, facem haz de tine. Vine la mine şi îmi cuprinde umărul cu palma. Bine ai revenit în Roma! Unde oamenii nu ştiu altceva decât să se plângă unii de alţii.

Trece pe lângă Amelia şi se opreşte să o sărute pe gură – nu un sărut lung, dar nici scurt. Pur şi simplu... sincer. Îmi duc mâna la stern şi încep să-l masez.

– Trebuie să mă apuc de treabă. Ne vedem mai încolo. Şi... Will – se întoarce din nou spre mine – încearcă să-ţi ţii hainele alea afurisite pe tine, bine?

– O să fac un efort.

De cum iese pe uşă, Amelia îmi umple o cană cu cafea şi mă aşez la masa lor mică din bucătărie. Preţ de câteva minute, ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat în vieţile noastre, iar ea îmi povesteşte mai detaliat ce s-a mai întâmplat cu ziariştii şi câţiva fani înfocaţi care se apropie deranjant de mult. Punem la punct un plan pentru această lună şi ne hotărâm că vom

stabili programul pe fiecare zi în parte. Câte o întâlnire de dimineață, să vedem ce planuri are pentru ziua respectivă, după care o să stau cu ea, să o însoțesc în drumurile în oraș și oriunde trebuie să se ducă, dar stabilim că nu e cazul să stau prin preajmă când stă acasă sau petrece timp în studio. Din câte se pare, lucrează la un album nou și o să petreacă mult timp aici, iar eu o să pot să mă distrez după cum poftesc în timpul acesta. Ah, ce bine!

Amelia speră că, după nuntă, totul o să se calmeze. În orice caz, eu am de gând să cer să fiu transferat la alt client după ce se termină luna. Nu pentru că nu-mi place să lucrez pentru Amelia – mereu mi-a plăcut –, dar n-o să rămân blocat în orășelul ăsta nici un minut mai mult decât e nevoie. Plictiseala nu-mi pică deloc bine.

– Ia zi, ți se pare bine așa? întreabă ea.

Dau aprobator din cap.

– Da, grozav. Sunt disponibil, orice-ai avea nevoie. Munci grele prin curte? Curățat jgheaburi? Mă ocup. Știi că mă dau cu capul de pereți când nu am nimic de făcut.

Amelia izbucnește în râs.

– Da, știu. Și tocmai de aceea mă bucur să aflu că ești dispus să ne ajuți cu alte lucruri când ești liber.

Mă trag mai în față, dornic să aflu la ce se gândea.

– Da, orice... Doar spune-mi.

Dacă nu mă înșel, zâmbetul îi devine ușor jucăuș. Oricine i-ar fi văzut zâmbetul ar crede că surâsul ei conține ceva sugestii de natură sexuală. Totuși, cunoscând-o pe Amelia, știu clar că nu e cazul. E vorba de altceva. Ceva delicat. Ceva ce n-o să vreau să fac.

– Grozav. Pentru început, te deranjează să mă ajuți și să duci o scrisoare în oraș?

– Nici o problemă, zic, lungind un pic vocalele, ca să-i arăt că mi-am dat seama că avea intenții ascunse. Vrei să o duc la poștă?

– Nu. Zâmbetul îi devine mai larg. La florărie, de fapt.

Şi, pentru că în oraş e o singură florărie, asta înseamnă că o să dau cu ochii de Annie Walker azi. Rahat! Dacă nu eram aşa alarmat iniţial, tocmai când ieşeam pe uşă cu un plic alb şi discret în mână, Amelia strigă:

– Hei, Will?

– Da?

– În legătură cu ce e în plicul ăla... Expresia de pe chipul ei e de implorare şi ceva foarte sincer. Te rog, nu spune nu.

CAPITOLUL 6

Will

De data asta, mă duc în oraş complet îmbrăcat. Dar asta nu pare să-i oprească pe cei din jur să scoată capul pe uşile magazinelor ca să se uite lung la mine. Îi fac cu mâna unei doamne care iese din magazinul de textile. Roşeşte şi îmi face şi ea cu mâna. Un pic mai încolo, un bărbat iese în grabă din magazinul cu articole de menaj (cred că îl cheamă Phil, dacă îmi aduc aminte bine) şi mă întreabă dacă am nevoie de ceva scule. Ruletele sunt la reducere azi, mă anunţă entuziasmat, cu o licărire în ochi care poate fi descrisă doar printr-un singur cuvânt: sălbatică.

– N-am nevoie de nimic azi, mulţumesc. Încerc să îl ocolesc, dar se mişcă şi el. Cred că poate vrea să îl asigur că n-o să-mi fac cumpărăturile decât de la el dacă am nevoie de ceva unelte cât o să stau aici, aşa că adaug, cu un zâmbet larg: Dar ştiu la cine să apelez, dacă am nevoie de ceva.

– Sigur! răspunde zâmbind şi el, un pic cam exagerat, într-un mod îngrijorător. Apoi strigă peste umăr către un tip cam de aceeaşi vârstă, care scrie cu cretă pe tăbliţa din faţa magazinului. Todd! Am zis că ruletele sunt la reducere azi. Nu şurubelniţele!

Todd oftează şi şterge literele complicat caligrafiate fără să spună nimic, luând-o de la capăt. O, Doamne... bietul Todd!

– Da, ce să zic... eu mă duc la florărie, așa că...

„Fii bun și dă-te din calea mea."

Pleoapele i se ingustează.

– Aaa, te duci s-o vezi pe Annie a noastră, nu?

– Cam așa... dar nu neapărat pe ea.

Fac un pas în dreapta, iar el se mișcă în sincron. Din nou.

– Sigur, sigur. Înțeleg. Tinerii nu mai vor să-și asume angajamente. Se pare că e mai la modă să ai mereu opțiuni.

Când spune „la modă", pune ghilimele folosindu-și degetele.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt și îl măsor din priviri, cu impresia clară că e ceva ce nu știu eu. Râd amabil și relaxat, totuși.

– Uite care-i treaba... Phil, da? Nu fac altceva decât să mă ocup de un comision pentru șefa mea. Toată lumea știe că lucrez pentru Amelia, dar am grijă să precizez, totuși. Un comision de care chiar trebuie să mă ocup cât mai rapid. Așa că, dacă nu te superi, discutăm altă dată.

Amabil, dar ferm. Linia delicată pe care încerc mereu să mă mențin.

Încerc să îl ocolesc ușurel, dar mă opresc brusc când simt palma lui Phil lipindu-se de pieptul meu, cu degetele rășchirate. Îmi cobor încet privirea la degetele lui și mi se dizolvă și ultimul dram de amabilitate. Acum fac eforturi să-mi reprim impulsul copleșitor de a-i cuprinde încheietura în palmă și de a-i răsuci mâna la spate. Nu-mi place deloc că ăsta e primul meu instinct când sunt atins așa, pe neașteptate. În străfundul sufletului, mă întreb mereu dacă nu cumva am meseria asta de prea mult timp. Dar ce altceva să fac?

Îmi impun să respir adânc și să mă relaxez – pentru că aici e vorba de Phil, un bărbat care a locuit în orașul acesta toată viața și, cel mai probabil, o știe pe Annie de când era de-o șchioapă. Așa că, în loc să-l împing în spate cu un avertisment să nu mă mai atingă niciodată, mă uit în ochii lui și îl ascult.

– Annie a noastră e o dulceață de fată, știi?

Spune asta pe un ton voios, dar e și o intonație inflexibilă acolo pe care o identific imediat. Un avertisment nerostit: „Annie a noastră e o dulceață de fată, așa că nu-ți bate joc de ea, altfel îți tai «bijuteriile» cu drujba pe care o avem la reducere azi, 50% chiar". Phil și cămașa lui în dungi albe și albastre, bermude kaki, șosete până peste glezne și pantofi sport albi, tipici pentru un tip între două vârste, mă amenință. Pe mine – un agent de protecție personală foarte bine antrenat care e specializat în lupta corp la corp, manevre evazive și mânuirea armelor. Și... știți ceva? Chiar îi merge. Phil are o privire fixă, plină de atașament patern, care îmi îngheață sângele în vene.

– Știu asta, îi răspund sincer, pentru că e suficient să te uiți o dată în ochii de un albastru blând ai lui Annie ca să înțelegi că are un suflet plin de bunătate și empatie.

Phil dă aprobator din cap.

– Nu vreau să aud vreodată că cineva – și aici mă refer la oricine – i-a făcut vreun rău. S-a înțeles?

Îl respect mai mult pe Phil cel-cu-șosete-lungi, chiar dacă mă irită un pic insinuarea că i-aș face vreun rău intenționat lui Annie. Sau oricărei alte femei.

– Înțeleg perfect, domnule.

Mă bate ușurel pe piept și își ia mâna.

– Și pune-ți un tricou când alergi, de-acum încolo. Azi-dimineață mai-mai că ai făcut-o pe Gemma să leșine și să se prăvălească în coșul cu materiale la reducere. Zău că n-am fi găsit-o nici într-o mie de ani dacă pățea una ca asta.

O lună. Mă descurc cu toate asta o lună. Treizeci de zile. Am îndurat eu lucruri mai grele de-atât.

CAPITOLUL 7

Annie

Fără îndoială, raiul e făcut din flori.

Nu există altceva pe lumea asta care să-mi îmbunătăţească starea de spirit mai rapid decât să stau în florăria mea şi să inspir adânc parfumul florilor. Razele soarelui de dimineaţă se revarsă prin ferestrele florăriei şi sărută curcubeul de inflorescenţe care îşi înalţă corolele din toate colţurile spaţiului intim.

Mi-aş dori să o vadă şi mama. Adora florile – şi chiar a pus bazele culturii de flori de la ferma locală de unde mi le cumpăr acum. Datorită ei florăria mea se numeşte Florile lui Charlotte. Şi, deşi poate părea ciudat, am încercat să-mi fac florăria pe măsura zâmbetului mamei. Luminoasă, deschisă, primitoare, plină de speranţă. Abia dacă am apucat să o cunosc, dar tot mă doare inima de dorul ei adesea. Mi-ar plăcea să ştiu cum i s-ar fi părut găleţile din lemn pline cu flori cu tulpina lungă care marchează perimetrul florăriei. I-ar plăcea podeaua de culoare deschisă, cu scânduri late? Cred că i-ar fi plăcut la nebunie masa masivă, ca de fermă, care acoperă centrul părţii din spate al încăperii, pe care am găsit-o la un preţ de nimic într-o piaţă de vechituri.

Ce-ar spune mama despre golul din mine de care parcă nu pot nicicum să scap?

Cumva, am impresia că am trădat-o, pentru că am deschis florăria și mi-am dat seama că nu mi-e de ajuns. Sigur explicația e că inima mea e pregătită pentru dragoste, căsătorie și formarea unei familii, iar când o să am toate lucrurile astea, o să fiu împăcată. Adică... e suficient să te uiți la o fotografie cu părinții mei ca să-ți dai seama că ei aveau tot ce le trebuia unul în celălalt. Emanau bucurie și seninătate. Asta vreau și eu.

În momentul de față ar trebui să termin buchetul pe care l-a comandat telefonic James mai devreme și pe care o să-l ridice în scurt timp; în loc de asta, sunt ocupată cu Ceva Foarte Important. (Citesc pe ascuns un capitol din cel mai recent roman de dragoste cu pirați pe care nu-mi mai vine să-l las din mână.)

Sânii lui Coraline se ridicau și se coborau peste decolteul corsajului strâmt al rochiei într-un fel care-l înnebunea de dorință pe Allistair. Incapabil să se mai țină la distanță, își petrecu brațul pe după talia ei și o lipi ferm de corpul lui.

– Coraline, îi șopti, cu buzele la doar un milimetru peste ale ei. Te rog. Te implor. Lasă-mă să...

Clopoțelul de deasupra ușii florăriei sună, iar eu abia reușesc să-mi înăbuș geamătul de iritare pentru că sunt întreruptă exact când Allistair o implora pe Coraline să-l lase să... ce? Să o sărute? Să facă dragoste cu ea? Trebuie să știu!

Îmi ridic privirea, trag aer în piept surprinsă și arunc cartea peste umăr, undeva în abisul reprezentat de magazie.

În florăria mea se află un bărbat cu un zâmbet jucăuș și un braț acoperit cu tatuaje.

– Bună, rostește Will Griffin, cu o mină mult prea amuzată. Erai ocupată cu altceva?

– Nu, răspund prea repede.

Zâmbește într-un mod ciudat.

– Dar tocmai ai aruncat o carte undeva în spate, nu?

– Nu. Din nou, am răspuns prea repede. Înghit în sec și-i ordon pielii mele să nu mai clocotească. Dar dacă aș fi făcut-o – prin absurd – ar fi pentru că nu vreau ca tu să știi ce carte citesc. Deci te rog să nu-mi mai pui alte întrebări.

Zâmbetul i se lărgește în timp ce pașii îl poartă înainte în florărie, oprindu-se chiar în fața mesei mele de lucru.

– Înțeleg. Acea misterioasă carte, despre care dacă-mi povestești ar trebui să mă omori. Dar ar trebui să știi că e o adevărată tortură simplul fapt că nu știu despre ce carte e vorba.

Doamne! Că tot veni vorba de tortură... e aproape insuportabil să mă uit în ochii lui. E ca și cum te-ai uita direct în soare. Prea puternici pentru simplii muritori.

Schimb subiectul intenționat.

– Cu ce pot să te ajut, Will? Ai venit să cumperi niște flori sau ești în timpul programului, cu sarcini de gardă de corp?

– Agent de protecție personală.

Mă încrunt, iar el îmi înțelege imediat confuzia.

– Preferăm să ni se spună agenți de protecție personală. Dar în momentul de față cred că mi se potrivește mai bine titlul de comisionar.

Îmi întinde un plic mic, peste masă, iar creierul mi se golește pentru o clipă când privirea mi se oprește peste cerneala neagră a tatuajului lui cu fluture aflat atât de aproape de mine. Ceva din momentul ăsta pare ilegal. Căci mâna acestui bărbatului e atât de sexy încât ar trebui să fie pe o listă a Celor Mai Periculoși Bărbați, ascunsă într-un fișet secret din sediul FBI.

– Habar n-am ce e înăuntru, recunoaște când, într-un final, iau scrisoarea din mâna lui – având grijă ca mâinile noastre să nu se atingă în acest moment, pentru că nu-mi doresc deloc să am parte de o combustie spontană aici, în florărie. Amelia m-a rugat doar să ți-l aduc și ca tu să-l deschizi cu mine de față.

– Pare cam ciudat, zic eu, iar Will pur și simplu ridică din umeri – cu tricoul alb chinuindu-se să i se muleze pe mușchi în această mișcare.

Ochii îi alunecă de la mine la gălețile cu flori de-a lungul peretelui, după care își bagă lejer mâinile în buzunarele din față ale jeanșilor, întorcându-se să cerceteze florăria. Îmi dau seama că e prima oară când vine aici. Data trecută când a fost în oraș, mereu rămânea afară, lângă ușile diverselor magazine în care intra Amelia, intrând doar dacă era foarte aglomerat. Dar suntem în Roma, totuși, și mai niciodată nu sunt mai mult de una, două persoane odată într-un magazin.

Chiar dacă sunt intrigată de ce mi-ar trimite Amelia o scrisoare prin intermediul bodyguardului ei, am nevoie de câteva secunde bune să-mi dezlipesc ochii de la Will și de la modul în care admiră fiecare detaliu al florăriei. Atinge petalele și tulpinile florilor. Își ridică privirea, lăsându-și la vedere coloana prelungă a gâtului pentru a se uita la coronamentul care înconjoară perimetrul plafonului. Bate din picior, ca și cum ar vrea să simtă podeaua cu scânduri late. Aș putea să-l privesc toată ziua cum face toate astea.

Totuși, în loc să fiu o ciudată, îmi impun să desfac sigiliul plicului și citesc biletul de mână trimis de Amelia. După ce parcurg rapid cuvintele ei, împăturesc rapid scrisoarea și iau serios în calcul să o bag în gură și să o înghit, ca să nu mai fie văzută de nimeni niciodată.

– Ce scrie acolo? întreabă Will, care se întorsese și, din câte se pare, se uitase la mine cum citisem scrisoarea.

– Nimic. Vocea îmi e suspect de voioasă. Mă duc la ușa florăriei și o deschid. Ce să zic, sunt convinsă că ai o groază de lucruri de făcut azi. Nu vreau să te reții. Mulțumesc că mi-ai adus plicul!

– Nu prea cred. Pune mâna pe clanță și închide încet ușa. Își abate ochii asupra mea. Ce e în scrisoarea aia?

Îi adresez un zâmbet nonşalant.

– A, ştii tu, nimic important. Chestii de fete.

Se apropie de mine şi, instinctiv, eu fac un pas înapoi. Nu pentru că mă simt ameninţată, ci pentru că simt opusul ameninţării.

– Ştiu că scrisoarea aia are legătură cu mine.

Încep să vorbesc din colţul gurii, ca un ventriloc.

– Cineva e un pic cam narcisist.

– Annie. Arată-mi scrisoarea.

Tonul lui Will are o lejeritate calculată şi zâmbetul îi e îmbibat în seducţie. Mă momeşte.

Nu ştiu ce mă apucă, dar înainte să apuc să mă opresc, de pe buze mi se revarsă:

– Nu poţi să mă obligi.

Zâmbetul i se topeşte în ceva rebel şi provocator.

– Punem pariu?

Face încă un pas spre mine, iar o surescitare pe care n-am mai simţit-o mi se învârte prin vene.

În nici un caz nu o să-l las pe Will Griffin să pună mâna pe scrisoarea asta. Ce-a fost în capul Ameliei? E jenant! Este o idee îngrozitoare! Ceea ce face această scrisoare să fie Îngrozitor de Jenantă.

Will se apropie şi mai mult – încet – şi, cu fiecare pas pe care îl face, pielea îmi sfârâie şi mai tare, fericită. Ceea ce e tulburător, pentru că nu e momentul să mă gândesc la asemenea sfârâială fericită.

Strâng scrisoarea feroce în mână, folosind toată forţa de care sunt capabile degeţelele mele deloc tonifiate, după care o ascund la spate.

– Scrisoarea asta nu vă e adresată dumneavoastră, domnule.

– Dar e despre mine, nu-i aşa?

– Nu.

Îmi înalţ un pic bărbia. El rânjeşte.

– Minți!

– Și de unde ai putea să știi tu asta?

– Pentru că te-am observat. Îți știu toate semnele care te trădează.

Podeaua parcă mi se cască sub picioare.

– M-ai... observat?

Nu pare stânjenit și nici nu dă vreun semn că ar fi recunoscut ceva ciudat. O spune ca pe ceva banal.

– Slujba mea presupună să îi observ și să-i ascult pe toți cei cu care interacționează Amelia. Și tu te numeri printre ei. De-aceea îmi dau seama când nu spui adevărul complet, mereu ridici ușor din bărbie. Ca și cum ar trebui să-ți aduni curajul de a spune o minciună. E drăguț.

Of, tare mi-aș fi dorit să nu fi spus „drăguț". E un cuvânt care mă dezorientează. Complimentele venite din partea lui îmi dau ameteli. A, dar așa e mereu când sunt cu el, nu?! E ca șarpele din *Cartea junglei*, apropiindu-se cu ochii aceia care se roteau, hipnotizându-te.

– Amândoi știm că o să pun mâna pe scrisoarea aia, Annie, deci ce-ar fi să mi-o dai odată, să facem ceva economie de timp?

Ochii îi sunt atât de fermecător de jucăuși că aș putea să mă topesc. Și, fiind atât de aproape, îi simt mirosul. Un amestec de gel de duș și deodorant – dar nu parfum. Un miros subtil și curat, care e atât de reușit că parcă mă doare.

– Dacă o vrei, va trebui să mi-o furi. Pentru că eu nu ți-o dau nici moartă.

Will chicotește ușor și grav – ca și cum aș fi fost adorabilă pentru simplul fapt că iau în considerare să îl înfrunt.

– Nu încerc să fur nimic. Fur cu succes chiar. Prima ta greșeală a fost că m-ai lăsat să mă apropii atât.

– Da? Și-atunci cum de e scrisoarea tot în mâna mea?

– Nu mai e. Ai scăpat-o acum un minut.

Scot un suspin surprins și îmi iau ochii de la el pentru a verifica faptul că hârtia e în continuare între degetele mele, iar când fac asta, Will se folosește de confuzia mea de moment pentru a se apleca în față, iute ca fulgerul, și a-mi smulge hârtia din mână.

– Și uite așa se minte fără să te dai de gol, Annie Walker, zice cu un zâmbet vesel. Acum hai să vedem ce-a scris Amelia despre mine aici, bine?

Abia reușește să termine ultimul cuvânt înainte ca eu să sar spre el, hotărâtă să-i smulg hârtia din mână și apoi să o rup într-un milion de bucățele imposibil de citit. Dar uit că eu am doar un metru șaizeci, iar el are cel puțin unu optzeci și poate să țină lejer scrisoarea deasupra capului, pentru a începe să o citească, în timp ce eu sar ca un copil care încearcă să culeagă un măr dintr-un copac.

Își drege vocea teatral.

– „Dragă Annie! Îți aduci aminte când ți-am spus că am o soluție pentru problemele tale cu întâlnirile?"

– Dă-mi scrisoarea!

– „Ei bine, ți l-am adus la ușă. Sunt convinsă că Will e exact persoana de care ai nevoie ca să..."

– William! strig tare, propria voce zgâriindu-mi nervii în timp ce continui să țopăi, să-l trag de mână și să-l înconjor, încercând să recuperez hârtia aceea. Nu poți să citești! E jenant.

De data asta, lasă scrisoarea până la nivelul feței mele, ca o momeală. Atârnă ușor, între arătătorul și degetul lui mare. Strâng din buze, știind foarte bine că o să o tragă chiar în clipa în care întind mâna spre ea, dar tot o fac. Și da, o trage imediat spre dreapta – unde eu nu pot să ajung la ea. Acum suntem piept la piept. Fața îmi e dată pe spate, iar a lui e înclinată în jos. Aș putea să-l sărut acum, dacă aș vrea...

De unde Dumnezeu a venit gândul ăsta?

– Ce te face să crezi că numele meu e William? întreabă el încet, ca și cum am fi fost întinși în pat, împreună, nu ne-am fi ciondănit într-o florărie.

– Bine. Te rog, dă-mi scrisoarea, Wilson, îi răspund șoptit.

El zâmbește larg.

– În nici un caz nu ți-o dau până n-o să-mi dau seama cum de sunt eu soluția la problemele tale cu întâlnirile. Sunt atât de curios, că n-aș putea să ți-o dau înapoi acum.

Mârâi și mă lansez către foaia de hârtie. El o trece peste cap, în cealaltă parte.

– Wilbert, te rog, dă-mi-o acum, altfel o să fiu obligată să... să-ți vorbesc urât.

– Ce politicos din partea ta să mă avertizezi, zice el, pe un ton impresionat. Care trăda că mai avea câteva secunde și n-avea să se mai poată abține să nu râdă. Cred că aș vrea să aud cum vorbești tu urât.

De data asta, îl apuc de braț și i-l trag în jos. Având în vedere că e de două ori mai mare decât mine și eu nu mi-am antrenat decât mintea în ultimii ani, îmi dau seama că mă lasă să-i clintesc mâna. Dar mă folosesc de mila lui în avantajul propriu și-i răsucesc brațul peste umărul meu, întorcându-mă în așa fel încât să fiu cu spatele la el și să pot înșfăca hârtia din mâna care o ținea suspendată în fața mea. Pentru o clipă, am o senzație de triumf, convinsă că sunt cea mai nouă femeie extraordinar de puternică până ce Will își petrece și celălalt braț pe după corpul meu și mă cuprinde într-o îmbrățișare din spate. Palmele lui le acoperă pe ale mele, așa că acum ținem amândoi scrisoarea. Îi simt respirația lângă ureche.

– Ce cuvinte urâte vrei să-mi spui, Annie?

Mă trece un fior. Nicicând nu m-am simțit mai vie.

– O să fie ceva îngrozitor, îl provoc – făcând eforturi să respir normal, simțind brațele lui puternice, dar tandre, care mă țin

strâns și fluturii care își fac de cap în stomacul meu. Ceva foarte rău.

– Sunt pregătit. Să te aud.

Înghit și îmi întorc bărbia, așa că mă uit în ochii lui – sunt atât de aproape că aș putea să iau o riglă să măsor precis marginea aceea neagră din jurul irisurilor lui albastre-cenușii.

– Te porți... ca un... furăcios rău!

Trage aer în piept, uimit.

– Furăcios? M-ai lovit direct în inimă. Nici măcar nu știu dacă ăsta e un cuvânt adevărat, dar sunt distrus.

Râd atât de tare că abia dacă mai pot sta dreaptă. Genunchii mi s-au înmuiat, iar Will mă susține cu brațele, râzând și el cu poftă.

– Bine, zic ieșind împleticit din îmbrățișarea lui și făcându-i semn din mână. Mă dau bătută. E clar că n-o să renunți, așa că hai, citește-o, să terminăm odată.

Trage aer în piept, privindu-mă cu doar umbra unui surâs pe buze, desfăcând pagina.

– Știi ceva? Parcă tu trebuia să fii timidă.

Ridic din umeri.

– Chiar sunt, cu majoritatea.

„Dar, foarte ciudat lucru, nu și cu tine" e completarea pe care prefer să nu o rostesc.

Începe să citească scrisoarea, iar eu îl privesc atent cât ochii îi trec peste cuvintele scrise. Pentru că eu am citit-o prima, știu că Amelia (o femeie care, clar, și-a pierdut mințile) propune să îl rog pe Will să fie îndrumătorul meu în materie de întâlniri. Este de părere că ar trebui să ieșim la niște întâlniri de antrenament și că el ar putea să mă ajute să-mi gestionez mai bine Anxietatea de Primă Întâlnire. Subliniază, îndatoritoare, că Will a fost la o groază de întâlniri în cei câțiva ani de când îl cunoaște ea și e considerat un adevărat profesionist în acest domeniu. Apoi adaugă că, în ciuda tatuajelor și a atitudinii amenințătoare,

e un tip grozav și că sigur ar accepta. La acest gând, izbucnesc în râs în sinea mea, pentru că mie Will nu mi se pare deloc amenințător. Ispititor, da. Ar arăta grozav pe coperta unui roman de dragoste istoric? Sigur. Mi-e teamă de el? Nu. Deloc.

Amelia încheie scrisoarea spunându-mi să fiu curajoasă, după care mă întreabă ce ar face Audrey. O șmecherie evidentă, Amelia Rose.

Nu de curaj duc lipsă – problema e alarma asurzitoare care îmi urlă în urechi, avertizându-mă că e o idee proastă. Nu pot să-l rog pe Will să facă un fel de repetiții cu mine pentru că... ce să zic, e suficient să te uiți la el ca să-ți dai seama de ce! Clar am făcut o pasiune imensă pentru el și, dacă e să mă iau după modul în care reacționează corpul meu la prezența lui, această sugestie e clar rețeta perfectă pentru un dezastru. O să am tot felul de sentimente încurcate și apoi n-o să-mi mai dau seama care e obiectivul meu, de fapt. Sunt foarte conștientă ce fel de om sunt și îmi cunosc defectele. Iar unul dintre ele clar este să fac rapid o pasiune pentru bărbați chipeși și misterioși, care arată ca niște pirați și nu sunt genul care să aibă o relație.

Dar, în același timp, nu pot să mă îndrăgostesc de Will pentru că nu e genul de bărbat cu care vreau să mă căsătoresc. Am nevoie de cineva constant, tandru și sigur. Cineva care să fie compatibil cu mine. Cineva care să fie un tată grozav pentru viitorii noștri copii, care să îi ajute cu tema la matematică și să îi învețe să prindă mingea în mănușa de baseball. Comparat cu această imagine, Will e periculos, sexy și fascinant. Singurul lucru pe care o să-l prindă e inima mea, înainte de a o arunca jos și de a o călca în picioare, zdrobind-o într-o mie de bucățele înainte de a se face nevăzut.

Îi ia o groază de timp să citească scrisoarea. Îi studiez cu maxim interes expresiile, pentru că sper să-mi ofere ceva indicii despre ce se petrece în mintea lui. Nu-mi oferă aproape nimic, pentru că se pricepe foarte bine să arboreze o mină

impenetrabilă, ceea ce presupun că a învățat în anii de carieră ca gardă de corp. Maxilarul i se încordează, și al meu îi urmează exemplul. Sprânceana îi zvâcnește, iar eu îi copiez și această reacție. Iar apoi, dintr-odată, ochii i se îndreaptă asupra mea și zâmbește larg, pentru că mă privise cu coada ochiului în tot acest timp.

Ca să vezi!

Se întoarce cu spatele la mine să termine scrisoarea, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Clopoțelul de deasupra ușii florăriei se face auzit, așa că sunt forțată să-mi desprind atenția de la toate mișcările lui Will pentru a o privi pe clienta mea preferată și, în același timp, cea mai dificilă, intrând în încăpere.

– Pe cai, fetiță! Am pentru tine o comandă care o să te facă să plângi, fie de bucurie, fie de nervi. Om trăi și om vedea.

Doamna Mabel, cea mai bună prietenă a bunicii mele de mai mult de cincizeci de ani și femeia care a ajutat-o să ne crească pe mine și pe frații mei, intră în florărie – cu o rochie cu imprimeu floral care i se mulează peste silueta voluptuoasă și se leagănă ușor la poale. Respiră greu, ca și cum ar fi venit în marș forțat până aici, și își ține strâns la pieptul generos poșeta din piele.

– Bună dimineața, Mabel! Ce fel de comandă...

Sunt întreruptă când, dintr-odată, ușa florăriei se deschide ca a unei cârciumi din Vestul sălbatic. Mai-mai că mă aștept ca Mabel să se întoarcă fulgerător și să scoată un revolver cu șase gloanțe de la jartieră, de sub rochie.

– Am nevoie de cincisprezece aranjamente florale în alb și roz până mâine-seară!

– Fir-ar să fie, Harriet! Am ajuns înaintea ta, pufnește Mabel.

– Nu vorbi așa cu mine. Nu e vina mea că te-ai mocăit.

Aceste două femei se ciorovăiesc de când mă știu eu. Nu știu sigur de la ce s-au luat, dar sunt convinsă că schimbul lor

de replici acide o să continue până vor fi puse în sicriu amândouă. Poate chiar și pe lumea cealaltă. Mabel o să bântuiască pe la mormântul lui Harriet, desenând imagini deocheate pe piatra ei de mormânt, iar Harriet o să se răzbune aducând un cor de îngeri care să cânte cât pot de tare în jurul locului de odihnă eternă al lui Mabel.

Mabel își proptește mâinile în șolduri și se strâmbă.

– Eu mă ocup de flori la petrecerea doamnelor. Și vreau aranjamente mov.

Harriet, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i-se vizibil pe sub rochia ei gri, foarte decentă, cu poale largi, care se asortează perfect cu părul ei cărunt prins strâns, intră de-a binelea în florărie.

– Faptul că te-ai ridicat de la masă în mijlocul ședinței de planificare și ai pornit-o la fugă spre florărie în secunda în care Deloris a spus că avem nevoie de aranjamente nu înseamnă că tu te ocupi de flori.

– Calm, doamnelor, le spun, pe un ton blând. Nu e cazul să vă certați. Mabel, lasă jos trandafirul ăla. Cu tot respectul, dacă o lovești pe Harriet cu el, va trebui să-l plătești.

Mabel pufnește, bombănind, și pune trandafirul în găleata din care îl răpise.

– Ce-ați zice să punem numele voastre într-o pălărie și să tragem la sorți cine se ocupă? Sau, și mai bine, putem face jumătate din aranjamente roz cu alb și jumătate mov cu alb.

– Sau... zice Mabel apropiindu-se încet de ușă, cu pantofii ei ortopedici din piele scârțâind ușor la fiecare pas. Își pune mâna pe clanță și continuă: Putem să supunem la vot la comitetul de planificare. Mă duc să le spun! Mă bucur să văd că te-ai întors în oraș, William!

Deschide ușa rapid și o zbughește rapid pe ea, cotind brusc pe lângă vitrină și pornind pe trotuar.

– A trișat, nemernica! Până ajung eu, o să-i promită lui Deloris că își pune la dispoziție sufrageria pentru seara de jucat Bunco[1] dacă votează pentru ea.

Și imediat o ia și ea la fugă, o săgeată de un cenușiu discret.

Cu un zâmbet pe față, mă întorc din nou spre spatele florăriei, aproape tresărind când îl văd pe Will uitându-se fix la mine.

Mă țintuiește cu o privire atât de intensă, încât sunt convinsă că o să cad pe spate.

– Răspunsul meu e negativ. Nu pot să fiu mentorul tău în materie de întâlniri.

[1] Joc de societate, cu zaruri, la care participă 12 jucători

CAPITOLUL 8

Will

Mâinile lui Annie se proptesc pe şolduri.

– Ei bine, ca să ştii, şi mie mi s-a părut o idee proastă la început, dar tu de ce crezi că e aşa?

Îmi vin în minte cel puţin un milion de motive. Dar primul, şi cel mai important, e că îmi trezeşte o atracţie chinuitoare şi că trebuie să stau cât mai departe de ea cu putinţă pe parcursul lunii care vine. Nu am putut să mi-o scot din minte de aseară. Ba chiar am şi visat-o.

Fir-ar să fie de vis!

În nici un caz nu pot să mă încurc cu ea. Nu doar pentru că e viitoarea cumnată a Ameliei, ci pentru că Annie reprezintă tot ce eu evit. Angajament. O relaţie. Longevitate. Creierul meu o vede şi suprapune un mare „Nu!" peste capul ei. În nici un caz.

– Pentru că... îi spun, dorindu-mi să mă pot opri aici şi ăsta să fie un răspuns suficient. N-ai văzut niciodată filme cu situaţii de-astea? Femeia mereu trebuie să facă tot felul de chestii care nu-i plac, cum ar fi să se ducă în locuri care o fac să se simtă stânjenită, să îşi schimbe garderoba şi să iasă din rutina ei de zi cu zi. Iar apoi, până la finalul filmului, tipul se îndrăgosteşte de ea şi totul se complică. Nu, mi se pare o idee foarte proastă.

Ca să nu mai spun că eu sunt împotriva tuturor chestiilor romantice. Nu vreau să am niciodată o relație cu nimeni și... de ce îmi zâmbești așa?

Ochii îi scapără, încărcați cu gânduri periculoase.

– O, Doamne! Amelia are dreptate. Ești perfect pentru chestia asta.

Mă uit lung la ea, nevenindu-mi să cred.

– Ai ascultat tot ce ți-am spus până acum?

– Da, și am ascultat un bărbat care e foarte calificat să-mi fie antrenor de întâlniri.

Scutur din cap.

– Nu, nu sunt. Nu mă bag în așa ceva.

– Și dacă-ți promit că n-o să mă îndrăgostesc de tine? spune ea, ca și cum asta ar fi o opțiune care mă flatează. Oricum, nu ești genul de tip pe care-l caut eu.

– Uau... Chiar că mă simt grozav acum. Mulțumesc.

– Ei, hai, Will! E aranjamentul perfect.

– Annie...

Instinctiv, fac un pas înapoi, dar și ea face unul, înspre mine. Nu m-am mai simțit niciodată mai hăituit decât în momentul acesta. Și aș vrea să pot să spun că nu-mi place.

– Wildon, te rog să fii profesorul meu...

Clatin din cap, încercând să nu izbucnesc în râs, și mă strecor pe lângă ea. Acum un minut, eu eram cel care deținea puterea și iată că, nu știu cum, a întors situația și mă face să mă retrag în cealaltă parte a florăriei ca să scap de ea.

– De ce ai atât de mare nevoie de un profesor?

– Pentru că eu chiar mi-aș dori să mă mărit înainte de 80 de ani, iar ultima mea întâlnire a fost un dezastru.

– N-are cum să fi fost chiar un dezastru.

– Un dezastru, repetă ea ferm, cu ochii mari. Nu mai ții minte cum a plecat, la începutul întâlnirii? Înainte de asta, l-am auzit din întâmplare vorbind la telefon cu prietenul lui, spunându-i

că sunt incredibil de plictisitoare. Prea neinteresantă pentru o aventură de-o noapte.

Furia mă inundă rapid și răvășitor.

– Ce nenorocit! Spune-mi cum îl cheamă. O să-l...

– Nu s-a gândit că o să-l aud, spune Annie, luându-i apărarea unui bărbat care clar nu merită așa ceva. Și adevărul e că a descris corect situația. Am reluat în minte întâlnirea aia și chiar am fost plictisitoare. Nu-mi venea nimic în minte ca să pot purta o discuție. Am nevoie de cineva care să mă învețe cum să fiu interesantă și distractivă la întâlniri.

Totuși, cum mă uit la chipul ei îmbujorat și la ochii sclipitori, tot nu-mi pică bine cuvintele ei. N-ar trebui să fie nevoită să se schimbe.

Mă aplec ușor spre ea.

– Dacă un nenorocit are impresia că ești plictisitoare, e problema lui, nu a ta.

Își fereşte privirea.

– Spui asta doar pentru că despre tine n-a zis nimeni niciodată că ești plictisitor, neinteresant sau cuminte. E suficientă o singură privire și toată lumea își dă seama că ești opusul acestor termeni. Dar eu... am nevoie de ceva ajutor, altfel n-o să-mi găsesc pe nimeni. Am nevoie de un antrenor.

Cu cât mă uit mai mult la ea, cu atât îmi vine mai tare să-l fac una cu pământul pe bărbatul care a făcut-o să se îndoiască de propria valoare.

– Nu. În nici un caz. Meriți mai mult decât tipul ăla de bărbat cu care ai ieșit în oraș și n-o să mă faci să mă răzgândesc nici mort. O să găsești pe cineva care să te vadă așa cum ești cu adevărat.

Annie îmi ignoră total acest monolog bine gândit.

– Eeei... Te rog, Will! îmi spune, o implorare exagerată care mă face să fiu nevoit să-mi înăbuș un rânjet larg.

– Nu.

Își propteşte mâna în şold.

– Îți faci griji că o să te indrăgosteşti de mine?

– Nu, deloc.

– Păi atunci nu avem nici o problemă!

– Nu mă asculți deloc. Eu am o problemă, pentru că nu vreau să am nimic de-a face cu planul ăsta. E o idee proastă să te schimbi.

Şi chiar mai mult, nu vreau să o văd schimbându-se în nici o privință. Deloc. N-am mai întâlnit pe nimeni ca ea – şi ar fi mare păcat să o văd transformându-se într-o figură convențională din punct de vedere social, să se comporte aşa cum crede societatea că ar trebui să o facă la o întâlnire. Nu-mi place deloc. Dacă cine ştie ce idiot nu are suficientă răbdare să treacă dincolo de straturile de timiditate pentru a descoperi cum e ea cu adevărat, nu merită să o aibă aproape când se simte în largul ei.

Annie vine după mine în cealaltă parte a florăriei – ținând scrisoarea cu ambele mâini în dreptul pieptului, de parcă ar aduna semnături pe o petiție.

– Nu m-aş schimba. Pur şi simplu, aş ajunge să mă simt mai în largul meu şi să fiu eu însămi la întâlniri. Plus câteva schimbări pe ici, pe colo, unde e nevoie.

– Aş prefera să-mi smulg sprâncenele, fir cu fir.

– Ce urât!

Fără să mă gândesc, îmi pun palmele pe umerii ei. Şocul dat de contactul dintre pielea ei catifelată, caldă şi palmele mele bătătorite mă dezechilibrează pentru o clipă. Un zumzet de dorință începe să pulseze prin mine atât de puternic şi de brusc că sunt nevoit să-mi retrag mâinile. Încă o dovadă că nu pot să fac pe profesorul de întâlniri cu ea. Genul ăsta de lucruri sunt material de fantezii.

– Nu fac aşa ceva, zic ferm.

Şi cu asta, basta! Am pus punct.

Umerii lui Annie se lasă în jos și îmi pare rău că am dezamăgit-o. Și totuși – nu sunt dispus să fiu parțial motivul pentru care Annie n-o să mai fie ea însăși.

– Bine, spune, cu corpul devenindu-i mai rigid, parcă îndărătnic. Atunci va trebui să apelez la altcineva.

Se întoarce și pornește spre spatele florăriei, unde presupun că se află magazia.

– Cum ar fi?

Pornesc după ea.

Ocolește masa de lucru, iar eu fac același lucru, dar pe cealaltă parte, și ne întâlnim la mijloc. Își ridică privirea și se uită direct în ochii mei.

– Cineva... Clipește de două ori. Cineva care se pricepe să fie sexy și care mă poate ajuta și pe mine să fiu sexy. Mai clipește de două ori. Poate un gigolo.

Fluier încetișor.

– Un gigolo? Annie Walker n-are cum să o ia pe calea asta... Ai de gând să plătești suplimentar și pentru sex?

Ochii îi scapără aproape imperceptibil, dar apoi își ridică bărbia.

– Sigur o să plătesc în plus pentru sex.

Glasul i se reduce la nivelul unei șoapte când rostește ultimul cuvânt, ceea ce mă face să râd.

– Trebuie să văd cu ochii mei una ca asta. Îmi promiți că-l aduci să-l cunosc și eu după ce te înțelegi cu el?

– A, puțin probabil, spune Annie, intrând în magazie.

O urmez din nou, după care mă opresc brusc în ușă când, mai repede decât mă așteptam, apare cu un buchet mic de flori frumos aranjate. Stăm față în față, blocați de o parte și de alta a pragului magaziei.

– O să fim prea ocupați ca să-l aduc să-l cunoști, o să mă învețe tot felul de chestii.

Îngustez din pleoape și mă înclin înainte, să-mi sprijin palma de cadrul ușii, peste umărul ei.

– Dă-mi voie să mă lămuresc, ca să mă asigur că înțeleg situația. Zici că o să fii foarte ocupată cu gigoloul tău?

– Da, cu... aruncă o privire scurtă la antebrațul meu, aflat lângă capul ei, după care își termină propoziția pe un ton anemic... cu gigoloul meu.

– Pentru că o să te învețe tot felul de chestii. Chestii sexuale, presupun, dar poți să mă corectezi dacă mă înșel.

Nările i se umflă ușor, după care Annie trage aer în piept, să se calmeze. E prea distractiv să glumesc cu ea. N-are cum să vorbească serios. Doar încearcă să trezească în mine un fel de instinct protector, sperând că o să fiu de acord să-i fiu antrenor de întâlniri.

– Probabil... adică da. Clar, se întrevede mult, foarte mult – înghite cu greu – sex.

– Uuu, o să fie grozav. O să te distrezi la culme, spun, savurând mult prea mult tachinările acestea, dar apoi observ că ochii lui Annie se abat asupra buzelor mele. Și, instantaneu, răstoarnă situația și îmi monopolizează atenția. Mi se evaporă tot avântul și nu pot să mai gândesc clar simțindu-i privirea fixată așa asupra gurii mele.

Încerc să rămân nemișcat, pentru că știu că în secunda asta se gândește cum ar fi să mă sărute și nu pot să permit așa ceva. Vreau asta – o, Doamne, cât de tare –, dar nu pot. Fiecare celulă a corpului meu jinduiește dureros să fac un pas și să o lipesc de mine. Dar nu pot să fac asta, pentru că nu știu ce s-ar mai alege de mine dacă mă las luat de val.

Dar nici unul dintre noi nu se retrage și, cumva, încheieturile degetelor de la mâna mea liberă se ating ușor de ale ei. Degetele ei reacționează și se mișcă ușor, menținând contactul cu ale mele. Nu se împletesc; pur și simplu, ne lăsăm pielea să simtă o văpaie controlată de la contactul cu celălalt. Nu, trebuie

să fac ceva mai mult decât să o sărut – simt nevoia să o lipesc de cadrul ușii și să simt cum corpurile ni se contopesc.

Își ridică fața, eu îmi las capul în jos și...

În fața florăriei, o portieră se trântește și ne face pe amândoi să tresărim, cu capetele întorcându-ni-se rapid spre vitrină, pline de vinovăție.

– A, e James, rostește ea, ușor răgușit. Vine să ridice buchetul ăsta. Cel pe care-l ținea strâns la piept, cu mâna care nu o tortura pe a mea. A sunat de dimineață și a dat comanda.

Dau absent din cap – mișcarea mea leneșă potrivindu-se perfect cu tonul ei tărăgănat, pentru că suntem amândoi prinși într-o pâclă senzuală, care nu se dă gonită. Brațul îmi este în continuare sprijinit de cadrul ușii, pe după ea, cât întorc capul să mă uit la James ocolind capota camionetei lui mari și albe, cu logoul fermei Huxley aplicat pe laterale. Din tot ce mi-a povestit Amelia, știu că acum el conduce ferma, după ce părinții lui și-au dat seama că nu mai pot să se ocupe de ea. Din câte știu, este cel mai bun prieten al lui Noah și a copilărit cu el și cu surorile lui. Presupun că e ca un frate pentru ei.

Sau poate că nu e...

– O, ce drăguț! spune Annie, privindu-l și ea pe James, dar pe un ton care era din ce în ce mai puțin leneș. Este îmbrăcat la costum!

Da, așa e. Și chiar și eu pot să recunosc că omul arată bine. E un costum bine croit, care îi pune în evidență corpul suplu, grație muncii la fermă. E înalt, musculos, bronzat. Și, chiar mai important, când îmi cobor ochii la Annie, aceasta se uită la el ca și cum nu l-ar mai fi văzut până acum. Pulsul mi se accelerează, plin de furie. De posesivitate.

Se retrage de lângă mine pentru a se duce la masa de lucru tocmai când James deschide ușa florăriei.

– Bună, James! îl întâmpină cu un glas vesel, punând buchetul pe masă și luând o coală de hârtie maro, pentru a-l înfășura în ea.

Cel mai ciudat e că nu își coboară ochii la ce îi fac mâinile. Se uită fix la James în tot acest timp. Nu neapărat ca și cum l-ar dori – mai degrabă ca și cum l-ar admira.

Rahat! Mă tem că știu ce se petrece.

– 'Neața, Annie! Mulțumesc că l-ai făcut.

Tipul ăsta parcă are scris Făt-Frumos pe piept. Zâmbet strălucitor. Chipul senin. Sclipirea din ochi, tipică pentru un om care nu a fost rănit de lumea înconjurătoare. Deși n-are nici o noimă, îl urăsc.

– Arăți grozav, rostește Annie cu mult prea multă simțire, dacă e să-mi dau cu părerea. Unde te duci?

Degetele i se mișcă delicat, legând niște sfoară peste hârtia maro – iar eu nu mă pot gândi decât la ce-am simțit când s-au mișcat ușor, atingându-le pe ale mele. Cum le-aș simți dacă s-ar plimba peste pieptul meu. Dacă s-ar apăsa pasional pe spatele meu.

– Mă duc cu mama la nunta unei verișoare.

– Tatăl tău e bine? întreabă ea, cu tonul îmbibat în dulceață și îngrijorare.

Cum e să ai pe cineva ca Annie care să-și facă griji pentru tine? Mă îndoiesc că lui îi trece prin cap să fie recunoscător pentru asta.

James chicotește lejer.

– Dacă nu ții cont de faptul că a refuzat cu încăpățânare să vină la nuntă pentru că e cu ținută elegantă și mama nu-l lasă să-și pună șapca cu John Deere, atunci, da, e bine. Pe de altă parte, eu o să sufăr crunt toată după-amiaza, după ce am fost șantajat emoțional să mă duc eu cu ea.

– Și totuși, îi duci un buchet de flori. Ce tip de milioane! zice, cu un hohot ușor. Dar o să te distrezi de minune. Te-am mai

văzut eu pe ring, știu clar că toate doamnele se vor înghesui să danseze cu tine până la final.

James râde din nou, iar camaraderia dintre ei îmi dă o ușoară senzație de greață.

– Om trăi și om vedea, spune James, făcându-i cu ochiul într-un mod care te duce cu gândul imediat la Matthew McConaughey.

Iar acum îmi vine să îl calc chiar cu camioneta lui.

Sunt gelos? Nu, nu sunt niciodată gelos. N-ai cum să ai o mulțime de aventuri de o noapte fără obligații cu tot felul de femei de când ai ajuns la maturitate și să fii genul gelos. Nu se poate. Și totuși, cum o văd pe Annie privindu-l pe James într-un mod estimativ și trăgând o anume concluzie, îmi dau seama că sunt, sunt cât se poate de gelos.

– Știi ceva, James? începe ea, cu un aer gânditor. Am o întrebare pentru tine, îmi dau seama că e cam din senin. Și poți fără probleme să spui nu, dar ai vrea...

– Mă ocup eu, zic rapid, întrerupând-o.

Annie își întoarce brusc capul către mine și mă fixează cu privirea.

– Da? Dar tocmai ce-ai zis că...

– Știu. M-am răzgândit. Vreau să mă ocup eu.

Clipește și îmi zâmbește, iar inima mi se umple cu ceva ce îmi pare a fi lavă.

– Dar cu o condiție.

– Orice.

Zâmbesc larg.

– Azi ies de aici cu cartea ta în mână.

– Cartea mea? întreabă, sperând că nu m-a auzit bine.

– Da, cartea aia.

Zâmbesc, privind cum pe centrul obrajilor ei își fac apariția două pete roz.

Pentru o clipă, totul se reduce la liniștea completă dintre noi. O liniște dureroasă, tensionată. Iar apoi, încet, zâmbetul lui Annie se transformă pe nesimțite într-un rânjet malițios și îmi dau seama că am fost manipulat în stil mare.

– Bine, ne-am înțeles, domnule bodyguard.

– Agent de protecție personală.

James își drege vocea.

– De ce am impresia că am ratat o șansă monumentală?

Pentru că așa e. Acum dispari, e a mea.

CAPITOLUL 9

Annie

Deschid cu putere uşa studioului Ameliei, după care mă întind imediat să prind clanţa înainte să se lovească de perete. Ideea era să-mi fac o intrare teatrală – nu o gaură în perete.

Amelia se răsuceşte rapid pe băncuţa pianului, cu ochii măriţi se surprindere.

Ridic mâna cu scrisoarea.

– Aşa ceva e inacceptabil, eşti o...

Imediat, ea se apleacă spre mine, să mă prindă spunând ceva tăios.

– Băgăcioasă! O băgăcioasă frumoasă, de fapt, pentru că, sincer, parcă radiezi azi –, dar asta nu schimbă faptul că sunt supărată pe tine!

Amelia schiţează un zâmbet.

– Şi tu eşti frumoasă azi.

– Nu încerca să mă linguşeşti. Ai încurcat-o cu mine. M-ai lucrat ca în *Mutra nostimă!*

– Da, cam aşa! Zâmbetul i se lărgeşte. Care a fost răspunsul lui?

Înaintez, mă aşez pe canapeluţa de lângă perete şi îmi trec palma înainte şi înapoi peste catifeaua de un verde pal a braţului acesteia.

– Nu-ţi spun. Băgăcioşii nu primesc premii.

– Aseară ai fost de acord să mă laşi să pun la punct un plan, ai uitat? Ai zis că ai vrea să intervină cineva şi să te înveţe să te pricepi la întâlniri, aşa cum Fred a învăţat-o pe Audrey să fie femeia emblematică pentru revista *Quality*. Aşa că ţi l-am găsit pe Fred al tău.

– Dar nu trebuia să-mi prezinţi planul chiar în faţa lui Fred! Clatin din cap, ca să-i arăt că aşa ceva e interzis. Adică în faţa lui Will – şi să mă trezesc că se luptă fizic cu mine ca să pună mâna pe afurisenia aia de scrisoare!

Amelia inspiră pe gură, ca şi cum ar fi înghiţit aerul.

– A acceptat, nu-i aşa?

Îmi încrucişez braţele la piept, studiind spaţiul din jurul meu, lăsând-o un pic să mai rămână într-o stare de nesiguranţă. E cea mai bună formă de tortură care îmi trece prin minte în momentul de faţă.

– Studioul a ieşit bine. Ţie îţi place?

Studioul ei chiar e adorabil. E o singură încăpere, cu o baie alăturată. Amelia zicea că nu vrea nimic complicat, doar un spaţiu liniştit cu lumină naturală, unde să lucreze la cântecele ei când e acasă. A adus un pian, câteva chitare şi în colţ un birou cu echipamente de înregistrare. Dar partea mea preferată a acestei încăperi e această zonă de relaxare, alcătuită dintr-o canapea tapiţată cu catifea verde şi câteva fotolii-puf împrăştiate în jur, ca toată lumea să aibă unde să stea. Deasupra canapelei e un poster imens cu zeiţa noastră – Audrey Hepburn – îmbrăcată într-o rochie crem şi stând în faţa unui perete acoperit cu flori roz.

– Da, da, studioul e grozav. Spune-mi ce-a zis Will.

Mă uit printre pleoapele îngustate la diversele părţi ale încăperii.

– Ai nevoie de mai multe plante aici. Cred că ar da bine un smochin-liră în colțul ăla.

– Annie...

– Și o plantă suculentă pe pian.

Amelia se ridică de pe băncuța pianului și vine rapid la canapea, așezându-se lângă mine. Mă cuprinde într-o îmbrățișare.

– Nu te supăra pe mine, Annie! Nu mai suport flecăreala asta politicoasă. E mai rău decât dacă n-ai vorbi deloc cu mine.

Îi ignor îmbrățișarea, menținându-mi cu încăpățânare brațele pe lângă corp. Trebuie să mă împotrivesc acestor avansuri pline de afecțiune. Amelia mă strânge și mai tare. Tare, tare de tot. Când nu mai suport, spun:

– Bine, bine! Mă dau bătută. A acceptat!

Apoi o îmbrățișez și eu, pentru că, deși mulți nu înțeleg acest aspect al personalității mele, ador gesturile de afecțiune.

Amelia scoate un chițăit, mă mai strânge o dată, după care se ridică și începe să danseze, fericită – sau poate victorioasă? –, după care se preface că trage cu două pistoale în mine.

– Știam eu! Știam eu că o să accepte.

– Eei! Ai grijă cu astea. Întind mâinile și mă prefac că-i iau cu grijă pistoalele din mâini, pun siguranța, după care că le pun cu grijă sub canapea. Ești periculoasă când te bucuri că ți-a ieșit ceva.

Râzând și cu răsuflarea ușor tăiată, Amelia se așază din nou lângă mine.

– Și... când începeți?

Ridic din umeri.

– Încă nu sunt sigură. A zis că ținem legătura.

– Ce măgăruș! Fix ca Dick Avery.

Pufnesc în râs, auzind-o folosind așa diminutiv.

– Bine, bine, dar să știi că Will Griffin nu este deloc ca Dick Avery.

– De ce nu? Will e bun la suflet. E extrovertit. E expert în domeniul lui – şi toate astea se pot spune şi despre amicul nostru dansator de step, domnul Avery.

Chicotesc, amuzată.

– Vrei să spui că e un afemeiat. Există o diferenţă.

Simpla idee de a-i avea pe Will Griffin şi pe Fred Astaire (respectiv Dick Avery) puşi unul lângă celălalt, spre comparare, e de-a dreptul hilară pentru mine. Will nu trebuie decât să intre într-o încăpere şi să se uite direct în ochii unei femei ca lenjeria ei intimă să ia foc instantaneu. Fred Astaire pare mai degrabă genul care preferă o cană de ceai de plante înainte de a se culca devreme. Sinceră să fiu, sunt mai potrivită pentru cineva ca Fred Astaire.

Will îmi pare periculos.

Amelia ridică din umeri.

– Nu încerci să te măriţi cu Will, aşa că faptul că e afemeiat e irelevant pentru tine, în altă privinţă decât că te ajută să-ţi atingi scopul – respectiv să ajungi să te simţi în largul tău la întâlniri. Când vede că nu răspund imediat, mă înghionteşte uşor în picior. E perfect pentru chestia asta, Annie.

– Mhmm. Tot zici asta – şi eu am cam fost de acord –, dar, cu cât am mai mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la asta, nu mai sunt atât de sigură.

Amelia îşi ridică picioarele pe perne.

– Bine, hai să discutăm acum. Spune-mi ce te îngrijorează.

Chiar dacă Amelia face parte din viaţa mea doar de puţin peste un an, cumva mă simt mai apropiată de ea decât de surorile mele. Le ador pe Emily şi pe Madison şi am acea conexiune specială cu ele, specifică surorilor, dar cu Amelia nu e vorba doar de o conexiune ca între surori, ci şi cea cu o prietenă apropiată. Ea mă vede altfel decât surorile mele. Pune preţ pe părerile mele şi pare să mă înţeleagă într-un mod în care Emily şi Madison n-au făcut-o niciodată. Cu ele, totul se reduce

la o singură perspectivă clară: Annie e surioara noastră mai mică, dulce, dar un pic cam banală și neinteresantă. Nu contează că o să împlinesc 30 de ani în câțiva ani; ele tot mă tratează de parcă aș avea zece. Și tocmai de aceea nu le spun multe lucruri despre viața mea. Uneori nu vreau să le ascult glumițele cu hai-să-facem-haz-de-Annie-cea-naivă cu care reacționează mereu când le spun adevărul.

Amelia nu se poartă așa cu mine.

Și totuși, în situația de față, tot nu vreau să îi spun adevărul. Pentru că adevărul este că azi, când mâna lui Will a atins-o pe a mea, mi-am simțit tot corpul străbătut de un curent electric. Când m-a cuprins în brațe, am respirat pe deplin. Am respirat pe deplin, oameni buni! Și, sinceră să fiu, când ne-am înfruntat în joacă pentru scrisoare, a fost cel mai distractiv lucru pe care l-am făcut cu cineva de... probabil de când mă știu. Ceea ce nu e bine, pentru că Will clar nu e bărbatul potrivit pentru mine și nu pot să am încredere în mine că n-o să încep să am sentimente pentru el în decursul următoarelor săptămâni, având în vedere că deja sunt clar atrasă de el.

Nu pot să-i spun Ameliei nimic din toate astea, pentru că m-ar ține sub observație un pic prea atent. Și, mai grav, ar putea să îi spună lui Will, iar el m-ar mângâia pe creștet, cum fac toți, și mi-ar spune că atracția pe care o simt față de el e tare drăguță. Nu, e mai bine ca acest secret să fie al meu și doar al meu, ca să pot să mă străduiesc în liniște să elimin orice dorință pe care o simt pentru el.

– Îmi fac griji că o să fie ciudat, zic, ținându-mi bărbia la exact același nivel când rostesc această minciună, pentru că știu clar că nu o să fie ciudat.

În ultimele două zile, nu m-am simțit ciudat nici o clipă cât am vorbit cu Will. Adevărul e că m-am simțit bine.

– Ciudat în ce sens?

Oftez.

– Ciudat adică stânjenitor. Un tip care se pricepe foarte bine la întâlniri o să vadă cât de îngrozitor mă descurc eu și o să râdă de mine în sinea lui. Posibil nu doar în sinea lui. S-ar putea să mă arate cu degetul și să râdă în hohote.

Amelia scutură din cap, un refuz categoric.

– Nu ai deloc dreptate. Un tip care se pricepe foarte bine la întâlniri se oferă să te ghideze în repetat prin etapele necesare ca tu apoi să ieși la întâlniri cu altcineva fără să fii stânjenită și să te îndrăgostești, astfel că nu va mai trebui să treci prin stresul primelor întâlniri niciodată. Și, zău așa, chiar nu ai nimic de pierdut. Nu încerci să ai o relație romantică cu Will, iar el nici nu vrea o relație, așa că sunt zero posibilități sau așteptări la mijloc. E o metodă fără presiune și fără obligații de a învăța cum să te comporți la o întâlnire.

Trag aer adânc în piept.

– Ai dreptate.

– Știu că am, răspunde ea, cu un zâmbet îndrăzneț. Dar acum întrebarea e... o să le spui surorilor și fratelui tău?

– Nu.

Răspunsul vine rapid, chiar dacă nu m-am mai gândit până acum la asta. E o reacție automată, dar când îl rostesc, simt că este cel potrivit. Vreau să fac asta fără să știe nimeni altcineva. Le iubesc la nebunie pe surorile mele, dar pe lângă faptul că de multe ori mă tratează ca pe un copil, au tendința să aibă foarte multe păreri despre viața mea –, iar acesta e genul de situație pe care aș vrea să o gestionez singură, fără contribuția, sugestiile sau tachinările lor. Îmi și închipui: Emily ar pune imediat la punct o listă lungă cu motivele pentru care acest plan n-o să dea roade, iar Maddie ar face glume deocheate despre cum Băiatul Rebel îi dă lecții Fetei Cuminți și pur și simplu... of, m-am săturat de această poveste care se tot învârte în jurul meu fără încetare. M-am săturat ca toată lumea să mă bage din start într-o

categorie, să-mi pună o etichetă cu înfloriturі și să-mi spună să stau locului.

Dacă vreau să-mi petrec zilele învățând cum să mă port la întâlniri cu un bodyguard periculos de sexy, fix asta o să fac. Deci nu, n-o să le spun. N-o să spun nimănui pentru că subiectul ăsta nu e deschis dezbaterii publice.

CAPITOLUL 10

Will

– Dar ce are orașul ăla? mă întreabă Liv Nolsen, șefa mea, de la celălalt capăt al legăturii telefonice.

Încearcă să mă convingă să-mi prelungesc șederea în Roma, Kentucky, ca unul dintre agenții care se ocupă de Amelia cu titlu permanent în loc să mă transfer la Washington și să mă ocup de securitatea unui politician de rang înalt după încheierea lunii pentru care m-am angajat aici, așa cum i-am cerut. Am stat un singur sfârșit de săptămână aici și deja m-am plictisit de moarte.

De obicei, când nu lucrez pentru Amelia, sunt repartizat la alte vedete – unul dintre motive fiind că acestea solicită să lucreze cu mine după ce m-au văzut pe site-ul BuzzFeed și pe rețelele de socializare sau m-au întâlnit când lucram pentru vreunul dintre prietenii lor celebri. Totuși, Amelia e singura vedetă care nu m-a făcut să vreau să-mi smulg părul din cap.

Și, sincer, misiunile mele preferate sunt cele în care mă ocup de securitatea politicienilor. De ce? Pentru că se confruntă cu probleme reale. Rar apuci să te plictisești când lucrezi pentru un om pe care îl urăște jumătate de țară. Iar când sunt ocupat, nu am timp să mă opresc și să mă gândesc la tot restul aspectelor vieții. Nu am timp să-mi fac probleme dacă mă simt singur

sau dacă mi-am ales bine cariera. Pur și simplu, lucrez și mă mențin mereu activ, iar mintea îmi rămâne superb de limpede.

Așa că, acum zece minute, când șefa m-a anunțat că lua în calcul să mă țină în continuare în Roma, la solicitarea echipei care se ocupă de Amelia, m-a cuprins greața. Nu din cauza Ameliei – mă ocup bucuros de securitatea ei când e în turneu. Dar în orașul ăsta adormit, pe termen lung – clar, nu.

– Ăăă... dă-mi voie să-ți explic așa: acum vorbesc cu tine de la un telefon fix din cafenea pentru că pe mobil semnalul e foarte instabil. Iar camera în care sunt cazat e plină de broderii înzorzonate, cu tot felul de vorbe de duh, puse pe pereți, iar lângă pat au pus cartea *Supă de pui pentru suflet*. Există Wi-Fi, dar trebuie să ai o parolă ca să te conectezi. Și nici unul dintre localurile astea nu vor să-mi dea parolele. Din câte se pare, trebuie să fii unul de-al lor ca să-ți permită accesul și nu au încredere în mine de când am fost la alergat fără tricou pe mine.

– Doamne... îmi plac la nebunie orășelele astea conservatoare, zice Liv.

O fi ea o agentă imperturbabilă, dar e și romantică. Mereu spune că o să întâlnească femeia perfectă cândva, într-o misiune, și că o să se îndrăgostească exact ca în filmele cu James Bond. Eu i-am spus că James Bond e cu altă femeie în fiecare film, dar ea mereu flutură din mână, ca și cum ce-aș spune eu e irelevant.

– Dar de ce nu vii să preiei tu misiunea, dacă tot îți plac orășelele atât de mult?

– Pentru că domnișoara Rose te-a vrut neapărat pe tine când impresarul ei m-a anunțat că voia ca un agent să mai rămână un timp după nuntă, pentru că va anunța apariția noului album. Și pentru că, întâmplător, e clienta de la care încasăm cel mai mult. O să fac efectiv orice ca să fie mulțumită, inclusiv să-mi vând un rinichi și să-i forțez mâna celui mai bun agent de care dispun să mai rămână în orășelul ei încă un timp. Rae Rose vrea

pe cineva în care să poată să aibă încredere că îi oferă siguranță și care poate fi discret în privința vieții ei personale, și, grație anilor pe care i-ați petrecut împreună, tu te încadrezi perfect, așa că... trebuie să înduri, Griffin.

Grozav! Uite cu ce mă aleg pentru că sunt serios și muncitor. E exact ca în liceu, când m-am dat peste cap ca să am cele mai mari, mai impresionate note din toată clasa doar, doar ca părinții mei să observe. Fie că a fost dintr-o nevoie de a-i face mândri, fie din dorința de a-i face să nu se mai certe atât de-al naibii de mult și să se înțeleagă cinci secunde, nici acum nu știu. Probabil o combinație puternică a acestor trei motive. În orice caz, n-a mers. Ai mei nu mi-au observat notele mari, observau în schimb rarele note mici și mă cicăleau fără milă că mă las pe tânjală, chiar dacă știau bine că nu era cazul.

Îmi trec degetele peste părul de pe ceafă, masând tensiunea care mi se acumulează in mușchi.

– Și asta înseamnă că nu am de ales? Chiar n-o să mă lași să mă transfer la Washington după nuntă?

Dacă se întâmplă una ca asta, nu știu ce o să fac. Cel mai probabil, o să-mi dau demisia. Prefer să lucrez cu altă agenție decât să mă trezesc obligat să mă legăn într-un balansoar pe o verandă din acest oraș pentru tot restul carierei, ce dracu'!

Liv expiră prelung.

– Mă mai gândesc. Deocamdată, savurează experiența, găsește-ți ceva de făcut în timpul liber. O să-ți prindă bine. Ai muncit ca un cal de povară de... dacă stau să mă gândesc, de când ai început la agenția noastră, deci de zece ani.

– Nu vreau să-mi găsesc ceva de făcut în timpul liber.

Liv pufnește.

– Bine, atunci fă-ți o iubită.

– Asta clar e exclus...

Ca la un semn, mă uit pe fereastra cafenelei și o văd pe Annie, pe cealaltă parte a străzii. Merge pe trotuar dinspre

parcarea publică, și pot să o văd perfect prin ferestrele uriașe ale localului. Azi e îmbrăcată cu o pereche de jeanși scurți și un maiou roz – cu părul ei lung și blond lăsat liber și drept.

Zâmbește și îi salută pe toți cei cu care se întâlnește înainte de a se opri în fața magazinului cu articole de menaj, pentru a sta de vorbă cu Phil câteva clipe. Acesta îi spune ceva care o face să-și lase capul pe spate, râzând. Durerea din pieptul meu mă strânge puternic. Pare fericită, caldă și... insuportabil de dulce. E exact de ce am nevoie ca să nu mă mai gândesc la plictiseala mea. Poate că nu pot să o am așa cum își dorește corpul meu, dar măcar mă pot distra cu ea așa cum m-a rugat. La un moment dat, îmi dau seama că nu mai sunt deloc atent la ce spune Liv.

– Griffin... Alo? Mai ești pe fir?

Îmi dreg vocea.

– Scuze. Am... pierdut semnalul pentru o clipă.

– Dar nu vorbești de la un telefon fix?

– A, da. De fapt, eram atent la altceva... ceva suspect.

O aud cum foșnește niște hârtii.

– Tu ești suspect.

– Liv... îmi pare rău, trebuie să închid.

– Verifică-ți e-mailul. Îți trimit niște informații actualizate despre niște indivizi obsedați și fani care întrec măsura și după care să fii cu ochii în patru.

– Da, sigur, zic, punând receptorul în furcă tocmai când tipul din spatele tejghelei îmi strigă numele și pune pe ea cafeaua cu lapte și gheață a Ameliei.

Asta am ajuns: comisionar. Și nu, Amelia nu m-a pus să vin în oraș doar ca să-i iau cafeaua – am implorat-o să-mi dea ceva de făcut cât ea lucrează în studio azi. Și iată-mă aici.

– Ai putea să o păstrezi la frigider câteva minute? îl rog pe tipul care se ocupă cu prepararea cafelei. Mă întorc imediat.

CAPITOLUL 11

Annie

Iau o cutie de cereale Fruit Crunch de pe raft şi tresar puternic când aud o voce masculină în spatele meu.

– Bună!

Scot un chiţăit suficient de potrivit pentru un spaţiu închis, trădându-mi spaima surprinsă, iar o mână cu degetele desfăcute larg se întinde peste umărul meu, înşfăcând o cutie de cereale integrale. Ochii mei urmăresc mişcarea cutiei până într-un coş de cumpărături gol suspendat chiar lângă piciorul lui Will.

– Ce cauţi aici?

Tonul îmi e acuzator doar pentru că nu mă aşteptam să îl văd aici şi am nevoie de cinci minute bune pentru a mă pregăti pentru apropierea de el. Ştiţi voi, să-mi pun căpăstru pe hormoni şi toate cele.

Will îşi înalţă capul.

– Ce să zic, chestia asta de obicei se numeşte cumpărături de mâncare, spune, ridicând coşul ca dovadă.

Mă uit încruntată înspre coş în loc să reacţionez cumva la remarca lui sarcastică pentru că a ales chiar cele mai oribile cereale şi nu pot să-l las să-şi continue viaţa într-un mod atât

de depresiv. Îi iau cutia aleasă, o pun înapoi pe raft și îi pun în coș o cutie de Fruit Crunch.

– Ce voiam să spun, Wilbur, e ce cauți aici, la cumpărături, în toiul zilei?

Will ia din nou cutia de cereale integrale de pe raft și de data asta o pune în coșul meu, privindu-mă de sus cu o indulgență jucăușă.

– Ai nevoie de fibre, Annie Walker.

– Ai bătut tot drumul până în oraș pentru că aveai o bănuială clară că nu consum suficiente fibre?

– Tocmai până în oraș, da.

Zâmbește încet și îmi dau seama că nu e nimic mai delicios pe lumea asta decât vocea acestui bărbat când mă tachinează. Și, Doamne, arată grozav azi. Tricoul verde-închis i se întinde peste umeri într-un mod care îmi trezește impulsul să-mi bag dinții chiar acolo, în masa rotunjită a mușchiului ăluia. Ce fel de idei dezaxate sunt astea? Încă un motiv să-l bag pe Will în categoria „nu pentru mine". Îmi tulbură starea curentă de sănătate mintală.

Și, deși pantalonii sport negri, cu buzunare, îi stau pe corp într-un mod care îl avantajează în tot felul de privințe, tatuajele lui sunt cele care mă ademenesc pe calea pierzaniei. Urmăresc șirul de flori și tulpini până la locul unde dispar sub mâneca tricoului și în momentul acela simt o furie irațională, pentru că nu știu unde anume se sfârșesc. Se întind până la umăr? Peste spate? Pe piept?

N-o să aflu niciodată, și asta mă face să îi întorc spatele, frustrată.

Will mă prinde din urmă repede.

– Ești în pauza de masă?

– Da. Lunea mă duc să o văd pe bunica, așa că Jeanine se ocupă de florărie după-amiaza, cât eu plec mai devreme să-mi fac cumpărăturile de mâncare, să-i iau bunicii o cutie din

napolitanele ei preferate cu vanilie, după care mă duc la centrul pentru bătrâni să văd ce mai face.

De ce i-am spus toate astea? Nu m-a întrebat decât dacă sunt în pauza de masă, și uite că eu mi-am prezentat tot programul pe ziua respectivă. Clar, abilitățile mele sociale sunt într-o stare mai proastă decât am crezut. N-o să treacă mult și-o să-l văd zâmbind amabil, după care o să se îndepărteze. După care o să-mi pună un bilețel adeziv pe ușa casei: „Nu mai pot să te ajut cu lecțiile. Mă plictisești".

Will merge alături de mine.

– Cum se mai simte?

– Ăăă... bine. Are Alzheimer, știi? Așa că are zile bune și zile rele. Dar, per total, merge înspre mai rău. Cam așa o să tot fie de acum încolo.

Mă opresc în fața rafturilor cu produse pentru igienă orală și mă uit în gol spre cutiile acelea, cuprinsă de un val neașteptat de durere. Nu-mi permit des să mă gândesc la cum stau, de fapt, lucrurile cu starea ei de sănătate – și că o să vină ziua în care femeia care m-a crescut n-o să mai fie printre noi. Ideea asta parcă îmi sfâșie măruntaiele.

– Cred că e destul de greu, spune cu blândețe, cu corpul mai aproape de al meu decât acum câteva secunde, ca și cum ar vrea să mă aline, dar nu știe cum.

Mă uit la el, iar privirea lui caldă nu-mi stăvilește deloc valul brusc de emoții din spatele ochilor. Clipesc, întinzând mâna după o cutie cu pastă de dinți și o pun în coș.

– E-n regulă. Pur și simplu, mă bucur de momentele pe care pot să le petrec cu ea acum, spun, impingând cu putere sentimentele acelea neplăcute departe de mine.

Nu mă ajută cu nimic să mă las inundată de ele. Asta nu îi alungă ei boala. Nu-i aduce înapoi pe părinții mei. Cel mai ușor e să nu le dau atenție.

Will pare că vrea să mai spună ceva, dar ia aceeași marcă de pastă de dinți ca și mine și o pune în coșul lui. Apoi alege o soluție pentru curățat proteza și o pune într-al meu înainte de a se îndepărta de mine.

Eu o pun repede înapoi și pornesc după el.

– Acum e rândul tău. De ce faci cumpărături ziua în amiaza mare?

Will îmi aruncă o privire scurtă peste umăr și începe să se miște mai încet, ca să îl pot ajunge din urmă.

– Amelia lucrează în studio, așa că aveam niște timp liber. Și-am zis că e momentul perfect să o binecuvântez pe Harriet cu prezența mea.

Ocolim împreună capătul rafturilor și chiar în momentul acela ne confruntăm cu privirea glacială și furioasă a lui Harriet ațintită asupra lui Will. El îi zâmbește.

– Arăți minunat azi, Harriet! îi spune, făcând ca grimasa ei să devină mai tăioasă. Vezi? Mă adoră! îmi spune printre dinții lui albi ușor încleștați.

Izbucnesc în râs și cotesc printre următoarele rafturi, împreună cu el, știind că Harriet nu numai că nu îl adoră pe Will, ci că îl antipatizează și nu-i ascunde în nici un fel asta. E posibil ca asta să explice parțial de ce sunt atrasă de el? Am văzut fenomenul ăsta în filme. Fata cuminte e fascinată de băiatul rebel pentru că ea nu poate fi ca el?

Asta e cea mai simplă explicație, așa că o să o consider corectă și prefer să ignor vocea mititică din mintea mea care îmi spune că simt că am o legătură specială cu Will.

Trecem pe lângă raionul cu produse de igienă feminină, iar eu iau un pachet cu absorbante pentru noapte, aruncându-l rapid în coșul lui înainte de a o porni în cealaltă direcție, făcând eforturi să nu izbucnesc în râs văzând expresia uluită de pe chipul lui. Cu un zâmbet malițios, ocolesc capătul raftului, iar

când mă întâlnesc cu Will pe la jumătatea următorului culoar, în coşul lui nu mai e nici urmă de absorbante.

Mă întorc cu faţa spre raionul de gustări sărate şi încerc să mă decid dacă să aleg chipsuri picante sau cu aromă de brânză.

Se opreşte şi el lângă mine şi arătăm de parcă ne-am fi aliniat pentru a fi inspectaţi de vreun general de armată. Mă uit la el şi încerc să nu zâmbesc larg când văd că şi el face la fel. Iar apoi se apleacă uşor spre mine.

– Apropo, am terminat cartea.

O undă de şoc mă străbate fulgerător şi scap punga de Lay's pe care o aveam în mâini.

Relaxat şi discret, Will pune un flacon de Imodium în coşul meu şi se îndepărtează agale.

Stânjeneala, oripilarea şi curiozitatea se războiesc toate în sufletul meu. De când am capitulat şi i-am predat cartea, în florărie, şi am văzut cum a ridicat imediat din sprâncene când a văzut femeia îmbrăcată sumar care îl îmbrăţişa pe un bărbat musculos, la bustul gol, am trăit cu o spaimă lentă şi tensionată, care parcă mă strangula încet şi sigur. Iar acum ştiu sigur – Will Griffin mi-a citit romanul de dragoste, plin de scene fierbinţi. Dintr-odată, imaginea mentală a lui Will în pat, la bustul gol, citind scenele acelea incredibil de sexy îmi face pielea să clocotească. Nu cred că vreau să ştiu dacă i-a plăcut sau nu.

O secundă... ba da, vreau.

Nu, în nici un caz nu vreau.

Îl prind din urmă pe următorul culoar dintre rafturi.

– Cum ţi s-a părut?

Bine, deci se pare că vreau să ştiu.

Inima începe să-mi bată rapid în aşteptarea răspunsului. Încerc să nu-mi fac speranţe pentru că sunt conştientă că, cel mai probabil, i s-a părut oribilă. Sinceră să fiu, sunt pregătită să râdă de mine şi să mă tachineze pe această temă cât o să mai rămână în oraş.

Nu sunt pregătită însă pentru cum îmi zâmbește lent, făcându-mă să mă simt că mă topesc. Ca și cum mi-ar prezenta expresia pe care a avut-o citindu-mi cartea.

– Sincer să fiu, n-am putut să o las din mână. Ieri am stat toată ziua închis în casă, citind.

Trag aer prelung pe nas, fericită. M-aș înălța pe vârfuri de câteva ori, dacă n-aș fi convinsă că asta m-ar face să par copilăroasă.

– Serios?

Nu suntem singurele persoane care își fac cumpărăturile aici azi, iar o femeie pe care clar am mai văzut-o înainte, dar pe care nu-mi aduc aminte cum o cheamă, cotește pe același culoar unde ne aflăm noi. Will face un pas spre mine, ca să îi facă loc, iar corpul i se apasă ușor de umărul meu. Focul mă cuprinde instantaneu. Abia dacă mai pot gândi rațional când îi simt răsuflarea pe tâmplă.

– E al naibii de sexy.

Îmi mențin privirea ațintită direct înainte, la pachetele cu pâine albă, pentru că dacă mă uit la el acum, simt că mi se va topi imediat pielea. Ce îndrăzneală, să-mi vorbească așa! Așa cum mereu am visat în adâncul sufletului că avea să-mi vorbească cineva.

Femeia trece, iar Will se retrage din nou, luând și o pâine de pe raft.

– Dar a fost și foarte distractivă. Are mai multă acțiune palpitantă decât mă așteptam. Și are și o groază de momente profunde. Parcă a fost o ședință de terapie gratuită.

– Nu-i așa?! rostesc, întorcându-mă să mă uit la el și simțindu-mă absurd de încântată că îmi citise cartea și nu numai că îi plăcuse, dar și empatizase cu ea. Care e partea ta preferată?

Bag mâna în coș și mut medicamentele pentru diaree într-al lui.

– Scena de luptă de pe vas a fost destul de tare.

Zâmbesc larg și îngustez din pleoape.

– Care e partea ta preferată, Will?

Face un pas mic spre mine, cu o sclipire provocatoare în ochi.

– Scena din local?

– William, îl mustru cu blândeţe, ştiind foarte bine că partea lui preferată e cea cu scara.

E foarte clar că n-ar trebui să încerc să-l fac să vorbească despre ea – dar nu pot să mă abţin. Will are ceva care scoate la suprafaţă o latură inedită a personalităţii mele.

Aerul dintre noi parcă are dintr-odată mâini şi ne prinde de gulerele tricourilor, trăgându-ne unul către celălalt până ce ajungem atât de aproape că ni se ating coşurile de cumpărături. Ca într-un fel de Tetris cu coşuri de supermarket. Zăresc o scânteie în ochii lui Will, iar colţul gurii îi zvâcneşte pentru o clipă.

– În nici un caz n-ai încerca să mă ademeneşti înspre subiecte nepotrivite, nu-i aşa, Annie-Îngeraş?

Într-o fracţiune de secundă, starea mea ludică se risipeşte, distrusă de porecla aceea oribilă. Una e să-mi zică toţi aşa, chiar să mă necăjească spunându-mi aşa – şi cu totul alta să o aud de la Will.

– Nu-mi spune aşa, te rog, spun, permiţându-mi un rar moment de sinceritate. Nu-mi place.

Nu mă uit la el, dar îi pot simţi privirea aţintită asupra mea. Iar apoi îi simt degetele prinzându-mi uşor cotul, ca şi cum s-ar fi temut că aveam să mă îndepărtez, iar el simţea nevoia să mă ţină acolo, lângă el.

– Annie, îmi pare rău. Îmi spune asta încet şi sincer. N-am vrut să fie ceva negativ.

Fac un efort să zâmbesc şi îmi ridic ochii la el.

– Ştiu. Nimeni nu are intenţii rele când foloseşte toate poreclele alea. Şi le-am auzit pe toate: Sfânta Annie, Annie-Îngeraş, Annie cea Cuminte. Nimeni nu vrea să mă jignească, dar asta nu înseamnă că eu nu le simt ca fiind încărcate negativ...

Ridic ușor din umeri, ca și cum n-ar fi ceva important, chiar dacă... cred că pentru mine e important. Am impresia că toți ceilalți vor să transmită că nu am o personalitate la fel de complexă ca restul. Ca și cum... pentru că sunt cuminte, nu am atât de multe de oferit. Mereu mă simt subestimată și m-am săturat până peste cap.

Degetul mare al lui Will alunecă tandru pe pielea mea. Glasul i se reduce la o șoaptă intimă.

– Eu n-o să mai fac așa ceva.

Expir cu un efort conștient. Cum de-a fost așa ușor? Mereu mi-a fost greu să le spun celorlalți adevărul despre cum mă simt când știu că n-o să le placă adevărul – așa că de obicei îmi reprim totul. Dar vreau ca Will să știe ce se întâmplă, de fapt, dincolo de fațadă. Poate fac asta doar pentru că nu implică să pun în pericol relația cu el, care nu are cum să fie permanentă?

– Mulțumesc.

Ochii îmi alunecă asupra gurii lui Will și atunci îmi dau seama că stăm nepotrivit de apropiați, pentru niște prieteni aflați la cumpărături. Zâmbesc și mă trag în spate, pentru a-mi relua aprovizionarea.

Will vine după mine.

– Pot să înțeleg ce spui, totuși.

Asta mă face să izbucnesc în râs.

– Poți să înțelegi cum e să fii perceput a fi prea cuminte?

– Nu neapărat. Dar pot să înțeleg cum e să fii subestimat.

– Cum așa? îl întreb, uitându-mă peste umăr la el și savurând mult prea mult cum ne făceam noi cumpărăturile împreună.

Ridică din umeri.

– De obicei, oamenii văd tatuajele și filmările cu mine îndepărtând cine știe ce admirator agresiv dintr-o situație sau articolul ăla blestemat de pe BuzzFeed și au impresia că mă cunosc. Presupun că nu sunt decât un bă... – se întrerupe și zâmbește

larg înainte de a se corecta – ... un şmecheraş care probabil nici n-a terminat liceul.

Înţeleg ce spune – nu că l-aş fi văzut vreodată aşa, dar alţii ar putea. E evident, din modul în care Harriet patrulează acum prin magazin şi îl ţintuieşte bănuitor cu privirea de pe după toate colţurile, că se aşteaptă să-l descopere dintr-o clipă în alta că bagă cine ştie ce produs în buzunar. Sau, şi mai bine, că o să mă ridice pe umăr, o să mă răpească – fata cea cuminte, iubită de tot oraşul – şi o să mă ducă undeva departe, să mă întindă într-un câmp plin de flori unde o să facă dragoste cu mine până când...

Ăăă, stai puţin... ce? Nu ăsta era subiectul.

Îmi trag coşul de cumpărături mai sus pe antebraţ şi mut o cutie de biscuiţi de pe raft, blocând o gaură între marfă prin care Harriet ne ţinea sub supraveghere.

– Şi-atunci care e adevărul despre enigmaticul Will Griffin?

– Nu e nimic ieşit din comun, de fapt. Se duce într-un alt colţ al magazinului şi de data asta eu sunt cea care merge în urma lui. Am copilărit în Alaska, într-o peşteră. Am fost crescut de o haită de lupi. Ştii ce spun? Chestii obişnuite.

Scot un geamăt exasperat.

– Ei, fii serios!

Ajuns lângă capătul rafturilor, se răsuceşte cu un zâmbet incredibil de fermecător.

– Iernile erau geroase, dar am învăţat să mă descurc sfâşiind beregatele urşilor şi înfăşurându-mă în pieile lor.

Îl împing uşor, râzând.

– Îngrozitor! Cei de la Protecţia Animalelor ştiu ce grozăvii ai făcut?

Chipul îi devine prea serios ca să nu fie vorba decât de jucat teatru.

– Nu-i deloc frumos să râzi de copilăria cuiva, Annie. Nu ţi-ar strica să ai mai multă compasiune.

Mă dor obrajii de la atâta zâmbit.

– Bine, bine, Mowgli. Dacă n-ai de gând să-mi spui adevărul, acum trebuie să mă duc să plătesc.

Dar, când trec pe lângă el, mâna i se mișcă dintr-odată și mi-o prinde ușor pe a mea. Un curent fierbinte țâșnește prin degete până în plexul solar. Când îmi ridic ochii la el, mă tem că poate să vadă în ei cât de tulburată sunt de atingerea lui.

– Am terminat liceul, ca să știi. Cu media peste nouă, iar apoi m-am înscris în aviație și am fost specialist în Securitate pentru că nu puteam suporta ideea de a mă duce la facultate și a-mi continua viața fiind un perfecționist care mereu căuta să aibă realizare după realizare.

– Înțeleg, răspund în șoaptă, încercând să asimilez toate informațiile acelea mitraliate către mine.

Dar mi se tot înmoaie genunchii închipuindu-mi-l în minte pe bărbatul acesta îmbrăcat în uniformă. Cât de impunător arăta, mai mult ca sigur... Cât de... maxim de ispititor, pot să spun așa?

Will continuă înainte să apuc să spun ceva ce sigur aș regreta mai încolo.

– Iar partea mea preferată din carte a fost clar scena cu scara. Se oprește pentru o clipă. Sunt dispus să pun pariu pe toți banii pe care îi am că tot aia a fost și preferata ta.

Inima îmi bubuie dureros când îi văd sclipirea aproape malițioasă din ochi când îmi descifrează gândurile absolut corect.

– De unde poți să știi asta?

Nimeni altcineva pe lume n-ar bănui vreodată că scena mea favorită e chiar cea mai pasională din toată cartea, dar Will, da, pentru că, din cine știe ce motiv, nu mă vede cam la fel cum mă văd ceilalți. De fapt, nimeni nu ar concepe măcar că-mi place genul ăsta de cărți. E un secret pe care nu-l știu nici măcar surorile mele, pentru că mi-am ținut cutia cu romane de dragoste ascunsă bine sub pat, o taină care dăinuie de ani buni.

Și da, îmi dau seama că ar trebui să flutur cu mândrie stindardul iubirii mele pentru romanele de dragoste, dar când ai crescut cu surori ca ale mele și acestea ți-au dat numele de alint Annie-Îngeraș și te-ar ironiza la sânge zi de zi de zi pentru tot restul vieții dacă ar ști că adori cărțile pasionale de epocă, cu personaje pe potrivă, și tu ți-ai ascunde cartea sub pernă. E un secret pe care (împreună cu cutia cu romane de dragoste de sub pat) o să-l iau cu mine în mormânt. Dacă e să-mi jefuiască cineva mormântul, va avea un șoc să mă găsească înconjurată de pirați la bustul gol îmbrățișând cu pasiune doamne înveșmântate în rochii care nu se potrivesc nici pe departe cu epoca în care e plasată acțiunea.

Dar acum Will îmi cunoaște cel mai întunecat secret, iar corpul mi se înfierbântă la acest gând.

Ochii nu i se dezlipesc de ai mei.

– Pentru că, în ciuda a ce pare să spună toată lumea despre tine, văd că ai o sclipire jucăușă în albastrul-deschis al ochilor tăi, Annie Walker.

Ochii i se lasă asupra buzelor mele și, pentru trei bătăi de inimă, nu reușesc să spun nimic. Dorința inundă atmosfera ca un fum – densă și grea –, și mi-e greu să respir.

– Dar n-o să spui nimănui, bine? întreb încet, moment în care privirea lui Will se ridică din nou la ochii mei. Nici despre lecții? Nu vreau ca surorile mele să afle.

– De ce nu vrei să știe?

Îmi las ochii în pământ.

– O să... pur și simplu, nu vreau. Scutur din cap. Dacă o să afle, vor veni cu tot felul de păreri și de sugestii pe care nu le vreau neapărat.

Parcă o și aud pe Emily – demarând un adevărat interogatoriu până o să afle toate detaliile planului meu și sugerându-mi o metodă de abordare mai bună până o să ajung să cedez și să fac ca ea, doar ca să n-o fac să se simtă jignită. Iar Maddie

o să ceară imediat, pe un ton autoritar, să preia ea rolul de profesor, așa că până la urmă aș ajunge tot într-un con de umbră, așa cum se întâmplă mereu când sunt cu surorile mele.

Îmi ridic ochii la ai lui Will și aproape că tresar când văd cât de neclintită îi e privirea. Așteaptă să mai adaug ceva.

– Vreau doar să fac ceva de una singură pentru o vreme – ți se pare o răutate din partea mea? Nu mi se pare că e incorect.

– Nu cred că e incorect, dar pe de altă parte eu sunt egoist din naștere, așa că poate nu sunt cea mai potrivită persoană pe care să o întrebi asta.

– Mie nu-mi pari egoist.

Degetele i se strâng aproape imperceptibil în jurul alor mele, iar expresia îi devine aproape disperată.

– Annie, trebuie să-ți spun că eu nu caut relații romantice. Niciodată. Și niciodată n-o să am o astfel de relație. Dacă e să facem lecțiile astea pe care le vrei tu, o să fie doar ca prieteni și nimic altceva.

Cuvintele lui n-ar trebui să mă rănească. Deja știu asta despre el și mai știu și că eu caut un bărbat complet opus lui. Și totuși, le simt ca pe niște cioburi care mi se implântă în piele. Dar el nu trebuie să știe asta.

Mă trag și mai aproape de el.

– Iar eu nu caut decât relații romantice. Așa că ne înțelegem perfect.

Ochii lui îi cercetează pe ai mei.

– Deci... doar prieteni?

– Doar prieteni.

– Grozav. Atunci putem să începem lecțiile diseară, dacă ești disponibilă.

Am nevoie de tot autocontrolul de care dispun să nu înghit în sec cu zgomot. Și, pentru că nu mă încred în vocea mea, dau pur și simplu din cap, în semn de acceptare.

Nu ratez clipa în care degetul lui mare alunecă peste pielea palmei mele înainte de a-i da drumul.

– Te bag pe furiș la mine în cameră. Pe la șase și jumătate?

Abia observ că aruncă o cutiuță mică în coșul meu pentru că sunt prea ocupată să mă panichez în sinea mea în legătură cu ultima lui replică.

– Dar cum? întreb în timp ce merg cu pași repezi în urma lui, să îl prind din urmă. Cum o să mă bagi pe furiș? În orașul ăsta și pereții au ochi.

– Tu doar așteaptă în fața pensiunii și-ți dau eu semnalul.

Will nu se uită nici măcar o clipă înapoi, spre mine. Își pune coșul jos și pleacă din magazin.

Mă uit în jos și-mi dau seama că, de fapt, coșul lui e acum gol. A intrat aici doar ca să vorbească cu mine?

Ajunsă la casă, îmi pun coșul jos și încep să scot produsele pentru ca Harriet să mi le scaneze. Și-mi dau seama prea târziu că am în mână, grație lui Will Griffin, o cutie de prezervative – cu striații, pentru plăcerea partenerei.

Cu obrajii în flăcări, mă uit direct spre fața încremenită într-un rictus dezaprobator a lui Harriet. De-asta surorile mele își cumpără toate produsele intime de pe Amazon.

– Să ai mare grijă cu băiatul ăla, Annie. Nu e potrivit pentru tine și clar nu e genul de bărbat de care ai tu nevoie.

Mă întorc spre fereastră exact la timp pentru a-l vedea pe Will izbucnind în râs și plecând de lângă magazin – extrem de mândru de el și de farsa pe care mi-o făcuse.

Cred că Harriet are dreptate. Will Griffin clar nu e genul de bărbat de care am eu nevoie.

Păcat că devine cu o viteză uimitoare bărbatul pe care mi-l doresc.

CAPITOLUL 12

Annie

E timpul să mă pun în mişcare.

Uitându-mă în stânga şi în dreapta, ies de pe aleea care trece prin spatele florăriei şi dă în parcare. Imediat dau cu ochii de Phil şi de Todd – gurile sparte ale oraşului –, aşa că mă ascund după camioneta mea ca să îi evit. E cald de mori azi, iar fierbinţeala umedă şi densă se ridică dinspre pavaj şi aduce toate suprafeţele la punctul de fierbere. Când mă sprijin de bara camionetei, simt cum îmi frige braţul ca un fier încins.

Bine aţi venit în Sud, oameni buni, unde te alegi cu arsuri de gradul trei doar atingându-te de maşină! Dar merită, dacă aşa scap neobservată, totuşi. Sigur aş deveni subiectul tuturor bârfelor. „Ai auzit că dulceaţa aia de Annie Walker şi-a petrecut seara singură-singurică cu Will Griffin, în camera lui?" Ce scandal!

Ceea ce mă deranjează e că, dacă ar fi fost vorba de Emily sau de Madison, nimeni n-ar zice absolut nimic. Dar, pentru că e vorba de mine, a doua zi aş avea cincisprezece musafiri care m-ar avertiza să-mi păzesc inima.

Phil îi spune ceva lui Todd, pe un ton arţăgos (ei mereu se ceartă dintr-un motiv sau altul) şi aştept până ce se urcă în maşina lor şi se pun în mişcare pentru a considera că sunt

în siguranță să ies din ascunzătoare. Ei sunt patronii de magazin care pleacă cel mai târziu seara, așa că știu că nu mai e nimeni în jur. Am așteptat și m-am întors în oraș după ora lor de închidere tocmai ca să îi las pe toți să se urce în mașini și să plece la casele lor. Asta pentru că – fără să fiu teatrală – asta e seara în care totul se va schimba pentru mine. Will o să mă învețe să fiu o expertă la ieșit la întâlniri și o să pun gheara pe un soț cât ai bate din palme.

Will mi-a lăsat un bilet la ușă mai devreme (ceea ce m-a făcut să izbucnesc în râs, având în vedere că am telefon mobil și ar fi putut să-mi trimită un sms) în care mi-a spus că în seara asta o să punem la punct un plan pentru lecțiile noastre. Asta efectiv mi-a dat fiori, căci nu-s multe lucruri pe lumea asta care îmi plac mai mult decât o listă bine întocmită. Biletul a fost însoțit și de o hartă desenată de mână și ore la care fiecare etapă a misiunii ar trebui să fie încheiată. Mai-mai că mă așteptam ca biletul să mi se autodistrugă în mâini după ce am terminat de citit.

Un lucru e clar, tipul ăsta e meticulos. Ceea ce mă face automat să mă gândesc cum ar fi să îl sărut sau chiar...

Nuu! N-am ce căuta să mă gândesc la așa ceva.

Să ne întoarcem la plan. Ar trebui să fiu în fața pensiunii lui Mabel la 18.30, când Will o să-i distragă atenția, astfel încât să pot să intru fără să mă vadă. Din câte spunea, o să-mi dea un semnal pe care o să-l recunosc imediat ce o să îl aud.

Uitați cum stau lucrurile... Ăsta e un joc cu miză mare. Chiar și Jason Bourne ar transpira dacă s-ar fi confruntat cu posibilitatea ca Mabel să afle de vreuna dintre misiunile lui. Dacă află ea, aș putea la fel de bine să fac un live pe Instagram, pentru că toată lumea de aici până la granița statului o să afle de lecțiile noastre secrete înainte să apuc să trec pragul camerei lui.

Ceasul îmi arată că am patru minute până ce ar trebui să fiu în fața pensiunii. De cum se golește parcarea, traversez strada cu pași grăbiți. Ușor aplecată, nu mă pot hotărî dacă ar trebui

să merg normal sau să mă grăbesc, și mă tem că rezultatul va arăta de parcă Annie e periculos de aproape de a face pe ea în public. Sper sincer că Will nu se uită pe fereastră în momentele de față.

Încă vreo câteva străzi și ajung la destinație: Pensiunea lui Mabel.

E o clădire veche superbă, în stil victorian, cu peluză înconjurată de un gard scund, din lemn vopsit în alb. Are aspectul unei case construite înainte de înființarea orașului și pentru mine a fost un al doilea cămin încă de când eram mică. În fiecare duminică, după slujba de la biserică, bunica Silvie ne aducea aici, la Mabel, să luăm masa de prânz. Mabel nu mergea la biserică, așa că putea să-și petreacă toată dimineața pregătind un ospăț uriaș – și îmi aduc aminte cât de incredibil de rebelă mi se părea. Să nu meargă la biserică? Vai, ce mirare! Am întrebat-o o dată despre asta și mi-a spus doar: „Dacă aș vrea să văd o groază de oameni puși la patru ace și purtându-se fățarnic, m-aș duce la cursele de cai".

Și așa a spus tot, iar eu mă înscriu prima pe listă să fiu ca Mabel când o să mă fac mare.

Ironia este că, deși Mabel nu pune piciorul în biserică, joacă poker cu doamnele care frecventează biserica la barul lui Frank în fiecare luni. Din păcate, n-o să plece de aici pentru această întrunire decât pe la ora 20.00, așa că sunt nevoită să mă strecor pe lângă ea.

În loc să urmez trotuarul, sar peste gard, în lateralul pensiunii, și îmi lipesc spatele de peretele clădirii, așa cum mi-a făcut Will instructajul. De cum ajung pe poziție, ușa pensiunii se deschide. Și apoi aud glasul lui Will.

– Aici, Mabel! Vino după mine, spune tare.

– Ei, drăcie, băiete! Nu e cazul să strigi așa. Aparatul meu auditiv deja e dat la maximum, zice Mabel cu vocea ei dulce și pițigăiată care mereu mă face să zâmbesc.

– Îmi cer scuze.

– Ți le accept. Acum arată-mi partea asta de fațadă care ți s-a părut suspectă.

– Da, e aici...

Vocea lui Will se stinge când coteşte spre latura de casă unde sunt eu.

Fără nici o legătură, să ştiți că nu mă prea pricep să descifrez hărți.

Ni se întâlnesc privirile, şi Will face ochii mari. Încep panicată să-i fac semn să plece, iar el se răsuceşte rapid pe loc chiar înainte ca Mabel să dea colțul.

– Vai! Am greşit partea. Am uitat complet că este în cealaltă parte.

Le văd umbrele proiectate pe iarbă şi văd cum Will îşi pune palmele pe umerii lui Mabel şi o ghidează în partea opusă.

Ea fluieră uşor.

– Ei, ei, William. Măcar scoate-mă la cină mai întâi.

Singura persoană din oraş care îl depăşeşte pe Will în materie de flirt e Mabel.

– Crede-mă, Mabel, dacă aş fi crezut că am vreo şansă... spune Will, făcând-o pe Mabel să chicotească amuzată şi pe mine să-mi dau ochii peste cap.

Vocile li se aud de mai departe, iar când cred că s-a eliberat terenul, scot capul pe după colț.

Nu. Nu s-a eliberat.

Bineînțeles că Noah merge pe trotuar, în fața hanului, cu o cutie cu o plăcintă în mâini.

– Mabel?! Eşti pe-aici? strigă.

– Da! Chiar aici, răspunde ea, venind din nou în față şi lăsându-l pe Will pe lateral.

– Ți-am adus plăcinta.

– A, bine, las-o pe verandă şi vino să vezi. William îmi arăta o porțiune suspectă a fațadei clădirii.

– Zău așa? Dar nu ai refăcut fațada chiar luna trecută?

Mabel îi răspunde pe un ton mult mai scăzut:

– O, Doamne, da. Dar, fie vorba între noi, cred că băiatul ăsta se simte singur. Inventează pretexte ca să petreacă timp cu mine și așa mai departe. Mai bine vii și tu, să îi facem hatârul.

– Ce se întâmplă?

Iar aceasta e vocea lui Emily care se apropie de pensiune, alăturându-se și ea acestei conferințe. Ce mama zmeilor fac sora și fratele meu prin oraș atât de târziu? Nu au vieți personale?

– Will ne arată o porțiune din fațada hanului care i se pare în neregulă, răspunde Noah.

Emily pufnește.

– N-are cum! Parcă Mabel tocmai a refăcut-o luna trecută. Și Darell s-a ocupat de asta. El niciodată nu face treabă proastă.

În ritmul ăsta, se pare că ar fi trebuit să-mi aduc și un cort cu mine. Sudoarea mi se adună pe gât. Pantalonii scurți mi se lipesc de picioare. Exact așa și voiam să-mi fac apariția pentru această seară petrecută cu Will – ca venită din mlaștină.

– Mabel crede că Will doar se simte singur și încearcă să obțină atenție.

Emily izbucnește în râs.

– Mă îndoiesc serios. Din ce spune Amelia, are o groază de femei dispuse să îi țină de urât oricând dorește el.

Cuvintele astea îmi dau mâncărimi iritante pe toată pielea.

– Ce se întâmplă aici?

O, Doamne, Dumnezeule! Chiar trebuia să o adăugăm și pe Harriet în ecuație?

– Iar țineți o adunare generală ad-hoc fără mine?

Tot n-a iertat-o pe Mabel după ultima lor înfruntare.

– Ți se pare ție că asta e o adunare generală a locuitorilor, Harriet? Îți ții creierul ăla pe post de umplutură? întreabă Mabel, fără milă.

– Măcar eu am creier! Şi dacă nu e o adunare generală... de ce staţi toţi aşa aici?

– William o să ne arate o porţiune de faţadă care i se pare în neregulă.

– Dar n-ai refăcut faţada luna trecută?

– Ba da! răspund toţi în cor, inclusiv eu, şoptit.

Într-un final, aud vocea lui Will.

– Mabel, vrei... a, v-aţi strâns toţi. Ca să vezi!

Zâmbesc în sinea mea, imaginându-mi expresia de iritare de pe chipul lui. Aş paria toate economiile mele că îşi trece degetele răşchirate prin păr.

– Da, William, ne-am adunat toată gaşca. Aşa, acum arată-ne porţiunea aia de faţadă stricată.

– Da. Exact. Mă bucur că sunteţi toţi aici, ca să o vedeţi. Tace o clipă şi îşi drege vocea. După mine, oameni buni!

Aştept preţ de trei guri de aer, mă uit din nou pe după colţ, iar apoi o zbughesc cât pot de repede spre camera patru. Camera lui Will.

CAPITOLUL 13

Annie

De cum reuşesc în sfârşit să intru în camera lui Will, panica mă loveşte din plin.

Chiar am intrat de bunăvoie în camera marelui seducător (aşa cum nu îi spune nimeni, dar ar trebui) Will Griffin? Nu sunt destul de pregătită pentru chestia asta. Dacă îmi propune să mutăm lecţiile în pat? O, Doamne – dacă a fost ceva serios cu prezervativele alea şi are de gând să facem sex?! Oare o să pot să rezist tentaţiei pe care o reprezintă persoana lui? Oare chiar vreau să rezist? Dacă n-aş face-o, ar trebui să recunosc că sunt încă virgină şi cred că aş vrea ca el să nu afle niciodată asta.

Dar apoi arunc o privire prin camera lui şi mă relaxez, cu un hohot uşor. Pe pat e una dintre cuverturile standard ale lui Mabel (procurate mulţumită magazinului de cuverturi al Gemmei, Comfort Quilts) şi pe comodă şi pe noptieră sunt mai multe flecuşteţe decorative. O bufniţă colo. Un ceas de epocă mai încolo. O pernă brodată cu „Frumoasă ca soarele" aşezată în mijlocul patului aranjat cu grijă, cu marginea superioară a cearşafului îndoită frumos. Singura dovadă că Will e cel cazat aici e încărcătorul de telefon băgat în priza din perete şi hainele

impăturite din dulap. În afară de acestea, nimic nu sugera că o versiune modernă a unui gentleman rebel locuiește aici.

E clar, n-am de ce să-mi fac griji.

Ușa se deschide dintr-odată, iar Will intră grăbit, închizând-o în urma lui.

Se sprijină de ea ca și cum tocmai scăpase cu viață după ce fusese fugărit de un urs. În palma lui desfăcută e o bucată de fațadă albă.

– Fir-ar să fie, Annie, ce-mi faci tu mie? Am ajuns atât de rău că a trebuit să smulg intenționat o bucată din fațada lui Mabel înainte să vină toți să se uite! Bineînțeles că i-am spus că o să i-o repar eu – dar cred că o să am coșmaruri după ce am văzut ce mândră s-a uitat la mine când m-am oferit să i-o repar, după ce tocmai eu i-o smulsesem. E îmbrăcat tot cu aceiași pantaloni sport cu buzunare și tricoul verde de azi-dimineață, dar acum pe buze are un zâmbet jucăuș și entuziasmat. Se stinge când îmi observă expresia. De ce zâmbești așa?

– A, nu-i nimic, răspund, făcându-i semn cu mâna să mă lase în pace, neputând în continuare să-mi rețin chicotelile.

El își înalță capul, sceptic, și aruncă bucata de fațadă pe pat.

– Mda, în mod clar nu e nimic. De ce râzi așa?

Dau din cap și mă las în voia râsului, până ce mi se formează lacrimi în ochi.

– E o prostie. Dar eram un pic emoționată să-mi petrec seara cu tine, în camera ta, din cauza reputației tale. Dar apoi mi-am dat seama că locuiești într-o cameră ca din *The Golden Girls*, și grijile mi s-au risipit imediat.

– Stai, stai nițel, zice el, părând foarte jignit acum. De ce nu-ți mai faci griji?

– Ei, de-aia! zic, râzând din nou, închipuindu-mi-l pe Will încercând să mă seducă pe cuvertura aceea cu pătrățele albe și albastre. Uită-te și tu la camera asta! Singurul lucru pe care l-ai putea face aici e să ții o întrunire de studiu al Bibliei.

– Pff! face el, ferindu-și privirea, după care mă privește din nou cu un zâmbet larg pe care am ajuns să-l cunosc ca anunțând ceva. Ai impresia că decorul contează în vreun fel? Dacă aș vrea să te seduc, volănașele de pe o pernă n-ar avea cum să mă oprească.

– Nu... îmi pare rău, dar e clar că blufezi, răspund, așezându-mă pe capătul patului foarte cuminte și deloc sexy. Și eu, care credeam că Will Griffin clar locuiește undeva unde are cearșafuri din satin și o combină muzicală în colț, la care ar putea să se ofere să pună melodiile lui lente preferate, care să stabilească atmosfera. Un adevărat cuib al fărădelegilor...

– Ce să zic, nu-mi place deloc titulatura asta.

– Dar, zău, mie-mi face poftă să mă duc la piață! Chestia asta măcar... Mă salt ușor pe saltea de câteva ori. O, Doamne! Nici măcar nu scârțâie, Will! Ce fel de afemeiat ești tu?!

Îmi pierd complet controlul, lăsându-mă pe spate, hohotind incontrolabil.

Will mă privește cu un zâmbet.

– Te distrezi?

– Destul de mult. Pentru că dumneavoastră, domnule, sunteți o rușine pentru tipii rebeli din toată lumea pentru că vă duceți zilele într-o cameră ca asta! Sunt tentată să-ți fac câteva poze aici, cu broderia aia cu „Binecuvântează această realitate imperfectă" în spatele tău, după care să le trimit celor de la BuzzFeed.

Will face un pas spre mine, cu un zâmbet pe buze.

– Bine, bine... Hai, ridică-te!

Mă simt ca drogată și complet relaxată de râs și mă ridic în șezut, luându-i mâna întinsă.

– Unde mergem? Să facem niște gem la bucătărie?

Dar apoi mi se taie respirația când ajungem la ușă și Will mă răsucește în așa fel încât ajung să stau cu spatele lipit de ea.

– Pentru că mi-ai insultat reputația construită cu grijă, lecțiile tale încep în secunda asta. O să-ți arăt câteva lucruri – și sărim peste prima lecție, care mă gândisem să fie de flirt ușor, ca de prima întâlnire – și o să ajungem tocmai la lecția a șaptea: seducția de după întâlnire, pentru când ești pregătită să primești pe cineva în patul tău.

O, Doamne, Dumnezeule!

– Dar, înainte de toate, să știi că eu cred că cealaltă persoană trebuie neapărat să-și dea consimțământul, indiferent de situație. Așa că trebuie să știu... e în regulă să-ți ating mâinile – și doar mâinile?

Înghit în gol și dau aprobator din cap, simțindu-mi pulsul zvâcnindu-mi în gât.

– Cu cuvinte, Annie. Trebuie să te aud că spui da.

Îmi dreg vocea.

– Da.

– Grozav.

Face încă un pas spre mine – e atât de aproape încât pieptul aproape că i se atinge de al meu, iar ochii lui albaștri-cenușii mă sfredelesc. Dintr-odată, mi se pare că e prea departe. Ochii lui Will continuă să se uite direct într-ai mei – fascinându-mă, în timp ce degetele ni se împletesc. Încet. Premeditat. Iar pielea mea n-a fost niciând atât de vie.

Palmele îi sunt mari, cu bătături pe alocuri și calde. Încet, îmi ridică ambele mâini deasupra capului și le apasă pe ușă. Nu prea tare, nu prea ușor. Exercită exact presiunea potrivită. Apropo de presiune, corpul meu acum tânjește disperat ca el să anuleze distanța dintre noi. Să mă apese de corpul lui și... nu știu, să facă, pur și simplu, ceva!

Buzele mi se întredeschid și ochii lui se lasă în jos – privindu-le exact în momentul în care se întâmplă asta. O arcuire aproape imperceptibilă îi urcă colțurile gurii înainte de a-și lăsa gura pe lângă fața mea. Respirația lui atinge ușor cochilia care

e urechea mea și îmi stimulează toate terminațiile nervoase din corp – satisfăcându-le și parcă făcându-le să se înmulțească. Senzații inedite, de care nu m-am crezut în stare îmi apar în abdomen și... mai jos. Miroase atât de bine... Și apropierea de el e atât de delicioasă...

– Să o luăm cu începutul... Doamne, Dumnezeule, vocea lui joasă și ușor răgușită, de momente intime, e sexy. Locul n-are niciodată importanță. Locul n-are nici un rol în partida de sex.

Glasul îi e profund, amuzat și plin de siguranță de sine. Exact cum mi-am închipuit că ar fi, într-o astfel de situație. Nu... e și mai reușit.

Așa cum mi-a promis, nu-mi atinge decât palmele. Mă sting ușor.

Will continuă – cu respirația fierbinte și greoaie pe marginea obrazului meu:

– La nevoie, o debara, o baie, ba chiar și o mașină pot să fie ce trebuie. Gura i se lasă și mai jos, iar acum îi simt respirația pe gât. Nu mă atinge deloc, doar respiră. Decorul nu contează.

Vorbind, își ridică ușor gura și o întoarce în cealaltă parte. Îmi înclin capul, ca și cum aș vrea să mă asigur că respirația lui îmi atinge fiecare locșor și cotlon.

– Asta pentru că, dacă am reușit să-ți captez atenția pe tot parcursul întâlnirii, din clipa în care o să rămânem singuri, pulsul îți va fi accelerat, iar mintea îți va fi concentrată asupra fiecărei atingeri, fiecărei respirații și plină de atâta dorință că această cuvertură afurisită nici măcar n-o să fie observată.

Gura îi e îndreptată din nou asupra urechii mele, iar mâinile continuă să le țină pe ale mele țintuite deasupra capului, o presiune blândă și delicioasă care mă face să mă foiesc. O presiune despre care nu știam că-mi place. Despre care nu știam că am nevoie. Una de care acum mă tem că mă voi simți privată pentru tot restul vieții.

Will se mișcă, respirația lui părăsindu-mi urechea și răspândindu-mi-se peste maxilar pentru ca acum să zăbovească direct peste buzele mele.

– Annie, deschide ochii și uită-te la mine, îmi poruncește și, până în secunda aceea, nici nu eram conștientă că aveam ochii închiși.

Când pleoapele mi se deschid, mă simt ca în stare de ebrietate. Privirea lui cenușie e întunecată acum și se lasă apăsător peste a mea. Simt nevoia disperată ca el să se aplece și să mă sărute. Degetul lui mare se plimbă înainte și înapoi pe partea interioară a încheieturii palmei mele. Cu greu îmi pot aminti de ce am venit aici, sau cum mă cheamă, de fapt. Tot ce știu e că pulsul îmi bate asurzitor în urechi și pare să spună același lucru, obsesiv: „Sărută-mă. Sărută-mă. Sărută-mă".

Cu buzele la doar un centimetru de ale mele, Will schițează un zâmbet.

– Acum mă crezi?

Încuviințez din cap, fără să scot un sunet.

– Minunat, răspunde el în șoaptă și apoi îmi dă drumul la mână.

Brațul mi se lasă moale pe lângă corp, pentru că sunt parcă din jeleu în momentul de față. Will totuși e complet neafectat și se întoarce la canapea.

– Hai, ia loc aici, ca să putem discuta despre planul cu lecțiile.

Pentru o clipă, nu pot să fac nimic altceva decât să rămân pe loc, sprijinită de ușă. Interiorul corpului îmi e incandescent. Îmi simt stomacul încordat și strâns și simt o dezamăgire absurdă că el e acolo și eu sunt aici.

– C... cum ai reușit asta? întreb, găsindu-mi în sfârșit glasul în timp ce-mi simt picioarele purtându-mă ca într-o ceață înapoi la canapea.

Creierul nu-mi funcționează încă, așa că, în loc să mă așez, rămân în picioare, ca un robot care așteaptă următoarea instrucțiune.

Will zâmbește larg, bagă un deget în buzunarul larg din spate al pantalonilor mei scurți și mă trage în jos, pe canapea. Mă așez, privindu-l cu ochii mari.

– Încredere în sine, răspunde el, luându-și laptopul și deschizându-l.

Eu mă aplec și i-l închid la loc.

Râde ușor.

– Dar... cum?! Și dacă nu am încredere în mine?

Nu cred că am avut încredere în mine niciodată, de când mă știu.

– Te prefaci, Annie.

– N-ai cum! Clatin din cap, nevenindu-mi să cred. Nu ai cum să te prefaci într-atât că ai încredere în tine. Toate... Arăt cu degetul către ușă, unde dăinuie încă stafia unei Annie care n-a fost nicicând vrăjită seducător de Will Griffin. Toate chestiile astea ție îți vin în mod natural.

El zâmbește larg.

– Nu-i adevărat. Am avut emoții.

Îi privesc ochii de pirat, cu acea margine neagră periculoasă în jurul irisurilor, tatuajele care i se întind peste brațul cu vene masculine care, e un adevăr universal, seduc pe oricine și, nu în ultimul rând, părul ușor ondulat, care i se lasă pe frunte ori de câte ori își trece mâna prin el.

– Nu te cred nici cât negru sub unghie.

Pleoapele lui Will se îngustează și îmi cercetează fața, cu maxilarul încordându-i-se în timp ce încearcă să-și rezolve o dilemă interioară. Apoi își ridică palma între noi, la nivelul feței. Și-atunci observ. Mâna lui, palma aceea frumoasă, puternică și tatuată, tremură. Will Griffin tremură pentru că m-a atins pe mine.

– Dacă aș aștepta să mă simt stăpân pe mine ca să-mi trăiesc viața și să fac tot ce vreau să fac, aș fi pururi paralizat. Se uită fix în ochii mei. Lecția asta e una veche de când lumea: prefă-te până îți iese. Dacă vrei ceva, prefă-te că ești genul de persoană care nu se teme de lucrul respectiv.

Scot un sunet nearticulat, lăsându-mă moale pe spătarul canapelei.

– Așa faci?

– Mereu, răspunde, uitându-se în continuare la mine. Ar fi trebuit să mă vezi prima oară când am sărit cu parașuta. De fapt, am crezut că o să fac pe mine în avion. Izbucnim în râs amândoi. Dar mi-am spus că în momentele acelea eram Tom Cruise și, cumva, a mers. Până la urmă, a fost unul dintre cele mai tari lucruri pe care le-am făcut vreodată.

Sunt absolut fascinată de el. Îmi trag picioarele pe canapea, întorcându-mă cu totul spre el.

– Pari genul care caută senzațiile extreme.

Zâmbește.

– Chiar că sunt, clar. Creează dependență.

– La fel erai și în copilărie?

Își ferește privirea.

– Adică atunci când am renunțat să mă mai duc la gimnaziu și m-am angajat la circ, ca îmblânzitor de lei? Clar!

Ca să vezi, e a doua oară când a evitat să răspundă la o întrebare despre copilăria lui. Din ce se pare, asta înseamnă că orice discuție despre adolescența lui e total exclusă. Interesant.

– Ce alte chestii aventuroase ai mai făcut?

Trage aer adânc în piept, pieptul mărindu-i-se sub materialul moale al tricoului. Ciudat, dar creierul meu se lansează imediat în a-și închipui cât de plăcut ar fi să mă las moale și să mă cuibăresc cu capul fix acolo, în adâncitura de sub umărul lui. Să-i simt brațele cuprinzându-mă și doar să mă țină așa...

– Ia să vedem... în ultimul turneu mondial al Ameliei, am mers cu ATV-ul pe Atlantis Trail, în Africa de Sud. Am atestat de scafandru și am făcut scufundări în o groază de locuri – dar cred că în Mexic mi-a plăcut cel mai mult. Și să mă cațăr pe Red Rock a fost grozav.

– O groază, spun, dându-mi seama dintr-odată cât de puține lucruri am făcut, în comparație cu el.

Din nou, Will îmi descifrează expresia, ceea ce nu-mi place deloc. Își lovește ușor încheieturile degetelor de genunchiul meu.

– Ai o groază de timp să faci tot ce-ți dorești.

Ridic din umeri.

– Nu cred că sunt făcută pentru aventuri. Toți cei care mă cunosc pot să-ți spună că sunt construită mai degrabă pentru o rutină clară și sigură. Visul meu e să mă căsătoresc cu un tip cumsecade și să am copii, cărora cândva să le las moștenire florăria. Meciuri de fotbal la sfârșit de săptămână și festivaluri ale recoltei toamna. Și totul aici, în Roma. Ăsta e viitorul meu.

Continuă să se uite în ochii mei și zâmbește ușor.

– Hmm.

– Ce e?

Își înclină capul într-o parte.

– Pur și simplu, nu sunt chiar sigur că ce ai spus e adevărat.

– Este, spun, simțind cum mi se formează o cută între sprâncene.

– Bine...

– Chiar este! Vocea mea e mai ridicată cu o octavă decât de obicei. Asta vreau.

El ridică dintr-o sprânceană, își lasă ochii în pământ și își deschide laptopul.

– Dacă zici tu... Așa, acum cu lecțiile. Vrei să...?

Închid laptopul cu o mișcare un pic cam bruscă.

– Chiar nu mă crezi?

Provocarea din privirea lui zâmbitoare se implântă direct într-a mea.

– Nu. Chiar nu te cred.

– De ce nu?

Îi simt ochii ca pe o mângâiere pe față.

– Pentru că mi-ai spus să nu-ți zic Annie-Îngeraș. Pentru că te-ai luptat cu mine în florărie, după care m-ai manipulat cu măiestrie să devin profesorul tău de întâlniri. Pentru că citești cărți despre femei care sunt extrase din viețile lor banale și proiectate în aventuri de proporții, în care se simt ca peștele în apă și găsesc pasiunea. Pentru că, deși spui că te-ai simțit ușurată când ai descoperit că stau în camera asta de băbuță, am putut să văd dezamăgirea din ochii tăi. Ochii i se lasă peste buzele mele, rămân acolo pentru două secunde, după care se ridică din nou. Annie, mie mi se pare că tu, pur și simplu, aștepți pe cineva să-ți dea permisiunea de a fi tu însăți, fără ascunzișuri.

Inima mi se poticnește la cuvintele lui. Nu spun nimic. Nu am fost dezamăgită când i-am văzut camera – m-am simțit ușurată. Bine? Clar, am făcut o pasiune pentru Will de la început, dar nu e ca și cum aș nutri cine știe ce ambiții secrete de a fi mai mult decât prietenă cu el.

Nu, nimic din ce-a spus nu este adevărat. Nu se poate să fie adevărat nimic din ce-a zis – pentru că, dacă e să fie, golul pe care îl simt n-o să fie gonit de viitorul pe care i l-am descris. O să devină și mai apăsător. Și, cu sănătatea bunicii înrăutățindu-se și atâtea schimbări laolaltă, cu Noah și nunta lui, familia mea n-o să poată să reziste la faptul că Annie are și ea o criză existențială.

Așa că o să-mi alung din minte cuvintele lui și n-o să mă mai gândesc la ele. Nu am nevoie decât de lecțiile astea despre cum să mă comport la întâlniri, ca să pot să-mi găsesc un soț, să mă căsătoresc și să trăiesc fericită pentru totdeauna, exact ca mama și tata. Atâta tot.

Mă uit în jos când simt palma lui Will așezându-se cu blândețe pe genunchiul meu.

– Nu am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, răspund repede, împingându-mi sentimentele cât mai departe și ridicându-mi ochii la el cu cel mai reușit zâmbet de care sunt în stare.

Will dă încet din cap și își duce ochii la laptop, deschizându-l din nou. De data asta, îl las.

Fără să se uite la mine, adaugă:

– Uite cum facem, Annie. O să-ți facem rost de o relație serioasă și de o casă cu gărduleț alb și, dacă din cine știe ce motiv o asemenea viață nu ți se pare potrivită și îți dorești una plină de aventură, până la urmă... Se uită la mine. Sună-mă și vin să te țin de mână în avion.

Cuvintele lui se înfășoară în jurul inimii mele și o strâng. Și în clipa aceasta îmi dau seama că cei de la BuzzFeed nu au reușit să surprindă cea mai minunată expresie pe care am văzut-o până acum pe chipul lui Will – cea de tandrețe.

CAPITOLUL 14

Will

– Chiar dacă apreciez gestul, să ştii că nu trebuia să repari tu faţada, bine? L-aş fi pus pe Darell să se întoarcă şi să se ocupe, spune Mabel.

Stă în spatele meu, cu halatul ei roz şi pufos şi cu o cană de cafea aburindă în mână.

– Crede-mă, chiar trebuia.

În nici un caz n-aveam să o las să plătească pentru înlocuirea unei bucăţi de faţadă pe care eu am stricat-o intenţionat. Nici măcar nu voiam ca Mabel să afle că eu sunt cel care a reparat-o (sau are de gând să o repare). Totuşi, în urmă cu vreo cinci minute, m-a auzit când încercam să pun bucata de faţadă înapoi pe perete şi a ieşit cu paşi hotărâţi din casă în halat, întrebând-mă ce naiba făceam acolo, când abia se crăpa de ziuă. E aproape 8.00. Nu prea se poate spune că abia se crapă de ziuă. Dar uneori uit că restul lumii nu are acelaşi ritm de viaţă ca mine, care mă trezesc la 5.00 şi plec la alergat.

Azi ploua când m-am trezit, aşa că am încercat să stau mai mult în pat. Dar apoi m-au asaltat gândurile şi am început să rumeg toate subiectele pe care încerc să le evit. Cum ar fi că Ethan se căsătoreşte cu o femeie pe care abia dacă o cunoaşte

și cum o să răspund la mesajul pe care mi l-a trimis aseară, înainte de culcare: „Te rog să nu mă ignori. Am nevoie de tine în perioada asta".

Sincer, nu știu ce să îi spun, totuși. Nu sunt pregătit să o accept pe logodnica lui cu brațele deschise și încep să-mi dau seama că s-ar putea ca asta să nu aibă nici o legătură cu Ethan sau cu Hannah. Aseară, când o ascultam pe Annie vorbindu-mi despre viitorul pe care și-l dorea, am simțit din nou acea apăsare încăpățânată în piept. Nu pentru că vreau și eu să merg la festivalurile recoltei și la meciuri de fotbal, cum spunea ea, ci pentru că-mi doresc să pot să visez la o viață cu cineva ca Annie, în care să nu mă gândesc mereu: Și cum o se strice totul? Din câte se pare, Ethan a reușit să-și deschidă o parte nouă a ființei lui care poate depăși tot ce-am trăit în copilărie, și cred că sunt extrem de invidios pe el în privința asta. Poate că simt și un pic de amărăciune. Pentru că singura diferență în modul în care am crescut e că el a avut pe cineva mai mare care să aibă grijă de el – cineva care s-a asigurat că a fost iubit și îmbrățișat mai tot timpul.

Eu n-am avut pe nimeni.

Și acum tot n-am pe nimeni, dar diferența e că nu mai aștept să apară cineva care să preia acest rol și mi-e mai bine așa.

După ce-am alungat gândurile despre Ethan, unele noi – la fel de nedorite – le-au luat locul. Unele în care rolul principal îl avea Annie Walker. Despre ce am simțit când i-am ținut mâinile într-ale mele. Cum mirosea când i-am făcut demonstrația aceea. Uff! Demonstrația aia blestemată. Înainte să vină, îmi promisesem că o să fiu cuminte. Să păstrez totul în limitele decenței și să abordez totul cu profesionalism. Dar, bineînțeles, Annie nu s-a dezmințit și a răsturnat totul cu susul în jos, făcându-mă să acționez irațional.

Acum iată-mă că nu mai pot să scap de amintirea pielii ei catifelate, a buzelor întredeschise și a pupilelor ei dilatate. Își dorea să o sărut. Își dorea mult. Iar eu îmi doream să o sărut

la fel de tare. Probabil chiar și mai și. Iar partea cea mai gravă e că nu sunt atras doar fizic de ea. Nu mă mai satur să o ascult cum vorbește, vreau să citesc toate cărțile pe care le ține ascunse și vreau mai mult decât orice pe lume să o iau într-o aventură pe care să nu o uite niciodată.

Măcar avem în sfârșit un plan concret pentru lecțiile astea. Nu a fost o sarcină ușoară, totuși, pentru că i-am spus lui Annie că ar trebui să îi facem cont pe un site de matrimoniale – moment în care ea a petrecut destul de mult timp explicându-mi că nu voia să primească poze cu cocoșei. I-am spus să le spună poze cu penisuri, ca tot restul lumii, dar ea doar s-a strâmbat și a refuzat, spunând că nici măcar nu avea fotografii cu ea pe care să le adauge la profilul de pe site. Asta mi-a stârnit o furie ilogică. De ce nu are fotografii cu ea? Pentru că nimeni nu-i face sau pentru că nu se simte destul de bine în pielea ei ca să și le facă singură? După aceea mi-am promis în sinea mea să îi fac fotografii cât o să stau în oraș. Și împreună am renunțat complet la ideea cu site-ul de matrimoniale. În loc, o să o scot în oraș peste câteva zile, ca să vedem în mod oficial cu ce fel de „parteneră nepricepută" am de-a face și apoi o să vedem cum mergem mai departe.

În fine, să ne întoarcem la dimineața asta. Mă săturasem să mă lupt cu gândurile mele, așa că m-am ridicat din pat și am alergat prin ploaie, iar apoi, când cerul s-a mai înseninat, am zis să mă apuc devreme de reparat una-alta la pensiunea lui Mabel.

Acum, Mabel își duce cana la buze și mă urmărește cum ridic bucata de fațadă în dreptul locului cu problema, întrebându-mă cum naiba să fac să o pun la loc. Am găsit un ciocan și niște cuie în magazia pensiunii, iar acum le am la picioare, complet nefolositoare. Cred că ratez ceva crucial – asta pentru că, uitându-mă la restul fațadei, nu văd nici un cui.

– Habar n-ai ce faci acolo, nu-i așa? mă întreabă Mabel.

– Deloc.

Pufnește în râs.

– Bine măcar că ești frumușel.

Mă uit urât la ea cu coada ochiului și las bucata de fațadă pe jos, lângă ciocanul și cuiele pe care nu cred că o să le folosesc.

– S-ar putea să am nevoie de numărul tipului care s-a ocupat de lucrarea asta, recunosc, chiar dacă aș prefera să-mi mănânc pantoful decât să las pe altcineva să rezolve problema pe care eu o creasem.

– După cum am zis, nu ești tu responsabil de problema asta. O să-i dau un telefon lui Darell. Tu vezi-ți de treburile tale.

Face un semn din mână, ca și cum m-ar împinge departe de aici.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenit.

– Aș vrea să dau o mână de ajutor, totuși. Dacă-mi dai numărul lui, mă ocup eu să vină să o repare și plătesc eu...

– Ai smuls bucata aia de pe perete ca să-mi distragi atenția și să o bagi pe furiș pe Annie la tine în cameră, nu-i așa?

Cutele de pe frunte se înmulțesc vizibil când mă sfredelește cu o privire directă, așteptându-mi răspunsul.

Gura mi se deschide cu de la sine putere. Mă fâstâcesc, căutând un răspuns.

– Cum de ți-ai dat seama?

Nu merită să o mint. Femeia asta are niște abilități care, clar, nu trebuie subestimate.

Buzele i se întind încet într-un zâmbet malițios – perfecționat în toți anii de când se folosește de el.

– Eu știu tot ce mișcă în orașul ăsta.

– Mă trec fiorii, zău.

– Nu-i așa?

Ia o gură de cafea.

– Presupun că acum o să vrei să știi de ce a venit pe furiș în camera mea?

– Mi-ai spune, dacă ar fi să te întreb?

– Nu, îi răspund sincer. Annie m-a rugat să nu zic nimic. Așa că trebuie să-mi țin promisiunea pe care i-am făcut-o.

Și, nu știu de ce, faptul că Annie și-a pus încrederea în mine e cel mai prețios lucru pentru mine. Nu vreau să i-o trădez niciodată.

– Bun băiat. Știam eu că mi-ești simpatic. Înalță cana cu cafea, ca și cum ar da noroc. Mi-aș fi pierdut tot respectul pentru tine dacă ai fi cedat imediat. Ochii i se duc la bucata de fațadă lipsă și îi sclipesc imediat de umor. Dă din cap, cu un zâmbet. Netotule! Ai fi putut să-mi spui, pur și simplu, că Harriet se ducea la bar să-mi ia locul la poker.

– Fir-ar să fie! izbucnesc cu sinceritate, privind și eu către stricăciunea urâtă de pe peretele pensiunii.

– Data viitoare. Ia o înghițitură din cană, după care îmi întoarce spatele. N-o să spun nimănui, zice tare cu glasul ei piți-găiat. Iar tipul care s-a ocupat de fațadă e nepotul meu. Lasă că-l sun eu, pentru că o să mă distrez de minune să-i zic că lucrarea lui n-a rezistat și să-l amenințcă-l sun pe taică-său. Se oprește și se uită înapoi la mine, cu sprâncenele ridicate. Acum du-te și apucă-te de muncă, să nu te dea afară Amelia și să fie nevoie să părăsești orașul și pe Annie.

Colțul gurii îi zvâcnește, și sunt convins că în mintea ei se nasc tot felul de idei care n-ar trebui să existe. Idei cu clopote de nuntă, bebeluși și rădăcini adânc, adânc înfipte în solul orășelului ăstuia.

– N-o să fie nimic între mine și Annie, îi spun, doar ca să mă asigur că toată lumea știe asta din capul locului.

Mabel izbucnește în râs.

– Îți dai seama că e doar opt dimineața, da? Asta înseamnă că e prea devreme să spui prostii. Acum eu mă duc să-mi termin cafeaua și să mă uit la *Prețul corect*, așa că dispari de-aici.

Râd și eu, chiar dacă Mabel mă sperie un pic. Mă sperie și mă umple de uimire.

– Ne vedem mai târziu, Mabel.

Cu spatele la mine și halatul ei pufos și roz legănându-se la fiecare pas, își înalță cana deasupra capului. Nu sunt atât de sigur că are cafea în ea.

– Arăți ridicol, îmi spune Amelia în timp ce ne plimbăm agale pe lângă serele de la ferma Huxley.

– Ba nu, tu arăți ridicol, răspund, măsurând-o din cap până în picioare.

Poartă o pereche de pantaloni scurți făcuți din niște pantaloni tăiați, cizme de cauciuc maro, un maiou gri și o pălărie supradimensionată, cu boruri moi – total opusul ținutelor ei obișnuite, clasice și făcute pe comandă.

– Arăți ca o țărancă din sud.

În mod normal, n-aș îndrăzni să vorbesc atât de deschis cu o clientă. Dar e vorba de Amelia și lucrăm împreună de atât timp încât parcă suntem rude. Iar Amelia e total opusul unei vedete înțepate. În prima zi de lucru cu ea, a anulat tot ce știam despre persoane celebre. A refuzat să meargă în fața mea, preferând să-mi rămână alături, punându-mi un șir nesfârșit de întrebări ca: „Ia zi, unde te-ai născut? Câți frați ai? Ce pasiuni ai?"

După un an așa, Amelia a devenit prietena mea, vrând-nevrând. Niciodată mai mult de atât. Da, sigur aș încasa un glonț pentru femeia asta, dar nu m-aș culca cu ea nici într-o mie de ani. Și sunt o mie la sută sigur că și ea e pe aceeași lungime de undă în privința asta.

Își reprimă din gât un hohot gutural.

– Mai bine să arăt ca o țărancă din sud decât să mă îmbrac ca tine. Arăți ca un șmecheraș de la oraș parcă desprins dintr-un film de pe Hallmark care are nevoie să primească o lecție de viață venind la țară. Cine vine la o fermă încălțat cu adidași albi, Will?

Mă uit în jos și mă crispez când văd petele de noroi care deja au apărut.

– În mod clar, a fost o eroare. Dar e mai bine decât să mă îmbrac ca Elly May Clampett din *Mitocanii în Beverly Hills*. Nici nu te mai recunosc, zău.

O iau peste picior, dar adevărul e că îmi place această nouă latură a Ameliei. Pare mai relaxată și mai distractivă. Viața la țară i se potrivește, așa cum aventurile mi se potrivesc mie. Pur și simplu, nu mi-am dat seama decât după ce s-a mutat aici, cu Noah, cât de multă nevoie avea de locul ăsta... și de oamenii de-aici.

Își duce degetul la borul pălăriei de pai.

– E practic o uniformă aici, la fermă. Nu-ți face griji, o să înveți și tu.

– Nu prea cred. O să mă car de-aici înainte ca toate chestiile astea să apuce să-mi intre în obicei, dar asta după ce-o să o conving pe șefa mea să mă lase să plec.

Fiecare pas ne e însoțit de scârțâitul ierbii sub tălpi, și ajungem la un luminiș larg aflat în spatele serelor, unde Amelia și Noah au de gând să organizeze ceremonia de cununie și apoi petrecerea.

Mă fixează printre pleoapele îngustate.

– Chiar nu vrei să mai rămâi prin zonă după nuntă?

În dimineața asta, în timp ce mergeam cu mașina spre fermă, i-am spus de discuția pe care o avusesem cu șefa mea. Acesta e unul dintre avantajele unei relații neconvenționale cu clientul. Pot să fiu sincer. Amelia n-a fost prea încântată, totuși. Singurul lucru care a reușit să o facă să se mai însenineze a fost când i-am spus să mă sune când e pregătită din nou să plece în turneu.

– Nu pot, îi spun, privind-o cu un zâmbet trist cât se poate de sincer. Ești clar clienta mea preferată – și o prietenă apropiată –, dar mă știi... Am nevoie de o viață în ritm alert. Sunt aici doar de câteva zile și deja îmi vine să-mi smulg părul din cap.

Oarecum... Bine, adevărul e că nu a fost atât de grav, dar nu vreau să recunosc asta de față cu Amelia, altfel ar fi ca un copilaș într-un magazin de dulciuri.

– Dar chiar ai nevoie de o viață în ritm alert? mă întreabă, surprinzându-mă cu tonul ei serios.

Are o lumină de guru în ochi în momentul de față și îmi dă fiori, sincer. Mă întorc spre ea și mă încrunt.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Las-o baltă!

Nu mă încred deloc în acest „las-o baltă".

– O să-i spui șefei mele că nu te deranjează să ți se repartizeze un alt APP?

Se uită la mine cu o expresie atentă, plină de subînțelesuri, și un zâmbet reținut și tensionat.

– Mă mai gândesc.

Adică nu.

Își ridică palma până la calota pălăriei și își îndreaptă privirea către spațiul deschis din fața noastră.

– Ia zi, cum ți se pare? E un loc minunat pentru o nuntă, nu?

Mă uit la pajiștea verde presărată cu floricele de câmp albe și păpădii care se pierde într-o lizieră bogată, sub bolta de un albastru-închis.

– E foarte frumos.

Chiar și un cinic ca mine poate să-și dea seama cât de perfect e locul acesta pentru o nuntă.

– Și mie mi se pare. Amelia se ridică de câteva ori pe vârfuri, după care mi-o ia înainte, descriind încântată ce își imaginează. O să avem un rând de scaune pliante adorabile, din lemn. Și aici încă unul. Aici o să fie culoarul central. Arată spre stânga. Acolo o să instalăm un ring de dans și o să avem tot felul de luminițe superbe și bucăți de catifea drapate deasupra lui, ca un fel de baldachin. Iar apoi, acolo o să avem mâncarea.

O privesc mut cum zburdă încolo și încoace pe pajiștea goală – radiind bucurie ca niște raze de soare, descriindu-și nunta. Oare cum o fi să simți atâta entuziasm nestăpânit la ideea de a-ți uni viața cu altcineva? Să fii atât de plin de speranță, de-abia să aștepți în loc să fii plin de spaimă și cinism. O invidiez.

– Ia zi, ai început să te plictisești acolo? îmi strigă peste pajiștea verde.

Închid ochii și mă prefac că mă abțin să sforăi, făcând-o să râdă.

– Bine, stai să fac fotografia asta și putem să plecăm, spune, scoțându-și telefonul din buzunar..

Singurul motiv pentru care suntem aici e ca ea să fotografieze locul respectiv pentru tipa care se ocupă de organizarea nunții, care lucrează de la distanță, iar apoi o să o însoțesc în oraș, unde o să petreacă după-amiaza cu Noah la Magazinul de Plăcinte. Iar apoi o să fiu pe cont propriu pentru tot restul zilei. Deși înainte acest gând mă umplea de groază, acum simt un fior de nerăbdare. Oare Annie ce-o fi făcând?

De cum Amelia termină de făcut poze, pornim înapoi spre camioneta ei. Umplem tăcerea cu o conversație lejeră, ca de obicei.

– E o fermă frumoasă, rostesc, prefăcându-mă că aș ști una-alta despre ferme. Iarbă ca lumea.

Din fericire, Amelia are și ea același simț al umorului ca mine, cu note de sarcasm.

– Da, nu-i așa? Și ăla clar e cel mai bun tractor din lume.

– Da. Cele verzi sunt bune.

– L-am condus, să știi, spune ea cu mândrie. Merge destul de încet.

Scot un mormăit neangajant tocmai când ne apropiem din nou de serele pline de legume, iar una de flori. Având în vedere că nu am decât cunoștințe limitate despre ferme, mie aceasta

îmi pare imensă. Pe lângă sere, are și culturi în aer liber. Plus niște vaci de lapte.

Continuăm să schimbăm tot felul de comentarii de necunoscători până văd o siluetă aflată la câțiva metri distanță, lângă unul dintre rândurile de flori roz imense. Ochii îmi sunt atrași imediat și rămân cu privirea ațintită în direcția respectivă. Annie. Părul blond îi e împletit într-o coadă într-o parte, iar fața îi e protejată de o pălărie de soare mare, din pai. În mâini are mănuși de lucru și o foarfecă de grădinărit. Astăzi poartă un tricou alb strâmt, cu mâneci scurte, pe sub salopeta de jeanși tăiată în așa fel încât să fie cu pantaloni scurți. Vă jur, soarele o învăluie altfel pe femeia asta decât pe restul oamenilor. I se dizolvă în piele și o face să radieze.

Îmi închipui cum ar fi să-mi trec palmele pe pielea aceea încălzită de soare, iar dorința mă izbește ca un pumn în abdomen. Sau, mai precis, undeva mai jos. Mă uit fix la ea – și lucrurile se agravează când Annie se apleacă pentru a tăia niște tulpini lungi din rândul de plante înflorite. Privirea îmi alunecă peste rotunjimea dulce a fundului ei, peste picioarele bronzate și cizmele de cauciuc maro. Arată delicios de dulce.

– Cum de nu zici că și ea arată ca Elly May Clampett? întreabă Amelia, împingându-și umărul în brațul meu.

– Ca cine?

Vocea mi se aude seacă, de parcă aș fi avut nisip în gură. Amelia scoate un hohot amuzat, iar eu fac un efort să alung ceața de dorință pentru a mă uita la ea.

– Încercam doar să-mi aduc aminte cum se numesc florile alea.

Amelia zâmbește ironic.

– Mhm... Sigur. Ce-ar fi să o întrebi pe femeia la care te holbezi?

Îmi mișc degetele în fața feței ei înfumurate.

– Ai putea să te abții un pic, te rog?

Amelia flutură din gene.

– Să mă abţin de la ce?

– De la insinuările astea de peţitoare. Le-am priceput. Oraşul ăsta s-a infiltrat în creierul tău şi te-a transformat într-o romantică absolută, ceea ce e de-a dreptul dezgustător.

– Şi pot să te convertesc şi pe tine, dacă nu te-ai mai împotrivi atât de tare. N-o să vrei să zbori din floare în floare la infinit, ştii? Şi, dacă e să întâlneşti o florăreasă frumuşică şi blondă şi vrei să încerci să pui bazele unei relaţii cu ea... atunci...

– Ştiam eu că ai motive ascunse când mi-ai cerut să devin antrenorul de întâlniri al lui Annie. O să fii foarte dezamăgită când o să vezi că lucrurile n-o să iasă aşa cum vrei. N-o să mă îndrăgostesc de Annie sau ce-oi crede tu că o să se întâmple...

– Da, chestia asta cu îndrăgostirea. Exact asta cred că o să se întâmple.

– Ei, pe dracu'! Nu cred că sunt construit pentru iubire.

Amelia îşi îngustează pleoapele, în continuare deloc convinsă.

– Şi atunci de ce ai acceptat să o ajuţi?

Da, chiar, de ce? Pentru că are o putere asupra mea pe care nu o pot înţelege. Pentru că ochii ei sclipesc într-un fel anume când e încântată, iar lumina se reflectă în ei exact cum trebuie. Pentru că buza ei de jos are un contur perfect. Pentru că simt o curiozitate disperată să aflu ce nebunie o să-i mai iasă de pe buze ori de câte ori sunt cu ea.

– Pentru că n-am deloc ce să fac în oraşul ăsta şi îmi trebuie ceva care să mă ţină în priză când nu ai nevoie de serviciile me...

Mă opresc brusc, ochii ducându-mi-se către scena care se desfăşoară în faţa mea. James apare ca din neant şi înaintează pe lângă rândul de flori către Annie. În mână are o găleată plină cu trandafiri tăiaţi, iar muşchii braţelor îi sunt bine reliefaţi, ceea ce-l face instantaneu să-mi fie nesuferit. Îi zâmbeşte lui Annie, iar ea pare extrem de bucuroasă să dea cu ochii de el. James pune jos găleata, iar ea se aruncă în braţele lui, pentru o îmbrăţişare puternică. Felul în care el o strânge îmi pare un pic excesiv.

Amelia apare din nou în câmpul meu vizual, urmărindu-mi privirea.

– Cineva e puțin gelos?

– Nicidecum.

– Tocmai ce ți-am văzut maxilarul încordându-se.

– Așa face mereu, pentru că e așa bine definit.

– Adică așa face mereu când ești gelos.

Prelungește ultimul cuvânt într-un mod care mă irită.

Oftez și închid ochii, ridicându-mi fața spre soare, dorindu-mi să mă facă să fiu cuprins de flăcări. Aș prefera asta decât să o suport pe Amelia căreia i-a intrat ceva în cap și tot insistă. Ultima dată când s-a întâmplat una ca asta a fost legat de taco. Am făcut greșeala oribilă de a-i spune că nu-mi plac – și, întâmplător, asta e mâncarea ei preferată –, iar ea imediat, în condițiile în care eram într-un turneu național, a început să ceară să ne oprim la toate localurile celebre pentru ce taco buni fac până am găsit unul care chiar să-mi placă.

Din păcate, acum îmi plac, dar tot mă enervează că am cedat așa.

Amelia izbucnește în râs și mă tem că, dacă mai stăm mult aici, Annie și James o să audă hohotele ei răutăcioase și o să ne observe. Deschid ochii și îmi pun palmele pe umerii Ameliei, întorcând-o în direcția mașinii ei – adică în direcția opusă celei în care se află Annie și James.

– Bine, bine. Trebuie să plecăm.

– Pentru că ești înnebunit de gelozie și ești pe punctul de a-i da un pumn în figură lui James?

– Pentru că e clar că ai făcut insolație și ai început să halucinezi. Nu am făcut o pasiune pentru Annie.

Nu, nu, nu. Sau, și dacă am făcut, e vorba doar de atracție fizică, atâta tot. Dorință pe care nu o voi concretiza pentru că sigur-sigur m-aș vedea pus într-o situație stânjenitoare. Nu poți să ai o aventură de-o noapte cu cineva într-un oraș atât de mic.

Ca să nu mai zic nimic de faptul că Amelia tocmai ce m-a făcut să devin antrenorul ei de întâlniri. Toate elementele arată că din chestia asta nu poate ieşi nimic.

Dar Amelia nu se lasă, totuşi.

– Ştii ceva? Dacă stau să mă gândesc, Annie şi James chiar ar fi un cuplu drăguţ. Ar trebui să-l rog pe el să o ajute cu repetiţiile astea pentru întâlnirile adevărate.

O las în urmă, gonind ca fulgerul să ajung mai repede la camionetă.

– Bine că l-ai găsit pe Noah, îi strig peste umăr.

– Nu vrei să te mai uiţi o dată la ea, înainte să plecăm? mă tachinează, veselă nevoie mare.

– Nu. Mi-a ajuns.

– O, Doamne, Will, tocmai s-au sărutat! Un sărut franţuzesc, se vede clar.

Îmi dau ochii peste cap şi nu mă opresc. Totuşi, când ajung la camioneta Ameliei (refuză să meargă cu SUV-ul oferit de firma de securitate), arunc o privire scurtă peste umăr.

Annie e din nou singură printre flori şi, nu ştiu de ce, asta mă face să respir uşurat.

CAPITOLUL 15

Annie

Jeanine pune pe masă porția de frigănele pe care am comandat-o, chiar lângă farfuria cu clătite. Trebuie să mut omleta cu garnitură de costiță un pic mai spre stânga, ca să fac loc. Bolul cu fructe stă într-un echilibru precar pe marginea opusă a mesei, dar întind piciorul pe dedesubt și îl împing înapoi cu vârful pantofului.

– Drăguță, e cam mult, chiar și pentru tine, spune Jeanine, trăgându-și coada roșcată superbă în spate, peste umăr.

Jeanine e una dintre acele femei pe care aș vrea să le pot urmări pas cu pas pentru o zi și să învăț cum face... *totul.*

Când merge, are acea unduire naturală a șoldurilor, care arată clar că e sigură pe ea. Un zâmbet care indică o cochetărie înnăscută. Iar o dată a mers cu mine și cu surorile mele la un bar de la oraș și până la plecare i se oferiseră nu mai puțin de zece numere de telefon! Absolut incredibil.

E o inspirație pentru mine.

– Nu e totul pentru mine. Mă întâlnesc cu cineva.

Dacă ar fi fost muzică în local, acum s-ar fi oprit cu un scârțâit de disc zgâriat. Ochii de un albastru intens ai lui Jeanine se abat brusc asupra mea. Phil și Todd, care sunt așezați două

separeuri mai încolo, își întorc capetele spre mine. Dincolo de bar, Greg aproape că varsă cafeaua pe care tocmai o turna într-o cană.

Jeanine schițează un zâmbet.

– Una dintre surorile tale?

– Nu. Mut farfuriile pe masă, simțind nevoia să fac ceva. Pe altcineva.

Genunchiul mi se zgâlțâie sub masă și transpir. Asta pentru că azi mă văd cu Will pentru o întâlnire de antrenament.

A trecut pe la florărie mai devreme și m-a întrebat dacă aș vrea să ne întâlnim la o repetiție pentru o întâlnire lejeră. Și, în ciuda faptului că ne întâlnim la restaurantul din oraș, tot freamăt de emoție, ca și cum ne-am întâlni la un local cu trei stele Michelin și totul o să fie prezentat în direct la televizor. N-am putut să mă mai concentrez deloc la ce făceam la florărie. În drum spre muncă mi-am vărsat cafeaua din cauză că-mi tremurau mâinile. Am avut o senzație constantă de trepidație în abdomen, care mă face să am impresia că o să-mi iau zborul.

– Altcineva, carevasăzică? mă îmboldește Jeanine, clar dorindu-și să-i pun totul pe tavă, ca să nu fie nevoită să cerceteze ea problema.

În momentul acela, Altcineva despre care vorbeam intră pe ușă. Prezența lui umple spațiul, ca o pală bruscă de vânt cald, de vară. Will intră în restaurant, își dă jos ochelarii de soare cu încetinitorul (bine, bine, o face cu viteză normală, dar pot și eu să visez), moment în care bicepsul i se încordează sub materialul tricoului negru pe care îl poartă. Întoarce capul, cercetând localul până ce ochii lui albaștri-cenușii mă găsesc. Un zâmbet îi curbează colțurile gurii în timp ce-și agață ochelarii de soare de gulerul tricoului.

Eu, practic, m-am topit în separeu, acum sunt doar o băltoacă. Nu mai sunt om – doar o masă informă de dorință.

Iar acum vine spre mine, iar fața lui Jeanine e o intruchipare a surprinderii și admirației. Toată lumea – și nu exagerez când spun asta – îl privește pe Will Griffin, cu corpul lui tatuat, înaintând spre masa mea. În mod clar, nu li s-a părut nimic în neregulă când o însoțea pe Amelia peste tot, fără să scoată o vorbă, dar faptul că se întâlnește cu mine, să luăm masa singuri, e deja exagerat. Annie-Îngeraș și bodyguardul Will? Este o chestie de proporții. Chiar și mie îmi vine greu să-mi dau seama cum de am ajuns în punctul acesta.

Nu e nimic adevărat, asta e explicația!

– Bună! mă salută, iar ochii săi amuzați și seducători se așază asupra mea.

– Bună, străinule!

O, Doamne, cuvintele astea mi-au ieșit mai pline de cochetărie decât voiam, dar urma după-amiezii pe care am petrecut-o împreună în camera lui încă mă protejează de realitate. Îi zâmbesc, cu fața ridicată spre el, iar Will se oprește lângă separeu, neputând să se așeze pentru că Jeanine e în calea lui – uitându-se fix la el, într-o tăcere încărcată. Încearcă să-și dea seama de ce se întâlnește Will Griffin cu mine, la prânz.

– Bună, scuze, ai putea să...

Face semn către bancheta în dreptul căreia stă ea.

Jeanine se eliberează din vraja ochilor lui fascinanți și se pune în mișcare, aproape făcând un salt.

– Scuze! Da. La loc, drăguță! Le spune tuturor „drăguță". Așa e ea. De-asta se întoarce acasă de la bar cu numerele de telefon a zece tipi. Pot să te servesc cu ceva? îl întreabă pe Will, încă năucită.

Will izbucnește în râs, uitându-se la masă.

– În mod normal, aș zice da, dar se pare că toate preparatele din meniu sunt deja aici.

Se uită în ochii mei, întrebător, ridicând dintr-o sprânceană. Extrem de impresionantă, abilitatea asta a lui.

Degetele îmi frământă șervețelul de lângă farfurie.

– Am avut emoții cât am așteptat. Așa că m-am apucat și am comandat una-alta pentru amândoi.

– Doar una-alta, repetă el, țintuindu-mă cu un zâmbet, iar apoi se uită din nou la Jeanine. Cred că am tot ce-mi trebuie aici. Mulțumesc.

– Bine, drăguță, păi... strigă-mă dacă mai ai nevoie și de altceva.

Îmi adresează o privire grăitoare, după care se desprinde încet de separeul nostru și pornește înapoi spre bar.

Will se apleacă ușor spre mine.

– Ce-a fost cu privirea aia?

Ridic din umeri, chiar dacă știu exact ce-a fost cu privirea aia. Iar apoi împing din fața mea farfuria plină, pentru că, dintr-odată, nu suport ideea de a mânca.

– Așa. Hai să facem asta. Cu ce începem?

Privirea lui Will se ridică de la farfurie la fața mea, cu un zâmbet precaut pe chip.

– La ce te referi?

Mișc din mână, arătând la el și la mine.

– La o întâlnire. Ce fac mai întâi? Te-ai așezat, eu ți-am comandat tot ce-ai putea să vrei. Ce fac mai departe? Mai ales cu mâinile, pentru că simt nevoia copleșitoare de a le flutura prin aer fără noimă.

Și... uau, mă simt atât de eliberată spunând asta cuiva! În mod normal, la întâlniri trebuie să-mi țin în minte gândurile acestea, dar în situația asta, pot să spun exact ce gândesc fără să se întâmple nimic rău. Amelia e un geniu!

– Nu e cazul să faci nimic cu mâinile.

– Mie mi se pare că da. Ce zici de asta? Le așez pe masă, iar el privește, urmărindu-mi mișcările când le schimb poziția. Nu? Dar așa? Îmi întind brațul pe spătarul banchetei. Strâmb din nas. Pare o postură masculină. Ți se pare că arăt masculină?

Ți se pare că sunt dominatoare? Pentru că pot să-ți spun din start că sunt total supusă.

Will întinde mâna peste masă și îmi împinge farfuria înapoi în față.

– Ce-ar fi să mănânci, pur și simplu, asta?

– Nu pot să mănânc. Sunt prea agitată.

– De ce să fii agitată?

– Din cauza ta, îi răspund înainte să-mi aduc aminte să mă abțin. Will are ceva care are acest efect asupra mea, totuși – nu pot să nu spun exact ce am în minte. Sau... a bărbaților în general, mai precis. Ideea de întâlnire. Înțelegi tu...

Will își ia paharul cu apă, își apasă marginea de buze și ia o înghițitură iute.

– Am un secret pe care s-ar putea să vrei să îl știi. E legat de cărțile tale cu pirați.

Nici c-am vrut să aflu ceva mai mult, de când mă știu.

– Spune-mi, zic, aplecându-mă peste masă și sprijinindu-mi palmele pe blat, ca și cum aș fi dispusă să o împing cu totul dacă ar fi cazul.

Will zâmbește larg și dă din cap către farfuria mea.

– Ia o înghițitură și-ți spun.

Îl măsor pieziș, citindu-i clar planul.

– Nu sunt vreuna dintre fetele alea pentru care trebuie să-ți faci griji că mănâncă, știi? Mie-mi place mâncarea, într-un mod normal. Și o savurez des. Probabil că aș putea goli mare parte din farfuriile astea dacă n-am fi la o întâlnire de antrenament care mă face să-mi vină să vomit. Tresar. Am zis „vomit" la masă. La o întâlnire. Vezi? De-asta prefer să rămân mută, de obicei. Când mă pornesc, avalanșa nu poate fi controlată.

Will dă din cap – aparent neafectat de comentariul meu despre vomă.

– Ești doar cu mine. N-ai cum să strici nimic pentru că nu e nimic de stricat. Suntem doar la o repetiție, ai uitat? Mă privește în continuare în ochi. Cu mine ești în siguranță.

Tonul lui blând îmi topește toată tensiunea din corp, ca și cum ar fi unt întins pe o felie de pâine prăjită. Trag aer adânc în piept și expir.

– Bine.

– Bine. Un zâmbet. Acum mănâncă.

Ca și cum ar fi așteptat acest semn, stomacul îmi ghiorăie. Cu o poftă de mâncare renăscută, îmi iau din față farfuria cu ouă și o înlocuiesc cu cea cu burger și cartofi prăjiți. După ce mușc din burger, mă șterg la gură cu șervețelul și ridic din sprâncene, fixându-l pe Will.

– O mușcătură pentru un secret. Hai să te aud, Mowgli.

Arată cu o mișcare leneșă către ureche.

– Pe vremuri aveam un cercel.

Gura mi se deschide automat, dar apoi îmi aduc aminte că am mâncare în ea și o închid imediat. Dintr-odată, imagini realiste cu Will într-o ținută de pirat, cu pistoale prinse la brâu de o centură de piele, cu cămașa deschisă, lăsându-i la vedere pieptul tatuat, iar acum și cu un cercel rotund din argint în ureche. Sau nu, ar fi ceva mai bătător la ochi... Un cercel cu smarald. Cu un rubin pe care l-a furat de la o doamnă, într-o sală de bal. Aceeași sală de bal în care mă remarcă, iar apoi se hotărăște că are nevoie de mine. Că nu mai poate trăi nici o secundă fără mine. Pe fundalul țipetelor din salon, își petrece brațul pe după talia mea și mă ridică, răpindu-mă în noapte. Mă duce pe corabia lui (care, cumva, e andocată undeva în apropiere), unde mă lipește de balustradă, iar apoi gura i se prăvălește peste a mea. Îmi petrec brațele pe după gâtul lui și...

– Ce naiba se petrece în mintea ta acum? mă întreabă Will, smulgându-mă din lumea fanteziei.

Îmi simt fața cum ia foc.

– Nimic. Hai să schimbăm subiectul.

Mă foiesc pe scaun, simțindu-mă dintr-odată în același timp înfierbântată și stânjenită. Will nu poate să afle nicicând ce se petrecea în mintea mea.

Începe să fredoneze, rânjind de parcă ar ști deja. Îmi mototolesc șervețelul și îl arunc spre el.

– Nu știi.

– Ba cred că da. Își mișcă arătătorul în jurul feței. Tu-ți arăți toate gândurile pe față. Foarte clar. Mă dezbrăcai în minte.

Trag aer pe gură, scandalizată, ca o femeie cucernică extrem de ofensată.

– În nici un caz!

Ochii îi sclipesc.

– Cât de mult m-ai dezbrăcat? De tot, sau doar până la chiloți?

Îmi las fața în palme.

– Trecem mai departe! Ce urmează?

I se face milă de mine, aplecându-se și sprijinindu-și coatele pe masă.

– Bine. Spune-mi care e aspectul pentru care-ți faci cele mai multe griji la o primă întâlnire. Care e punctul tău slab?

– Pot să spun tot, e prea general?

– Un pic, da.

Trag aer adânc în piept și reiau în minte întâlnirea mea cu John.

– Conversația, cred. Sunt atât de obișnuită cu familia mea și cu faptul că atunci când sunt cu ei nu e niciodată un moment de liniște, încât nu știu cum să gestionez timpii morți. Așa că de obicei încerc să îi umplu cât mai rapid cu putință.

– Și asta te bagă în bucluc?

– La ultima mea întâlnire, i-am ținut o conferință despre ciclurile reproductive ale florilor.

Will face un efort vitejesc să nu izbucnească în râs. Dar văd hohotele acolo, bolborosind sub fațadă. Nările i se umflă. Obrazul îi zvâcnește.

– Exagerez dacă-ți cer să ascult și eu monologul ăsta? Spune-mi, te rog, florile au și aspecte perverse?

– Termină! zic râzând și întinzând piciorul pe sub masă ca să-i înghiontesc genunchiul.

Râzând, îmi prinde glezna în loc să mă lase să îl lovesc. Degetul lui mare alunecă ușor pe pielea sensibilă a gleznei și, simultan, râsul ni se stinge. Aerul parcă scânteiază între noi, iar el îmi dă drumul, eu îmi dreg vocea și îmi îndrept poziția pe banchetă.

Tăcerea se lasă peste masă.

Will își bagă un cartof prăjit în gură, după care își linge sarea de pe buze. Înainte să-mi dau seama, urmăresc totul cu o atenție exacerbată. În scop științific! Evident. Ca să învăț cum procedează profesioniștii.

De data asta, Will abordează poziția masculină pe care am încercat-o și eu, dar n-am putut să o fac credibilă: cu brațul așezat pe marginea spătarului banchetei. Stă atât de relaxat și de sigur pe el... Ca și cum ar avea umerii tensionați după un antrenament lung și simte nevoia să își întindă mușchii. Ochii mi se plimbă de-a lungul brațului aceluia lung intins, expunându-și tatuajele cu motive florale pentru mine.

Will își drege vocea.

– Nu e nici o problemă să lași conversația să zăbovească un pic, apropo. Capacitatea de a rămâne tăcută arată încredere în sine.

Ca și cum ar încerca să ilustreze asta, își schimbă poziția, își ridică paharul cu apă și ia o înghițitură sănătoasă. Mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos pe coloana lungă a gâtului, iar acum sunt convinsă că va trebui să mă bag într-o cadă cu gheață, pentru că sunt prea înfierbântată și stârnită pentru

o masă relaxată, la un restaurant fără pretenții. Ce se întâmplă cu mine?

Îmi sprijin antebrațele pe masă, trăgându-mi trunchiul în față.

– Cum Dumnezeu de te pricepi atât de bine la chestia asta?

– Repetiția e mama învățăturii. Toată lumea crede că o întâlnire reușită e ceva ce vine firesc, dar nu e așa. Mie mi-a luat ceva timp ca să învăț cele mai bune tactici. Ca ieri, în camera mea, când am...

Vocea i se stinge și își lasă ochii în jos pentru o clipă. Și el evită să-și aducă aminte episodul ăla. Oare a fost la fel de afectat de el ca și mine?

Ce idee electrizantă!

– Hei... pot să-ți pun o întrebare aiurea?

– Sigur.

– E ceva între tine și James?

Un hohot surprins și profund mi se saltă din gât.

– Între mine și James? Sunt convinsă că-mi ies ochii din cap. În nici un caz! Ar fi ca și cum m-aș îndrăgosti de Noah. Dezgustător!

– Chiar așa? întreabă, cu o expresie ușor sceptică.

– Chiar așa. Nici că pot să concep ceva mai puțin atrăgător. Bine, n-are nici o legătură cu James, personal. Zâmbesc, iar Will dă aprobator din cap. De ce?

Ridică din umeri.

– Nimic concret. Mă gândeam doar că ar fi bine să am o perspectivă completă. Dacă ar fi să încercăm să pui mâna pe James, atunci am face ca lecțiile să fie mai personalizate.

E logic. Dar nu – James nu mi-e frate de sânge, dar îl iubesc ca și cum ar fi.

Mă trag mai sus pe banchetă, așezându-mă picior peste picior.

– Așa, că tot veni vorba despre lecții. După ce am învățat să mă complac în tăcere plină de siguranță de sine, ce urmează?

Ce fac când trebuie să vorbesc? Nu cred că florile mele sexy sunt la fel de interesante pentru alții cum sunt pentru tine.

Will izbucnește în râs și ia un șervețel.

– Ai un pix?

După ce caut un pic prin poșetă, găsesc unul și i-l întind. Apoi Will scrie câteva propoziții pe șervețel și mi-l oferă.

– Astea sunt întrebările pe care eu le-am memorat și pe care le pun la fiecare întâlnire, fără excepție. Întrebările despre familie sunt mereu delicate și prezintă prea mult pericol și nimeni nu vrea cu adevărat să vorbească despre serviciu. Așa că eu prefer niște subiecte amuzante, care sparg gheața. Și merge de fiecare dată.

Citesc cu voce tare ce scrie pe șervețel.

– Care era serialul tău preferat când erai mic? Ce ai vrut mereu să faci, dar ți-a fost prea frică? Ai prefera să sari cu parașuta sau să citești o carte? Las șervețelul mai jos. Ai memorat astea?

Dă afirmativ din cap.

– Și chiar dau rezultate?

Nu îmi răspunde. În loc, înclină capul și se uită la mine de parcă asta ar fi o întrebare care îl macină de ani buni.

– Annie, ce ai vrut mereu să faci, dar ți-a fost prea frică?

Răspunsul îmi apare imediat în minte. E unul pe care nu pot să-l rostesc cu voce tare. E unul pe care el nu trebuie să-l știe niciodată.

În loc de asta, ronțăi un cartof și scot sunete ca de rotițe puse în mișcare. Iar apoi îmi las ochii pe antebrațul lui și iese la suprafață un răspuns mai acceptabil.

– Sinceră să fiu, mereu am vrut să-mi fac un tatuaj.

Will se trage mai în față, cu un aer entuziasmat și un pic încântat.

– Zău? Și de ce nu ți-ai făcut?

Se poartă de parcă ar fi ceva la fel de simplu ca a-ți tunde părul.

– Nu știu. Cred că e un amestec de frică de durere și nesiguranță în privința modelului.

Și pentru că nu pot, pur și simplu. Sunt Annie – toată lumea ar fi șocată. Ar fi ceva total necaracteristic. Ar fi... distractiv.

Dintr-odată îmi revin în minte cuvintele lui Will de ieri: „Mie mi se pare că tu, pur și simplu, aștepți pe cineva să-ți dea permisiunea de a fi tu însăți, fără ascunzișuri". Mi-e teamă să recunosc câtă dreptate are. Cât de greu mi-a venit să-mi scot discuția noastră din minte. Cum, cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât mă tem mai mult că viitorul pe care i l-am prezentat n-o să fie de ajuns. Că măritișul n-o să-mi ofere acea fericire până la adânci bătrâneți. Și, dacă așa stăteau lucrurile... ce Dumnezeu creează senzația aceea de gol?

– Nu doare atât de tare, spune el înainte de a lua o gură sănătoasă din clătite. Sunt convins că poți să suporți.

Privirea îmi hoinărește pe brațul lui și ajunge tocmai la fluturele de pe dosul palmei.

– Tu cum de-ai ajuns să alegi să-ți tatuezi florile astea?

Răspunde prea repede ca să îl pot crede.

– Nu știu... pur și simplu, mereu mi-au plăcut.

– Dacă eu îmi ridic bărbia când mint, să știi că la tine semnul că minți e că pari un pic prea nonșalant. Care e adevărul, Will Griffin? întreb, copiindu-i poziția cu trunchiul aplecat în față, așa că acum ochii ne sunt la același nivel.

Se uită lung la mine, fără ca expresia să i se schimbe în vreun fel. Iar apoi mă șochează cu un răspuns sincer.

– În copilărie, în grădină... aveam o magnolie în spate. Mă ascundeam deseori în ea. Când simțeam nevoia să fug departe. Era un fel de refugiu pentru mine.

Ah...

Ceva din ochii lui Will și din tonul gânditor îmi arată că s-a refugiat în magnolia aceea de multe ori. Și nu era doar un refugiu, ci un loc unde se simțea complet în siguranță. Un loc

de care avea nevoie prea des. Imaginându-mi o versiune mai mică a acestui bărbat ascunzându-se într-o magnolie singur-singurel, mi se sfâșie inima. Îmi vine să mă urc și eu după el și să-l țin de mână. Vreau să aflu toate lucrurile care îl făceau să urce în copacul acela – și vreau să alung toată durerea aceea.

Se lasă pe spate dintr-odată și zâmbește.

– Bineînțeles, asta era înainte să mă adopte haita aceea de lupi. După aceea am fost prea ocupat să hoinăresc prin codri și să vânez ca să mă mai cațăr prin copaci.

Cu cât ajung să-l cunosc mai bine pe Will, cu atât îmi dau seama că veselia lui jucăușă nu e mereu autentică. Uneori am impresia că e o mască. E un zâmbet desenat pe un bilețel adeziv și lipit pe fața lui. Dacă ar fi să se desprindă, aș vedea o expresie încruntată sub el.

– Ei, hai... nu te uita așa la mine, te rog.

Aruncă o privire peste umăr către ceilalți clienți ai restaurantului care ne urmăreau ca niște șoimi. Îi adresează cuiva un zâmbet radios. Apoi îi face cu mâna altcuiva.

– Mă uit cumva special?

– Te uiți cu tristețe, zice înainte de a mă privi din nou. Hai să trecem mai departe, să vedem ce tatuaj ar trebui să-ți faci.

Nu vreau să-l fac să se simtă stânjenit, așa că îmi alung nevoia disperată, în continuă creștere, de a-l cunoaște pe bărbatul din fața mea. În fine, e mai bine așa. Empatia e primul pas către dezvoltarea unor sentimente puternice. Și Will Griffin nu e omul pentru care pot să nutresc sentimente puternice.

– Hmm... Ei bine, cu riscul să crezi că mă iau după tine, ar fi drăguț să-mi fac un tatuaj cu niște flori. Poate un buchet mic pe încheietură. Dar apoi îmi vine o idee nouă, iar încântarea îmi explodează chiar în abdomen. Sau chiar aici.

Îmi împing umărul în față și bat cu degetul pe centru. Ochii lui Will se ațintesc asupra locului indicat de degetul meu și un zâmbet incandescent ca lava i se întinde pe buze. Pentru o clipă,

se lasă purtat de cine știe ce imagine născocește în minte. Iar apoi irisurile lui albastre-cenușii se întâlnesc cu ale mei – cu pupilele dilatate.

– Clar ar trebui să-ți faci acolo. Ar fi foarte sexy.

Stomacul mi se încordează și clipesc, privindu-l.

– Crezi că aș fi sexy dacă mi-aș face un tatuaj?

Will râde scurt și, pentru o clipă, mă tem că râde de mine. Poate că nici n-a zis „sexy". Poate creierul meu a adăugat cuvântul acela cu de la sine putere, din pură speranță. Dacă așa stau lucrurile, va trebui să intru într-un program de protecție a martorilor.

– Nu, Annie. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Deja cred că ești sexy și fără tatuaj. Așa că știu sigur că ai fi și cu unul.

Buzele mi se întredeschid pentru a inspira plină de fericire. Chiar a vorbit serios? În toată viața mea, niciodată nu s-a spus despre mine că sunt sexy. Mereu drăguță sau o fată cu inimă bună. Niciodată sexy. Nimic nu m-a făcut să mă simt mai feminină decât acest cuvânt pe care el tocmai l-a folosit pentru a mă descrie. Dar apoi, cu un val de dezamăgire, îmi aduc aminte de unde a pornit această discuție.

Din nou, a fost vorba de o demonstrație. O repetiție. Îmi arată cât de bine funcționează replicile lui și cum flirtează fără probleme datorită lor. Oare povestea despre copac e adevărată? Sau e doar o parte din scenariu?

Uff! Inima îmi bate nebunește și îmi simt pielea umedă și rece. Ca și cum ar urma să izbucnesc în plâns. O, Doamne, o să încep să plâng?

Scot un hohot chinuit, lăsându-mi ochii în jos și clipind de o sută de ori privindu-mi farfuria în timp ce o mișc un pic, să șterg o picătură de apă inexistentă de pe masă.

– Bravo! E o replică foarte reușită.

– Stai puțin... ce? rostește el, pe un ton confuz.

Îmi dreg vocea și îi arunc o copie a propriului zâmbet fals de acum câteva minute.

– Mi-am dat seama ce ai făcut. Cu demonstrația despre întrebarea aceea și apoi flirtul care a urmat. A mers de minune, spun, excesiv de veselă. Clar va trebui să o țin minte. Bravo!

– Annie...

– Știi ceva? Trebuie să mă întorc la florărie. Tocmai mi-am adus aminte că cineva o să vină să ridice o comandă mare. Uriașă. Mă ridic repede de pe banchetă. Spune-i lui Jeanine să-mi pună jumătatea de notă în cont.

– Stai puțin... Annie!

– Îmi pare rău! Chiar trebuie să plec. Mulțumesc pentru lecție!

Mă grăbesc atât de tare să plec din restaurant, încât, în drum spre ușă, mă izbesc direct de pieptul lui Phil.

– Salutare, dragă, ce faci tu în dimineața asta? îmi spune cu un zâmbet larg.

Dragul pe Phil... El m-a ajutat să învăț să merg pe bicicletă, el mi-a dat prima slujbă de vară, aranjând marfa pe rafturile magazinului lui. Phil poartă adidași demodați și pantaloni scurți cu buzunare în fiecare zi a vieții lui – chiar și iarna – și cred că, dacă ar fi să mă uit în dulapul lui, aș găsi cincisprezece de perechi identice, așezate pe umerașe, călcate atent și gata să intre în acțiune. Chiar îl ador pe Phil și nu vreau să-și dea seama că sunt supărată. În mare parte pentru că nu am nici un motiv concret. Will doar făcea exact ce l-am rugat să facă – să mă învețe cum să flirtez cu succes și să port o conversație la o întâlnire.

Totuși, nici eu nu știu de ce, să aud cuvintele pe care mi-am dorit cu atâta disperare să le aud venind de pe buzele lui și să știu că nu sunt adevărate, că sunt spuse doar pentru a demonstra ceva... ce să zic, mă doare.

– Sunt foarte bine! îi răspund, probabil descurcându-mă lamentabil la a-mi ascunde adevărata stare, după felul în care

sprâncenele lui sunt unite și se uită peste umăr, la separeul unde Will vorbește cu Jeanine. Îmi vine să-mi agit brațele, ca să-i distrag atenția de la el. Dar aleg altă metodă. Cum merge reducerea la șuruburi și piulițe de azi?

Are alte articole la reducere în fiecare zi și e punctul de maxim interes al dimineților mele să ghicesc ce anume o să intre la reducere. Eu și surorile mele avem un panou prins de frigider pe care scriem fiecare ce ghicim. Cea care pierde (care a avut cel mai mic număr de articole ghicite într-o perioadă de șapte zile) se ocupă de cumpărături de mâncare în săptămâna respectivă. Din păcate, săptămâna asta eu sunt cea care a pierdut.

– Se vând ca pâinea caldă! Cine și-ar fi închipuit că șuruburile și piulițele sunt atât de căutate? N-am mai avut așa succes cu o reducere de la greblele din septembrie. Să treci pe la magazin mai târziu, Annie fetițo, să-ți dau un pachet cu șuruburi. Nu se știe niciodată când o să ai nevoie de ele.

– Ești cel mai tare, Phil.

Se încruntă din nou.

– Annie, te-a supărat cu ceva băiatul ăla?

Fir-ar să fie! Asta îmi mai lipsea, ca tot orașul să bănuiască că Will mă supără. Dacă încep să creadă că o să-mi frângă inima, o să-l gonească din oraș cu furci și topoare.

Oare o să-mi frângă inima?

Mă aventurez să mai arunc o ultimă privire peste umăr și dau de Will în picioare, aruncând niște bani peste nota de plată. Pentru că sunt o lașă, mă întorc și aproape că o rup la fugă, ieșind din local.

CAPITOLUL 16

Will

S-a lăsat deja seara până reușesc să scap de la muncă și pot să o caut pe Annie.

Tot nu-mi dau seama ce s-a întâmplat mai devreme. Totul părea să meargă bine, iar apoi i-am spus că e sexy și totul s-a dus naibii. A zis ceva cum că era o replică reușită și că merge perfect. Dar nu pot să înțeleg ce anume din toate astea o fi făcut-o să sufere atât de tare.

Tot ce știu e că expresia pe care o avea pe chip înainte să se ridice brusc mi s-a implântat ca un pumnal în stomac. Zâmbea cu lacrimi în ochi. O singură privire la ochii aceia albaștri plini de emoție a fost de ajuns să-mi vină să o implor să rămână, ca să reușesc să repar ce se întâmplase, chiar dacă nu știam exact ce. Toată ziua n-am reușit să-mi scot din minte fața ei. Iar acum am terminat în sfârșit munca și încerc să dau de Annie. Am trecut întâi pe la ea pe acasă, dar nu avea mașina parcată în față. Iar apoi am trecut pe lângă magazinul lui Hank și nu era nici acolo.

Chiar dacă florăria ei e închisă, m-am decis să mă duc oricum acolo și, da, aici e. Orașul e cufundat în întuneric, dar magazinul ei e luminat ca un pom de Crăciun. O văd înăuntru, stă în fața mesei de lucru din lemn, îndesând fire de verdeață într-o

vază ca și cum aceasta ar fi jignit-o profund. Părul blond îi e adunat în creștet, într-un coc dezordonat și ciufulit și poartă un hanorac supradimensionat, de un roz-deschis, care i se lasă peste umeri. N-am mai văzut-o niciodată așa nearanjată și imaginea îmi face pulsul să o ia la goană. Mă mănâncă degetele să mi le implânt în masa aceea de păr și să i-l ciufulesc și mai tare. Imaginea ei acolo, scăldată în lumină și înconjurată de flori, o insulă în întuneric, mă face să mă simt ca un om scăpat din iad care zărește pentru prima oară paradisul.

Face un pas înapoi de la masă și își duce pumnul acoperit de mâneca hanoracului la gură, evaluând buchetul la care lucra, după care se pare că se hotărăște că nu-i place deloc și scoate toate tulpinile din vază.

Încerc ușa, așteptându-mă să fie încuiată, dar nu e. Clopoțelul de deasupra scoate un clinchet când intru în florăria caldă.

– E închis, rostește Annie, fără măcar să-și ridice ochii ca să se asigure că nu cumva e vizitată de un criminal în serie, care intenționează să îi facă felul.

– Păcat, pentru că trebuie neapărat să cumpăr un buchet pentru o femeie, spun, iar corpul lui Annie încremenește. Este o urgență.

Încet, se întoarce să se uite la mine. Chipul îi e o imagine a stânjenelii, dar nu-mi dau seama de ce. Nu am vrut niciodată să intru în capul cuiva și să îi citesc toate gândurile cum îmi doresc asta cu Annie. Nevoia mea de a o înțelege, de a-i cunoaște fiecare dorință, fiecare speranță, temere și dor mă sperie.

– De ce fel de buchet ai avea nevoie? mă întreabă, trăgând de mânecile hanoracului – care acum văd că în față are logoul magazinului, *Florile lui Charlotte*, ușor decolorat – peste pumni și strângându-le la piept.

Îngustez pleoapele de la un ochi.

– Un buchet prin care să-mi cer scuze.

Chipul i se îmblânzește și mâinile i se lasă pe lângă corp.

– Will, n-ai pentru ce să te scuzi.

– Dar am, totuşi – am spus ceva care chiar a rănit pe cineva şi nu ştiu de ce. Fac doi paşi spre ea. Dar vreau să-mi îndrept greşeala. Vreau să o fac să se simtă mai bine. Aşa că, dacă ai putea să-i faci un buchet cum ţi-ar plăcea ţie să primeşti, ţi-aş rămâne veşnic recunoscător. Mă studiază atent în timp ce eu mă apropii încet şi mai mult. Sau... dacă eşti prea ocupată, poate aş putea să i-l fac eu?

Un zâmbet cald îi arcuieşte buzele pline şi, mai mult decât orice, îmi doresc să mi le lipesc pe ale mele de ele. Vreau să-i simt dulceaţa direct de la sursă.

– Nu e cazul să faci una ca asta, Will.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Îţi cam dai cu presupusul, duduiţă. Nici măcar n-o ştii pe domnişoara respectivă.

Izbucneşte în râs şi clatină din cap înainte de a-şi muta greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Bine. Cred că dacă domnişoara respectivă s-a simţit rănită... probabil n-a fost vina ta.

Mai fac un pas şi simţurile îmi sunt asaltate de tot ce înseamnă Annie. Miroase a raze de soare şi a fursecuri.

– Ba a fost. I-am spus că e sexy şi asta a jignit-o. Cred că am depăşit limita.

Annie îşi apasă podul palmelor pe orbite.

– Nu. O, Doamne... sunt atât de stânjenită. Hai să uităm totul, te rog?

Acum sunt suficient de aproape încât să-i trag mâinile în jos.

– Nu pot să fac asta. Ce s-a întâmplat, Annie? Te-ai supărat pentru că sunt de părere că eşti sexy? Ţi-e teamă că asta o să schimbe lucrurile?

Scoate un chiţăit şi ochii i se închid imediat.

– Nu! Sunt supărată că îmi tot serveşti replica asta, încontinuu.

Mă încrunt.

– Nu e o replică.

– Ba da, este. Eram în mijlocul lecției și tu m-ai ademenit direct în capcana ta perfectă de seducție cu întrebarea ta și după aceea ai inventat povestea cu copacul, apoi m-ai momit cu replica aia cum că aș fi sexy și a fost pur și simplu prea mult. Iar apoi m-am simțit ridicolă, pentru că eu sunt cea care te-a rugat să faci toate astea, dar apoi m-am implicat atât de tare în tot că am uitat că, din nou, nu era decât o demonstrație și...

Îi acopăr gura cu palma mea.

– Nimic din ce ți-am spus n-a fost o minciună. Nimic. Îți jur – nici măcar nu întindeam o capcană de seducție sau cum ai spus tu. Povestea despre copac e adevărată și n-am mai spus-o absolut nimănui. Și la fel de adevărat e și faptul că, în ochii mei, ești înnebunitor de sexy. Și văd cum i se umplu din nou ochii de lacrimi, iar acum chiar sunt complet dezorientat. Îmi mut palma de pe gura ei pe obraz și îmi trec degetul mare sub ochiul ei – ștergând o lacrimă. Annie, de ce te face să plângi chestia asta?

Închide ochii și scutură energic din cap, ca și cum ar spera că așa ar putea să se debaraseze de emoțiile care o încearcă.

– Pentru că... pentru că nimeni n-a mai zis asta despre mine. Ochii aceia albaștri se deschid din nou, iar o explozie de sentimente intense mă izbește în plex. Oamenii spun asta despre surorile mele... dar niciodată despre mine. Eu sunt mereu lăudată că sunt drăguță, bună la suflet și blândă. Eu sunt fata din vecini cu o față dulcică. Nu sunt văzută niciodată ca o femeie in toată puterea cuvântului, Will. În loc de asta, sunt cea cu care bărbații se poartă frumos ca să-i prezint lui Emily sau Madison. Chiar și John a zis...

Vocea i se stinge.

– Ce-a spus John? întreb, simțindu-mi toți mușchii din corp încordându-se instantaneu.

– Când l-am auzit vorbind la telefon cu prietenul lui, spunându-i cât de plictisitoare sunt, a zis și că sunt doar drăguțică.

Zâmbește trist.

– Îl omor.

– Will! mă mustră Annie râzând surprinsă.

– Vorbesc serios, Annie. Tipul ăla nu merită să continue să mai trăiască după ce te-a făcut să te simți atât de prost. Mai ales după ce a venit la întâlnire îmbrăcat cu cel mai urât tricou polo bleu pe care l-am văzut în viața mea. Ea râde, iar eu îmi mut palma pe ceafa ei – nedorind să întrerup încă acest contact fizic cu ea. Plus că, pur și simplu, n-are dreptate. Mai întâi, s-a înșelat teribil când a spus că ești plictisitoare. Nici măcar nu ai nevoie de lecții despre cum să te comporți la întâlniri, Annie, te-ai purtat perfect la întâlnirea pe care am avut-o împreună. Chiar și când ai impresia că faci ceva greșit, ești atât de-al naibii de adorabilă că-mi venea să te trag în poala mea și să-ți fac tot felul de chestii chiar în mijlocul restaurantului, ceea ce m-ar fi băgat în închisoare pentru ultraj contra bunelor moravuri. În al doilea, n-are deloc dreptate că ești doar drăguță. Doamne, Annie, ești de-a dreptul superbă. Atât de frumoasă că mi-e greu să mă uit la tine și să continui să-mi repet în minte că ar fi o greșeală să te sărut, din cauza înțelegerii noastre. Și, în al treilea rând... fundul tău.

Trage aer pe gură, surprinsă.

– Ce e cu el?

– Fundul tău e o operă de artă. Două coline absolut perfecte, de o senzualitate rotunjită și catifelată care mă omoară pur și simplu, Annie. Fundul tău mă omoară. Și trebuie să-ți spun că, dacă n-am face chestia asta cu „doar prieteni"... până acum aș fi...

Las fraza asta în aer în timp ce ochii mei o măsoară, sugerând tot ce-am visat să fac cu Annie, dar fără să o spun cu voce tare, pentru că deja cred că am spus prea mult. Iar lucrul care mă sperie cel mai tare e cât de disperat sunt ca ea să știe toate astea și să mă creadă. Mă pricep grozav la jocuri și strategii.

La mutatul elementelor în așa fel încât pot să fiu seducător fără să fie nevoie să fiu și sincer. Fără să-mi risc cu adevărat inima. Dar acum am fost mai sincer și mai lipsit de elocvență decât am fost vreodată în viața mea.

Nu mă lansez în jocuri de seducție cu Annie – îmi dezgolesc inima în fața ei.

Când ochii ni se întâlnesc din nou, nu se mai văd lacrimi. În schimb, obrajii îi sunt rozalii și își ține pumnul peste gură, pentru a-și ascunde zâmbetul.

Îi ridic cu blândețe fața, să se uite la mine.

– Mă crezi?

Dă afirmativ din cap, fără să scoată vreun sunet. Iar apoi ochii i se lasă asupra buzelor mele.

– Dar te-ai înșelat într-o privință.

– Și anume?

– N-ar fi o greșeală să mă săruți.

Inima mi se izbește puternic de coaste.

– N-ar fi?

– Nu. Mai mult, cred că ar trebui să ne sărutăm, am nevoie de ceva antrenament.

– Annie, una e să repeți pentru niște întâlniri adevărate și...

– Vreau să modific și înțelegerea inițială. Își trece greutatea de pe un picior pe celălalt, iar ochii continuă să i se mute de la ochii la gura mea și înapoi. Toată chestia asta a început din dorința mea de a ajunge să mă pricep la întâlniri, dar... cu cât petrec mai mult timp cu tine, cu cât simt că se naște ceva în interiorul meu. Ceva ce nu prea pot identifica exact, dar ceva ce nici nu vreau să pierd. Mă faci să mă simt altfel și îmi place. Cu tine mă simt liberă – aventuroasă și curioasă.

Se oprește, iar eu nu îndrăznesc să spun nimic. Simt nevoia să aud unde vrea să ajungă fără să adaug propriile idei.

– Așa că mă întrebam dacă n-ai fi omul potrivit alături de care să mă învăț să-mi asum riscuri, să fac lucruri noi și poate să aflu cine sunt acum?

– Să fiu cel cu care să încerci de toate, ca să înveți? o întreb, lăsându-mi degetul mare să îi treacă peste buza inferioară.

– Dacă nu-ți cer prea mult, răspunde ea, într-o șoaptă abia audibilă.

– Și în seara asta... vrei să lucrăm la sărut?

Pieptul i se umple de un aer tensionat și dă afirmativ din cap.

– Nu m-am mai sărutat cu nimeni de câțiva ani. Trebuie să-mi împrospătez cunoștințele. Să văd dacă mă pricep cât de cât.

Mă uimește să aflu așa ceva.

Chiar când îmi petrec brațul pe după talia ei și-mi lipesc palma de spatele ei ca să o trag aproape de mine, o întreb:

– Nu te-a sărutat nimeni de niște ani, Annie? Cum e cu putință așa ceva?

Eu mi-am dorit să o sărut în fiecare secundă de când am cunoscut-o.

O simt tremurând lângă mine.

– Poate că e ceva în neregulă cu mine. Nimeni nu încearcă. Chiar și iubitul meu din facultate s-a despărțit de mine după trei săptămâni fără să mă atingă cu adevărat. Cred că reputația mea îi face pe ceilalți să creadă că nu-mi plac lucrurile de genul ăsta.

– Nu e nimic în neregulă cu tine. Îi dau pe spate șuvițele care i se revarsă în jurul feței și fac ce mi-am dorit cu ardoare de zile întregi – îmi afund degetele în masa de păr blond din spatele capului ei. Îmi aplec capul și îi șoptesc, cu buzele aproape atingându-i colțul gurii: Absolut nimic.

– S-ar putea să mă descurc prost, mă avertizează cu ochii larg deschiși, privindu-mă în timp ce eu îi ating jucăuș colțurile gurii. Sunt pregătită.

Iar apoi, tocmai când sunt pe punctul de a anula și ultimii centimetri rămași între noi, îmi vine o idee și mă retrag. Pare dezamăgită, ca și cum ar crede că mă răzgândesc. Ceea ce este absolut exclus.

– Având în vedere ce s-a întâmplat la restaurant, cred că ar trebui să avem un semnal clar pentru când nu facem decât să învățăm. Ca să nu existe confuzii.

Pe chipul ei apare ușurarea.

– Bună idee. Cum ar fi... start joc și stop joc?

Încep să fredonez ușor.

– Perfect.

Tensiunea dintre noi e atât de mare că mă aștept să apară scântei în aer și îmi dau seama că vrea ca eu să mă grăbesc și să o sărut odată, dar adevărul este că-mi place la nebunie să trag de timp. Ador să nu mă grăbesc și să ne torturez pe amândoi. Și, dacă Annie n-a mai fost sărutată de ani buni, vreau ca acest moment să fie cu adevărat special.

Îmi las fața până la gâtul ei și depun un sărut ușor chiar la baza acestuia. Respirația i se oprește o clipă și mă ridic un pic, să o sărut sub maxilar, deschizându-mi gura, să-i simt pielea caldă pe limbă. O trece un fior, iar eu zâmbesc, înaintând și mai mult, să îi sărut colțul maxilarului, iar apoi gura. Din clipa în care buzele ei calde și moi se unesc cu ale mele, lumea întreagă mi se cutremură. Orice strategie sau control dispare și dintr-odată sunt la mila ei.

Trupul i se apleacă spre al meu și, chiar dacă nu merg mai departe decât cu o lipire a buzelor, senzația e scandalos de delicioasă. Îmi împing mâna un pic mai adânc în părul ei și fac un efort să mențin sărutul ușor, în ciuda nevoii disperate care mi se acumulează în corp.

Nu am vrut decât un sărut rapid. Un sărut delicios pe buze care să-i umple corpul de fierbințeală. Dar... fir-ar să fie! Buzele îi reacționează la atingerea alor mele și își ridică brațele,

să și le petreacă pe după gâtul meu, iar sângele îmi pulsează sub piele. Degetele mi se curbează în părul ei și pe spatele hanoracului până ce ajung să o lipesc instinctiv de mine. E atât de-al naibii de moale și, întorcându-mi ușor capul ca să o sărut din alt unghi, nu mă pot abține să nu-i gust gura măcar o dată, lăsându-mi limba să alunece ușor peste buza ei inferioară.

Annie lasă să-i scape un geamăt ușor, ca un suspin, și își întredeschide buzele, iar acesta e momentul în care îmi las mâinile sub fundul ei și o ridic. Își petrece imediat picioarele pe după talia mea, iar sărutul nostru se transformă rapid din cast în devorator. O duc în magazie, cu lumea întreagă învârtindu-se în jurul meu, de parcă aș fi băut patru pahărele de tequila și savurând fiecare suspin, fiecare mișcare ușoară a limbii ei, fiecare apăsare intenționată a buzelor ei. Chiar când mă aplec să intru pe ușă, umărul mi se izbește de cadrul acesteia și mă trezește la realitate cu un șoc. Ce dracu' fac? Nu pot să o posed pe Annie aici. Nu trebuia să fie vorba decât de un sărut. Vreau mult mai mult de atât cu ea, totuși, și acesta e motivul pentru care mă retrag din sărut și o las jos, încet. Annie nu protestează, părând să fie pe aceeași lungime de undă cu gândurile mele.

– Stop joc, rostesc, îi dau drumul și fac câțiva pași, îndepărtându-mă de ea, masându-mi ceafa, încercând să-mi calmez corpul și să-mi limpezesc mintea.

„Controlează-te, Will! A fost doar un sărut. Un sărut de antrenament."

– A fost bine? întreabă Annie, timidă, iar această întrebare îmi pare la fel de absurdă ca și faptul că ar avea vreun motiv să se îndoiască de cât de bine se pricepe.

Ținându-mi mâinile în continuare împreunate pe ceafă, mă uit la ea, conștient că poate vedea pe fața mea cât de profund devastat sunt de sărutul acela. Scot un hohot precipitat.

– Da. A fost grozav.

Pentru o clipă, Annie își desprinde ochii de la mine și zâmbește pentru sine, iar apoi face un lucru atât de vulnerabil, atât de sincer, că îmi sfâșie în două inima cinică și îngrozită. Își duce vârfurile degetelor la buzele zâmbitoare.

Înainte să apuce să observe, îmi scot telefonul și îi fac o fotografie cum stă acolo, în lumina caldă proiectată de plafonierele florăriei.

– Am o curiozitate, o întreb mai târziu, după ce a încuiat și o conduc la mașină. Care sunt florile tale preferate?

Annie își lasă ochii la converșii albi pe care îi are în picioare și zâmbește.

– Magnoliile.

CAPITOLUL 17

Annie

Îmi parchez maşina chiar lângă cele ale surorilor şi fratelui meu în parcarea publică a oraşului. E un adevărat curcubeu de portocaliu ambră (camioneta veche şi ruginită a lui Noah), albastru pudrat şi alb (a mea), roşu şi negru (a lui Emily) şi verde oliv (a lui Madison). În oraşul nostru e o regulă nescrisă că, dacă locuieşti pe raza acestui cod poştal, n-ai cum să-ţi iei altă maşină decât o camionetă. Nu contează dacă e nouă sau un dinozaur de metal, pur şi simplu, trebuie să ai aşa ceva.

Mergând spre Magazinul de Plăcinte, unde mă întâlnesc cu surorile şi fratele meu pentru jocul nostru săptămânal de cărţi, de sâmbătă seara, totul în jur îmi pare foarte familiar, dându-mi o stare de siguranţă. Seara fierbinte de vară care îmi mângâie pielea, piaţa oraşului cuprinsă de întuneric şi golită de oameni băgăcioşi şi faptul că trebuie să evit aceeaşi crăpătură mare în asfaltul trotuarului care e în acest loc de zece ani.

Totul e la fel, dar cumva eu sunt cea care se simte un pic diferită. Simt pe buze spectrul sărutărilor lui Will şi simt promisiunea, trepidaţia uşoară, fiorul a ceva nou în aerul care mă înconjoară. Şi asta face ca lumea să capete culori şi contururi mai vii. Cam ca în prima zi din ultimul an de liceu. Poţi simţi

schimbarea care te așteaptă, dar nu e încă atât de aproape încât să te avânți în ea. Cumva, asta mă face să apreciez și mai mult unda de siguranță pe care o simt când intru pe sub marchiza în dungi albastre și albe ale plăcintăriei. Cum e cu putință să tânjești după schimbare și să savurezi lucrurile familiare în același timp?

Pe de altă parte, fratele meu disprețuiește conceptul de schimbare. Toate aspectele plăcintăriei – pe care a moștenit-o de la bunica – sunt exact la fel cum au fost de când a fost fondată de străbunicii noștri, în anii '60. Când intri, un clopoțel mai delicat decât cel pe care îl am eu la florărie sună deasupra ușii. În fața singurei ferestre, de mari dimensiuni, e o masă lungă și înaltă, la care se așază Phil și Todd în fiecare luni dimineață, la 8.30, să împartă o felie de plăcintă cu ciocolată înainte de a-și deschide propriul magazin. O vitrină străveche cu plăcinte separă sala de mese de partea din spate, iar în continuarea ei până la perete e o tejghea din lemn. Partea mea preferată e și acum bucata mică de tejghea care se ridică, pentru a putea să te duci în spate. Până la 16 ani, n-am ridicat-o niciodată – mereu m-am strecurat pe sub ea, lăsându-mă pe spate, în timp ce bunica îmi spunea mereu că o să-mi frâng spatele într-o bună zi de la asta. Aș da orice să o aud spunând asta acum (și să am capacitatea de a mă mai lăsa pe spate atât, ca la 16 ani).

Îmi vin în minte doar două lucruri pe care Noah le-a schimbat aici de când a preluat Magazinul de Plăcinte. Unu: casa de marcat, pentru că până și cei mai îndărătnici conservatori nu vor să facă socoteli cu creionul pe hârtie. Doi: a pus pe fereastră un abțibild de mari dimensiuni cu o plăcintă. Și prin „a pus" vreau să spun că m-a lăsat pe mine să îl lipesc de fereastră, după ce băusem prea multe beri și îmi alinasem inima făcând cumpărături de pe internet. Dar țin să precizez că am fost prima clientă a respectivului magazin de pe Etsy și că n-o să regret niciodată.

În fine, lui Noah nu îi place schimbarea. Așa că ziua în care m-a anunțat că instala o rețea Wi-Fi în casa lui și la plăcintărie ca să poată ține legătura cu Amelia în timp ce ea era în turneu a fost ziua în care mi-am dat seama că era îndrăgostit. Iar acum, când te uiți la căsuța lui pitorească, de țară, vezi o poartă mare și impunătoare în capătul aleii și o pancartă care anunță că există senzori de securitate pe tot perimetrul proprietății lui de șapte acri. Și mai construiesc și o anexă pentru personalul de securitate, care trebuie menționată, pentru că e mai mare decât coaja de nucă în care locuim eu și surorile mele. Toate acestea sunt dovezi clare că fratele meu și-a devotat complet viața Ameliei Rose. Ăștia doi au de gând să meargă până la capăt, iar asta îmi umple inima romantică și sentimentală cu B și G. Bucurie și gelozie.

Deschid ușa plăcintăriei și sunt întâmpinată imediat de vocea fratelui meu.

– Nu! zice scurt, și inițial am impresia că vorbește cu mine înainte să-i văd ochii verzi fixând-o printre pleoapele îngustate pe Madison. În nici un caz!

– Ei, hai, te rog! îi spune ea, înghiontindu-i genunchiul pe sub măsuța de cărți pliabilă pe care o montăm sâmbătă seara. Nu ne strica distracția.

– Despre ce e vorba? întreb, venind lângă ei, la masă.

Emily zâmbește larg.

– Maddie încearcă să îl convingă pe Noah ca toți cei implicați în ceremonia de nuntă să intre pe culoarul din fața altarului într-un dans sincron.

– E exclus, zice el ferm, încrucișându-și brațele peste piept.

– I-am propus deja Ameliei, iar ea a zis că vrea.

Noah scoate un sunet nearticulat de nemulțumire.

– Nici mort! Sub nici o formă n-o să mă vedeți țopăind spre altar pe acordurile cine știe cărui cântec plin de dulcegării. În plus, știu că minți. Amelia n-ar dori așa ceva, pentru că ar ști că fac ulcer doar gândindu-mă la asta.

– Ha! Banul jos! strigă Emily, întinzând mâna către Maddie. Em îi zâmbește larg lui Noah. Maddie a făcut pariu cu mine pe 20 de dolari că poate să-l convingă să accepte dansul general. Își îndreaptă ochii asupra lui Maddie. Și, apropo, faptul că ai inventat că Amelia e de acord înseamnă că ai trișat.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Fetele astea mereu pun pariu pe ceva.

Noah își așază mai bine brațele peste piept.

– Mă insor... nu renunț pentru totdeauna la demnitatea personală.

– Amelia ce face în seara asta? întreb, așezându-mă pe scaunul de lângă al lui Noah și sperând să nu deducă substratul acestei întrebări: e undeva care necesită să îl ia și pe Will cu ea?

– E în studio, lucrează la album.

În ciuda tuturor încercărilor noastre de a o convinge că e binevenită să se alăture serii noastre de cărți, Amelia a refuzat mereu să vină și ea. Vrea să avem momentele noastre împreună – doar noi patru. Femeia asta e prea grijulie pentru binele ei.

– Minunat. Și cum merge cu pregătirile de nuntă? întreb, ridicându-mi sticla de bere la buze.

– Bine. Tipa care se ocupă de organizare pare să aibă totul sub control. Eu și Amelia am încercat pe cât posibil să nu ne băgăm.

Dau încet din cap.

– Grozav! Bine. E bine. Și cu restul? Ați avut probleme cu securitatea?

Noah clatină din cap și începe să împartă cărțile.

– Nu. Totul e în regulă.

– Asta-i bine. Mă opresc o clipă, impunându-mi să nu mai adaug nimic, dar pierzând această luptă interioară. Și bodyguardul ei... cum ziceai că-l cheamă? Nici măcar nu-mi aduc aminte. Și el e bine? S-a instalat fără probleme?

Au trecut câteva zile de la sărutul nostru din florărie şi, oricât de ciudat e pentru mine să recunosc, mi-e dor de el. A fost ocupat cu Amelia, iar apoi serile am fost eu ocupată, lucrând la aranjamentele pentru nuntă şi încercând să găsesc cele mai bune modele. Mi-a lăsat un bileţel lipit pe uşa florăriei pe care l-am găsit abia în dimineaţa asta, totuşi. Mi-a scris: „Hai să facem o lecţie distractivă în seara asta!"

Fără oră sau loc de întâlnire. Doar câteva cuvinte. Şi-am fost lăsată să freamăt de anticipare toată ziua.

Din păcate, toţi observă întrebarea mea excesiv de complicată şi mă măsoară gânditor. Arată ca o bandă de fraţi – punându-şi toţi berile jos şi pregătindu-se să-şi trosnească degetele înainte de a se apuca să mă interogheze temeinic şi fără menajamente.

– Stai puţin... ce dracu' spui acolo, Annie? întreabă Noah.

Oftez uşurată, pentru că Noah, fără să-şi dea seama, a salvat situaţia.

– Ooo! strigă tare Maddie, arătându-l cu degetul pe Noah.

– Numărul 20 pentru el! Banul jos, frăţioare!

– Nu. A fost doar numărul 19. Mai am unul până trebuie să plătesc amenda. (Noah spune asta în fiecare lună, după ce e mereu primul care acumulează rapid cele douăzeci de cuvinte urâte pentru care primeşte amendă.)

– Hai să consultăm carneţelul. Annie? mă solicită Emily, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi antebraţele pe măsuţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să urmărească un spectacol extraordinar.

Chiar dacă am început să mă satur de carneţelul acesta, bag mâna în poşetă şi îl scot, recunoscătoare că s-a schimbat subiectul. Dau paginile până ajung la situaţia pentru luna aceasta. Toţi îşi ţin respiraţia cât fac socotelile. Având grijă să nu le arăt nimic în avans, îmi menţin o mină solemnă şi îmi dreg vocea înainte de a închide carneţelul cu zgomot şi a-l pune pe masă. Mor de nerăbdare tustrei, fiecare aplecat înainte şi dornic să vadă care

avea să fie sentința lui Noah. Văzându-i, parcă îmi vine să mai trag de timp. Să-i las să fiarbă în suc propriu.

Totuși, când în sfârșit deschid gura ca să dau verdictul, umbra cuiva trecând pe cealaltă parte a străzii îmi atrage atenția. Un bărbat. Înalt, alură zveltă, cu tatuaje pe un braț.

Inima îmi tresare instantaneu.

Se oprește pe celălalt trotuar, îmi întâlnește privirea prin fereastra localului, după care îmi face semn din cap. Acum!

– Brusc, nu mă simt deloc bine, spun, ridicându-mă brusc și ducându-mi mâinile la stomac.

– O, nu! răspunde Emily, cercetându-mă cu ochii din cap până în picioare, căutând vreo problemă nevăzută. Crezi că o să ți se facă rău?

– Mă tem că da. Îmi vine să vomit.

Îmi iau poșeta și pornesc spre ușă.

Emily se ridică și ea.

– Uite ce e, vin și eu cu tine acasă.

– Nu! îi spun, întorcându-mă rapid spre ea. Nu, ar trebui să rămâi. Sunt bine. Probabil e vorba doar că trebuie să-mi vină ciclul sau ceva. Te sun dacă am nevoie să stai cu mine.

Mai-mai că văd Antena Bănuitoare ridicându-i-se din creștet. Emily mereu scanează împrejurimile, după pericole care ar putea să ne afecteze, pe mine, Maddie și Noah. Și, având în vedere cum stau lucrurile, cred că sistemul ei de avertizare bipăie înnebunit când Will Griffin e pe aproape. Fac un efort să nu zâmbesc prea larg.

– Promit că o să fiu bine, Em, spun, iar Madison îmi sare în ajutor spunându-i lui Emily să ia loc, ca să poată să înceapă jocul de cărți înainte de miezul nopții.

Iar apoi ies din plăcintărie.

Afară e întuneric de-a binelea, cu excepția luminii oferite de lună și câțiva (dar nu suficienți) stâlpi de iluminat. Țin să menționez

asta pentru că e ceva important. La ultima întrunire orășenească, s-a supus la vot să se instaleze mai mulți stâlpi pentru iluminat stradal sau să se adauge câte un limitator de viteză de o parte și de cealaltă a pieței centrale și, evident, limitatoarele de viteză au primit mai multe voturi, deși nimeni din oraș nu voia așa ceva. Ceea ce nu a surprins pe nimeni, pentru că Harriet a fost cea care s-a ocupat de numărarea voturilor, iar implicațiile fraudei comise sunt extrem de importante.

Eu nu am contribuit la zvonurile care circulau în legătură cu modul în care Harriet a manipulat totul pentru că nu îmi place să văd cum oamenii sunt vorbiți de rău când nu sunt de față. Dar acum, când îl caut pe Will prin întuneric și nu pot să-l văd pentru că nu sunt mai mulți stâlpi de iluminat public, sunt gata să scriu pe ferestrele de la băcănie „Harriet e vinovata!" cu litere mari și roșii.

– Will? rostesc șoptit în aerul stătut al nopții, uitându-mă în jur. Williamson!

Nu-l văd nicăieri. Doar nu mi l-am închipuit eu! O, Doamne, dacă mi l-am închipuit doar pentru că eram atât de disperată să îl văd, înseamnă că am atins un nivel absolut nou de obsesie. Pentru că... da, acum măcar pot să recunosc că e vorba mai mult de o pasiune trecătoare față de el.

Îl plac. Mult de tot.

Tot încerc să-mi spun că nu e adevărat, dar cu cât îmi repet că nu îl plac, cu atât mai vii îi sunt ochii în amintirile pe care le am cu el. Cu cât îmi închipui fața lui citindu-mi cărțile pasionale, cu cât mai mult visez despre cum ar fi să mă țină în brațe nopțile. Sincer, după sărutul de acum câteva seri, visez la mai multe lucruri decât doar să mă țină în brațe.

– Will! Unde e...

O mână țâșnește dintr-o alee îngustă și mă trage înspre ea. Știu că e Will înainte să-l pot vedea pentru că pielea mea a memorat atingerea lui. Bătăturile ușoare de pe palme și felul în care

mâna lui o cuprinde pe a mea. Și mai e și mirosul lui. E atât de specific, ca și cum și-ar fi spălat hainele în ocean. Dacă ar fi să fiu legată la ochi și învârtită bine, apoi lăsată liberă într-o cameră plină de oameni, tot aș putea să îl găsesc.

Ajung pe alee, piept în piept cu el. Pot să-i văd zâmbetul, chiar dacă e întuneric.

– Bună seara, Annie Walker, spune și-mi dă părul de pe față.

Un fior fierbinte mi se învârte ca o tornadă în abdomen. E atât de bine să fiu din nou lângă el... Îmi vine să-mi petrec brațele pe după talia lui. Să-mi cuibăresc fața în curbura gâtului lui. Vreau să-i cuprind corpul cu picioarele și să nu-i mai dau drumul niciodată.

În loc de toate acestea, rămân proțăpită pe loc și îmi ridic ochii la el.

– Bună seara, Will Griffin.

– Ai avut o zi reușită? mă întreabă, iar această întrebare plină de atenție mă ia prin surprindere.

– Da. Cred că am descoperit, în sfârșit, ce lipsea din buchetele de mireasă ale Ameliei.

Ridică dintr-o sprânceană, în timp ce arătătorul i se plimbă ușor de-a lungul maxilarului meu.

– Respectiv?

– Aveau nevoie de ceva roz.

– Rozul e mereu soluția, rostește cu ceva abraziv în glas care îmi trezește impulsul de a-i linge cuvintele de pe buze.

Ce Dumnezeu se întâmplă cu mine? Cine e femeia asta, atât de plină de dorință și de pasiune? Cel mai uluitor lucru e că Will m-ar lăsa să fac asta, dacă ar fi să-l rog. Și-ar lăsa gura în jos, ca să pot să ajung mai bine, pentru că n-ar însemna nimic pentru el. Poate că pentru mine toate lucrurile astea sunt noi și fascinante, dar pentru el să sărute o femeie pe o alee probabil că n-ar însemna decât programul lui obișnuit de sâmbătă seara. Și aș face bine să țin minte asta.

– Ce facem în seara asta?

Rânjește jucăuș, iar ochii albaștri-cenușii sclipesc.

– Ceva ce ai vrut mereu să faci, dar ți-a fost prea frică.

Stomacul mi se încordează.

– Doar nu vrei să spui...

– În seara asta în sfârșit îți faci tatuajul ăla pe care ți-l dorești.

– Poftim?! rostesc, făcând instinctiv un pas înapoi, îndepărtându-mă de el. Nu. Nu pot să fac așa ceva.

– Ba poți. Întinde mâna și o ia pe a mea, împletindu-și degetele cu ale mele, iar corpul mi se înmoaie imediat. Ți-am făcut deja programare la un artist care are atelierul chiar în afara orașului și care pare chiar priceput. Și o să fiu alături de tine pe tot parcursul tatuării. Ai încredere în tine. Ai zis că vrei flori – hai să-ți punem florile acelea pe tine, Annie. Îmi ridică mâna, cuprinsă într-a lui, și îmi trage încheietura la buzele lui, unde presară un sărut tandru pe pielea sensibilă de sub palma mea. Afecțiunea lui relaxată mă șochează în aceeași măsură în care mă umple de încântare. Poți să faci asta. Dacă vrei.

Chiar vreau. Vreau cu adevărat.

În mod normal, aș avea nevoie de timp să cumpănesc totul. Să pun în balanță argumentele pro și contra, să le cer părerea surorilor și fratelui meu mai întâi, iar apoi să îi las să mă convingă să renunț complet la această idee. Dar acum m-am implicat în acest experiment de a încerca să mă regăsesc urmându-mi impulsurile. În plus, tot fac eforturi să-mi găsesc un soț și învăț cum să mă port la întâlniri, în cazul în care asta e ce-ar trebui să fac. Răspunsul trebuie să fie la capătul uneia dintre aceste două direcții, așa că de ce să nu înaintez pe amândouă, nu?

Trag aer în piept și zâmbesc.

– Hai să mergem!

Încerc să mă pun în mișcare, dar el mă trage înapoi, cu un chicot amuzat.

– Nu trebuie să mergem chiar acum. N-am vrut să-ți întrerup întâlnirea cu surorile și fratele tău. Du-te și termină ce făceai acolo și putem să mergem după aceea.

– Se vor descurca și fără mine, e doar un campionat de cupe[8]. Vreau să fiu spontană în seara asta, cu tine.

CAPITOLUL 18

Will

Mă aştept ca Annie să şovăie lângă atelierul de tatuaj. Nu pare cel mai prietenos loc, dar nu sunt prea multe opţiuni pe o rază de 80 de kilometri in jurul oraşului Roma. Din fericire, atelierul cu cel mai bun scor pe Google e chiar acesta, aflat la doar 20 de minute de mers cu maşina.

Annie m-a lăsat să mă urc la volanul camionetei ei – şi mi-a plăcut mai mult decât m-aş fi aşteptat. Înţeleg acum de ce oamenii sunt dependenţi de genul ăsta de maşini care consumă enorm. Volanul acoperit cu piele uzată al unui Ford, cu crăpături peste tot, are un farmec aparte, incomparabil cu unul nou, perfect neted. Şi totul e şi mai bine când ai la pachet şi o blondă frumoasă care stă cu braţul pe geamul portierei şi îşi lasă părul în voia vântului în timp ce tu conduci.

E riscant, şi nu recomand un asemenea comportament, dar i-am făcut o fotografie când nu era atentă.

Când am oprit în faţa atelierului, am scos maşina din viteză şi m-am uitat la Annie, aşteptându-mă să văd ceva emoţie pe chipul ei. Nici că aş fi putut să mă înşel mai mult. S-a dat jos din maşină înainte ca ochii mei să aibă timp să se concentreze asupra ei.

– Hai, îmi spune, făcându-mi încântată semn să cobor. De ce te miști așa încet?

Închid ușa camionetei și mă duc lângă ea, pe trotuar.

– Ești sigură că-ți dorești să faci asta? întreb, uitându-mă înspre atelierul de tatuaj și simțind un junghi de remușcare că am încurajat această aventură.

Nici măcar nu știu de ce. Pur și simplu, ideea ca Annie, cea atât de moale și delicioasă, să intre în locul acela și să fie tatuată pentru totdeauna mă face dintr-odată să mă simt ca o mamă grijulie. Ce dracu'? Nu mi-a stat niciodată în fire să-mi cumpănesc excesiv alegerile de viață. Pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt omul care s-a înrolat în armată când a plecat la magazin să ia lapte și a văzut cortul pentru recrutări din parcare.

Și totuși... când sunt cu Annie simt nevoia de a fi mai precaut, ceea ce e ceva nou pentru mine. Am senzația vie că am în palme ceva prețios și nu vreau sub nici o formă să-l scap. Mă simt protector. Ba chiar posesiv.

Annie izbucnește în râs și mă privește întrebător.

– Da! Sunt cum nu se poate mai sigură. Hai să mergem!

Într-o răsturnare de situație care pare o ironie a sorții, Annie mă apucă de mână și mă trage după ea. Intrăm în salon și simt miros de vechi. Nu seamănă deloc cu atelierele moderne, șic și curate, unde mi-am făcut eu tatuajele. Ăsta e un salon de tatuat de țară, clar, și cine știe cu ce fel de boală ar putea să se aleagă doar așezându-se pe unul dintre fotoliile alea? Oare își sterilizează acele? Ce experiență profesională are tipul care o să se ocupe de ea?

Nu pot să o las pe Annie să facă asta.

– Hei... dacă stau să mă gândesc mai bine, ce-ar fi să mai așteptăm un pic și să mergem undeva într-un oraș mai mare?

Annie n-are decât o secundă să se încrunte la mine înainte ca un bărbat voinic, cu o barbă de motociclist, să iasă de după colț.

– Ați venit fără programare?

– Da, domnule! ciripeşte ea, veselă nevoie mare, iar instantaneu eu îi strâng mai tare mâna într-a mea.

E pe punctul de a-şi insemna corpul pentru totdeauna. Din cauza mea. Cu ajutorul unui bărbat care nu vreau sub nici o formă să se apropie de corpul sus-menţionat. Uite ce labe de mâini are! N-am mai simţit niciodată senzaţia asta apăsătoare că sunt o influenţă proastă. În mod normal, chiar mă stimulează, de fapt. Dar nu şi când mă uit la pielea imaculată şi catifelată a lui Annie şi-mi închipui că se va alege cu un tatuaj pe care ar putea să-l deteste pentru tot restul vieţii. Iar asta numai şi numai din cauza mea.

– Hai cu mine, zice bărbatul, cu o voce lipsită de orice empatie.

Nu îi pasă că femeia din faţa lui e întruparea unei raze de soare. La cum arată, probabil că o să facă totul de două ori mai dureros doar pentru că Annie i-a zâmbit. De ce nu e speriată Annie? Eu sunt, iar eu sunt omul care a îndurat mai mult de 20 de ore de tatuat. Nu pot să o las să sufere în seara asta.

Annie dă să plece după el, iar eu o trag înapoi. Se răsuceşte repede şi aproape că se izbeşte de pieptul meu, mirosul ei dulce inundându-mi simţurile şi arătând clar contrastul dintre ea şi acest salon dezgustător.

– Care-i problema?

– Faci o greşeală.

– Poftim? mă întreabă, izbucnind în râs. Nu, nu e o greşeală. A fost cea mai bună idee. Mă bucur că ai propus asta.

Mă crispez.

– Exact. Eu am propus asta. Să-ţi faci un tatuaj ar trebui să fie ideea ta. Nu ceva ce te împing eu de la spate să faci.

– Dar nu mă împingi de la spate. Se uită în jos, la mâna mea care o ţine strâns pe a ei. În momentul de faţă, chiar mă tragi înapoi.

– Hai să plecăm și gata, spun ridicându-mi ochii peste umărul ei la bărbatul solid care tocmai ce își scoate o țigară și o aprinde. Nu vrei să te tatueze tipul ăla. Hai, te duc eu cu mașina la Nashville în altă zi și te duc la tipul care m-a tatuat pe mine. Putem să petrecem tot weekendul în oraș.

Am un ton disperat și nu știu de ce.

Fața lui Annie se înalță spre a mea. Hotărâre și o sclipire de avertizare în ochi, așa cum n-am mai văzut la ea. Îmi ridică părul pe brațe și îmi face inima să bată nebunește. Iar genunchii mi se înmoaie un pic.

Mă împunge în piept.

– Nici să nu te gândești, Will.

Mă încrunt.

– La ce te referi?

– Îmi dau seama ce se întâmplă. Mă tratezi așa cum o fac toți ceilalți. Ca și cum aș fi prea sensibilă și dulce pentru chestia asta. Și țin să te avertizez... să nu. Pot să suport asta de la ceilalți – dar nu și de la tine. Niciodată de la tine.

Și uite așa mi se topesc toate temerile. Are dreptate. Și să aflu că părerea mea contează mai mult pentru ea decât cea a tuturor celorlalți... fir-ar să fie, dați-mi un aparat de tatuat și mă ocup personal. O să mă ocup personal ca toate visurile ei să se realizeze chiar în seara asta. Vrea să călătorească? La drum! Vrea să escaladeze Everestul? Mă duc să iau bocanci pentru amândoi.

Îi dau părul pe după ureche.

– Du-te și fă-ți tatuajul, Annie.

– Mulțumesc, rostește, părând atât de mândră de ea că aproape că radiază. Și, sinceră să fiu, cred că vreau să rămâi aici, în față.

Teama se întoarce în forță.

– Nu. Vin în spate cu tine.

Ridică obraznic dintr-o sprânceană, stârnindu-mi curenți de fierbințeală prin vene.

– Dă-mi voie să reformulez. Mă duc în spate de una singură – şi o să fie o surpriză pentru tine ce-mi fac. Şi cu asta, basta, Will Griffin!

Strâng pumnul în dreptul şoldului, dar nu pentru că aş fi furios, ci pentru că trebuie să mă înfrânez fizic să ridic mâna aceea, să-i cuprind maxilarul în ea şi să-i posed gura într-un sărut nebunesc. N-am mai simţit niciodată o pornire atât de intensă. O atracţie atât de intensă.

În fiecare zi, Annie îmi arată o nouă faţetă a personalităţii ei – şi fir-ar să fie dacă nu-mi place fiecare mai mult decât precedenta.

Nu am de ales, mă retrag şi zâmbesc, privind cum fundul perfect al lui Annie se îndepărtează de mine.

30 de minute mai târziu, aud paşi. Îmi ridic ochii exact la timp să o văd pe Annie trecând ca fulgerul pe lângă mine – mergând cu viteză maximă spre uşa atelierului.

– Hai să mergem, spune repede. Am plătit în spate.

Ce Dumnezeu... ?

Ies după ea pe trotuar, iuţind pasul ca să o prind din urmă.

– Annie! Stai puţin! Ce s-a întâmplat?

Nu-mi răspunde. Trage tare de portieră şi se urcă repede, trântind-o în urma ei.

Aproape că fug spre locul din dreapta şi urc la volan. Prin minte îmi trec tot felul de scenarii de groază. Iar apoi, când mă întorc ca să mă uit direct la ea şi îi văd expresia şifonată, sunt cuprins de furie şi intenţii criminale.

– Ce ţi-a făcut nemernicul ăla? Ţi-a făcut vreun rău? A făcut vreun gest necuvenit? Îl omor! zic, punându-mi mâna pe clapa de deschidere a portierei, pregătindu-mă să cobor din nou.

Annie mă trage de spatele cămăşii înainte să apuc să mă pun în mişcare.

– Oprește-te! Grady n-a greșit cu nimic. A fost foarte drăguț și luna viitoare o să mă ocup de florile pentru petrecerea de ziua fiicei lui de șase ani, cu tematică de prințese.

Mă mai liniștesc, dar neglijabil, pentru că acum Annie are o lacrimă care i se scurge pe obraz și, fără să vreau, eu sunt de vină. Eu am împins-o de la spate să facă așa ceva în seara asta. Eu sunt ticălosul din ecuație.

– Și-atunci de ce ai plecat ca o tornadă de acolo?

Pentru prima oară, albastrul încețoșat al ochilor ei se îndreaptă spre mine și zâmbește trist.

– Trebuia să ajung în mașină, ca să pot plânge.

– Pentru că urăști tatuajul pe care ți l-ai făcut?

Zâmbetul i se lărgește, cu lacrimi mari adunându-i-se în ochi.

– Nu. Pentru că-mi place extraordinar de mult – și sunt foarte mândră de mine că mi l-am făcut. Mulțumesc pentru că m-ai ajutat să-mi îndeplinesc acest vis, Will.

Expir prelung, iar tensiunea din umeri mi se risipește. Deci ideea asta a mea n-a fost un lucru rău pentru Annie, până la urmă? Ba chiar a fost un lucru bun. Aș vrea să aprofundez acest șir de idei, dar îmi dau seama că poate fi periculos. La final s-ar putea să trag niște concluzii pe care n-ar trebui să le concep măcar.

Îi cuprind maxilarul în palmă și râd ușor, ștergându-i lacrima de pe obraz.

– Aș fi făcut moarte de om pentru tine acum câteva minute.

– Apreciez intenția, zău, răspunde, râzând și ea.

Râdem amândoi, ea și plânge, iar eu n-am mai trăit genul ăsta de emoții cu nimeni. Legătura dintre noi e atât de fragilă și de vulnerabilă... Mă simt vinovat că eu sunt cel care trăiește toate acestea cu ea. Și totuși, în același timp, am impulsul lacom de a absorbi totul.

– Acum mi-l arăți? întreb, lăsându-mi ochii la încheietura ei.

Dar nu are nimic acolo.

Annie dă aprobator din cap și se trage un pic mai încolo pe scaun, adunându-și părul lung și dându-l peste umăr. Iar apoi mi se taie respirația când trage în jos gulerul tricoului, lăsându-și la vedere umărul gol și atât de frumos. În fine... umărul gol tatuat cu cel mai drăguț tatuaj mic pe care l-am văzut vreodată.

– Mi-am făcut o carte, anunță, cu tonul cuiva care parcă a câștigat un milion de dolari. Voiam să-mi fac buchetul ăla de flori despre care am discutat, dar apoi mi-am dat seama că florile au fost dintotdeauna visul mamei – nu neapărat la meu, deși faptul că l-am urmat mi-a prins bine, până la urmă.

Se oprește o clipă, iar eu admir contururile fine ale cărții, înfățișată deschisă și cu paginile ridicate, ca răscolite de vânt.

– Voiam ceva care să fie special pentru mine. Și doar pentru mine.

Zâmbesc văzând-o cum stă cu umărul împins spre mine – cu profilul conturat de lumina provenită de la un stâlp de iluminat, aflat chiar în dreptul camionetei. Și buzele ei catifelate arcuite într-un zâmbet dulce. N-o să uit niciodată momentul ăsta. Și, înainte să apuc să mă înfrânez, mă aplec și îi sărut pielea, chiar lângă tatuaj. Annie trage aer în piept, iar eu memorez cum i se simte pielea sub buzele mele, la fel de catifelată și de incandescentă ca o dușcă de whisky scump. Vreau să-i sărut fiecare centimetru pătrat din corp. Vreau să-i ling încheietura umărului. Vreau să-i presar sărutări pe o parte a gâtului, tot mai sus, până îi găsesc buzele și acolo o să zăbovesc mult timp, mângâind-o cu atâta ardoare că o să ne usture buzele după aceea.

Dacă ar fi după mine, aș trage-o pe femeia asta caldă, bună la suflet și dulce în poala mea și i-aș arăta exact cât de mult o admir. I-aș venera tot corpul.

În loc de toate astea, mă trag un pic în spate și îi trag cu grijă materialul tricoului peste umăr.

– E perfect, Annie.

CAPITOLUL 19

Will

Azi sunt la piață și nu-mi place din două motive. Primul – sunt prea mulți oameni în jur. Genul acesta de locuri – localuri în aer liber cu nenumărate intrări și ieșiri – sunt coșmarul meu cel mai mare. Nu se intră pe bază de bilet, așa că n-am cum să îi verific pe toți cei de aici, ca să mă asigur că nici unul dintre obsedații care o urmăresc pe Amelia nu e prin zonă. Dar le-am memorat fețele și cercetez permanent împrejurimile, căutând vreun semn că ar fi pe aici. Amelia poartă pălărie și ochelari de soare, ca și Noah, dar fanii obsedați tot ar recunoaște-o. De fapt, cam la doi metri și jumătate de ea, în dreapta, este un bărbat cu un rucsac în spate... S-a uitat atent la ea de trei ori până acum. Chiar dacă nu e pe aici nimeni care să îi facă vreun rău, genul acesta de locuri aglomerate se pot transforma într-o îngrămădire de fani înnebuniți dacă nu avem grijă.

Nu-mi place tipul cu rucsac.

Al doilea motiv pentru care nu vreau să fiu aici e pentru că Annie are o tarabă cu flori undeva în piață. Acesta e și motivul pentru care Amelia a vrut să vină, ca să o susțină, iar ultimul lucru de care am nevoie acum e o distragere a atenției, ceea

ce pățesc mereu cu femeia aceasta. Și când spun asta mă refer atât la sensul concret, cât și metaforic, pe termen lung.

Îmi folosesc toată hotărârea pentru a mă concentra asupra serviciului acum și e un adevărat chin. Așa cum e cazul ori de câte ori Annie e prin apropiere, în ultima vreme. Nu am văzut-o decât de două ori de când și-a făcut tatuajul. Am venit cu Amelia în oraș și, când l-a vizitat pe Noah la plăcintărie, am intrat rapid la florărie, aflată alături, ca să o văd. Ochii i s-au luminat când m-a identificat, iar acum mă tem că această imagine o să-mi ruleze în minte la nesfârșit, până în ultima clipă a vieții mele.

Încerc să o pun în aceeași categorie cu toate celelalte femei care au trecut prin viața mea ca apa pe sub un pod. Dar nu-mi iese. Devine rapid foarte specială pentru mine – ca un giuvaier rar și prețios, pe care vrei să-l pui undeva în siguranță, ca să nu-l pierzi.

De-asta nu pot să mă uit la ea azi. Am nevoie să-mi păstrez privirea concentrată și atentă la ce se întâmplă în jur.

Iar apoi Annie izbucnește în râs la taraba ei și, ca vrăjit de un cântec de sirenă în noapte, mă întorc imediat spre ea. Privirea îmi zăbovește asupra ei și nu pot să înțeleg cum e posibil ca doar să vezi pe cineva să te facă să te simți așa bine. O, Doamne, ce frumoasă e... Azi nu poartă salopetă – ceea ce, în mod ciudat, e o dezamăgire –, ci o pereche de jeanși cu rupturi și un tricou alb cu logoul florăriei. Părul îi e strâns într-o coadă în creștet, iar câteva șuvițe s-au desprins și îi stau lipite de pielea gâtului, din cauza umidității din aer.

Arată al naibii de bine. Și râde al naibii de frumos.

Și, pentru prima oară de o groază de timp, îmi doresc să nu fi fost nevoit să-mi văd de îndatoririle de serviciu. Vreau să fiu acolo, cu ea. Vreau să știu cum i-a mers azi și dacă se distrează. Cum i se vindecă tatuajul și dacă n-a uitat să aplice cremă pe el azi. Vreau să-mi lipesc buzele de gâtul ei care lucește

ușor și să-i gust sudoarea de pe piele. Dar nu pot – nu doar pentru că nu avem genul acesta de relație, ci pentru că sunt în timpul serviciului.

Totuși, înainte să-mi smulg ochii de la ea și să îmi impun mental să nu mă mai uit la ea pentru tot restul după-amiezii, îmi scot telefonul și îi fac o poză râzând la taraba ei. Adun toate fotografiile acestea și o să i le trimit când o să plec de aici pentru că femeia asta merită să aibă fotografii reușite cu ea. O să le șterg din telefon de cum o să i le trimit. Așa o să fac. Zău că așa o să fac. N-o să am de ce să le păstrez după ce o să plec, pentru că o să-mi văd de viața mea, care o să se întoarcă la normal. Și n-o să-mi dau voie să-mi fie dor de Annie. În nici un caz.

Bag telefonul în buzunar, mă întorc să mă uit la Amelia și... Rahat!

Am pierdut-o din ochi. Stătea cu Noah chiar lângă taraba cu legume, iar acum nu o mai văd nicăieri, iar Noah s-a dus la taraba lui Annie. Unde e tipul cu rucsacul? A dispărut și el. Adrenalina mă inundă, în timp ce ochii îmi cercetează mulțimea prin lentilele ochelarilor de soare. Îmi mențin o expresie neutră și încerc să am un aer relaxat, chiar dacă în sinea mea mă agit disperat și îmi închipui ce e mai rău. Dar asta îmi mai trebuie acum, cineva care se uită la mine să-și dea seama că am pierdut-o.

Dintr-odată, simt o bătaie pe spate. Mă răsucesc și dau cu ochii de Amelia. Nu știu dacă să oftez ușurat sau să sar la gâtul ei că a ieșit din raza mea vizuală.

– De ce stai atât de departe de noi azi? mă întreabă, cu mâinile în șolduri.

Îmi reglez ritmul respirației și mă uit din nou în jur. Perimetrul trebuie mereu ținut sub observație. Am dat cu bâta în baltă, pentru că mi-am pierdut capul pentru o secundă, și n-o să mai permit să se mai întâmple vreodată.

– Ai putea, te rog, să stai mereu în câmpul meu vizual?

Sprâncenele Ameliei se înalță imediat ce-mi aude tonul sec.

– Sigur. Dar știi ceva? Ar fi mult mai ușor să mă ții sub observație dacă ai veni să stai cu noi.

Mă abțin să strâng din dinți.

– Așa nu pot să-mi fac meseria într-un mod eficient.

– De ce-mi vorbești de parcă ai fi un robot?

– Pentru că, îi răspund cuprinzând din nou cu privirea spațiul din jur, sunt în timpul serviciului. Nici n-ar trebui să vorbești cu mine acum. O să atragi atenția asupra ta.

Am două moduri de funcționare. Jucăuș și serios. Și, în ciuda faptului că-mi place la nebunie să socializez, să flirtez și aș savura cu poftă fiecare secundă stând cu ei la taraba lui Annie, sunt la muncă și ca atare sunt foarte hotărât să fiu serios.

– Suntem în Roma, Kentucky, Will. Practic nu există absolut nici un pericol în jur.

– Cuvântul-cheie fiind „practic". Impresarul tău nu ar fi apelat la serviciile mele dacă ar fi crezut că gradul de pericol este chiar zero.

Amelia scoate un oftat.

– Hai, vino să stai un pic cu noi. Mă simt ciudat să te văd că stai atât de departe, când noi toți suntem acolo.

– De ce naiba să te simți ciudat? Așa am lucrat mereu în locuri de genul ăsta.

– Da, dar lucrurile sunt altfel acum.

Aha... acum înțeleg.

Mă uit tensionat la Amelia și apoi undeva în depărtare.

– Îmi fac griji pentru tine, Amelia. Îmi pare că trăiești cu iluzia că, dintr-odată, sunt cu totul alt om de când am venit în Roma. Dar sunt în continuare cel dintotdeauna – un APP care își face treaba până își încheie misiunea și e trimis în alta. Așa că, te rog, du-te acolo, stai cu logodnicul tău și nu mai ieși din câmpul meu vizual.

– Ești irascibil azi.

Da, sunt irascibil. Sunt irascibil pentru că tocmai am făcut o gafă profesională, prima din toată cariera mea. Și deși nu s-a întâmplat nimic... sunt foarte conștient că ar fi putut să apară orice. Partea cea mai gravă e că încerc cât pot de tare să iau această furie și să o proiectez asupra lui Annie, în așa fel încât să mă fac să simt repulsie față de ideea unei apropieri de ea și să vreau să mă retrag. Dar nu pot. În loc de asta, pur și simplu, sunt mai morocănos pentru că acum trebuie să mă concentrez și mai tare ca să nu mă duc acolo, să o învârt un pic și să-i sărut buzele roz ca pepenele.

O mare parte din mine își face griji că așa o să fiu de acum înainte. Oare o să plec din Roma și atenția îmi va fi mereu împărțită între locul unde mă aflu și întrebările despre ce face Annie în momentul acela? Nu trebuia să se întâmple una ca asta. Eu n-ar trebui să am sentimente de-astea. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Deloc de ajutor, cuvintele fratelui meu îmi apar în minte: „Nu am cum să fac altceva". La asta se referea? La acest magnetism intens pe care îl simte corpul meu față de al ei? Sigur e doar dorință fizică și, dacă ar fi să facem sex, până la urmă ar dispărea. Nu-i așa?

Dar dacă n-o să se întâmple așa? Și dacă l-am luat la rost pe frate-meu tocmai pentru aceleași sentimente pe care încep să le am pentru Annie?

– Plus că probabil asta e singura ocazie să o vezi pe Annie pentru câteva zile, adaugă Amelia, ca și cum ar scoate un as din mânecă și l-ar arunca pe masă.

Când mă uit la ea, descopăr că are o expresie plină de sine.

– De ce?

– Mâine plecăm la Los Angeles pentru trei zile, pentru că mi s-au programat câteva interviuri cu niște posturi de televiziune. Aveam de gând să-ți spun pe drumul de întoarcere, dar m-am gândit că ar trebui să te anunț de pe acum pentru că...

Suntem întrerupți nici mai mult nici mai puțin decât de tipul cu rucsacul, care se apropie de noi. Mă postez imediat în fața Ameliei, stăvilindu-i apropierea.

– Pot să te ajut cu ceva?

Are ochi agitați, care se tot mișcă de la Amelia, aflată în spatele meu, și lentilele-oglindă ale ochelarilor mei. Îmi încordez maxilarul și îmi îndrept umerii, cercetându-i limbajul corporal și planificând în minte opt modalități diferite prin care îl pot pune la pământ dacă e cazul.

– S... scuze de deranj, dar mă întrebam dacă ați putea să faceți o fotografie cu mine...

– Nu e disponibilă pentru fotografii azi, rostesc, întrerupându-l hotărât.

Zâmbește timid.

– Nu... îmi cer scuze. Nu m-am referit la domnișoara. Voiam cu dumneavoastră. Am văzut articolul acela de pe BuzzFeed și vă admir foarte mult.... ăăă, fața.

Roșește.

Din spatele meu, o aud pe Amelia cum își înăbușe un hohot de râs.

Ce să zic, nu mă așteptam la una ca asta.

– Mulțumesc, mă simt flatat, dar trebuie să vă refuz. O zi frumoasă!

– Înțeleg. Se întoarce ca să se îndepărteze, după care se răsucește rapid. Aș putea să fac un instantaneu, de la distanță?

Amelia se uită la el pe după mine.

– Da, dar vă rog să-l fotografiați din stânga, aia e partea lui mai bună. Trebuie să aveți și tatuajele în cadru.

Întorc capul încet și mă uit urât la Amelia. Ea izbucnește în râs.

Tipul profită de moment să facă o fotografie, după care se îndepărtează cu pași precipitați.

– Dacă n-ar fi treaba mea să te apăr în momentul ăsta...

Amelia îmi adresează un zâmbet care e echivalentul emoticonului galben care își dezvelește toți dinții.

– Acum, că acest pericol de mari proporții a fost neutralizat, se pare că poți veni să o saluți pe Annie.

Trag aer încet pe nas și îmi întorc din nou corpul spre mulțimea de oameni.

– Trebuie să încetezi să mai faci pe pețitoarea, Amelia. N-o să te alegi decât cu o dezamăgire. Și, în plus, spun trecându-mi privirea de la intrările dinspre vest la cele dinspre sud, trei zile nu-s mare lucru. În mod clar nu-i un interval suficient de lung încât să-ți pun în pericol siguranța doar pentru că aș simți nevoia să vorbesc cu ea înainte să plecăm.

Dar e suficient încât să ies pe furiș din camera mea de la Pensiunea lui Mabel și să mă duc cu mașina la casa lui Annie – parcându-mi camioneta pe un drum secundar, după care să trec printre case pentru a ajunge la fereastra ei.

CAPITOLUL 20

Annie

Aud o bătaie ușoară în geam. Inițial cred că e vreo insectă care încearcă să intre la lumină, dar apoi zgomotul se tot repetă, devenind din ce în ce mai tare de fiecare dată. Mă duc la fereastră și mă uit prin perdea, după care îmi înăbuș țipătul cu palma. E un bărbat lângă fereastra mea. Dar apoi îi zăresc ochii albaștri-cenușii, sprâncenele negre și brațul tatuat când duce un deget la buze. E William Griffin.

De ce stă lângă fereastra mea la zece seara? Și mai grav, sunt îmbrăcată foarte confortabil, în pijamaua cu imprimeu cu banane. Nu se poate să mă vadă așa. Totuși, se pare că nu prea am de ales.

Cu grijă să nu fac zgomot, descui fereastra și o ridic. Cântecul greierilor, senzația dată de aerul umed și fierbinte al nopții, plus zâmbetul lui periculos adresat mie se combină pentru ca totul să devină cea mai vie amintire de neuitat din viața mea.

– Bună, rostește Will aproape în șoaptă. Pot să intru?

Pune întrebarea asta ca și cum ar fi în fața ușii din față – perfect normal. Dați-mi voie să vă iau pălăria și haina, domnule.

– Ăăă, da, bineînțeles, poftește înăuntru.

Fac un pas înapoi și îl privesc admirativ cum își trece lejer piciorul peste pervaz, își pliază corpul înalt și își bagă capul pe sub marginea ferestrei. Își strecoară și restul corpului până ajunge să fie lângă mine, în aceeași încăpere cu mine.

– Parcă îmi venea mai ușor să fac asta când aveam 16 ani.

Fac ochii mari.

– Te furișai pe fereastră când aveai 16 ani?

– Tu nu?

O secundă mai târziu, ochii i se opresc asupra pijamalelor și zâmbetul îi devine mai larg, ceea ce-mi confirmă că își primise răspunsul.

– Ai pijamalele pline de banane.

Îmi dreg vocea ușor și regret toate alegerile pe care le-am făcut în viața asta.

– Ăăă, da. Ce să zic, nu așteptam musafiri, așa că m-am pregătit de culcare ca de obicei.

Un zâmbet ușor îi mângâie buzele, și mi se taie respirația când întinde mâna și îmi prinde tivul mânecii între degetele mâinii cu tatuajul cu fluture.

– De obicei reprezentând pijamale cu banane?

Nu o spune pe un ton malițios. Mai degrabă unul curios, de fapt.

– Numele meu întreg e Annabell. Așa că surorile și fratele meu îmi spun Anna-Banana. Am un sertar întreg de pijamale cu banane, în diverse modele și ipostaze. „Și lenjerie intimă", adaug în gând. Practic, așa sunt toate pijamalele mele. Ți se pare că e jalnic? Ar trebui să le dau foc?

Mereu mi-au plăcut la nebunie pijamalele mele cu banane. În general, îmi place de mine per total, dar cum stau aici în fața Domnului Sumbru și Misterios cu Tatuaje, simt nevoia de a-mi apăra alegerile. Să îl întreb dacă e ceva ciudat pentru o femeie adultă sau nu.

Will mă măsoară din cap până în picioare de parcă ar fi fost năucit, tot trecându-şi delicat degetul mare peste materialul mânecii mele, înainte şi înapoi. Din când în când, degetul lui îmi atinge uşor pielea încheieturii şi îmi trezeşte o senzaţie care e practic manifestarea concretă a electricităţii statice.

– Anna-Banana, rosteşte încet Will.

Nu se poate abţine să nu probeze şi el numele meu de alint măcar o dată. Ochii i se ridică brusc la ai mei şi văd o sclipire fascinant de sinceră în ei.

– Promite-mi, indiferent ce te decizi să schimbi la propria persoană, să nu cumva să schimbi asta.

Respir uşurată şi izbucnesc în râs înainte să observ solemnitatea expresiei lui. E cât se poate de serios. Nu râde absolut deloc. Vrea să-i promit că n-o să renunţ niciodată să port pijamale cu banane. Oare urmează să facem şi un contract?

– Bine, le păstrez. Ciudat, dar simt cum se relaxează ceva în mine şi mă cuprinde o linişte pe care de obicei nu o pot avea în compania altora. Iar apoi întreb: Dar tu ce cauţi aici? Şi... cum de ai ştiut că asta e camera mea?

Will îşi retrage mâna de pe tivul bluzei mele de pijama şi face un pas înapoi.

– N-am ştiut, răspunde cu un zâmbet strâmb. Totuşi, restul camerelor erau cufundate în întuneric, aşa că am zis să-mi încerc norocul mai întâi cu asta. Mi-am asumat un risc.

– Ce-ai fi făcut dacă ar fi fost camera lui Emily sau a lui Maddie?

Ridică din umeri.

– M-aş fi prefăcut că sunt beat şi că m-am rătăcit.

Râd.

– Chiar ţi-ai făcut un plan serios.

– Mereu trebuie să fii pregătit – asta e deviza mea.

– Şi când spui că e a ta, vrei să spui că este a Cercetaşilor în general.

– Acolo am auzit-o?

Scoate un sunet sceptic, de parcă s-ar gândi serios, după care face câțiva pași prin cameră, ca să se familiarizeze cu împrejurimile. Nu dă nici un semn de timiditate, plimbându-se de colo-colo ca și cum ar fi fost la el acasă. Poate că e un reflex profesional, fiind obișnuit să cerceteze toate locurile și să inspecteze fiecare centimetru pătrat înainte să o lase pe Amelia să intre. E ciudat, dar mă distrează oarecum să-l privesc cum studiază alene toate obiectele dintre acești patru pereți.

– Ai o cameră frumoasă, zice încet.

Mi se înmoaie genunchii, pentru că să aud „frumoasă" de pe buzele lui mi se pare cea mai ispititoare alăturare. Cuvintele îi sunt dureros de tandre și de inocente – ceea ce e în total contrast cu înfățișarea lui versată și periculoasă.

Fiori îmi dansează pe pielea brațelor și dau vina pe faptul că e noapte. Întunericul și liniștea sunt răspunzătoare pentru atmosfera intimă dintre noi. Pentru electricitatea din aer și modul în care nu reușesc să trag bine aer în piept. Pentru fierbințeala care mi se învolburează în partea de jos a abdomenului, care clar n-are ce căuta în momentele astea. Nimic din toate acestea nu are legătură cu Will, e vorba doar de știință. Sau de biologie. Sau de fizică. În fine, de orice altceva în afară de Will!

Sunt fascinată de imaginea lui mirosind buchetul de flori de pe noptiera mea, trecându-și vârfurile degetelor pe pătura pufoasă de pe capătul patului, luând flecușteţele de pe comodă pentru a le cerceta atent înainte de a le pune înapoi, cu grijă. E atât de tactil... Mă gândesc că așa își duce viața, atingând și simțind totul, în timp ce eu îmi țin mâinile exact ca acum – ascunse în siguranță la spate, în timp ce stau singură în colțul camerei.

Dar apoi Will ia în mână fotografia înrămată de pe comodă – ultima fotografie cu toată familia înainte de moartea părinților mei – și picioarele mi se mișcă automat în direcția lui. Se uită la ea, cu capul ușor plecat, și știu clar ce vede: trei copii fericiți

aliniați în fața părinților care zâmbesc radios; și pe mine, la doar trei ani, în brațele mamei și zâmbind, uitându-mă la ea în loc să zâmbesc spre cameră.

– Asta e ultima poză cu ei.

Will se uită în jos la mine, peste umăr, și ochii îi rămân uniți cu ai mei.

– Îmi pare rău, Annie.

Ridic din umeri.

– A trecut mult timp de-atunci.

– Dar sunt convins că tot suferi.

Trag aer în piept – încercând să țin la distanță valul brusc de emoții pe care îl stârnesc în mine cuvintele lui. Nu vreau să plâng în fața lui. De fapt, eu nu plâng de față cu nimeni. Așa că mă forțez să clipesc, apoi iar până ce trece pericolul.

– Uneori.

Pune fotografia la loc și se uită la mine. Mi-e teamă că o să mă întrebe dacă sunt bine, ceea ce chiar sper că n-o să facă, pentru că sigur-sigur o să izbucnesc în plâns. De obicei, eu sunt cea care oferă alinare în familia mea – ceea ce, sincer, nu mă deranjează, pentru că e un rol pe care mi l-am ales când eram foarte mică și Emily, Madison și Noah sufereau cumplit, iar eu nu prea înțelegeam de ce. Ei i-au cunoscut pe părinții noștri mai bine decât mine – așa că mi-am luat asupra mea sarcina de a le reduce suferința. Puteam să îi îmbrățișez. Puteam să îi fac să se simtă mai bine. Puteam să am grijă să nu fac nimic care să le dea și alte motive de îngrijorare. Iar apoi asta mă făcea și pe mine să mă simt mai bine. Dar un efect secundar al preluării rolului celei care ascultă și alină este că rar se întâmplă ca toți ceilalți să se ofere să mă asculte sau să mă aline pe mine. Mi-am trăit viața în modul acesta de atâta vreme că nu prea cred că m-aș descurca să-mi exprim trăirile, chiar dacă mi s-ar cere asta.

Tocmai când sunt convinsă că Will o să mă pună în situația de a-mi analiza sentimentele, mă apucă ușor de braț, trăgându-mă

la pieptul lui. Și atâta tot. Fără întrebări iscoditoare. Își petrece brațele puternice în jurul meu și mă ține strâns aici, în camera mea, până ce corpul mi se topește, lipindu-se de al lui. E atât de plăcut să fiu ținută așa de el... să-i inspir mirosul și să-i simt inima bătându-i chiar lângă pieptul meu... Prea plăcut.

O secundă mai târziu, își apasă buzele pe fruntea mea și inima toată mi se strânge puternic.

– De ce ai venit aici, Will? întreb, când nu mai pot îndura tandrețea acestor momente.

Mă derutează prea mult. Îmi dă drumul.

– O să plec din oraș câteva zile, cu Amelia, în interes de serviciu.

Mă surprinde câtă dezamăgire îmi trezește această veste. Ceea ce e ridicol. Absolut absurd.

Will continuă:

– Și mi-am dat seama că nu am numărul tău de telefon.

– Ah.

– Și m-am gândit că ar trebui să fac rost de el...

– Da?

Dă afirmativ din cap, fără să-și ia ochii de la mine.

– În caz că... ai anumite întrebări despre lecții.

– Exact. Încuviințez ferm din cap. E logic. Foarte logic. Unde ți-e telefonul? Îmi tastez eu numărul pe el.

Will și-l scoate din buzunarul din spate al jeanșilor și mi-l întinde. Nu știu, când îi iau telefonul mi se pare ceva atât de intim... Mai intim decât orice mi-a permis până acum să cunosc despre el. Imaginea de pe ecranul blocat e o panoramă din vârful unui munte, iar cea de fundal e un peisaj cu oceanul. Evident, sunt fotografii făcute în aventurile lui – și dintr-odată mă trezesc copleșită de dorința de a afla totul despre aceste excursii. Să-l văd acolo, în locurile acelea și să îi admir zâmbetul de pe chip când a ajuns la destinația pe care și-o stabilise. Poate chiar să îl însoțesc într-una dintre aventurile acestea.

În loc de asta, creez o înregistrare nouă în agendă, îmi tastez numărul și apoi îi dau repede telefonul înapoi. Will se încruntă ușor când vede numele înregistrării, ștergând Annie Walker și scrie în loc Annabell. Și n-o să pomenim nimic despre explozia obscenă de emoții care îmi frământă stomacul în timpul acesta.

Încercând să mă fac să mă simt normal, nu fremătând de la conștientizarea apropierii fizice față de el, mă duc înapoi la fereastră și o deschid din nou.

– Ei bine, acum că ai numărul meu, poți să... Cuvintele mi se sting când mă întorc și dau cu ochii de Will care își dă jos pantofii fără să se aplece și se așază pe patul meu. Rămâi.

Se lasă pe spate, sprijinindu-se de tăblia patului, desculț, cu picioarele acelea lungi întinse și o gleznă proptită pe cealaltă.

Will e în patul meu.

În... patul... meu!

– Nu te deranjează? Dacă rămân aici? mă întreabă cu siguranța de sine a unui bărbat care știe deja răspunsul.

Mi-ar plăcea la nebunie să îl iau prin surprindere și să-l dau afară. „Nu, nu poți să rămâi aici! Afară cu tine!"

Da... în nici un caz. Îmi doresc să rămână aici mai mult decât orice mi-am dorit vreodată.

– Bineînțeles că nu. Dar de ce?

A venit să-i dau numărul meu de telefon și l-a obținut. Misiune îndeplinită. Ar trebui să se pună în mișcare.

Will îmi zâmbește, nedumerit.

– Ca să petrec ceva timp cu tine.

Sunt nevoită să-mi apăs buzele una de cealaltă și să mă uit în altă parte, așa că trag scaunul de la birou și mă așez pe el, ca să nu vadă cum îmi zâmbește sufletul la auzul răspunsului său.

– Ai de gând să stai tocmai acolo, așa departe? mă întreabă.

Mă uit în ochii lui cu sclipiri jucăușe.

– Nu sunt așa departe. Dacă e să te audă cineva, își închipuie că ai nevoie de o hartă ca să ajungi aici.

– Annie. Tonul îi e blând, dar și întrebător. E vreo problemă?

Clipesc și clatin din cap. Nu. Mă simt minunat. Totul e minunat, de fapt. Lumea nu se învârte cu mine chiar deloc. Inima nu-mi bubuie și palmele nu-mi transpiră. E totul perfect normal. Eu și Will doar petrecem ceva timp împreună. Fără nici un scop anume. Fără să fi stabilit vreo lecție. Doar... doi prieteni, într-o cameră micuță, care stau împreună ca să se distreze.

– Ești agitată că stau pe patul tău, nu?

Mă strâmb pentru că tare aș vrea să termine cu chestia asta – cu descifrarea gândurilor mele de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

– Nu-i vorba că... Mă întrerup înainte să încerc să mint, dându-mi seama că și-ar da seama. O să mă citească imediat, așa cum face mereu. Bine. Da, cred că mă face să mă simt un pic agitată. Mișc din mână, arătând la el și la mine. Nu prea mă pricep la chestiile astea, ai uitat?

– Chestiile astea?

– Da... socializare. Prietenii. Întâlniri secrete la ore târzii. Mă opresc o clipă, după care adaug mai încet: Să am bărbați în patul meu.

– Am înțeles. Ei bine, ai mare noroc că în seara asta ai doar un singur bărbat în pat. Ceilalți ajung abia mâine. Zâmbim larg amândoi. Serios acum. Sunt doar eu. Nu e cazul să ai emoții. Dar dacă vrei să plec, mă retrag. Nu vreau să te fac să te simți stânjenită.

Cântăresc situația câteva clipe, gândindu-mă cum m-aș simți dacă ar fi să plece acum. Mă și închipui cum l-aș privi plecând, apoi stând cu ochii în tavan, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi permis să rămână. Resimt dezamăgirea atât de intens că e ca și cum asta s-ar fi întâmplat cu adevărat.

– Nu pleca.

Greutatea acelor cuvinte rămâne suspendată în aerul dintre noi şi nu se opreşte nici o clipă. Începe să stârnească întrebări şi consecinţe ca o furtună.

De data asta, eu sunt cea care are parte de plăcerea de a-l vedea pe Will agitându-se. Sau cât de aproape o să ajungă vreodată de aşa ceva. Înghite în sec, îşi drege uşor vocea, după care se uită în altă parte – cercetând. Ghinionul meu, ochii îi zăbovesc pe cartea pe care am lăsat-o pe pat, deschisă. O ia şi, făcându-mă să mă oripilez, începe să o citească în faţa ochilor mei. Nu se poate aşa ceva! Asta pentru că, întâmplător, ştiu exact ce scrie pe pagina pe care o citeam când a venit el: primul sărut al personajelor principale. Şi aşa ceva poate părea romantic, dar asta doar dacă n-ai citit vreodată un roman de dragoste de epocă.

Ştiam că urma scena cu sărutul şi am vrut să fiu îmbrăcată confortabil şi cuibărită bine în pat ca să o citesc, aşa că am lăsat cartea jos ca să mă schimb şi să mă spăl pe dinţi. Iar acum Will o citeşte înaintea mea. Şi dacă e foarte pasională? Dacă apar cuvinte murdare? O, Doamne, dacă e vorba de mai mult decât un sărut?

Trebuie să găsesc o modalitate discretă să-i distrag atenţia de la carte. Ceva absolut firesc şi normal, astfel încât să lase cartea jos, dar să nu intre la bănuieli.

– Nu mai citi! răbufnesc.

Mirobolant. Foarte discret.

Ochii lui Will se ridică la mine pentru o clipă, iar apoi un zâmbet pe care am ajuns să i-l ştiu prea bine i se întinde pe faţă. Degetele i se strâng un pic mai tare pe copertă.

– De ce, Annabell? E vreo problemă dacă citesc cartea asta?

Ridică din sprâncene.

– Wilton, lasă cartea jos.

Expresia lui spune clar: în nici un caz.

Iar apoi – ca un ticălos – îşi lasă ochii pe pagină şi începe să citească. Cu voce tare.

– „Un mârâit se ridică din gâtul căpitanului Cutler când se uită în jos la buzele pline, senzuale ale lui Lady Eloise..."

Fără să mă gândesc, sar pe pat.

– O, Doamne, nu mai citi!

Încerc să țip în șoaptă la Will, care în momentul acela se dă jos de pe pat pe cealaltă parte.

Râzând de ce îi ieșea pe gură, continuă:

– „Dacă nu o poseda chiar atunci și chiar acolo, era sigur că și-ar fi dat duhul", citește Will în timp ce fuge prin fața patului, încercând să scape de încercările mele de a-l prinde. Ridică volumul deasupra capului. E tare teatral căpitanul ăsta. Adică... știu senzația, dar n-am mai crezut până acum că aș putea să mor de la o erecție.

– O, Doamne! Nu spune „erecție"!

– Preferi să spun că i s-a sculat? se oferă – știind foarte bine că nu e o variantă mai bună – în timp ce se răsucește pentru a mă ocoli, după care lasă cartea mai jos și continuă să citească. „Sânii ei se ridicau și coborau peste marginea corsajului, iar căpitanul Cutler își dădu seama că și ea îl dorea."

Se oprește din nou, suficient de mult ca eu să mă împing în el ca un fundaș de fotbal american, făcându-l să cadă lat pe spate, pe saltea. Râde și mai tare, cu ochii sclipindu-i periculos și trage cartea peste cap, cât poate de departe, iar eu mă întind peste el pentru a pune mâna pe ea.

– Identific o groază de probleme privind consimțământul la scumpul nostru căpitan. Bărbatul n-ar trebui să presupună, pur și simplu, că femeia îl dorește.

– E pirat! E obișnuit cu jaful și omorurile! Nu prea cred că îi pasă de consimțământ.

– Și ți se pare că asta e o scuză? întreabă, râzând în continuare de încercările mele de a pune mâna pe carte.

– Nu – clar nu. Dacă ar fi vorba de viața reală, aș fi îngrozită. Dar e vorba de o carte. Și în cărți lucrurile stau... diferit. Acest

ultim cuvânt e rostit mai mult ca un icnet, căci reușesc să apuc cartea și i-o smulg curajoasă din mână. O ridic deasupra capului – gâfâind de parcă tocmai am terminat o cursă de triatlon. Dar zâmbesc, victorioasă. Ai pierdut!

Iar în momentul acela ne dăm seama amândoi că stau peste el, cu picioarele de-o parte și de alta a șoldurilor lui.

CAPITOLUL 21

Annie

Zâmbetul mi se stinge încet, în timp ce atmosfera jucăuşă se risipeşte şi realitatea mă ia în stăpânire.

Will stă în momentul de faţă pe spate, iar picioarele mele îi încadrează şoldurile. Pe patul meu. Chipul îi redevine serios şi ochii ni se întâlnesc. Sunt străbătută cu viteză de un val pârjolitor de fierbinţeală şi de o senzaţie sălbatică, pe care mi-e groază să o identific. Mâinile lui Will sunt în continuare deasupra capului său, iar ochii mi se lasă la locul unde mâneca tricoului i s-a ridicat peste umăr, dovedindu-mi că tatuajele chiar i se întind dincolo de biceps. Dar cât de mult? Până unde? Simt nevoia intensă de a afla.

Ochii lui Will sunt în flăcări, ştiind exact ce îmi doresc.

– Hai, fă-o.

Mă uit o clipă în ochii lui – ca să mă asigur că într-adevăr mi-a dat voie. Dă din cap o dată. Iar apoi, cu mâini tremurânde, îmi trec vârfurile degetelor peste tivul tricoului înainte de a-l apuca foarte atent, ca să îl trag în sus. Încet, pielea îi apare în faţa ochilor mei, ca de sub o cortină care dezvăluie o operă de artă de milioane. Abdomenul ferm, plat, cu muşchi definiţi, urmat de un piept ca sculptat – uau! – şi o bucăţică

de frunze pe pectoralul stâng. Își încordează ușor abdomenul și nu-mi dau seama dacă e o încercare de a mă impresiona sau pentru că am mâinile reci. În orice caz, e o imagine pe cinste.

Dintr-odată, se ridică în șezut, iar respirația mi se taie pentru o clipă, temându-mă că o să mă împingă de pe el sau că o să spună că e jignit de cât de îndrăzneață sunt, de cât de mult îl ating.

Dar nu e cazul.

Își ridică brațele, ca eu să continui să-i trag tricoul, îndepărtându-l complet de pe corpul lui. Mă străbate un fior de entuziasm. După ce-i dau jos tricoul, suntem față în față, iar trunchiul, umerii și pieptul lui sunt și ele lângă mine. Piele. Piele caldă de bărbat, chiar aici și pot să o ating. Îmi ridic palma să mi-o lipesc de pieptul lui și ezit o clipă. Îmi tremură mâinile și am o senzație neclară că e ceva interzis. N-ar trebui să pot să fac asta sau să-mi placă. Sunt Annie Walker, ce naiba! Annie Walker e drăguță. Annie Walker nici măcar nu-și dorește astfel de experiențe. Annie Walker e...

Palmele lui Will le acoperă pe ale mele, apăsându-le pe pielea lui. Cedez și închid ochii, copleșită de ce senzație incredibilă îmi dă această atingere. Dar acum nu vreau altceva decât să simt și mai mult. Încet, palmele îmi memorează contururile pielii lui tatuate și mă minunez că are o textură anume – o memorie. Îmi las degetele să alunece ușor în sus și în jos pe umărul lui, oprindu-se să exploreze când întâlnesc clavicula proeminentă, iar apoi curbura gâtului, tocmai până la ceafă, până la părul lui rebel. Își întoarce fața și maxilarul lui mi se apasă pe palmă. Se întâmplă ceva între noi, iar eu nu sunt capabilă să stăvilesc tăvălugul.

Mâinile îi sunt pe șoldurile mele acum – fixate acolo, neclintite.

– Annie... rostește încet. Trebuie să te întreb... ești virgină, nu-i așa?

Adevărul se prăvălește între noi.

Înghit în gol și-mi doresc mai mult decât orice pe lume să pot minți. Sau poate că nu.

– Da. De unde ți-ai dat seama?

– Păi... începe el, cu un zâmbet strâmb. În primul rând, ce reputație ai. Și în alt doilea, cum m-ai sărutat în seara aia.

Sunt îngrozită că o să spună că m-am descurcat oribil. Cât de evident a fost că nu aveam experiență. Totuși, în secunda următoare, colțurile gurii i se curbează și mă strânge mai tare.

– Ai reacționat atât de intens, ca și cum ai fi simțit pasiune pentru prima oară. A fost extraordinar.

Fața îmi ia foc și îmi las ochii în jos. Dar Will îmi atinge fața, ridicând-o înapoi spre el.

– Ai vreun motiv anume pentru care ai așteptat?

Tăcerea apasă greu în aerul dintre noi, dar nu mă simt stânjenită.

Mă simt total în siguranță cu Will, ca întotdeauna. În mod normal, evit cu orice preț acest subiect pentru că, sinceră să fiu, e jenant; dar acum, că a ieșit la iveală în discuția cu el, nu simt altceva decât ușurare.

– Am așteptat pentru că mi-a fost prea frică. Rostesc cuvintele acestea pentru prima oară în viața mea, neștiind cu adevărat nici eu până acum că acesta e motivul. Sincer, nu știu dacă „frică" e termenul potrivit. Pur și simplu, n-am întâlnit pe nimeni care să mă facă să mă simt destul de în siguranță pentru a împărtăși această latură a mea cu el.

Mereu mi s-a inoculat senzația că virginitatea mea era prostească – nu că surorile mele au spus vreodată asta, propriu-zis, dar exact asta au insinuat cu ironiile lor mărunte despre cât de angelică sunt. Cum că sunt singura dintre noi trei care are șanse mari de a trece de Sfântul Petru. Ca și cum, nu știu de ce, nevoia mea de a aștepta era doar o încercare de a arăta că sunt

mai dulce și mai sfântă decât restul, pentru că nu mă las în voia dorințelor și nevoilor carnale, ca restul lumii.

Will nu reacționează așa. Dă din cap, părând să înțeleagă că totul a fost legat dintotdeauna de nevoia de a-mi proteja corpul și emoțiile decât să le dovedesc ceva celorlalți.

Ochii i se lasă pe buzele mele.

– Start joc? întreabă încet, iar stomacul îmi face o tumbă.

Sunetul ritmic al respirațiilor noastre e singura coloană sonoră a acestor momente.

– Start joc.

– Dacă vrei să mă săruți din nou, Annie, să știi că vreau și eu. Poți să te miști cât de repede sau de încet dorești, iar eu o să-mi țin mâinile aici – mi le pune din nou pe șolduri – până și dacă îmi spui să le mișc.

Îmi umplu plămânii cu aer – simțind și fiind conștientă rațional că acesta e un moment crucial al vieții mele. Întrebarea la care mi-e frică să răspund e de ce mă simt suficient de în siguranță pentru a lua în considerare măcar să duc lucrurile mai departe cu Will când știu clar că n-o să rămână aici pentru totdeauna? Când știu că între noi nu poate fi decât pasiune și nimic altceva. N-ar trebui să îmi doresc așa ceva cu el pentru că nu există posibilitatea unei fericiri până la adânci bătrânețe, bebeluși și o casă cu gărduleț alb de lemn.

Și totuși...

Ochii mi se plimbă în sus pe pieptul, umerii și gâtul lui și mă decid să sar în gol.

– Poți să le miști.

Patru cuvinte mici. Patru cuvinte fatale. Dorința mă manevrează ca pe o marionetă, ridicându-mi degetele pe abdomenul lui, de o parte și de alta, atingându-l foarte-foarte ușor, dar tot îi simt coastele umflându-i-se sub palmele mele. Stă absolut nemișcat. Tremur și sunt extrem de emoționată, dar îmi las palmele să exploreze mai departe, pe traseul străbătut de ochii

și degetele mele acum câteva clipe. N-am mai simțit niciodată ceva atât de delicios ca pielea lui caldă.

– Mereu îmi țin mâinile nemișcate pentru că nimeni nu se așteaptă să-mi doresc așa ceva, rostesc, mai degrabă o epifanie decât o constatare. Dar cu tine...

Mă încrunt contemplativ, lăsând aceste cuvinte să atârne în aer.

– Sărută-mă, Annie. Te rog.

Vocea lui, răgușită de dorință și autocontrol, atâță o parte din mine despre care nici nu știam că există.

Înainte să-mi pierd curajul, mă aplec în față și îmi unesc buzele cu ale lui. Ne-am mai sărutat, dar acum e altfel. E o experiență intimă și plină de semnificații. Din momentul în care buzele ni se ating, mă pierd în bezna din spatele pleoapelor și în dorința care mi se acumulează în corp. Buzele îi sunt calde și moi. Nu se impune, doar reacționează la sărutările mele ușoare. Apăsări ușoare, de explorare. Nu e ca și cum aș fi chiar o novice în materie de sărutat – dar sunt o novice în a-l săruta pe Will. Și, dacă asta e ultima șansă pe care o să o am vreodată, vreau să profit de ea și să nu mă grăbesc nici o clipită.

Mă retrag și îl privesc, el se uită la mine, iar apoi mă aplec din nou, cu ochii deschiși – și îl sărut. Mă mai trag înapoi o dată, remarc mocnirea pasională din irisurile lui albastre-cenușii, mă înclin și îl sărut din nou. După al treilea sărut, Will zâmbește ușor, înțelegându-mi modul de operare. Ridică dintr-o sprânceană, după care se apropie el de mine de data asta. Mă sărută și rămâne cu buzele lipite de ale mele, întorcându-și capul ușor într-o parte, alintându-mă.

Uite! E și mai bine așa.

Ochii mi se închid din nou și mă afund, mă afund, mă afund.

Se retrage un pic, iar buzele ni se dezlipesc încet, ca și cum n-ar vrea să se despartă. Iar de data asta, când mă aplec să-l sărut,

îl prelungesc și eu. Inițiez un ritm nou – săruturi mai profunde și mai exploratoare.

Îmi las brațele să alunece peste el și i le petrec pe după gât, așa că pieptul mi se lipește de al lui. Îmi doresc – simt nevoia – să mă apropii mai mult. Autocontrolul se desprinde de mine, învolburat, și mă pierd în sărutul lui, ținându-mă de corpul lui ca și cum ar fi colacul meu de salvare. Iar apoi, pentru prima oară, mâinile lui Will se pun în mișcare de pe șoldurile mele, alunecând în sus, cuprinzându-mi spatele gol. Mă trag chiar mai aproape, degetele lui mari aspre alunecând peste pielea mea moale. Nu m-am simțit niciând mai vie ca acum, când Will mă îmbrățișează și mă sărută – inspirând adânc din când în când, ca și cum ar savura intens mirosul meu.

Sunt îngrozită. Încântată. Am jenant de multă nevoie de el.

Gura lui Will se desprinde de a mea să-mi sărute maxilarul, iar apoi gâtul. Capul mi se lasă pe spate, iar mâinile lui se plimbă explorator pe coapsele și pe fundul meu, unde îmi cuprinde fesele în palme și mă trage spre el. Scot un suspin, pe care el mi-l prinde într-un sărut. Un fir se rupe și mă pierd.

Mă ține strâns și mă întoarce, astfel încât acum stă deasupra mea, iar eu sunt cu spatele pe saltea. Pulsul îmi bubuie în urechi, iar fierbințeala îmi inundă toate cotloanele corpului când săruturile lui Will acoperă toate zonele de piele expusă pe care le poate găsi, cum ar fi gâtul... triunghiul de piele de deasupra bluzei mele de pijama. Apoi partea de abdomen dintre elasticul pantalonilor și bluza care se ridicase. Tocmai când sunt convinsă că s-ar putea să leșin de la extazul acesta, Will mă întreabă:

– De ce zâmbești?

Clatin din cap și îl trag spre mine, în așa fel încât să fim din nou față în față.

– M-am rușinat de gândul care mi-a apărut în minte.

Pupilele lui se dilată imediat.

– Spune.

Îmi muşc buza de jos şi-mi spun că nu mai e cale de întoarcere acum.

– Mă gândeam dacă ai putea... să mă săruți... pasional, îi cer, abia reuşind să articulez aceste cuvinte şi simțindu-mă atât de jenată că am făcut-o că aş putea să iau foc. Mai puțin controlat. Te simt că te controlezi... şi nu vreau asta.

Se uită lung la mine, de deasupra – cu şuvița lui rebelă revărsându-i-se peste frunte şi cu tatuajele lui întunecate concurând cu marginea perfectă şi periculoasă din jurul irisurilor lui. Iar apoi, ca un curent cotropitor care mă ia cu totul, gura i se lasă peste a mea şi cere la fel de mult pe cât oferă. Scot un suspin, şi el scoate un sunet nearticulat şi sunt convinsă că aş putea muri de cât de minunat e totul – de câtă nevoie am de mai mult. Nu-mi pasă de nimic altceva decât de a primi tot ce vrea să-mi ofere Will.

Iar acesta e momentul în care îmi dau seama că n-o să mai pot niciodată să mă mulțumesc cu ceva doar drăguț, comod şi stabil. Adică... da, vreau în continuare aceste lucruri. Dar vreau şi asta. Dorință periculoasă, dezlănțuită şi poruncitoare. Cum de mi-am închipuit vreodată că nu am nevoie de aşa ceva?

Îmi agăț mâinile de omoplații lui, după care mă desprind de gura lui, surprinsă.

– Deci tatuajele chiar ți se întind şi pe spate!

Îmi ridic capul şi mă uit peste corpul lui şi descopăr cu încântare că florile acelea frumoase îi acoperă umărul în totalitate.

Ochii lui Will mă fixează cu greu, sprijinindu-se în cot şi dându-mi părul de pe față cu cealaltă mână.

– Te-ai gândit la asta?

– În fiecare noapte, de când ne cunoaştem, răspund cu un aer solemn. Uneori nici nu pot să adorm pentru că stau cu ochii în tavan, închipuindu-mi până unde ajung tatuajele tale.

Se uită fix la mine, abia respirând.

– Nu mă aşteptam la aşa ceva.

În secunda următoare, capul i se lasă în jos și îmi pune stăpânire pe gură într-un sărut atât de intim, de poruncitor, de febril că simt fiori până în vârful degetelor de la picioare, iar apoi îmi petrec picioarele pe după corpul lui. Limba lui îmi întredeschide gura și mi-o mângâie pe a mea până ajung să ard pentru el, iar tot ce-am știut vreodată despre mine dispare și încep să se traseze alte contururi. Vreau mai mult. Vreau tot. În timp ce continuăm să ne sărutăm, mâinile lui Will bâjbâie să-mi desfacă nasturii bluzei de la pijama, începând de jos.

Mai are doar unul de desfăcut când îl iau de mână.

– Stai puțin. Stop joc.

Se oprește imediat și se trage înapoi.

– Îmi pare rău, am crezut că sunt pregătită, dar apoi, când lucrurile au început să avanseze...

Will îmi cuprinde imediat obrazul în palmă, oprindu-mă.

– Nu-ți cere scuze. Nu-i nevoie de explicații.

– Mă simt prost.

– Nu e cazul.

Se întoarce pe o parte, sprijinindu-se în cot, iar apoi cu cealaltă mână îmi ridică mâna la buzele lui. Îmi sărută partea interioară a încheieturii cu o tandrețe care îmi cuprinde sufletul.

– Nu-mi ești – și nimănui – datoare cu nimic, Annie. Simplul fapt că pot să te sărut e un privilegiu. Unul pe care...

Sprâncenele i se unesc și se oprește, jucându-se absent cu degetele mele. Când se uită din nou la mine, văd în ochii lui ceva profund, ceva ce nu m-aș fi așteptat niciodată să văd: teamă.

Până la urmă, nu aflu ce voia să zică. Mă aștept să plece, dar oftează și mă trage spre el, să-mi sprijin capul pe pieptul lui, ținându-mă atât de strâns că ai crede că se teme că aș putea să-mi iau zborul.

CAPITOLUL 22

Will

Razele soarelui îmi izbesc pleoapele şi trag rapid aer în piept.

Am dormit buştean. Ca şi cum aş fi fost scufundat în somnul veşnic. Ca şi cum... Nu sunt singur!

Rahat, rahat, rahat!

Deschid ochii şi văd banane şi păr blond. Annie e cuibărită lângă mine, cu piciorul petrecut peste corpul meu, cu capul potrivit în adâncitura umărului meu gol şi cu palma pe piept, cu degetele răsfirate. Respiră regulat, într-un somn profund. Sigur am adormit împreună după... Fir-ar să fie, nici nu ştiu cum să numesc ce s-a întâmplat azi-noapte. Clar, n-a fost vorba doar de un sărut. A fost o experienţă devastatoare.

Nu e bine deloc.

Si când spun că nu e bine, vreau să zic că Toată Situaţia nu e bine deloc. Sunt copleşit. Se întâmplă o groază de lucruri în mintea şi în inima mea cu care nu ştiu ce să fac. Simt pentru Annie lucruri despre care nici nu ştiam că sunt capabil. În mod normal, până la punctul de faţă, relaţia mă plictiseşte. Cu Annie nici măcar nu am o relaţie şi simt o nevoie fizică de a fi mai mult cu ea. Să fiu mereu cu ea când are nevoie de mine. Să fiu genul

de bărbat pe care eu nu l-am regăsit în părintele meu, când eram mic.

Și totuși – pot să am încredere în ce simt? Pot să am încredere în mine, ca să fiu cu ea? Ar vrea ea un bărbat ca mine, cu atâtea traume și suferințe, cu care să-și clădească o viață, în căsuța aia cu gărduleț alb pe care o visează? Mă simt cel mai mare ipocrit de pe lume, să-mi doresc mai mult cu ea când tocmai i-am spus fratelui meu să o ia mai încet cu femeia pe care o iubește. Dar nu mi-am dat seama...

Poate există o speranță pentru noi.

Sau poate ar trebui să fac un pas în spate și să cumpănesc totul când nu o am pe femeia aceasta cu corp senzual lipită de mine. A fost o idee proastă să mă întorc în Roma. Să o las pe Annie să mă atingă. Să mă sărute. Să mă întoarcă pe dos. Totul era mult mai ușor când credeam că nu mi-ar plăcea să am o relație și că nu vreau să risc să ajung într-o situație similară cu cea a părinților mei. Pentru că... ce altă opțiune are cineva care a îndurat optsprezece ani căsnicia plină de ură a părinților săi? Când n-a văzut decât infidelitate și abuz emoțional? Zero tandrețe. Nici urmă de răbdare. Doar insulte, mustrări aspre și eu întrebându-mă dacă seara aceea avea să fie cea în care urletele lor urmau să se termine cu tata bătând-o pe mama sau cu ea părăsindu-ne pentru totdeauna ca să se încurce cu alt bărbat.

Dar nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Eu și Ethan eram mereu în așteptare, foarte-foarte aproape de un hău îngrozitor – întrebându-ne când urma să fim proiectați în el. Dar nu s-a întâmplat, până la urmă – și presupun că sunt recunoscător că așa a fost. În loc de asta, căsnicia lor s-a dizolvat treptat, într-un mod total nespectaculos, care m-a făcut să cred că ce a fost între ei e pur și simplu normalitatea. Au divorțat după ce eu și Ethan am plecat de acasă, după care s-au purtat de parcă tot chinul la care ne-au supus nici măcar nu s-a întâmplat. Ca și cum n-aș fi devenit omul care evită cu orice preț orice gen

de relație apropiată, pentru că eu n-am văzut în jur decât relații dureroase. Un om care n-are încredere în propria persoană să nu o dea în bară cu o persoană atât de bună, de optimistă și de minunată ca Annie.

Până am cunoscut-o și am ținut-o în brațe, n-am știut că pot să fiu capabil de atât de multă tandrețe. Și nu mă refer la sex. Ci la discuții. Cuvinte pline de tandrețe. Înțelegere tandră. Chiar și modul în care respirația ei îmi mângâie gâtul e tandru – și eu îmi doresc astea. Toate astea. Doar că nu sunt sigur că e de durată sau dacă sunt dispus să aflu. De când am descoperit că puteam să mă cațăr în magnolia aceea din curtea din spate a familiei, m-am descurcat foarte bine să mă protejez și să evit orice situație care ar putea să-mi stârnească și mai multă suferință.

Femeia pe care o țin în brațe ar putea să-mi provoace mai multă durere decât oricine altcineva, de când mă știu. Și, la naibii de sigur, și eu aș putea să-i fac același lucru ei. Habar nu am ce să fac mai departe.

Deocamdată, trebuie să mă pun în mișcare. Soarele e încă blând și călduț, abia începe să răsară, ceea ce înseamnă că e cam ora mea normală de trezire. Dacă mă grăbesc, încă mai pot să plec de aici neobservat. Poate chiar și înainte ca Annie să observe.

Totuși, când mă uit în jos, încercând să identific cea mai bună modalitate de a mă extrage din poziția curentă, în loc să mă pun în mișcare, privesc cum degetele mi se strâng mai tare pe talia ei. Observ toate lucrurile pe care n-ar trebui să le remarc la ea. Cum ar fi modul în care genele îi sunt curbate la vârf și că sunt blonde la rădăcină. Că are o grupă de pistrui mititei pe nas. Și observ modul în care corpul i se potrivește perfect cu al meu. Sincer să fiu, n-aș fi crezut că Annie e genul care se cuibărește lângă tine.

„Mereu îmi țin mâinile pe lângă corp... Dar cu tine..." Cuvintele acestea îmi răsună tare în cap.

Are tot corpul petrecut peste al meu, apăsându-mă în cel mai incredibil de afectuos mod. Îmi menţin degetele apăsate uşor pe talia ei, chiar dacă vreau să-mi apăs vârfurile în materialul pijamalei ei adorabile cu banane, după care să încep să îi dau jos fiecare articol de îmbrăcăminte. Vreau să o întorc cu faţa în sus şi să o trezesc cu săruturi pe gât şi pe abdomen. Vreau să o sărut, să o tot sărut şi să nu mă mai opresc niciodată.

„E timpul să te dai jos din pat, Will. Pleacă! Şi du-te departe, până o să poţi să gândeşti din nou clar." Şi clar nu pot să fiu eu cel care să-i ia virginitatea. Nu numai pentru că ar complica relaţia cu Amelia şi slujba mea în serviciul ei, dar sigur o să plec de aici până la finalul lunii (de cum o să o conving pe Amelia să fie de acord) şi apoi o să plec la Washington. O să fie o misiune cu mult stres, multă presiune şi un ritm de activitate foarte rapid. Genul meu preferat. Zero timp pentru prins rădăcini sau stabilit relaţii.

Cu grijă, mă trag uşor de sub Annie şi, în acelaşi timp, trag perna în locul unde avea capul sprijinit pe umărul meu. Nu se mişcă, nu se foieşte. Oricât de mult ar enerva-o să audă aşa ceva, arată ca un înger adormit, cu buzele moi şi roz relaxate într-o poziţie uşor îmbufnată şi cu genele ei curbate odihnindu-se deasupra pometilor. Părul îi e pe jumătate prins în cocul pe care îl avea aseară, jumătate revărsat, şi cumva asta face ca întreaga imagine să devină şi mai atrăgătoare.

Mă ridic de pe pat, rotindu-mi încet umerii, pentru a mai scăpa de înţepeneală. Soarele e mai sus acum şi parcă mă împinge să sar pe fereastră şi să mă întorc la SUV-ul meu, parcat mai încolo, înainte să mă observe cineva. Când ajung la fereastră, o ridic cât pot de silenţios, bucurându-mă că nu scârţâie şi că nu se freacă cu zgomot de toc. Îmi trec piciorul peste pervaz, exact cum am intrat şi mă opresc doar cât să o mai privesc pe Annie o ultimă oară.

Mi se taie respirația când îmi dau seama că acum stă cu fața spre mine, cu ochii deschiși, zâmbind ușor. Nu zice nimic și nici eu. Ochii albaștri îi scapără sub razele soarelui abia răsărit, iar prin minte mi se derulează dintr-odată cele mai domestice scene cu putință: ea turnând cereale într-un bol, eu adăugând laptele, iar apoi ea stând în poala mea în timp ce mâncăm împreună la masă – pentru că sunt un nemernic care are nevoie disperată de apropiere și atenție. E o mare greșeală. Nu ăsta e genul de fantezii pe care ar trebui să le am cu ea. Ar trebui să fie totul legat de sex. Instinctual și trecător. În loc de asta, îmi masez pieptul în dreptul inimii, impunându-mi să plec naibii de acolo înainte să-mi scape o invitație la cafea, pe verandă, mângâiați de soarele în plină ascensiune.

Îi adresez un ultim zâmbet, după care ies pe fereastră și o închid în urma mea.

Nu pot să mă întorc la mine în cameră până nu mă asigur că Mabel a plecat. Cam pe la ora asta își petrece timpul pe la recepție, așteptând să îl prindă pe Terry cum, din lene, aruncă ziarul pe peluză în loc de verandă. Așa că fac un ocol până la restaurant, să beau o cafea până ce-o să pot să mă întorc, trăgând de timp până ce Mabel va pleca la plimbarea ei zilnică prin oraș – felul ei de a face sport – la nouă.

Când ajung lângă restaurant, las mașina în parcarea publică, după care pornesc pe jos prin oraș spre el. Sunt cu ochii în patru, pregătit să mă trezesc față în față dintr-odată cu cineva care să-mi prezinte o campanie de reduceri care nu mă interesează, dar, din fericire, e liniște și pace. Nu se văd nasuri lipite de ferestre, nimeni nu pare să cerceteze strada pe după cine știe ce colț, ba chiar nu se vede nimeni.

Restaurantul e gol, cu excepția lui Noah, care stă la bar. Vine aici aproape în fiecare dimineață să bea o cafea înainte să se ducă la Magazinul de Plăcinte, unde să facă și el cafea. Mă așez la un scaun distanță față de el tocmai când Jeanine intră valvârtej

pe uşă, vine repede dincolo de bar, după care îşi pune şorţul, trecându-l peste cap, cu un zâmbet de o mie de waţi.

– Bună dimineaţa, drăguţilor!

Dăm amândoi din cap, cu ochii la ea, şi mă simt ciudat că i-am copiat fără să vreau reacţia lui Noah.

– Aveţi o dimineaţă reuşită? întreabă Jeanine.

Amândoi îi răspundem cu câte un mormăit.

Jeanine îşi ia carneţelul şi un pix, pe care le bagă în buzunar.

– Aşaaa. În regulă, deci pentru Noah ca de obicei: cafea, neagră ca smoala. Şi tu, Will?

Ridică din sprâncene, uitându-se la mine, şi îşi dă părul lung şi arămiu peste umăr, aşteptându-mi răspunsul.

Îi arunc o privire lui Noah, apoi mă uit din nou la Jeanine, dorindu-mi să nu fi fost nevoit să comand cu el acolo, ascultând.

– Ăăă, şi eu tot cafea.

– Neagră?

– Da. Mă aplec un pic spre ea. Plus frişcă şi zahăr.

Zăresc zâmbetul larg de pe faţa lui Noah.

– Nu începe, îi spun, iar el îşi ridică ambele palme.

– N-am zis nimic!

– Rânjetul ăla a zis destule. E sexism să crezi că nu pot să fiu un bărbat adevărat dacă-mi place cafeaua cu frişcă şi zahăr.

Noah îşi întoarce ochii la mine, afişând în continuare o mină de dezinteres total.

– N-am cum să lucrez într-un magazin care vinde plăcinte, purtând şorţ în fiecare zi lăsată de Dumnezeu şi să fiu şi sexist.

– Încep să cred că e totul de faţadă. Tu şi cafeaua ta neagră sunteţi extrem de sexişti.

Jeanine chicoteşte şi se întoarce spre cafetieră ca să ne umple cănile.

– Vai, dar sunteţi amândoi ca nişte raze de soare în dimineaţa asta, nu? Îi pune cafeaua în faţă lui Noah, apoi şi pe cealaltă în faţa mea. Noah e mereu îmbufnat, aşa că nimic nou

în asta, spune, aplecându-se peste bar ca să fie față în față cu mine. Dar tu ai mereu un zâmbet pentru mine. Unde e zâmbetul meu, Will?

Nu se dă la mine – nu cred. Așa e Jeanine. Are o cochetărie înnăscută, iar oamenii ca ea sunt instinctiv atrași de mine. Probabil pentru că și eu sunt la fel. Am descoperit asta de la o vârstă fragedă: oamenii care flirtează instinctiv sunt foarte îndrăgiți, iar eu mereu mi-am dorit să obțin dragostea celor din jur, oricine ar fi fost, din ziua în care m-am dus la școală și i-am spus Teressei Howard că îi venea bine fusta Lisa Frank pe care o avea pe ea, iar ea m-a îmbrățișat. Trecuseră săptămâni bune de când nu mai fusesem îmbrățișat și-mi aduc aminte și acum cât de bine m-am simțit.

Iau o gură din cafea și zâmbesc, cu buzele pe marginea cănii – nu prea sunt în apele mele azi.

– Îmi pare rău, Jeanine. Am avut o noapte grea.

Ochii îi scapără și ridică dintr-o sprânceană înainte să își îndrepte poziția și să fluiere ușor.

– Și cine e norocoasa pe care ai lăsat-o cu ochii-n soare ca să iei micul-dejun singur? O cunosc?

Nu pot să nu-i remarc zâmbetul, care se vrea lejer, dar e foarte calculat. Mă trage de limbă, să afle dacă e vorba de Annie, pentru că am luat prânzul împreună aici.

– Nu am... Mă întrerup, aducându-mi aminte că fratele domnișoarei în discuție stă la doar un scaun distanță – și, întâmplător, e și logodnicul șefei mele. Trebuie să fiu atent. Nu am avut genul ăla de noapte grea.

Jeanine izbucnește în râs și mai tare de data asta.

– Înțeleg. Așa se mai explică dispoziția asta îmbufnată.

Mă irită că sugerează că sunt prostdispus pentru că nu am făcut sex cu Annie. Nici că-mi pasă de asta și mă bucur că Annie a fost sinceră și mi-a spus că voia să ne oprim. Sunt morocănos

pentru că noaptea petrecută cu ea a fost mai reușită decât tot ce-am trăit până acum și nu știu ce să fac mai departe.

– Bine, atunci, vă las să vă beți cafeaua ca între bărbați. Strigați-mă dacă aveți treabă cu mine, drăguților.

Jeanine dispare undeva în bucătărie.

Eu și Noah stăm în tăcere câteva minute, ceea ce mie îmi convine de minune. Îmi dă răgazul necesar să cumpănesc ce o să fac cu Annie și puterea magnetică pe care pare să o aibă asupra mea. O parte din mine susține sus și tare să mă retrag din proiectul cu lecțiile. După noaptea trecută – și faptul că am adormit lângă ea – e clar că trebuie să mă țin de regulile mele, dacă e să mă mențin pe drumul pe care mi l-am stabilit.

– Și, ia zi... Vocea lui Noah mă smulge dintre gândurile mele. Ți-ai petrecut noaptea cu Annie?

Mă înec cu cafeaua. Atât de grav că tușesc, îmi curg ochii și mă chinui disperat să trag aer în piept.

Noah – nemernicul – izbucnește în râs.

– Calmează-te. N-am vrut să sune ca o amenințare.

Probabil că e singura persoană din lume care ar putea să mă facă să mă simt amenințat. M-am uitat senin în ochii unor tipi destul de înfricoșători, dar Noah are o anumită siguranță de sine discretă care îmi arată că ar putea să-mi facă viața un iad, dacă ar vrea.

Iau altă gură de cafea, în încercarea de a-mi opri tusea, și îmi apăs dosul palmei pe gură. Când nu-mi mai văd întreaga viață derulându-se în fața ochilor, mă uit la Noah.

– Cum altfel să interpretez întrebarea asta?

Nu zice nimic, doar zâmbește ironic, uitându-se concentrat în cana lui cu cafea. Nu, nu era o amenințare, siguuur. Știa exact ce făcea când a rostit cuvintele acelea și nu îndrăznesc să îl mint sau să încerc să îl conving că nu mi-am petrecut noaptea cu Annie. Dar pot măcar să fiu sincer cu el, asigurându-l că eram nevinovat. Ceva nou pentru mine.

– Nu m-am culcat cu ea, ca să știi. Mă opresc o clipă. În fine, am adormit împreună, dar n-am...

Noah își ridică palmele, oprindu-mă.

– N-am nevoie de detalii. Nu mă privesc.

Îl măsor sceptic.

– Nu?

Din câte am văzut, se pare că toți consideră că îi privește tot ce se petrece în orașul ăsta.

Noah zâmbește în barbă – și, fir-ar să fie, aș da la schimb toate tatuajele mele ca să pot să am o barbă ca a tipului ăstuia. Nu e corect. Eu sunt fostul militar transformat în bodyguard – eu ar trebui să am barba aia, atât de masculină. Singurele fire de păr reușite de pe fața mea sunt genele. Sunt lungi și dese, iar femeile spun că le remarcă. Mare păcat! Remarcați-mi mușchii, maxilarul pătrățos, pentru numele lui Dumnezeu, remarcați-mi fundul –, dar, vă rog pe ce am eu mai sfânt, nu mai comentați despre lungimea și volumul genelor mele.

– Annie e femeie în toată firea. Nu e cazul să-i țin socoteala sau să monitorizez cu cine se vede sau nu se vede.

Noah se uită lejer la mine și ridică dintr-un umăr. Ia o gură de cafea, după care pune cana jos și se uită fix în ea. L-am văzut cu Amelia și nu e deloc greu să speri că vor fi fericiți pentru totdeauna. Să fii oribil de gelos pe ei. Le e bine împreună.

Oare eu aș fi bun pentru Annie?

Instinctiv, știu că ea ar fi o influență pozitivă în viața mea. Dar îmi fac griji că aș trage-o în jos. N-aș ști cum să comunic bine sau aș simți impulsul de a-mi lua lumea în cap când am da de greu – pentru că mă cunosc suficient de bine să știu că evit orice fel de confruntări și situații inconfortabile de parcă ar fi boli mortale. De aceea nu l-am sunat înapoi pe fratele meu. De aceea nu m-am mai dus în vizită la nici unul dintre părinții mei de ani buni. De aceea mi-am ales o profesie care îmi permite să fiu un nomad nepăsător, să zbor din floare în floare și din

loc în loc, fără să apuc să mă aşez suficient cât să mă confrunt cu realităţile de zi cu zi. Jeanine se întoarce cu paşi uşori pe uşile batante ale bucătăriei, îmi pune ouăle în faţă cu un zâmbet şi îmi face cu ochiul. Abia după ce ajunge în cealaltă parte a sălii de mese, să ia comanda unui client nou-venit îl întreb pe Noah:

– De unde ai ştiut? Că mi-am petrecut noaptea cu Annie, adică.

– Maşina ta.

– Voi staţi în cealaltă parte a oraşului.

– N-am zis că am văzut-o eu.

Se uită la mine şi zâmbeşte larg – amintindu-mi că bârfele indiscrete din oraşul ăsta depăşesc orice ţi-ai putea închipui.

– James a văzut-o azi-dimineaţă, când se ocupa de livrări. Având în vedere bârfele care circulă prin oraş că aţi început să vă vedeţi, când am aflat că aveai maşina parcată în apropiere de casa soră-mii... nu-i nevoie de cine ştie ce geniu ca să pui lucrurile cap la cap.

Nu-mi dau seama dacă e un lucru bun sau rău. Annie mi-a confirmat azi-noapte că e virgină – şi nu sunt sigur câţi dintre apropiaţii ei ştiu asta sau dacă are vreo importanţă pentru ea, până la urmă. Dar nu sunt genul de tip despre care auzi că şi-a petrecut noaptea în camera unei femei şi presupui că nu s-a întâmplat nimic. Pe de altă parte, Annie chiar voia să-şi schimbe reputaţia pe care o are aici.

– Crezi că James a mai spus cuiva?

Noah îşi înăbuşă un hohot şi se uită la mine cu o mutră care-mi spune „vai, bietul, bietul de tine".

– Nu te lăsa păcălit de faptul că arată ca un fermier get-beget. Lui James îi place bârfa la fel de mult ca lui Mabel.

Se opreşte şi-şi lasă capul într-o parte, apoi şi-l îndreaptă, ca şi cum tocmai atunci îşi aminteşte ceva.

– A, mai e şi faptul că Tony – şeriful – te-a văzut ieşind pe fereastra camerei lui Annie de dimineaţă.

– Rahat!

– Cam așa.

Apropo de James, un minut mai târziu își face apariția în restaurant, fluierând. James are cel mai sincer zâmbet pe care l-am văzut vreodată. N-are nici un motiv – e ca și cum ar fi chiar fericit tot timpul. Bizar.

– 'Neața, Jeanine! strigă de la ușă.

Remarc că are un clipboard în mână, dar se îndreaptă spre celălalt capăt al barului și îl pune lângă casa de marcat, după care vine și se așază pe scaunul de lângă Noah. Îl bate pe spate.

– Bună dimineața, soare. M-ai visat azi-noapte?

– Mhm, răspunde Noah și ia încă o gură de cafea. Am visat că te-am călcat cu mașina.

– Vai, ce plăcere, James, spune Jeanine, venind să îi ia comanda. Nu te văd niciodată pe-aici diminețile.

– Am avut niște treburi în oraș.

Noah se uită la el, încruntându-se.

– Ce treburi? La mine faci livrarea abia mâine.

– O să vezi, răspunde el cu un rânjet care pe mine mă tulbură.

Poate analizez lucrurile excesiv, dar împreună cu liniștea nefirească din oraș din dimineața asta, simt un fior de neliniște.

– Vreau platoul cu de toate, Jeanine, mulțumesc. James se apleacă pe după Noah să se uite la mine. Voi doi ați avut o conversație interesantă?

– Dacă se pune faptul că Noah m-a amenințat subtil, atunci da, a fost foarte interesant.

James izbucnește în râs. Clatină din cap, cu ochii ațintiți înainte.

– N-a fost o amenințare.

– Eu pun pariu c-a fost, spune James. Dacă a fost în legătură cu Annie și petrecerea voastră în pijamale de aseară, clar a fost. Și stai să vezi când vor afla surorile.

– Nu s-a întâmplat nimic! răbufnesc, simțindu-mă dintr-odată de parcă aș avea nevoie de un avocat.

– Nu mai tremura. Noah își înclină mult cana, dând pe gât ultima gură de cafea, după care se întoarce pe scaun, spre mine. Mi-ești simpatic, Will. Mereu mi-ai fost. Știu c-ar trebui să fiu fratele mai mare protector care-l avertizează pe tipul cu reputație îndoielnică să stea dracului departe de surioara lui, dar pur și simplu eu nu gândesc așa. Jur că nu încerc să te amenințe – pentru că, așa cum a spus James, surorile mele se vor ocupa temeinic de asta, fără să mă mai bag și eu. Dar, mai mult de atât, am încredere că surorile mele știu mai bine decât mine de ce au nevoie în viețile lor. Și adevărul e că, indiferent ce se petrece cu Annie, eu o susțin.

– Da?

– Da. Noah se ridică de pe scaun și se oprește cu fața la mine. Sincer să fiu, îmi fac griji mai mult pentru tine decât pentru Annie.

– De ce? întreb, deși sunt total de acord cu el.

– Pentru că-ți pot garanta că n-ai mai întâlnit o femeie ca ea, spune Noah, grav, după care se întoarce și dă să plece, se oprește, iar apoi se duce la capătul barului, să se uite la ce lăsase James acolo.

Aud cum pufnește în râs, după care îmi aruncă o privire, clatină din cap și pleacă fără să mai spună nimic.

– Ca să știi, rostește James cu gura plină cu omletă, eu am de gând să te amenințe. Își îndreaptă zâmbetul acela spre mine și, brusc, nu-mi mai pare așa senin. Are aceeași sclipire rece ca o spadă. Dacă o faci să sufere, te omor și-ți folosesc cadavrul ca îngrășământ pentru plantele de la fermă.

Dau din cap afirmativ, o singură dată.

– Bine de știut.

Arunc o bancnotă de zece dolari pe bar și, în sfârșit, mă duc să văd ce e cu clipboardul acela. Înjur încet.

– Tu ai făcut asta?

James izbucnește în râs, fără măcar să se uite la mine, continuând să-și înfulece ouăle.

– Nu. Aia e opera lui Harriet.

– Când au avut timp cu toții să facă asta?

– Acum vreo jumătate de oră, la întrunirea orășenească ad-hoc. E una în fiecare local.

– Bineînțeles.

Și așa se explică de ce orașul era pustiu în dimineața asta. S-au adunat cu toții să întocmească o petiție prin care să ne țină pe mine și pe Annie departe unul de celălalt. În partea de sus a paginii, cu litere mari, scrie așa:

> *Noi, cetățenii acestui oraș, solicităm ca Annie Walker și Will Griffin să renunțe la relația abia înfiripată din motivul că Annie Walker e o dulceață de fată, iar Will Griffin... nu e o dulceață de băiat.*

Sub aceste rânduri se desfășura o campanie de defăimare destul de reușită care înșiră toate motivele pentru care nu sunt de încredere (vezi copia articolului de pe BuzFeed, copiat mai jos, o imagine de calitate foarte proastă), urmată de o listă cu toate calitățile extraordinare ale lui Annie. Sunt impresionat să aflu că a organizat campania de strângere de fonduri pentru combaterea analfabetismului la copii, la bibliotecă. Dar nu surprins. Și e tare și că a reușit ca băcănia lui Harriet să treacă de la sacoșe de plastic la unele reutilizabile, pe care fiecare și le aducea de acasă. Iar în ultimul rând e o reclamă pentru Davie's Print Shop.

Drăguț.

– Dar e legal măcar să faci așa ceva? îl întreb pe James.

– Mă îndoiesc. Dar să nu subestimezi niciodată capacitatea oamenilor din Roma să se bage fix cât e nevoie ca să-și atingă

scopul. Plus că Harriet a cumpărat 15 cutii cu fursecuri pentru Cercetaşe de la fata şerifului, aşa că mă gândesc că e dispus să închidă ochii în chestiunea asta cu petiţia. Mă priveşte atent. Aşa că, dacă vrei să te însori cu Annie, ai face bine să faci un efort şi să ne arăţi că o meriţi.

Scot un geamăt exasperat.

– Nu vreau să mă însor cu Annie! Totul e o mare neînţelegere.

O neînţelegere stupidă care ia proporţii uriaşe într-un ritm alarmant.

Se uită din nou la ouăle din farfurie, cu un zâmbet pe buze.

– Sigur că nu vrei.

CAPITOLUL 23

Annie

Ajung acasă după serviciu şi simt miros de pui la cuptor, cine ştie ce reţetă rafinată. De cum deschid uşa, aroma delicioasă mă izbeşte drept în figură şi pornesc direct spre bucătărie. Îmi plac verile, pentru că Maddie şi Emily sunt acasă, copiii fiind în vacanţă. Şi asta e minunat din două motive: unu, petrec mai mult timp cu ele, şi doi, Maddie are mai mult timp să gătească.

Suspin intrând în bucătărie şi dau de Maddie în faţa unei oale în care ceva fierbe încetişor.

– Ce e cu mirosul ăsta uluitor?

Maddie se întoarce spre mine, cu cocul dezordonat din creştet săltându-i în sincron cu această mişcare.

– Lucrez la o reţetă nouă: pui picant cu miere şi unt. Uite, gustă glazura şi spune-mi dacă e bună.

Ridică lingura de lemn la buzele mele, iar în momentul în care glazura aceea îmi atinge limba decid că nici o altă mâncare n-o să se ridice niciodată la nivelul ei.

– Pentru mine, e punctul culminant, rostesc cu solemnitate în glas. Reţeta asta reprezintă maximumul tuturor experienţelor mele gastronomice.

Maddie râde şi mă înghiontește cu şoldul.

– Eşti prea drăguţă, totuşi. Oricum nu mi-ai spune nici într-o mie de ani dacă ar fi nereuşită.

– Nu-i adevărat. Doar că aş rămâne foarte tăcută şi ţi-aş lăuda spiritul de iniţiativă. În orice caz, să ştii că mie chiar îmi place la nebunie.

Mă aşez la barul de bucătărie şi încep să ronţăi de pe platoul cu aperitive pe care l-a făcut Maddie. Sos cu spanac şi anghinare. Superb. Paradiziac. Chiar nu mă simt demnă de o asemenea experienţă.

– Cum ţi-a mers azi? mă întreabă, venind lângă mine să bage şi ea un chips în sos.

Pleoapele i se îngustează uşor după ce muşcă din el – încercând să-şi dea seama ce-i lipseşte. Nu-i lipseşte nimic. Doar că ea e o perfecţionistă când vine vorba despre preparatele ei.

Întrebarea ei declanşează o serie de amintiri. Will intrând pe fereastră în camera mea. Apăsarea devastator de delicioasă a gurii lui pe a mea. Şi apoi... cum m-am trezit în braţele lui.

Toată ziua, mintea mi-a derulat încontinuu săruturile acelea, dar adăugând câteva detalii fantastice cu fiecare nouă redare. Cum ar fi că, în loc de camera mea, Will intră în florărie, după ce se luptă cu câţiva mercenari. O picătură de sânge i se scurge pe obraz, de la o mică tăietură de sabie. După cum e şi normal, mă duc la uşă şi îl trag în florărie, unde îi pansez rana. Se uită în jos, fix în ochii mei, eu mă uit în sus într-ai lui, iar apoi sărutul nostru explodează ca o ghiulea proiectată de un tun. Nu dulce sau timid, ci fierbinte şi disperat.

Îmi dreg vocea.

– Bine. Ţie?

– Şi mie tot bine. Mi-am petrecut timpul făcând cumpărături online pentru excursia de săptămâna viitoare. Aaa... fără nici o legătură cu nimic, cât de mult e acceptabil moral să porţi nişte haine cu eticheta pe ele înainte de a le returna, pentru că eşti

prea săracă să ți le permiți? Stai! Nu răspunde. Tu mi-ai spune să le returnez imediat, dar nu vreau...

Maddie și Emily pleacă în sfârșit în Mexic, cu niște prieteni, tot profesori și ei. Îmi tot spun că acesta e singurul motiv pentru care nu m-au invitat și pe mine – e o excursie doar între profesori. Dar nu știu de ce, instinctul îmi spune că n-au făcut-o pentru că au presupus că n-aș vrea să merg. Cred că sunt total lipită de orașul ăsta, ca Noah. Și probabil presupun și că le-aș strica toată distracția.

Dar nu e o problemă, totuși. Și dacă aș vrea, n-aș putea să mă duc, la cât de ocupată sunt cu pregătirile pentru florile de la nunta Ameliei și cu câtă vânzare am la florărie în ultima vreme. Ca să nu mai zic nimic despre lecțiile cu Will.

Stomacul îmi face o tumbă ori de câte ori mă gândesc la el. E ca și cum aș fi mereu într-un montagnes russes. Am nevoie ca trupul meu să se grăbească cu adaptarea la prezența lui, pentru că deja nu mai suport aceste emoții constante.

Când eram pe punctul de a băga un chips în gură, ușa casei se deschide și Emily năvălește înăuntru.

– Tu! strigă, arătându-mă cu degetul. E ceva între tine și Will Griffin, azi-noapte a dormit la tine în cameră și nouă nu ne-ai spus nimic!

– Poftim?! chițăie Maddie, sărind de pe scaunul de bar și luând imediat o postură combativă. Stăm de vorbă de cinci minute bune! Te-am întrebat cum ți-a mers azi și tu ai zis „bine". Bine! Când primele cuvinte care ar fi trebuit să-ți iasă din gură ar fi trebuit să fie: „Hei, surioară, mi-am tras-o cu cel mai sexy bodyguard care a înnobilat cu figura sa paginile revistei *People* și nu mai sunt virgină!"

– În primul rând, eu n-aș fi zis „mi-am tras-o".

Emily își aruncă poșeta pe blatul de bucătărie. Aterizează cu un bufnet puternic, și știu că e din cauză că o are încărcată

cu tot ce-ar putea avea nevoie, în orice situație (inclusiv o trusă de prim ajutor și o sticlă de apă, pentru urgențe).

– Bărbatul acela a fost sub acoperișul nostru azi-noapte, în patul tău, dezvirginându-te, și nu ți-a trecut prin cap că ar trebui să aflăm și noi? Te dezmoștenesc! Nu-mi vine să cred că am aflat de la Holden Jones că Will ieșea pe fereastra ta la răsărit!

Ridic din sprâncene.

– Holden? Uau! Vestea a ajuns tocmai până la bibliotecă?

– Da. Și el a aflat de la Cathy Bryant...

– Acum o cheamă Lee. S-a măritat luna trecută, ai uitat?

– Care a auzit de la Harriet, când tuna și fulgera în băcănie despre sufletul tău de ușuratică pornit pe calea pierzaniei, care a aflat de la Terry, care a văzut totul cu ochii lui, când livra ziarele de dimineață și l-a zărit pe Will ieșind pe fereastra ta!

Emily e în culmea furiei. Nu-i place deloc să fie ultima care să afle ceva despre noi sau despre Noah. Nu m-ar mira dacă aș găsi într-o bună zi un dispozitiv de localizare în poșetă.

Aș deschide gura să le spun adevărul, dar știu că n-are rost. Surorile mele trebuie să-și consume agitația mai întâi, vorbind, altfel ar face combustie spontană.

– Ce-a zis Harriet despre Annie? întreabă Maddie, cu pielea ei catifelată, de culoarea fildeșului, căpătând o nuanță frumoasă de violet-roșiatic.

– Nu-ți face griji, am trecut deja pe la băcănie ca să-i spun vreo două. Dar Mabel a ajuns înaintea mea. Tocmai o lua la rost pe Harriet când am intrat eu, așa că doar am luat capsulele pentru mașina de spălat de vase de care avem nevoie, am semnat petiția, am plătit și am venit acasă.

Ciulesc urechile imediat.

– Poftim... ce petiție?

– N-ai văzut-o? Comunitatea a întocmit o petiție prin care supune la vot relația ta cu Will, răspunde Emily. Sinceră să fiu, e mult mai detaliată decât cea pe care au scris-o pentru Paul

și femeia aia cu care s-a văzut o vreme. Asta are atașată o listă de argumente pentru care voi doi nu vă potriviți.

Emily observă în sfârșit sosul și se așază pe scaunul de lângă mine ca să înfulece. Împing castronelul un pic mai spre ea.

– Stai, stai, stai... Acum vorbim de o relație? Maddie își trece mâna prin păr. Se învârte camera cu mine. Vrei să spui că tu și Will sunteți iubiți? Erai prea timidă să intri în vorbă cu Sexy-Casierul de la Bancă, așa că ai renunțat la el și te-ai înfipt direct la Bodyguardul Sexy? Trebuie să-mi spui tot, absolut tot.

Surorile mele se uită fix la mine, așteptând. Știu că acesta e momentul în care ar trebui să spun adevărul. Ar trebui să izbucnesc în râs și să le explic că Will e doar omul cu care fac repetiții. Totuși, nici eu nu știu de ce, cuvintele acestea nu vor să-mi iasă din gură. Pentru că, în momentul acesta, surorile mele se uită la mine de parcă aș fi opusul unei persoane plictisitoare. Ca și cum aș fi, poate... fascinantă. Ca și cum n-aș fi surioara lor cea dulce și poate că am ceva laturi ascunse.

Și nu sunt pregătită ca expresia lor să se schimbe când o să le explic că nu am fost prea timidă să intru în vorbă cu Sexy-Casierul, ci că, de fapt, el a considerat că sunt prea plictisitoare ca să reziste chiar și la o singură întâlnire cu mine, așa că Will doar e drăguț și mă ajută.

Și de-asta mint.

– Da. Nu e ceva extraordinar, zic, uitându-mă în jos să iau alt chips, încercând să par relaxată. A venit la florărie zilele trecute și ne-am înțeles bine și... acum... ne vedem. O, Doamne! Ce faci, Annie? Will n-o să coroboreze niciodată scenariul ăsta fantezist. Dar nu e nimic serios, totuși. S-ar putea să o rupem oricând.

– Nimic serios? repetă Emily, încruntându-se nedumerită. Mhmm...

– Annie, începe Maddie, ca și cum ar încerca să-mi spună că persoanele pe care le văd aici, în cameră cu noi, sunt doar o închipuire. Tu nu ești omul pentru relații care să nu fie serioase.

Tu eşti ca Monica din *Prietenii tăi*, când îşi arată albumul de nuntă. Tu şi „nimic serios" nu aveţi ce căuta în aceeaşi propoziţie.

– Ei bine, acum avem.

Ridic uşor dintr-un umăr, ca şi cum n-ar fi ceva important. Dar chiar şi eu ştiu că ce spun e monumental. E şi neadevărat. Simt un junghi de dezamăgire când refuz să fiu sinceră, dar zdrobesc senzaţia respectivă sub călcâiul converşilor mei, pentru că... zău aşa, ce mi-a adus sinceritatea până acum în afară de a fi lăsată cu ochii în soare, în mijlocul unei întâlniri?

Surorile mele se uită una la alta – evident îngrozite de această schimbare de caracter şi nesigure ce să facă mai departe.

– Hm, bâiguie Maddie.

– Deci tu şi Will puteţi... ce? Să vă vedeţi şi cu alte persoane? întreabă Emily, testându-mă.

– Da.

– Şi pe tine nu te deranjează asta?

Ridic din umeri.

– Bineînţeles că nu. Cu cât mai multe, cu atât mai bine!

Nu. Şi mă şi îngrijorez un pic că gândul ca Will (bărbatul care nu e iubitul meu adevărat) ar putea să iasă la întâlniri cu altcineva îmi trimite curenţi incandescenţi de gelozie prin tot corpul.

Din câte se pare, am mers prea departe, căci Maddie şi Emily se uită una la alta. Una dintre privirile acelea care mereu mă enervează, căci mă simt exclusă. O privire ale cărei semnificaţii n-am putut să o înţeleg niciodată, dar pe care ele par să o înţeleagă perfect. Cum e posibil să ai ADN-ul asemănător cu nişte persoane şi totuşi să te simţi atât de „străină" de ele – şi totuşi să le iubeşti din toată inima? E prea complicat totul.

Se întorc către mine şi îşi încrucişează braţele la piept – un obicei pe care l-am adoptat toate de la Noah, pentru când e clar că discutăm serios.

– Gata. Spune tot. Ce se întâmplă? Tu şi Will chiar v-aţi petrecut noaptea trecută împreună?

Umerii mi se lasă în jos.

– Bine. A dormit aici, dar nu s-a întâmplat nimic. Mai mult, nu cred că se va întâmpla niciodată nimic între noi.

Madison se lasă dramatic pe pardoseală, prefăcându-se a plânge cu hohote, spunând:

– Ah, Annie... Mă omori. Efectiv, mă omori încet. Te rog, ia-o cu începutul!

Uff! Hai să vedem. Adevărul.

– Bine, bine, bine. Amelia a aranjat totul. Will e antrenorul meu de întâlniri pentru câteva săptămâni, ca să mă ajute să fac ceva repetiții pentru că...

Pentru că am fost la o întâlnire și a fost un dezastru și sunt plictisitoare. Nu. Tot nu suport ideea de a le spune despre asta. Ar râde. Sau ar face o glumă despre Annie-Îngeraș care e prea sfântă pentru un casier de la bancă. Sau, și mai grav, n-ar fi surprinse deloc.

– Pentru că sunt pregătită să mă ocup serios de chestia cu ieșitul la întâlniri, dar am emoții. Will doar mă ajută să-mi depășesc emoțiile astea.

Nu le spun că lecțiile noastre s-au preschimbat în ceva cu totul diferit, totuși. Și nu le spun despre tatuaj sau că Will s-a oferit să mă ajute și cu altfel de repetiții pe care mi le doresc pentru că toate acestea mi se par niște lucruri prea intime. Oricât de nesăbuită ar fi relația asta, simt că e ceva special între mine și Will și nu vreau să primesc pe nimeni în această taină.

Emily se încruntă ușor – latura ei maternă atotprezentă încercând să disece cu grijă fiecare obstacol cu care s-ar putea să mă confrunt și apoi să-și dea seama dacă sunt destul de puternică din punct de vedere emoțional pentru a gestiona o asemenea situație.

Maddie își sprijină șoldul de marginea blatului de bucătărie.

– Te rog, măcar spune-mi că e un aranjament cu lecții sexy? Adică o să faceți repetiții și pentru partea sexuală?

– Nu, nu e un aranjament care să prevadă lecții sexy.

Totuși, când îmi apar în minte amintirile cu mine și Will sărutându-ne pasional pe patul meu, azi-noapte, îmi dau seama că acest răspuns nu e în totalitate adevărat. Dar totul se va opri la nivelul săruturilor. N-o să existe nici un raport sexual între mine și Will pentru că, după cum îmi dau seama acum, la lumina crudă a zilei, asta n-ar face decât să complice misiunea mea de a-mi găsi un soț, de a mă cunoaște pe mine sau... of, nu mai știu! Dar clar n-ar fi bine, de acord?! Trebuie să nu mă mai gândesc la asta.

– Și ce fel de lecții faceți?

Ridic din umeri.

– Doar chestiuni normale. Chestiuni de întâlniri, știți? Subiecte potrivite pentru discuțiile de la întâlniri. Cum să flirtez. Genul ăsta de lucruri.

Nasul lui Madison se strâmbă.

– Aha. Cred că are o anumită logică.

– Ce vrei să spui? o întreb, cu o senzație neplăcută că deja știu răspunsul.

Râde ușor, pentru că are impresia că e o glumă nevinovată, între fete.

– E vorba de tine... și Will Griffin! Voi doi sunteți complet diferiți, opuși chiar. El e omul aventurilor, distracției și escapadelor sexy, iar tu ești introvertita noastră liniștită și dulce. Tot ce spun e că probabil este mai bine că nu aveți o relație romantică adevărată, pentru că vineri seara tu ai prefera să stai acasă, cu o carte în mână, iar el să petreacă, cherchelit, într-un club.

Ea și Emily izbucnesc în râs, iar eu încerc să fac la fel, dar nu reușesc decât să schițez o tentativă anemică de zâmbet.

– Ceea ce nu e deloc un lucru rău. Așa ești tu. Dulceața noastră cu inimă romantică, adaugă Emily, punându-și capul pe umărul meu și strângându-mă afectuos de talie. Dar să știi, te susțin total în eforturile tale de a te simți mai în largul tău

la întâlniri, ca să găsești un tip potrivit pentru tine. Poate la toamnă o să avem un elev sau o elevă nouă, cu un tată burlac, cu o inimă de aur și multă dragoste de oferit.

– Oooh! reacționează Madison, înseninându-se. Ar fi perfect pentru Annie!

– Puncte suplimentare dacă e și doctor.

– Pediatru! adaugă Emily.

– Un pediatru care așteaptă să facă sex din nou doar după căsătorie și care la sfârșit de săptămână conduce o organizație caritabilă care se ocupă cu salvarea și adoptarea cățelușilor.

Nu pot să mă hotărăsc ce mă enervează mai tare acum. Faptul că surorile mele îmi spun din nou cine sunt și ce vreau – sau faptul că zâmbesc în timp ce le ascult. Îmi iubesc surorile din toată inima – și tocmai de aceea mă rănește să-mi dau seama că nu mă cunosc, de fapt. Vreau doar să le fiu prietenă, nu soră mai mică tot timpul. Vreau să fiu apreciată și luată în serios. Dar cum fac asta fără să sparg o bulă plină de puroi și viermi scârboși? Sau poate să le fac să sufere când o să le spun că, fără să vrea, mi-au făcut rău ani la rând? Nu vreau să par plângăcioasă și fragilă.

De asemenea, explicați-mi și mie de ce, nici moartă, nu pot să mă închipui alături de bărbatul pe care l-au descris ele acum, dar pot să mă văd foarte clar împreună cu un bărbat cu ochi albaștri-cenușii plini de neastâmpăr, un zâmbet asimetric și tatuaje, care mă acoperă în pat în timp ce-mi sărută gura la nesfârșit, până la ultima suflare.

La naiba!

CAPITOLUL 24

Luni

Will: *„Orașul se ține bine în lipsa mea?"*
Annie: *„Cine ești?"*
Will: *„Will. Chiar aseară ne-am dat reciproc numerele de telefon."*
Annie: *„Îmi pare rău, cred că ai greșit numărul."*
Will: *„Serios?"*
Annie: *„Nu. Te necăjeam un pic."*
Will: *„Ha, ha, isteață!"*
Annie: *„Totul rezistă pe aici. Dar, lucru ciudat, priveliștile sunt mult mai puțin sexy."*
Will: *„Annie Walker. Cumva... flirtezi cu mine?"*
Annie: *„Poate. Sau poate ăsta e numărul unui bărbat de 40 de ani care se preface a fi Annie."*
Will: *„Dacă ești bărbat, măcar ești sexy?"*
Annie: *„Cum ți se par mocasinii cu ciucurei?"*
Will: 😊

Marți

Will: *„Ai văzut petiția?"*
Annie: *„OMG, tu ai văzut-o?! M-am tot frământat, neștiind cum să-ți spun. Mi-era teamă că o să te superi."*

Will: „*De ce să mă supăr?*"

Annie: „*Pentru că oamenii din oraș cred că suntem un cuplu și votează împotriva acestui lucru.*"

Will: „*Repet. De ce să mă supăr? Eu clar sunt în câștig în ce scrie acolo. Tu ești cea care ești într-o relație cu un bodyguard desfrânat.*"

Annie: „*Desfrânat!! Ce cuvânt potrivit.*"

Will: „*L-am învățat din cartea ta de dragoste cu pirați. Îmi place.*"

Annie: „*Ți se potrivește. Dar nu-ți face griji, o să le spun tuturor adevărul, îi iau pe rând.*"

Will: „*Sau...*"

Annie: „*Sau???*"

Will: „*Am putea să nu spunem nimic. Și să îi lăsăm, pur și simplu, să creadă ce au chef. Ziceai că vrei ca lumea să nu te mai vadă ca dulcea Annie-Îngeraș – chestia asta s-ar putea să fie ocazia perfectă.*"

Annie: „*Ai face tu asta pentru mine?*"

Will: „*Încep să-mi dau seama că aș face orice pentru tine.*"

Miercuri

Annie: „*Bună.*"

Will: „*Bună. Ce faci?*"

Annie: ☺

Annie: „*Care-ți place mai mult, pentru cavalerii de onoare?*"

Will: „*Cea din stânga.*"

Will: „*Dacă tot vorbim...*"

Will: ☺

Will: *„Cu riscul de a fi prea poetic și de a spune dulcegării, nuanța cerului din California e la fel cu cea a ochilor tăi."*

Annie: *„Ooo. Chiar că a fost o dulcegărie."*

Will: *„La naiba! Mi s-a părut mie..."*

Annie: *„Te iert de data asta."*

Will: *„Schimbăm subiectul acum. Ai fost vreodată în Los Angeles?"*

Annie: *„Nu. N-am călătorit cine știe ce."*

Will: *„Mare, mare păcat. Trebuie să vii în California, Annie. Sunt atât de multe florării tari... Ți-ar plăcea la nebunie aici."*

Annie: *„Aș vrea, dar am fobie de mers cu avionul. Și să mă duc în locuri noi. Și să cunosc oameni noi."*

Will: *„Rămâne valabilă oferta mea de a te ține de mână."*

Annie: *„Ce-i drept, îmi plac mâinile tale."*

Annie: *„Ăăă, nu. Prefă-te că nu ți-am zis asta. Acum sunt superstânjenită. Ahhh! De ce nu există un buton care să anuleze trimiterea?"*

Will: *„Și mie îmi plac mâinile tale, Anna-Banana."*

Joi

Annie: *„Am avut cel mai amuzant vis cu putință cu tine."*

Will: *„Amuzant? Hmm. Aș prefera unul sexy."*

Annie: *„Ei bine, nu poți să alegi. Și ăsta a fost amuzant pentru că eram la liceu împreună, iar eu tot picam același test, așa că tu mi-ai scris răspunsurile la întrebări pe o fițuică și mi le-ai dat."*

Will: *„Pare ceva tipic mie. Și ne-au prins?"*

Annie: *„Da. Și am fost pedepsiți să participăm la cursurile de studiu al Bibliei ținute de Harriet."*

Will: *„Au!"*

Annie: *„Ai copiat vreodată în liceu?"*

Will: *„Nu."*

Will: *„Era destul de greu să copiezi într-o haită de lupi. Testele noastre erau reprezentate de vânat alte animale și care e cea mai bună metodă de a-ți linge blana."*

Annie: „N-o să-mi spui niciodată nimic despre copilăria sau adolescența ta?"

Will: *„Să știi că eram mai scund pe vremea aia..."*

Annie: *„Ești imposibil."*

Will: *„Mulțumesc* 😊*"*

CAPITOLUL 25

Annie

Răsucesc între degete un trandafir cu tulpina lungă, sprijinită de masa de lucru din florărie, dar mintea nu îmi e la ce fac. E blocată într-un univers alternativ, unde un bărbat sexy, amuzant și extrovertit e iubitul meu. Și mai sunt și mesajele. Știu că n-ar trebui să le analizez atât de serios, dar mesajele acelea mi s-au părut pline de semnificație săptămâna asta. Aseară mi-a scris chiar înainte de culcare: „Noapte bună".

Atâta tot.

E atât de confuz totul... Zice că nu e omul potrivit pentru relații, iar apoi se apucă și-mi trimite mesaj cu „Noapte bună".

Înfig trandafirul în buchetul la care lucrez și-mi impun să mă întorc cu picioarele pe pământ. Nu contează dacă Will vrea o relație sau nu. Nu-mi place în modul acela. În inima mea nu se aprind nici un fel de sentimente. Tot ce simt până acum e doar atracție. Adică... e Will Griffin, ce femeie nu ar fi atrasă de el? Cred că e o lege a naturii sau așa ceva. Nu-i cazul să mă îngrijorez –, dar clar trebuie să-mi mențin mintea limpede și să-mi tot reamintesc că toate săruturile, îmbrățișările și mesajele sunt doar o parte din procesul meu de transformare.

El e Fred, iar eu sunt Audrey. Dar, în filmul nostru, lista cu actori și toată echipa va rula după ce transformarea mea va fi completă și voi fi găsit senzația de mulțumire completă pe care am tot căutat-o. Intriga secundară cu povestea de dragoste a fost tăiată la montaj.

Recunosc, ar fi mai ușor să-mi închipui această analogie dacă Will n-ar fi atât de-al naibii de sexy. Trebuie să-i adaug niște cute pe față, să-l încalț cu niște pantofi de step și să-i pun o pereche de pantaloni cu talie înaltă. Așa mă lecuiesc de orice urmă de atracție.

Atenția mi se concentrează asupra ușii florăriei când aud clopoțelul, anunțând intrarea unui bărbat cu aspect plăcut.

– Bună ziua! Să-mi spuneți dacă vă pot ajuta cu ceva, îi spun, continuând să mă ocup de buchetul meu.

Încerc să nu mă bag în sufletul clienților, pentru că nimănui nu-i plac vânzătorii insistenți.

– Mulțumesc, răspunde bărbatul și îi remarc imediat vocea.

E o voce plăcută. Și, pentru că mi-a atras atenția, încerc să-l evaluez discret, cât se plimbă încolo și încoace prin florărie.

Păr drăguț, de un șaten-deschis, tuns scurt, dar suficient de lung sus încât să fie aranjat.

O barbă atent îngrijită.

Cămașă lejeră, dar suficient de elegantă.

Jeanși drăguți.

În mod clar, face sport.

Nu are verighetă.

Își ridică privirea și mă prinde că îl studiez, așa că sunt obligată să spun ceva.

– Ăăă, buchetele gata făcute de acolo sunt la jumătate de preț.

– Grozav, răspunde cu un zâmbet relaxat. Mulțumesc.

Aranjamentul la care lucrez mai are nevoie de ceva. Arată bine și așa mai departe, dar cred că îi lipsește un element spectaculos. Ceva care să-mi fure ochii și să nu mă lase să mă uit

în altă parte. Ceva fascinant. Îi lipsește o margine neagră în jurul irisurilor și... ia stai, nu mă mai gândesc la flori, nu-i așa?

Abia dacă mă înfrânez să-mi acopăr buzele cu palmele și să scot un geamăt exasperat. Bineînțeles că numai eu sunt în stare să mă gândesc la Will în timp ce un bărbat chipeș (și posibil singur) se plimbă de colo-colo prin florăria mea.

– Hei, pot să-ți cer sfatul în legătură cu ceva? întreabă respectivul, apropiindu-se de masa mea de lucru.

– Sigur! Te ajut cu mare drag.

Se încruntă, uitându-se prin magazin.

– Ce fel de buchet se cuvine să îi duci unei femei care tocmai a născut?

Ah!

E tătic. Ca să vezi!

– Mai precis... unei cumnate care tocmai a născut, se corectează el, ca și cum mi-ar fi văzut expresia și vrea să clarifice situația.

Iată că lucrurile arată din nou promițător.

Ocolesc masa de lucru și mă duc în colțul opus, unde am câteva buchete colorate, făcute recent.

– Cred că oricare dintre acestea ar fi perfecte. Sunt frumoase, dar nu excesiv de spectaculoase.

– Grozav!

Se apleacă și alege unul – gratulându-mă cu ocazia de a-i simți parfumul. Și e parfum. Clar are o sticlă scumpă cu ceva cu note de scorțișoară și își dă un puf – poate două – înainte să iasă din casă.

Cred că-mi place. Sau aș putea să ajung să-mi placă. Nu miroase deloc ca...

Nu! N-o să duc la capăt acest gând absurd. Acum am ocazia de a folosi un pic din încrederea aceea în sine nou-descoperită pentru care am tot făcut repetiții.

– Ești din zonă sau doar în vizită? îl întreb, neștiind dacă nu cumva am exagerat cu contactul vizual.

– Sincer să fiu, tocmai m-am mutat în oraș. Sau, mai precis, în orașul învecinat. Familia mea locuiește în zonă și m-am simțit pregătit să mă așez la casa mea. Așa că mi-am mutat clinica aici și am cumpărat o casă.

Începe să mi se pară că prea mă uit în ochii lui. Exagerat de mult. O, Doamne, trebuie să mă uit în altă parte. Și, vă rog, îmi puteți spune de ce nu am niciodată problema asta cu Will? Cu el, niciodată nu simt nevoia să mă uit în altă parte.

Iau buchetul și îl duc la casă, ca să îi scot bonul fiscal.

– A, ești doctor?

– Veterinar, spune el.

Iar asta declanșează încă un clopoțel în capul meu, pentru că ador animalele. Și, mai mult... un bărbat care iubește și el animalele. Iar el e, din câte se pare, un familist, care își dorește să se așeze la casa lui! Surorile mele clar mi-ar face semn că totul arată promițător și mi-ar spune să mă bag.

– Ce bine! spun, un pic exagerat.

– A, da? Ai ceva animale?

– Păi... nu, dar e bine pentru cei care au.

Izbucnește în râs și îmi întinde cardul de credit.

– Brandon Larsdale, rostesc, citindu-i numele cu voce tare fără nici un pic de rușine.

– Nu-i corect! Eu nu pot să-ți scanez cardul, ca să aflu cum te cheamă.

Îmi ridic ochii la el și zâmbesc, simțindu-mi obrajii cum capătă o nuanță de roz, așa cum chiar nu mi-aș dori să se întâmple. Cred că și el flirtează cu mine – iar senzația familiară de disconfort pe care o am când vorbesc cu un tip nou mi se instalează în corp. Trebuie să îndur și să merg mai departe.

– Annie Walker.

– Încântat de cunoștință, Annie. Se oprește o clipă, cât să-și ia buchetul de pe tejghea. Știi ceva? Îmi dau seama că e o îndrăzneală din partea mea, dar ești cumva necăsătorită?

Inima mi se poticnește. E pe punctul de a mă invita la o întâlnire? Chiar e adevărat ce se întâmplă? Vreau să se întâmple? Și... ce înseamnă mai precis „necăsătorită"? Dacă ar fi să întrebi pe oricine din oraș, am o relație cu un bodyguard cu o înfățișare periculoasă. Dar nu e deloc adevărat, Annie!

– Da, îi răspund și, chiar în clipa respectivă, îmi dau seama că am ridicat bărbia.

O las imediat mai jos.

Brandon zâmbește.

– Ei, în cazul acesta, ai vrea să ieșim în oraș zilele astea? Îmi dau seama că abia ne-am cunoscut și s-ar putea să-ți par foarte ciudat, așa că nu te presez. Ca să te mai liniștești, poți să mă cauți pe Instagram și să te asiguri că nu te mint.

Ar trebui să accept. Zi „da", Annie! Deocamdată bifează toate condițiile și, dacă vreau să mă mărit, trebuie să mă mai duc la întâlniri. Dar nu vreau să ies în oraș cu cineva care vrea doar sex la finalul întâlnirii, pentru că, chiar dacă a fost uluitor să mă sărut cu Will, îmi dau seama că n-o să fiu niciodată genul care să se culce cu un tip de la prima întâlnire. Și poate că... asta nu e o problemă?

Sinceră să fiu, ar putea fi perfect. Am vrut să explorez ambele direcții (una fiind întâlnirile cu alți tipi, iar cealaltă să mă las purtată de propriile plăceri) în speranța de a-mi da seama care îmi aduce împăcarea pe care am tot căutat-o – și se pare că una dintre ele e luminată de o firmă care clipește intermitent și pe care scrie PE AICI, TOT ÎNAINTE!

Mă hotărăsc să scot la înaintare adevărul, să văd dacă mi-aș pierde vremea cu tipul ăsta sau nu.

– Trebuie să fiu directă cu tine, Brandon. Nu mă interesează doar așa, o distracție.

Zâmbetul lui se lărgește.

– Nici pe mine, sincer să fiu. Bagă mâna în buzunarul de la spate, să își scoată portofelul. Poftim, spune, după care scoate o carte de vizită care pare foarte sobră, cu logoul clinicii lui veterinare și informațiile de contact. Ai un pix? Îi întind unul, iar el notează rapid un număr pe spate. Ăsta e numărul meu de mobil. Dă-mi un mesaj dacă te decizi că ți-ar plăcea să ieșim în oraș. Sau dacă doar vrei să stăm de vorbă și să ne cunoaștem.

– Bine, așa o să fac. Mulțumesc, spun luând cartea de vizită și adresându-i încă un zâmbet înainte ca el să se întoarcă, urându-mi o zi frumoasă și spunându-mi că speră să ne revedem.

În clipa după ce iese din florărie, las cartea de vizită pe tejghea, de parcă ar fi o frunză otrăvitoare.

– Ce să zic, rostesc, masându-mi ceafa și uitându-mă lung la cartonașul acela dreptunghiular. Chiar că nu mă așteptam la așa ceva...

CAPITOLUL 26

Annie

La Hank e aglomerație mare vineri seara. Tot orașul vine să participe la dansuri de grup și să socializeze. Dacă nu vii la Hank vineri seara, ești un ratat cu acte în regulă. Tocmai de aceea până și eu vin. (Și-mi place, așa că... asta spune tot.)

Am petrecut suficiente seri aici ca să știu cum să mă descurc, totuși. Hank e unul dintre locurile unde mă simt bine. Eu și surorile mele venim un pic mai devreme decât majoritatea – cam pe la 19.00, bem câteva beri și ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat în săptămâna respectivă, chiar dacă ne vedem zi de zi și ne spunem totul, oricând. Dar... cred că acum am anumite lucruri despre care ele nu știu nimic. De ce ideea asta mă face să mă înfior așa?

Dintr-odată, asta mă face să mă întreb dacă și ele au lucruri în viața lor despre care eu nu știu.

Arunc o privire pe la masă, cântărindu-mi surorile dintr-o perspectivă nouă. Cu ochi de Sherlock Holmes. Ce secrete ascund? Din afară, Emily pare ca de obicei. Părul blond îi e pieptănat cu cărare pe mijloc, dat cu grijă pe după urechi, iar cârlionții pe care și i-a făcut de dimineață cu ondulatorul i-a pieptănat în așa fel încât acum sunt niște bucle moi și mătăsoase.

Dar trăsăturile ei puternice, pomeții frumos profilați și ochii înțelepți îmi aduc aminte că ar putea să te lase lat în două secunde. Emily e protectoarea noastră neînfricată. Deși bunica a fost cea care ne-a crescut, în fond, am simțit-o mai mult ca pe o bunică, decât ca pe o figură maternă. Dar pe Emily mereu am considerat-o mai mult o mamă decât soră. Nu știu pe nimeni capabil de stăpânirea de sine pe care o are ea. Și, în caz că mai are nevoie de alte dovezi că e o divă absolută, Emily predă la clasa a doua de nouă ani, în fiecare an având pe mână mai mult de 21 de copii. E o adevărată Superwoman. Și... ce secrete are? M-am întrebat de multe ori de ce nu s-a căsătorit până la vârsta asta. Nu că n-ar fi avut pretendenți, dar, din câte știu, n-a iubit decât un singur bărbat. Prietenul ei din liceu. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat între ei. Totul a fost foarte în secret. Era iubirea vieții ei și, brusc, și-a pus bagajele în camionetă și s-a mutat definitiv din Roma. Îmi aduc aminte cum Emily a stat 24 de ore încheiate plângând în camera ei, după care și-a șters lacrimile și nu a mai adus niciodată vorba de el. Și nici pe noi nu ne-a lăsat să o facem.

Și Madison... Uitați-vă la ea. Un spiriduș în carne și oase. O brunetă minionă și energică, cu părul tuns până la umeri și mereu în mișcare, ochi căprui sălbatici care parcă mereu caută probleme și un năsuc adorabil care îți trezește o dorință irezistibilă să-ți apeși degetul pe vârful lui. Maddie arată ca o prăjitură, dar are un suflet plin de pasiune și energie.

Și totuși, ascunde ceva, sunt sigură. Se uită la mine și zâmbește, iar eu îi răspund aidoma. „Te-am citit, domniță." Ia să vedem... ce? Își urăște serviciul? Nu, asta nu e un secret. Madison mereu a urmat-o pe Emily, chiar și când noi, restul, vedem clar că nu e alegerea potrivită pentru ea. Madison predă și ea tot la clasa a doua, la aceeași școală ca și Emily, dar se plânge de slujba ei cam nouăzeci la sută din timp – de obicei, în timp ce ne gătește ceva fantastic, ca să-și consume furia.

Ia să vedem... Madison, ce taină ascunzi?

– Annie, ești bine? întreabă Emily. Ai un zâmbet superbizar.

Îmi șterg orice expresie de pe chip.

– Mă gândeam la un film pe care l-am văzut.

– Era despre un criminal în serie? Pentru că mie cam asta îmi inspiri acum.

Pufnesc, contrazicând-o.

– Clar nu zâmbeam ca un criminal în serie. Nu știi tu să interpretezi, atâta tot.

Dintr-odată, Amelia apare în dreptul umărului meu și trage un scaun la masă, gâfâind ușor.

– Salutare! M-am întors de la Los Angeles! Cine are zâmbet de criminal în serie?

– Anna-Banana.

Amelia zâmbește larg și se instalează pe scaun.

– Apele liniștite sunt mereu cele mai periculoase.

Prezența Ameliei declanșează o creștere spectaculoasă a tensiunii mele arteriale, căci dacă Amelia s-a întors în oraș, înseamnă că și Will e din nou aici. Sunt mai dezorientată ca oricând în legătură cu bărbatul ăsta. Ne-am dat mesaje întruna de când a plecat din oraș, acum o săptămână. Și partea ciudată e că... mi-e dor de el. Tare.

N-ar trebui să-mi fie dor de el. E omul cu care doar repet, fără nici o obligație. N-ar trebui să fie greu să-mi țin privirea înainte, în loc să-mi sucesc gâtul, să văd dacă e pe undeva prin barul ăsta.

Iar apoi apare și Noah, își zvârle cheile pe masă, se apleacă să o sărute pe gât pe Amelia într-un mod prelung, deloc-potrivit-pentru-locul-de-muncă, iar apoi îi spune că se duce să ia ceva de băut pentru amândoi de la bar. Ochii ei îl țintuiesc cu cea mai te-iubesc-la-disperare privire posibilă în timp ce se îndepărtează, iar noi, surorile, observăm și ne uităm una la alta, cu un zâmbet amuzat și secretos. Sunt dispusă să pun pariu pe toți banii pe care îi am că vor pleca devreme de la bar în seara asta.

Amelia observă că tot chicotim ca niște școlărițe pe seama lor și fața i se înroșește puternic.

– Terminați! Toate trei. Terminați imediat!

Acum deja râdem enervant de tare, în timp ce Madison mimează exagerat săruturi prelungi. Amelia își acoperă ochii cu palmele.

– Sunteți atât de rele... N-ar trebui să scoateți în evidență lucrurile astea.

– E cam greu să le ignori, când Noah te mușcă așa de gât, zic, luând o gură de bere.

Amelia își lasă palmele doar un pic mai jos pentru a-mi arunca o uitătură ofensată, dar evident în glumă.

– Și tu? Tocmai scumpa și mititica de Annie să mă înjunghie pe la spate așa?

Întind mâna și îi aranjez puloverul Ameliei, care este un pic strâmb.

– Îmi pare rău. Garda ta de corp are o influență proastă asupra mea.

Maddie zâmbește larg și își înalță sticla cu bere, într-un toast.

– Vorbești de lup...

Dă din cap, arătând undeva peste umărul meu.

Stomacul mi se ridică brusc în gât și începe să danseze step. Nu e nevoie să mă întorc ca să îmi dau seama că e aici. Îl simt. Temperatura se schimbă, aerul devine dens. (Ceea ce n-ar trebui să se întâmple, pentru că persoana lui nu înseamnă nimic pentru mine.) Nu uita, Annie, Fără Obligații!

– Ooo, poate să stea cu noi, acum că e în afara programului, plus că e iubitul lui Annie, nu? spune Maddie, cu o scăpărare mult prea intensă în ochi în timp ce încadrează „iubitul" în niște ghilimele arătate cu ambele mâini. Apoi o mână i se ridică brusc, cu mișcări disperate. Will! Femeia ta e aici!

– Taci, Maddie! Îi faci pe toți să se uite încoace.

Maddie îmi aruncă o privire mulțumită de sine, care îmi arată că acesta și fusese scopul ei dintru început.

Nu mai suport. Arunc o privire fugară peste umăr – doar o privire iute, mititică, într-o parte. Dar ochii mi se întâlnesc imediat cu ai lui și mă uit din nou înainte, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Acea mică privire a fost de ajuns să am contact cu fiecare centimetru din ființa lui, iar asta face totul să fie și mai grav.

În seara asta poartă jeanși negri, pantofi sport albi și o cămașă din denim, cu mânecile suflecate peste antebrațe. Părul îi e răvășit intenționat, iar pe încheietura cu tatuaje are un ceas negru. Arată prea bine ca să fie un om în carne și oase. Iar acum, că știu cum se simte pielea lui, sub cămașa aceea – modul în care contururile tatuajelor sunt ușor ridicate, conferindu-le cea mai delicioasă textură cu putință –, îmi simt obrajii luându-mi foc.

– Annie ți-a păstrat un loc! rostește Maddie, neajutându-mă deloc, făcându-mă să par disperată, chiar dacă habar nu am avut că o să fie și el aici în seara asta.

Fac ochii mari, să îi transmit pe mutește să se potolească, dar ea nu face altceva decât să-mi zâmbească în felul acela malițios al ei.

Amelia arată undeva peste umărul meu, către Will.

– Bine! Să stabilim regulile din capul locului. Poți să stai cu noi, dar trebuie să te porți ca un prieten, nu ca un bodyguard. Fără tot felul de manevre subtile de a mă proteja!

În secunda următoare, fluturele de pe palma lui Will intră în câmpul meu vizual, iar pielea mi se înfioară, tensionată. Îmi mențin privirea ațintită asupra mesei – cu palma petrecută pe după sticla mea cu bere.

– Așa facem. Dacă e să izbucnească o încăierare, te folosesc ca scut uman.

Se așază pe scaunul de lângă mine, iar umerii îi sunt prea lați pentru acest spațiu îngust. Aproape că mă atinge. Cu coada ochiului descopăr că mă privește. Îmi întorc privirea spre

el pentru o fracțiune de secundă, iar buzele lui poartă umbra unui zâmbet – unul ascuns. Secrete.

– Annabell, mi se adresează în șoaptă, făcându-mi firele de păr de pe ceafă să se zbârlească.

– Wilfred.

Ne zâmbim fără să spunem nimic până ce glasul lui Maddie ne spulberă acest moment de intimitate.

– Hei, ați văzut cele mai recente articole, de săptămâna asta, despre tine?

– Nu. Încerc să mă țin cât mai departe de rețelele de socializare, spune Amelia, iar apoi expresia îi devine ostenită. Dar ce mai spun acum?

Maddie scoate un chicot amuzat.

– Nu despre tine, vedeto. Despre el. Arată din cap spre Will. A apărut o tranșă nouă de fotografii cu el asigurându-ți protecția la toate evenimentele la care ai participat în ultimele câteva zile, și zic despre el – zâmbetul i se lărgește – că e „un alfa dur și delicios".

– Poftim? întreabă Will, pe un ton oripilat. Stai puțin... chiar vreau să știu? Sună cam dubios.

– Ce e dubios? întreabă Noah, întorcându-se în sfârșit la masă, iar de data asta îl are și pe James cu el.

Amelia își ridică ochii la Noah în timp ce acesta îi pune o bere în față.

– Will e un alfa dur și delicios.

Pe fața lui Noah apare o expresie de ai fi crezut că tocmai călcase într-o baligă.

– Nici măcar nu pot să-mi închipui ce înseamnă asta.

James totuși ia un scaun de la masa de lângă noi și îl întoarce pentru a se așeza cu spătarul în față și antebrațele sprijinite pe el. Fură un cartof de la Maddie, alegându-se cu o uitătură urâtă.

– Un alfa dur și delicios e un termen pe care-l folosesc amatorii de cărți de dragoste pentru a descrie un anumit tip

de personaj. E pentru un tip care are o înfățișare periculoasă și care, de fapt, e blând și dulce cu persoana pe care o iubește.

Noah se uită la el, dezamăgit. De fapt, toți facem asta.

Madison își recuperează cartoful din degetele lui James, fără menajamente.

– Nu mai face pe superprogresistul care știe totul despre cărțile de dragoste. Știi numai pentru că ți-am arătat eu articolul acum zece minute, la bar.

James ridică din umeri.

– Dar se pune totuși, pentru că am fost atent. Se oprește o clipă și se uită la fratele meu, care se strâmbă. Știi ceva... dacă mă gândesc bine, Noah, cam ești un...

– Dacă mai zici „alfa" o dată, o să-ți culegi măselele de pe jos.

James se preface a se înfiora de încântare.

– Îmi place la nebunie când faci pe durul!

Aș vrea să spun că-mi place să asist la această conversație, dar adevărul e că abia dacă sunt atentă. Cea mai mare parte a minții mele e concentrată puternic pe locul în care genunchiul lui Will se atinge de al meu. O presiune ușoară, și totuși aproape intenționată, pe care încerc să nu o interpretez cumva. Dar adevărul despre persoanele tăcute e că suntem așa pentru că mințile noastre sunt extrem de ocupate interpretând și răsinterpretând totul.

E conștient de faptul că piciorul lui îl atinge pe al meu? Oare vrea să existe atingerea asta? Tactil, Annie. Omul ăsta e pur și simplu tactil, ai uitat? Simte mereu nevoia să atingă ceva. Probabil că îi atinge și piciorul lui Emily, în partea cealaltă. Arunc o privire pe sub masă, ca să verific rapid, dar nu. Ai putea să pui un pepene întreg între picioarele lor. Iar apoi privirea mi se așază pe palma lui, sprijinită pe coapsă. Simt un impuls copleșitor de a-mi întinde mâna și de a-mi trece vârfurile degetelor pe contururile complicate ale aripilor acelui fluture. Să-i iau mâna, să i-o așez pe șoldul meu și să-i spun să mă strângă,

pentru că amintirea acestei atingeri o să mă bântuie probabil până mă vor coborî în groapă.

O secundă mai târziu, palma i se mișcă și îmi dau seama că am fost prinsă uitându-mă fix. Trag aer pe gură și îmi ridic imediat ochii, concentrându-mă să privesc în față. Totuși, cu coada ochiului, îl văd pe Will uitându-se la mine. Își întoarce capul în față brusc când Amelia i se adresează.

– Pun pariu că acum îți dorești să nu te fi așezat la masa noastră.

Will râde, un sunet cald și ispititor.

– Nuuu... îmi cam place absurditatea discuției. Mă face să-mi fie dor de frate-meu.

– Ai un frate? întreabă ea. De ce n-am știut asta?

– Nu îl văd prea des. Știi tu, cu munca și toate cele.

Expresia Ameliei arată că se simte personal responsabilă de faptul că Will nu petrece timp cu fratele lui, dar eu știu că nu este așa. Am sesizat ezitarea din vocea lui și modul blazat în care a rostit răspunsul – mai e ceva acolo, ceva ce Will nu vrea să fie scos la lumină. Iar eu simt nevoia profundă de a lua o lopată și să mă apuc să sap.

Will îi descifrează și el expresia.

– Amelia, nu-ți face griji. Nu mă exploatezi.

Fața ei se strâmbă.

– Am impresia că da, totuși. Ai nevoie de o pauză! Ia-ți liber de-acum. Începând de azi, nu mai lucrezi decât după...

– Ei, pe dracu'! Îmi place să muncesc. Asta mă face fericit. Acum gata, nu mai vorbim despre mine. Te rog.

Tipul ăsta chiar nu suportă să vorbească despre el. A evitat orice fel de dezvăluiri din viața lui personală de când îl știu. Și totuși, tot am reușit să îl înțeleg mai mult decât ar vrea el. Știu că dă într-o parte pătura când doarme pentru că trupul i se încălzește până la temperatura soarelui. Știu că-și pune sare peste cartofii prăjiți – și că nu suportă sucurile acidulate.

Știu că e matinal și că se trezește la răsărit. Și mai știu că ceva din trecutul lui l-a rănit, pentru că se ascundea într-o magnolie, dar nu vrea sub nici o formă să vorbească despre asta. Cred că are niște cicatrici pe care le ține ascunse în spatele farmecului pe care îl afișează.

Dintr-odată, îmi dau seama că toți se uită la mine, de parcă aș avea un corn crescut din mijlocul frunții.

– Ce e? întreb, cu o voce alarmată.

– A zis un cuvânt urât. El de ce nu e notat pe carnețelul cel sfânt? întreabă Emily.

– Ah. Păi, pentru că...

Mă uit la Will, gândindu-mă. Răspunsul îmi răsare în minte imediat, dar știu că nu-l pot spune cu voce tare. „Pentru că-mi place când spune cuvinte urâte." Așa că, în loc de asta, le ofer un zâmbet. Fără să vreau, sincer. Și Will zâmbește, de parcă ar putea să-mi citească gândurile. Ca și cum și-ar aduce aminte despre momentele noastre secrete, furișate, din florărie, din mașina mea, din camera mea – și că poate mă cunoaște altfel decât mă cunosc surorile și fratele meu.

– Prima abatere e gratis!

Acest răspuns pare să îi mulțumească pe toți într-atât încât să își îndrepte atenția în altă parte.

– Apropo de gratis! începe Amelia. Ia ghiciți ce v-am adus din Los Angeles.

Mintea mi se desprinde total de conversația generală când Will se apleacă să-mi spună ceva la ureche.

– E-n regulă că sunt aici? M-am gândit că da, pentru că tot orașul crede că suntem iubiți acum. Dar poate am presupus eu greșit și vrei să păstrezi secrete întâlnirile noastre?

Hmm, e-n regulă că e aici? Că răsuflarea lui caldă îmi mângâie lobul urechii și mă face să simt că se învârte lumea cu mine? Că simpla apropiere de el mă face să-mi simt sângele în vene ca pe un foc? Nu. Nu e în regulă. Și corect ar fi să se mute departe,

foarte departe, pentru că – intenționat sau nu – îmi distruge încet planurile.

– Mă bucur că ești aici, răspund, cu un zâmbet larg. Și ai mei știu că nu suntem împreună cu adevărat. Și-au dat seama zilele trecute, așa că nu ești obligat să te comporți ca atare la masă.

– Hmm, zice el, scoțând un sunet gros, din gât. Păcat!

Și, în clipa asta, se întâmplă cu mine ceva ce n-am mai pățit. Lumea din jurul meu dispare și, pentru prima oară, nu-mi pasă ce cred ceilalți despre mine. Tot ce știu e că ochii lui Will sunt ațintiți asupra mea, că buzele i se arcuiesc ușor și că palma i se lasă pe piciorul meu, unde se întinde, ca și cum ar fi stat în același loc o sută de ori până acum. Și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, mă las în față. El face la fel și buzele ni se ating pentru o clipă.

Nu e suficient, totuși, și instinctiv mâna mi se ridică și îi cuprinde ceafa, corpul mi se curbează către al lui și mâna lui se încordează pe coapsa mea. Gurile ni se mișcă, ni se unesc și totul e atât de bine... E atât de fierbinte – atingerea lui mă arde din interior. Simt alunecarea subtilă a limbii lui peste a mea și acesta e momentul în care realitatea mă înșfacă de ceafă. O, Doamne, ne sărutăm pasional la masă, de față cu familia mea. Eu! Annie Walker se sărută pasional în public. Îmi smulg gura de pe a lui Will și-mi acopăr buzele cu dosul palmei.

Toată lumea – și prin asta vreau să spun toată lumea din bar – se holbează, cu ochii mari. Arată ca niște personaje de desene animate, cu gura căscată.

Emily rupe tăcerea prima, cu tonul colorat de râs.

– Ce să zic, cred că Sexy-Casierul își dorește în momentul ăsta să te fi invitat în oraș.

– Poftim?

Ochii îmi zboară peste umărul lui Will și, da, John e aici, uitându-se la noi – părând la fel de șocat ca toți ceilalți. Bineînțeles, surorile mele nu știu că am ieșit în oraș cu John și că a fost

un dezastru, așa că trec peste cuvintele lui Emily destul de repede. Totuși, pentru că am fost la o întâlnire cu el și mi-a zdruncinat încrederea în sine plecând foarte devreme, sărutul meu pasional cu Will în public capătă o nouă dimensiune. N-am făcut-o să îi atrag atenția lui John sau să-i dovedesc ceva –, dar știind că acum e nevoit să recunoască faptul că s-a înșelat, că poate nu sunt atât de plicticoasă sau ciudată pe cât a bănuit el, îmi trezește un val de bucurie. Dar oare pe el l-aș fi sărutat în public? M-aș fi simțit suficient de în siguranță cu el să-l las să mă atingă așa cum îl las pe Will? Nu cred.

Will îmi observă expresia triumfătoare și întoarce capul, să vadă la ce mă uit. Și simt efectiv clipa în care pune lucrurile cap la cap. Corpul îi devine ușor mai rigid, iar când se uită din nou la mine – fața îi e un pic cam prea golită de emoție.

– Ăla era tipul cu pricina, nu?

Nu simt deloc nevoia ca el să detalieze.

– Da.

Dă din cap de mai multe ori.

– Tare. Cred că ai reușit să-l faci gelos, spune încet, ca restul persoanelor de la masă să nu-l audă.

– Nu, Will, e...

– E exact ce-aș fi făcut și eu. Bravo! Uite că repetițiile noastre dau rezultate!

Îmi adresează un zâmbet care îmi pare atât de fals că-mi vine să i-l șterg de pe față. Urăsc zâmbetul ăla. Nu e zâmbetul lui adevărat. E un zâmbet de fațadă, de autoconservare. Și nu face decât să-mi amintească faptul că Will nu vrea să îl cunosc. Mi-a promis de la început că toată chestia asta n-o să fie nimic în afară de un repetiție, iar acum restabilește granițele dintre noi.

Urăsc repetițiile!

CAPITOLUL 27

Will

Au trecut câteva zile de la sărutul din bar care m-a zguduit din temelii. Nu, nu fac drame din orice și nu exagerez. Nu cred că m-am mai gândit la un sărut mai mult de douăzeci de minute după ce s-a petrecut. Dar sărutul lui Annie... acel sărut tandru, vulnerabil mi s-a tot derulat în cap de trei zile deja. A fost perfect, într-un mod pe care nu-l pot descrie. Știu că îi e greu când e în centrul atenției, în public, astfel că faptul că a inițiat sărutul acela pentru că și l-a dorit m-a terminat.

Dar apoi s-a uitat peste umărul meu, iar o gelozie cum n-am simțit nicicând m-a cuprins ca într-o menghină. A fost demonstrativ. Și bineînțeles că da. N-a greșit cu nimic. De fapt, așa cum i-am și spus, exact asta aș fi făcut și eu dacă ar fi fost prin preajmă o femeie pe care aș fi vrut să o fac geloasă. Doar că mi-aș dori să pot să spun că nu mă doare să-mi dau seama că a însemnat atât de mult pentru mine, iar pentru ea nu a fost decât o manevră.

Am crezut că... lasă! Nu contează.

După sărut, m-am dus la bar să-mi iau o bere. Dar, dacă e să fiu sincer cu mine, m-am dus să dau ochii cu nemernicul care

stătea la bar și care a avut tupeul de a o părăsi pe Annie în toiul unei întâlniri.

Și știu că e un nemernic pentru că, atunci când m-am apropiat și am comandat o bere, m-a întrebat dacă eu și Annie avem o relație exclusivă. Preț de câteva clipe bune, nu am fost în stare decât să mă uit lung la el. Să mă uit lung și să-mi închipui cum ar fi să îl iau la pumni pentru că nu o voia pe Annie decât după ce a văzut-o sărutându-se cu mine în public. Nu e genul de bărbat care să o savureze, care să se poarte frumos cu ea sau care să aibă răbdare să o descopere încet-încet și să îi câștige încrederea. Vrea doar o distracție rapidă cu ea, iar asta îmi face greață.

Totuși, dacă asta vrea Annie, nu e treaba mea să mă interpun, indiferent ce părere am eu despre el. Așa că am fost sincer.

– Nuuu... nu e ceva serios. Cel mai probabil, eu o să plec la sfârșitul lunii.

Și nu știu de ce, când am rostit această a doua parte mi-am simțit toți mușchii din corp încordându-se.

Sprâncenele lui se înălțaseră, într-o expresie de anticipare care m-a făcut să-l detest și mai mult.

– Zău? a zâmbit, luând o gură de bere. Tare. Cred că m-am înșelat în privința ei.

Iar atunci m-am detestat și pe mine, în situația aceea, pentru că m-am simțit ca un măgar lipsit de respect pentru că am bârfit-o pe la spate pe Annie. Pentru că am aruncat-o în fălcile unui rechin, pentru că mi-e teamă să recunosc că atunci când e în brațele mele mă apropii cel mai mult de a fi cu adevărat fericit, ceva ce n-am mai simțit de foarte mult timp. Nici nu știam că îmi lipsește fericirea. Dar acum, că mi-am dat seama, pot să identific această lipsă cu o precizie înspăimântătoare.

Nu știu ce înseamnă asta pentru mine în momentul acesta și ce să fac mai departe. Nimic, cred?

Și tocmai de aceea m-am tot ascuns și am evitat-o în ultimele câteva zile. Am inventat o amenințare falsă și i-am spus lui

Annie că trebuie să stau în mașină, în fața studioului Ameliei cât ea lucrează și că nu putem să venim în oraș. Nici măcar Amelia n-a încercat să-mi conteste decizia, pentru că genul ăsta de lucruri se mai întâmplă din când în când. Agenția noastră supraveghează îndeaproape persoanele despre care știm că o urmăresc și primim notificări atunci când sunt la o anumită distanță de locul unde e ea. Mă simt vinovat că adaug niște griji potențial gratuite în viața Ameliei sugerând că e vreun fan obsedat prin zonă? Nu. Pentru că eu nu sunt un băiat bun – chiar dacă, atunci când sunt cu Annie, încep să mă simt remarcabil de aproape de așa ceva.

Astăzi mergem în oraș, totuși. N-am putut să prelungesc și mai mult șarada cu potențialul pericol. În momentul de față o însoțesc pe Amelia pe trotuar, către Magazinul de plăcinte. În ultima vreme nu s-au văzut decât foarte puțini paparazzi, și acum eu nu pot zări decât unul, care are în mână un aparat foto cu obiectiv pentru distanță, de cealaltă parte a pieței, dar am discutat cu cei de la agenție aseară și mi-au spus că anticipează o creștere pronunțată a prezenței presei în următoarele două săptămâni, până la nuntă.

Sunt total prins de îndatoririle mele profesionale când suntem în public, ținând toată zona sub supraveghere permanentă, în caz că observ vreun pericol potențial. Zero la sută din mintea mea se concentrează asupra lui Annie, la ce face, la cum și-a petrecut zilele sau de ce nu mi-a trimis nici măcar un mesaj. Și acesta e momentul în care piciorul îmi nimerește într-o gropiță din asfalt și mă împiedic, gata-gata să-mi fac fundul praf pe trotuar, dar reușesc să mă redresez.

– Vai de mine, Will! rostește Amelia, întinzând o mână să mă ajute să mă ridic. Nu-i accept ajutorul și mă redresez singur, cu o vioiciune exagerată, ștergându-mi palmele ușor julite pe materialul jeanșilor. Ești bine? Nu te-am mai văzut vreodată să te împiedici.

– Sunt bine, hai să mergem!

Amelia are gura căscată și pare pe punctul de a izbucni în râs.

– Ai roșit! Nu te-am mai văzut nici roșind! N-am știut că poți să te simți stânjenit.

Acum chiar râde și mă irită foarte tare. Suntem siguri că, de fapt, nu e sora mea mai mică și enervantă?

– Hai, nu e cazul să stăm proțăpiți aici. Sunt niște paparazzi acolo.

Care mai mult ca sigur au imortalizat căderea mea spectaculoasă și o vor publica peste tot cât mai rapid posibil. Tare. Exact genul de imagine pe care să o vreau circulând pe tot internetul. Bodyguardul Neîndemânatic care Roșește.

E numai vina lui Annie. Încă un motiv să revin cu picioarele pe pământ. Relațiile destabilizează oamenii. Nu sunt o influență bună. Sunt...

– Unde naiba e Annie? o întreb pe Amelia când trecem pe lângă florărie și văd semnul cu ÎNCHIS afișat pe ușă.

– E bolnavă.

– Poftim? De când?

Glasul îmi sună un pic cam prea interesat.

Amelia arată către micul bilețel adeziv de pe ușă. E scrisul de mână al lui Annie. Doar într-un oraș așa mic ar lăsa oamenii asemenea mesaje: „Sunt bolnavă! Revin când n-o să-mi mai simt nasul ca o trompă de elefant".

Mă uit sever la Amelia.

– De când e bolnavă?

– Cred că s-a îmbolnăvit a doua zi după ce am fost cu toții la Hank.

Rahat! Și eu, care habar n-am avut. Iar acum mă simt ca dracu'. În tot acest timp, a fost bolnavă și eu n-am întrebat-o deloc cum se mai simte. Stai puțin... Nu! Nu este treaba mea să văd cum se mai simte. Sunt profesorul ei de întâlniri, nu iubit,

nu asistentă medicală. Dacă ar fi vorba de oricine altcineva, nu m-ar afecta deloc că a răcit. Sincer să fiu, chiar aș lua ceva distanță, să nu mă molipsesc și eu. Pur și simplu, n-o să mă mai gândesc la ea și ne-om vedea când ne-om vedea.

Facem câțiva pași în tăcere.

– Crezi că are febră?

Amelia chicotește încet, amuzată.

– A avut... dar nu știu dacă mai are și acum.

Încep să-mi bat cu vârful degetului mare în picior, într-o parte, și încerc din nou să nu mai spun nimic.

– Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu mi-a spus nimeni că e bolnavă.

Amelia se oprește și se întoarce către mine, cu ochii plini de amuzament.

– Iar eu nu mi-am dat seama că trebuia să te țin la curent cu starea de sănătate a lui Annie.

– Ei bine, acum știi. Mereu vreau să fiu ținut la curent cu... starea de sănătate a tuturor.

– Bine. Acum știu, răspunde ea, cu o satisfacție profundă. Mai facem câțiva pași, după care Amelia rupe tăcerea. Băiatul lui Davey și-a rupt mâna săptămâna trecută.

– Cine?

Mă încrunt, uitându-mă în jos la ea.

– Îl știi... micuțul Charlie?

– Nu.

– Și Mabel zicea ieri că simte ceva în gât. Mă gândesc că poate s-a molipsit și ea de ce are Annie.

Trag aer în piept, să-mi combat iritarea. Înțeleg perfect ce face.

– Aaa... și am auzit că Gemma o să se opereze luna asta, pentru o bătătură!

– Amelia.

– Ce? Izbucnește în râs. Credeam că vrei să fii ținut la curent cu sănătatea tuturor. Nu fac decât să te țin la curent, așa cum ai vrut!

Scot un geamăt exasperat.

– Ți-o spun cu tot respectul, ca angajat al tău – te rog, tacă-ți fleanca!

De cum spun asta, Noah iese din plăcintărie.

– Nu știe să facă așa ceva. Cred că pentru ea e imposibil din punct de vedere fizic, sincer să fiu.

Îi zâmbește larg și ea face un pas să fie cuprinsă de brațele lui, ridicându-și fața să îl sărute. Chiar aici, în plină zi, unde paparazzi pot să-i fotografieze după pofta inimii. Dar ăstora doi nu le pasă, totuși – ei sunt în lumea lor, de îndrăgostiți iremediabil. Sunt atât de fără speranță că Noah a ieșit din magazin ca să o întâmpine pe Amelia, ca un golden retriever excesiv de entuziasmat. N-o să mă vezi niciodată făcând așa ceva.

De cum își termină sărutul foarte public, Amelia se uită la mine peste umăr.

– Mulțumesc că m-ai condus, Will. O să stau aici toată după-amiaza, cu Noah, după care o să mă întorc acasă cu mașina lui. Așa că ți-ai terminat treaba pe ziua de azi și poți să te duci unde vrei – și să te vezi cu cine vrei tu să te vezi.

Noah se încruntă ușor.

– Te referi la Annie, nu?

Ea îl ciupește ușor de coaste.

– Încercam să fiu subtilă!

– Te iubesc, dar n-ai fost deloc așa. Lasă-l în pace și hai să mă bați pe mine la cap, îi spune, trăgând-o în magazin în timp ce ea mă privește fix, încercând să mă facă să-mi pun sufletul pe tavă în fața ei.

Abia când iese din câmpul meu vizual mă întorc și o pornesc în pas alergător spre băcănie.

*

Pun o cutie cu șervețele pe banda de la casă, apoi un flacon de medicament de răceală, câteva tipuri de cutii cu pliculețe de ceai și alte câteva produse; iar apoi ochii îmi alunecă la petiția adunării orășenești, prin care încercau să oprească relația dintre mine și Annie. Până acum, lucrurile stau foarte prost. Trei voturi în favoarea noastră (Mabel, Emily și Madison) și peste o sută de voturi împotrivă. De ce-mi simt stomacul ca plin cu plumb când văd asta?

Alung acest gând și mă uit în cei mai inspăimântători ochi pe care i-am văzut vreodată: ai lui Harriet. Femeia asta e mereu severă și calculată. Și chiar nu mă suportă.

– Hmm... medicament pentru răceală, rostește cu o intonație ciudată.

Dau aprobator din cap și-mi scot portofelul din buzunarul din spate, în timp ce ea scanează toate produsele, în afară de medicament. Dintr-odată, o voce pițigăiată se aude din dreapta umărului meu.

– Ai o groază de produse pentru răceală și gripă acolo, William. Te simți cam rău?

Mabel. E atotprezentă.

– Ăăă... nu, doamnă.

– Și-atunci de ce ai nevoie de toate medicamentele astea pentru răceală? întreabă Harriet, ridicând din sprâncene atât de tare că mai au un pic și se unesc cu părul. Ai de gând să faci droguri din ele?

Mă încrunt, uitându-mă la singura cutie de pe bandă, Tylenol Extra pentru răceală și gripă.

– Cred că ăla la care vă gândiți este medicamentul care conține pseudoefedrină.

Îngustează din pleoape, fixându-mi tatuajele și apoi din nou fața.

– Normal că știi așa ceva, nu?

Acest răspuns mă face să râd. Da, tatuajele mele atent realizate, cu flori și frunze, plus fluturele de pe mână se potrivesc exact cu profilul general al dependentului de metamfetamină. Mă întreb ce-ar crede oamenii de aici – sau publicul larg, tot așa – dacă ar afla că am fost șef de promoție în liceu. Că am avut note atât de mari și am avut performanțe excelente la atâtea activități extrașcolare (printre care clubul de științe) că am intrat la MIT. Că am fost la prima întâlnire cu o fată abia după absolvirea liceului și că m-am hotărât că mă săturasem să-mi duc zilele căutând perfecțiunea, căci asta nu ameliora câtuși de puțin situația de acasă.

Îmi amintesc cum eram la vârsta aceea și mă crispez, amintindu-mi cum credeam că, dacă vin acasă doar cu note maxime, părinții mei aveau să se certe mai puțin. Că dacă mă ocupam de mai multe sarcini domestice și aveam grijă de fratele mai mic i-ar scuti de ceva stres și poate chiar le-ar plăcea să petreacă timp împreună. Să țipe mai puțin și să zâmbească mai mult. Nu. În loc de asta, mi-am petrecut anii de liceu fără să mă distrez, absolut degeaba. De cum am absolvit, am avut o cădere. Nu am reușit să mă mobilizez să mă duc undeva unde să continui să mă agit pentru a obține ceva de care nu-mi păsa. Și atunci m-am înrolat în armată.

– Harriet, ce e în capul tău? Ai bănuielile tale, dar te duci într-o direcție greșită, spune Mabel, făcându-și loc cu coatele lângă mine și proptindu-și mâinile în șolduri. Omul ăsta nu încearcă să facă droguri, țăcănito. Încearcă să facă dragoste.

– Îmi cer scuze, dar.... ce? întreb, dar Mabel nu mai e deloc atentă la mine.

– Nu mă face țăcănită, cucuvea bătrână ce ești. Și e și mai grav, dacă încearcă să facă dragoste cu un flacon de medicamente.

Clatin scandalizat din cap.

– Nu – pot să vă asigur pe amândouă, nu vreau...

– Ce scârbos, Harriet! Nu cu flaconul. Cu Annie! Cu femeia cu care are o relație. Evident, cumpără toate rahaturile astea ca să aibă grijă de ea, pentru că o iubește.

– Nu. Repet, nu...

– Așa e? Harriet își ridică ochii la mine – încercând să își dea seama dacă am de gând să fac tot felul de blestemății cu flaconul ăsta de pastile sau nu. Nu mă pot decide dacă, după ea, e mai bine sau mai rău decât să fac aceleași lucruri cu Annie. Îi duci toate astea lui Annie a noastră?

Oftez, dorindu-mi din toată inima să nu fie nevoie să implic tot orașul în această decizie prost gândită de a avea grijă de iubita mea falsă.

– Da. Toate sunt pentru Annie.

Harriet fredonează încet, iar buzele i se strâng.

– N-aș fi crezut că ești genul care să aibă grijă de o femeie.

– Nici eu. Dar iată-ne în această situație, îi spun, într-un rar moment de vulnerabilitate.

– O clipă, William, spune Mabel, făcându-se nevăzută printre rafturi înainte de a se întoarce cu brațul plin de ingrediente, pe care le pune pe bandă cu o mișcare fermă din cap. O să te învăț să faci supa ei preferată. O s-o înveselească imediat, și așa primești o mare bilă albă.

Vreau o bilă albă? Fir-ar să fie, vreau.

Îi mulțumesc lui Mabel cu un zâmbet, după care mă întorc din nou spre Harriet. Zâmbetul mi se prăbușește. Aproape că tresar, văzându-i privirea severă. Ca și cum mi-ar extrage încet sufletul din corp și l-ar cântări atent. Fără să scoată vreun cuvânt, pare să tragă o anumită concluzie în ceea ce mă privește, după care ia flaconul de Tylenol și începe să scaneze.

Lucru bizar, mă trezesc că simt o anumită ușurare. Poate chiar un pic de mândrie.

Evident, e ceva ciudat în apa din orașul ăsta afurisit.

CAPITOLUL 28

Annie

În regulă, Annie. Poți s-o faci. Poți să-ți ridici fundul de pe jos și să te duci la doctor, ai programare.

Uite așa pățesc dacă mi-a fost sete. Credeam că, până acum, mi-am învățat corpul să nu mai simtă nevoia de apă – să supraviețuiască doar cu cafea –, dar nu. Ticălosul ăsta mic a hotărât să mă sfideze și să ceară hidratare.

După ce mi-am sorbit gura obligatorie de apă, am crezut că am nevoie doar să mă odihnesc un pic, așa că m-am așezat pe pardoseala din bucătărie, asta a degenerat în a mă lungi aici și acum, iată că tot aici sunt... treizeci de minute mai târziu, întinsă, cu un bubuit în creier, simțindu-mi urechile de parcă mi-ar fi dat cineva cu bâta peste ele și nasul atât de înfundat că sunt aproape convinsă că n-o să mai respir niciodată decât pe gură.

Surorile mele au plecat ieri în excursia lor în Mexic, iar acum mă întreb dacă ăsta e locul unde o să-mi dau ultima suflare și cum mă vor găsi ele la întoarcere, radioase și bronzate de la atâta stat la plajă. Se vor apleca peste cadavrul meu și vor râde că am murit îmbrăcată cu o pereche de chiloți cu imprimeu cu banane și un maiou asortat. Dar nu e vina mea că nu pot să dorm cu pantaloni de pijama pe mine și a fost prea greu să mă aplec

și să îi trag pe mine înainte să vin în bucătărie, pentru că nu mai aveam nici un dram de energie pe care să nu o fi folosit deja pentru a încerca să respir. Dar trebuie să mă ridic. E imperativ să mă ridic. Mâine am întâlnire cu Brandon – tipul de la florărie. M-am convins că e de treabă verificându-i profilul de Instagram, apoi ne-am dat câteva mesaje și am stabilit o întâlnire sâmbătă, adică mâine. Până acum, nu simt că apar scântei spectaculoase când vorbim, dar sunt convinsă că vor apărea pe parcurs. Nu e cazul să-ți faci griji, Annie. Mai devreme, am reușit să-l sun pe doctorul Mackey și să fac o programare în după-amiaza asta, poate o să poată să-mi prescrie ceva care să mă facă să mă simt mai bine înainte de întâlnire – dar cum Dumnezeu o să fac să ajung până acolo?

Tocmai acum aud o bătaie la ușă. Nu mă duc să deschid, pentru că nu sunt decât 50% conștientă. Cred că ar putea fi un hoț, pentru că aud cum zgâlțâie clanța, după care cum deschide ușa. Bine. Îl rog să mă ducă cu mașina la doctor.

– Annie?

O voce plutește pe deasupra mea și mă crispez, pentru că știu vocea asta și mai știu și că n-am pantaloni pe mine. Aud un bufnet când se lasă în genunchi.

– Ce dracu'... Annie! Spune ceva... ești bine?

– Will? Te ții de glume?

Reușesc să-mi întredeschid ochii și dau de cel mai atrăgător bărbat din lume îngenuncheat lângă mine, părând ușurat că nu sunt moartă. Ce drăguț...

Știu că ar trebui să mă simt stânjenită să-l văd tocmai acum, când nu am pantaloni pe mine (mai ales pentru că știu că m-a evitat de la sărutul acela de la Hank, pe care l-a interpretat greșit), dar în loc de asta, am o senzație profundă de liniște.

– Nu încercam să-l fac gelos, să știi, spun, pentru că de zile întregi tot ce-mi doresc e să îi spun adevărul. Dar nu voiam să o fac la telefon.

– Şşt... e-n regulă, Annie.

Îmi dă părul pe spate şi îl prind de încheietură.

– Nu e în regulă. Pentru mine e important să ştii că n-a fost vorba de un joc.

Will trage discret aer în piept, după care dă aprobator din cap.

– Bine.

Zâmbesc – simţindu-mă cu 50 de kilograme mai uşoară, acum că mi-am luat greutatea asta de pe inimă – şi închid din nou ochii.

– Aşa, acum pleacă. N-ar trebui să mă vezi aşa.

– Aşa cum? Fără pantaloni? Cu chiloţi cu banane galbene, fiecare cu feţe, mâini şi picioare? întreabă el, cu un zâmbet strâmb. Sunt drăguţi. Şi se asortează cu pijamalele.

Scot un geamăt şi îmi trag braţul peste ochi.

– Lasă-mă aici, să mor în pace!

– E şi asta o posibilitate. Dar cine s-ar mai ocupa de nevoile florale ale oamenilor din oraş?

– Am cheile în poşetă. Îşi cedez ţie florăria. Te rog doar să nu le dai buchete urâte, de garoafe.

Aud cum râsul îi bolboroseşte încet din piept şi nu vreau decât să-mi lipesc capul de el şi să-i simt vibraţia pe obraz.

– Eu nu iubesc florile ca tine.

– Asta venind de la omul care şi-a tatuat flori pe el, să le aibă aproape pentru veşnicie.

– Mă bucur să văd că simţul umorului ţi-a rămas intact. Îi simt palma lipindu-mi-se de frunte şi scoate un şuierat. Doamne, chiar că arzi! Ai luat ceva în ultimele ore?

– Nu. Nu pot să mă mişc. Corpul meu s-a defectat definitiv.

Palma lui Will trece afectuos peste fruntea mea, dându-mi şuviţele ude de transpiraţie de pe faţă.

– De ce nu m-ai sunat, să am grijă de tine? Sau pe Noah?

Mă strâmb.

– Și să risc să vă îmbolnăviți și voi? În nici un caz. Îmi revin eu. Am programare la doctor într-o oră.

– Bravo. Dar cum ai de gând să ajungi la cabinet?

– Conving o țestoasă să mă ia pe carapace și să mă ducă.

– Foarte pragmatic din partea ta, răspunde el, cu dosul degetelor pe gâtul meu. Hai să te ridicăm de pe jos, Rază de Soare.

Rază de Soare. Am halucinații sau Will chiar mi-a spus pe cel mai dulce nume pe care l-au auzit vreodată urechile mele?

Brațele puternice ale lui Will se strecoară pe sub coapsele mele goale și pe sub spate, ridicându-mă de jos și ducându-mă în camera mea, unde sunt lăsată cu grijă pe pat. Îi sunt infinit de recunoscătoare pentru „cu grijă" pentru că am impresia că o să-mi explodeze capul. Aș putea aprecia tandrețea lui mult mai mult dacă n-aș fi cu un picior în groapă. Din păcate.

Îl aud pe Will scormonind prin dulapul meu pentru câteva clipe, după care se întoarce la picioarele mele.

– Annie, o să-ți pun pantalonii ăștia ca să pot să te duc la doctor, bine? Poți să-mi faci un semn că ești în viață și că e-n regulă să te ajut cu asta?

Mormăi ceva afirmativ, iar apoi Will îmi bagă cu mare grijă picioarele în pantalonii de pijama. Îi trage în sus până sub șolduri. Îmi folosesc ultimele puteri ca să-mi ridic fundul, astfel încât să îi poată trage de tot. Partea ciudată e că sunt cea mai pudică persoană pe care o să o cunoști vreodată, dar nu mă simt deloc stânjenită că mă vede pe jumătate dezbrăcată. Am încredere în el într-un mod total nepotrivit. Într-un mod despre care știu că o să-mi frângă inima mai încolo, când o să-mi aducă aminte că el nu e genul care să aibă relații. Că detestă căsătoria. Că în nici un caz nu are pentru mine sentimentele pe care eu am ajuns să le am pentru el.

Soarele a apus, iar eu mă simt cât de cât mai normal și mai puțin ca un cadavru ambulant. Will m-a dus la doctor, unde

am fost diagnosticată cu o infecție a sinusurilor și a ambelor urechi. După ce m-a adus înapoi acasă și m-a băgat în pat, s-a dus la farmacie și mi-a luat antibioticele. Le-am luat și am dormit o zi întreagă, crezând că o să mă trezesc din nou într-o casă goală, dar în loc de asta, ies din camera mea și dau de Will în bucătăria mea... gătind.

– Ce faci? croncănesc – și sunt pedepsită imediat de gâtul meu uscat și inflamat.

El se încruntă ușor și ocolește insula din centrul bucătăriei pentru a-și pune din nou palma pe fruntea mea.

– Se pare că ți-a cedat febra. Probabil că antibioticul își face efectul.

Îi împing ușor palma, pentru că tot ce vreau e să mă las spre confortul oferit de ea.

– Will, ce mai faci aici?

– Fac de mâncare.

Se întoarce din nou spre oala în care amesteca atunci când am intrat eu. Miroase suficient de bine cât să concureze cu supele lui Maddie.

– Ar trebui să stai jos. Îți aduc un castron în câteva minute.

Îmi vine să plâng. Sentimentele mele de obicei bine îngrădite stau acum la suprafață, expuse și vulnerabile.

– Nu. Adică ce mai cauți aici? Adică... n-ar trebui să mai fii aici.

– De ce nu?

– Pentru că... de-aia!

– Chiar așa?

Îmi las umerii în jos și-mi petrec antebrațele pe după talie, pentru a mă simți mai bine și mai stabilă, pentru că, da, antibioticul își face efectul, dar tot mă simt ca și cum m-ar fi călcat un autobuz. Nu pot să-i spun lui Will că n-ar trebui să fie aici pentru că ne-am sărutat de trei ori și a fost atât de bine că sunt foarte sigură că aș vrea să ne mai sărutăm și a patra oară.

Sau, și mai grav, că vreau să rămână, să vorbim, să stăm îmbrățișați și să râdem toată noaptea.

După ce s-a întâmplat la Hank, mi-am spus că va trebui să mă retrag din relația cu Will pentru că, dacă o să continuăm în direcția asta, nu m-aș alege decât cu un dezastru și inima frântă. Așa că... fără mesaje. Fără potențiale întâlniri întâmplătoare. Fără repetiții de orice fel până când o să pot să-mi șterg din minte cum se simt buzele lui și din inimă zâmbetul lui, pentru că încep să mă îndoiesc serios că sunt capabilă să-l mențin în categoria „fără obligații", unde vrea el să stea. Și iată-l acum, complicând totul și mai mult cu... supă.

– O să iei și tu răceala. Trebuie să pleci.

Will își îngustează pleoapele, uitându-se peste blatul de bucătărie.

– Aveți ceva piper pe-aici?

Fluturele lui se plimbă prin toată bucătăria.

– Ar trebui să fii la serviciu.

– M-am uitat în dulapul unde țineți condimentele, dar nu e acolo.

– Am descoperit că mi-au crescut niște antene imense din creștet.

– Și sarea, la fel. Nici urmă de ambele.

Scot un oftat și deschid dulapul suspendat de deasupra plitei și scot recipientele cu sare și piper.

– Maddie spune că sunt un cuplu căsătorit și merită să aibă propria căsuță, unde să aibă intimitate. Iar tu nu mă asculți.

Will schițează un zâmbet superior, luând cu grijă recipientele din mâinile mele.

– Am un sistem imunitar foarte puternic. Amelia mi-a dat liber azi. Și ți-ar sta foarte bine cu antene.

– Willington...

– Annie. Aerul său vesel se transformă într-unul serios. Vulnerabil. Își pune mâinile pe brațele mele, după care și le lasă

în jos, până la degetele mele. Te rog. Lasă-mă să stau aici, doar atât. Nu știu de ce, dar nu pot să stau în altă parte. Am încercat, dar picioarele mă purtau înapoi la ușa ta. Se oprește, se uită la supă și apoi la mine. Nu... nu e ce aș face de obicei, dar pur și simplu simt nevoia să am grijă de tine. Te rog să mă lași.

Ca să vezi... Cu un discurs ca ăsta, cum să refuz? Ce mai contează încă o fractură mică pentru inima mea? O să mă reapuc mâine să-mi impun limite ieșind la o întâlnire cu un bărbat care poate e sufletul meu pereche și totul o să fie bine.

– Castroanele sunt în dulapul din dreapta. Și ai face bine să pui cuțitul ăla de descojit înapoi în același loc de unde l-ai luat, altfel Maddie o să-ți ia gâtul când se întoarce acasă.

Will expiră, îmi dă drumul și zâmbește.

– Am înțeles. Trebuie să rearanjez total sertarele din bucătărie înainte de întoarcerea lui Maddie. Acum du-te și ia loc înainte să te hotărăști iar să te cazezi pe pardoseală.

Mă supun, luând o pătură mare și pufoasă dintr-un coș mare, aflat lângă canapea, și punându-mi-o peste umeri. Mă așez, întinzându-mi picioarele pe pernele canapelei și sprijinindu-mi obrazul de brațul tapițat, astfel încât să pot să mă uit la Will peste spătar. Umerii i se mișcă în timp ce pune supa în castroane, și mă întreb dacă pot da vina pe faptul că sunt bolnavă dacă îi spun să-și dea jos tricoul în timp ce gătește.

Îmi pierd curajul, însă, și Will îmi aduce la canapea un castron din care ies aburi. Îl pune pe măsuța joasă din fața canapelei, după care se așază și el la picioarele mele, ridicându-le și trăgându-le în poala lui. Clipesc, năucită de cât de relaxat mă atinge. Tactil. Omul e tactil, atâta tot.

– Will?

– Hmm?

– Cu toată lumea ești așa de afectuos? îl întreb, arătând din cap către mâinile lui, aflate pe tibiile mele.

– Cam așa ceva, răspunde el, șovăind o clipă înainte de a-și ridica ochii albaștri-cenușii la ai mei.

Instantaneu, sunt în același timp dezamăgită și geloasă. N-am nici un motiv concret pentru care să fi sperat că e așa doar cu mine – și totuși, așa era. Sunt un pic tristă. Dau vina pe răceală și pe faptul că eu sunt așa doar cu el.

Will se încruntă.

– Nu asta voiai să auzi?

Îmi cuibăresc obrazul de perna umflată pe care o ținem pe canapea.

– Nu știu ce vreau să aud. Sunt bolnavă. Am mintea întoarsă pe dos. Și tu ai grijă de mine, ceea ce e ca un drog pentru persoanele sensibile, ca mine.

Colțul drept al buzelor lui se înalță, într-un surâs.

– Tu nu ești afectuoasă de obicei, nu?

– N-aș spune că nu sunt afectuoasă. Pur și simplu, nu am avut cu adevărat pe cineva cu care să fiu așa. Cred că, fără să vreau, am în jurul meu un câmp de forță care le comunică oamenilor că nu vreau să fiu atinsă. Și mi se pare prea ciudat să încep să mă port altfel, după atâta vreme.

Will se uită în jos la tălpile mele goale și apoi începe să le maseze ușor, apoi trece la gambe. E atât de plăcut că îmi vine să plâng. Am simțit crampe în toți mușchii din corp azi, din cauza deshidratării. Iar mâinile fierbinți ale lui Will sunt exact de ce am nevoie ca să se relaxeze.

Din păcate, funcționează și în sens invers – încordându-mi corpul și umplându-l de tensiune.

– Poți să fii afectuoasă cu mine. N-o să mă lansez în tot felul de interpretări, spune lejer, ca și cum nu mi-ar fi oferit acum cheile unui palat de aur.

Pentru că adevărul e că îmi plac la nebunie atingerile. Și tânjesc după ele mai mult decât îmi place să recunosc. Dar timiditatea și anxietatea socială mă împiedică de multe ori să fac

prima mișcare. Aștept să inițieze ceilalți contactul, iar uneori asta înseamnă să aștept la nesfârșit.

Îmi forțez tonul să fie calm și deloc încântată de acest bilet cu acces nelimitat în Regatul Atingerilor.

– Exact. Pentru că ești persoana cu care fac repetiții. Pot să repet cum să inițiez îmbrățișările și atingerile afectuoase.

– Exact.

Își ridică ochii la mine.

– Ca Fred și Audrey înainte de final.

Will se încruntă.

– M-ai pierdut complet.

Flutur din mână, cum că e vorba de ceva nesemnificativ.

– Nu-ți face probleme.

Stăm într-o tăcere plină de tensiune preț de câteva minute bune înainte ca Will să o întrerupă aplecându-se, luând atent castronul cu supă de pe masă și punându-mi-l în poală.

– S-a mai răcit un pic. Trebuie să iei câteva înghițituri, dacă poți. Doctorul a spus că supa fierbinte îți face bine la gât.

Nu mă surprinde câtuși de puțin să aflu că Will e atent și protector.

Dar cred că e...

Prima înghițitură – sare, unt și morcovi. Supă de pui – preferata mea. Will a venit la mine acasă, m-a îmbrăcat în pijama, m-a dus la doctor și mi-a făcut supă de pui. Să nu îndrăznești să tragi concluzii exagerate, inimă!

Inima mea își împinge simandicos ochelarii pe nas. Poate că e afectuos din fire, dar nu face asta de obicei cu alte femei, îmi aduce aminte, fără să mă ajute câtuși de puțin. Îmi prind inima de guler și îi dau un șut.

– E foarte bună, mulțumesc.

– E rețeta lui Mabel. M-a încolțit la magazin și mi-a trântit ingredientele în brațe după ce a aflat că veneam la tine. De asemenea, a venit după mine la mașină și mi-a scris toată rețeta

pe spatele bonului fiscal, ceea ce mi-a fost de folos, pentru că n-am mai făcut supă până acum și ar fi ajuns să aibă gust mai degrabă de pipi de pisică.

Izbucnesc în râs, iar apoi mă crispez când urechile, capul și gâtul se revoltă simultan. Pun supa pe masă, după care îmi masez tâmplele, să mai alin presiunea care parcă nu mai conține. E foarte posibil să-mi răzbată printre buze și un scâncet jalnic.

– Vino aici, spune Will, fără să-mi aștepte răspunsul înainte de a-mi pune picioarele pe podea și să înceapă să mă rotească.

Își pune o pernă în poală, după care îmi așază cu grijă capul pe ea. Apoi își trece ușor degetele peste scalpul și gâtul meu, cu mișcări ușoare de masaj. Palmele i se mișcă pe pielea mea, calde și sigure – dar faptul că pare să-i pese atât de mult îmi face inima să se foiască, neliniștită.

– Și părinții tăi erau afectuoși? De la ei ai moștenit asta?

Degetele i se opresc în părul meu și mă gândesc că poate l-am făcut să dea înapoi. Dintr-o secundă în alta o să am în ușă o gaură cu conturul exact al corpului lui Will.

– Pentru niște lupi, cred că da, știi? răspunde, încercând să-și ia un ton lejer, dar fără să reușească.

Îmi ridic ochii la el.

– Gata cu glumele. Te rog, spune-mi.

Oftează și mâinile încep din nou să se miște prin părul meu.

– Nu-mi place să vorbesc despre copilăria mea, Annie. Sincer să fiu, am făcut mari eforturi să blochez toate amintirile de atunci.

– Înțeleg. Și, dacă într-adevăr nu vrei, o las baltă. Dar dacă există o parte din tine care vrea să-mi spună, promit să te ascult cu inima deschisă și să nu mai deschid niciodată subiectul, dacă nu vrei.

Un zâmbet ușor îi mângâie colțul gurii.

– Nimeni n-ar putea să te acuze că nu te pricepi să asculți. De fapt, cred că ai ajuns să asculți prea mult.

Ridic mâna, prind materialul moale al tricoului lui, aproape de piept, și trag ușor.

– Spune-mi. Hai, am permis de bolnăvioară. Trebuie să te supui.

Will întinde mâna, cu palma în sus.

– Ia să-l văd.

Oftez teatral și mă prefac a-l scoate din pantalonii de pijama. I-l pun în palmă cu putere. Will îl ridică în lumină, să îl cerceteze, după care ia un compostor imaginar și scoate un sunet care imită perforarea. Apoi mi-l întinde înapoi.

– N-ai decât permis de o zi. Expiră la miezul nopții.

– Bine.

Își ridică ochii în tavan, ca și cum ar căuta inspirație despre cum să înceapă.

– Hmm... bine, hai să vedem. Pe scurt, am copilărit într-o familie disfuncțională. Cu o groază de certuri și infidelitate între părinții mei. Tata își petrecea nopțile pe podea de multe ori și vorbea fără perdea despre problemele lor când ar fi trebuit să tacă naibii odată.

Tonul lui Will e dur ca granitul când rostește această ultimă frază și, înainte să-mi dau seama ce fac, mă întorc în așa fel încât ajung cu fața spre abdomenul lui. Poate pentru că mi-a dat voie, poate pentru că ceva din mine se simte confortabil cu Will – nu știu – dar nu ezit înainte de a-i cuprinde talia cu brațele.

Nu-și oprește mișcările ușoare ale degetelor prin părul și peste gâtul meu. Nu mă face să simt că e ceva ieșit din comun la momentele acestea. Să-l țin așa, în brațe, mi se pare la fel de firesc ca a respira.

– Continuă, îl îndemn.

– Dacă m-ai fi văzut atunci – în liceu și înainte – nu m-ai recunoaște, rostește cu un zâmbet trist. Purtam tricouri cu guler, Annie. Și ochelari. Și nu-mi petreceam timpul cu colegii sau prietenii, niciodată.

– Stai puțin... Mă uit în sus la el, cu pleoapele îngustate. Acum mai porți ochelari?

– Doar seara, după ce-mi scot lentilele de contact.

Inima mi se cutremură când aud asta. E prea mult, așa că înghit în sec, scot un „hmm" neangajant, iar apoi aștept să continue.

– Am tras din greu în toți anii de școală pentru că aveam impresia – adaugă un hohot scurt –, aveam impresia că asta o să ajute cumva. Speram că, dacă aș fi putut să fiu fiul perfect, dacă aș fi putut să ajut având grijă de fratele meu și să mă asigur că nu mai adaugă la tensiunea din familie, atunci...

– Atunci ar fi fost fericiți.

– Exact.

Ochii ni se întâlnesc și cuvintele lui răzbat până undeva în profunzimile ființei mele.

– Înțeleg. Deși eu am trăit asta într-un mod ușor diferit. Pentru că, în cazul meu, eu încercam să elimin stresul din viața surorilor și fratelui meu, care se confruntau cu propria suferință.

Privirea îmi coboară la tricoul lui Will în timp ce simt cum trecutul îmi strânge dureros inima. Nu cred că am mai spus asta vreodată – sau dacă mi-am dat seama că așa era. Dar acum parcă ies cumva din propria persoană și o privesc pe Annie cea mititică încercând să reconstituie o viață normală de dragul surorilor și al fratelui ei. Cum își tăia mâinile în cioburile lumii sfărâmate, fără să spună nimănui niciodată că sângerează.

Nu-mi dau seama că mă încrunt până nu simt degetul lui Will pe sprâncene, încercând să le relaxeze.

– Se pare că amândoi ne-am pus nevoile pe locul doi într-o perioadă critică a vieților noastre.

Și totuși, amândoi apelăm la metode diferite pentru a ne alina suferința. El nu vrea să aibă vreo relație, iar eu vreau una care să dureze până ce moartea ne va despărți.

Clipesc și îl fixez din nou.

– Și... a mers? Perfecțiunea ta a dat rezultate?

Maxilarul i se încordează, parcă luptându-se cu amintirile.

– Nu, răspunde el încet. Am terminat liceul ca șef de promoție și am intrat la MIT, dar Dale și Nina aveau tot o relație toxică... mare, mare surpriză. Nici unul nu putea să facă nimic bine din punctul de vedere al celuilalt și, drept urmare, nici eu și Ethan nu aveam cum să facem nimic bine. Cred că, pur și simplu, își urau viețile. Așa că, pentru a-ți răspunde la întrebare, nu, nu erau afectuoși.

– Îmi pare rău, Will. Nu meritai așa ceva din partea lor.

– Da, păi... lucrurile s-au rezolvat până la urmă, deci e în regulă. După ceremonia de absolvire a liceului, am venit acasă, și mama plângea pentru că tata aflase că îl înșelase din nou, iar apoi – se încruntă, cu ochii ațintiți asupra peretelui – a țipat la mine că nu dusesem gunoiul în dimineața respectivă. Așa că mi-am pierdut controlul. Mi-am pus câteva lucruri într-o geantă și am plecat. Pur și simplu, nu mai puteam să continui. În loc de asta, am stat într-un hotel o săptămână, după care m-am înrolat în armată. M-am simțit oribil că mi-am părăsit fratele așa, dar a trebuit să plec de acolo, iar aviația împărțea tricouri gratis în parcarea unui magazin.

Zâmbește într-un mod care arată clar că nu are o părere prea bună despre el.

– Uau!

Încerc să asimilez tot ce mi-a spus, neputând să-mi imaginez cu adevărat o asemenea viață. Și, sinceră să fiu, dacă aș fi fost în locul lui, nu pot să spun că n-aș fi avut și eu altă părere despre relații. I-ar fi fost foarte greu să se implice în așa ceva când a simțit atâta durere legată chiar de relația care ar fi trebuit să reprezinte o sursă de stabilitate pentru el.

– Partea cea mai tristă e că părinții mei sunt mai bine acum și, pentru că eu și fratele meu am plecat de acasă, au divorțat în sfârșit. Ne-au zis că mereu s-au străduit să rămână împreună de dragul nostru – și că ar trebui să fim recunoscători că ne-au

oferit anii aceia în care am fost o familie completă. Ce perspectivă toxică, nu?

– Chiar că. Acum te mai vezi cu ei?

– Din când în când, dar nu des. Nu simt nici o dorință să stau cu ei un weekend întreg și să mă port de parcă modul în care mi-am trăit copilăria nu m-a traumatizat aproape ireversibil. Și nu sunt într-atât de curajos încât să mă cert cu ei în privința asta. Așa că mă mulțumesc să îi evit.

– Nici nu ți-o iau în nume de rău, Will. Și eu aș face la fel, în locul tău. Ochii mei îi urmăresc conturile feței și simt cum mi se acumulează în suflet o furie față de oricine ar îndrăzni să-l trateze de parcă n-ar fi cea mai minunată ființă de pe lume. Ca și cum n-ar fi prețios și valoros. Cât ai fost în armată?

– Șase ani cadru activ, doi rezervist. Am fost specialist în Trupele de Securitate.

– Nu ți-a plăcut?

Will ridică ușor din umeri.

– Nu prea. Era o muncă istovitoare din punct de vedere mental și fizic și nu-mi permitea să am și o viață personală. Până la final, am ajuns să fiu pregătit pentru ceva diferit. Am un prieten care m-a pus în legătură cu agenția cu care lucrez acum și mi-am început pregătirea la ei cât am fost rezervist. Restul e deja istorie. Aveam o groază de experiență în lupta corp la corp din armată, dar pentru agenție am făcut cursuri de condus defensiv și altele de mânuit diverse arme.

– Asta înseamnă că ești înarmat?

– Nu când asigur paza și protecția vedetelor. În general, doar când mă ocup de politicieni sau persoane care sunt supuse unui nivel de pericol ridicat. Trebuie să ai autorizație în acest sens.

Dintr-odată, mă gândesc la Will într-una din misiunile acelea cu nivel ridicat de pericol, nevoit să folosească o armă sau să dea piept cu cineva înarmat și, instinctiv, brațele mi se strâng mai tare în jurul corpului lui.

– Ai regretat vreodată că nu te-ai dus la MIT, că n-ai ales altă carieră?

Urmează o tăcere plină de înțelesuri pe care o remarc ca atare.

– Nu cred că-mi place cuvântul „regret". Fiecare alegere pe care am făcut-o a fost valoroasă, într-un fel sau altul. Și adevărul e că, dacă m-aș fi dus la MIT atunci, probabil aș fi continuat să mă dau peste cap să fiu studentul perfect și m-aș fi întors acasă, când de fapt exact asta n-ar fi trebuit să fac. Dar armata m-a obligat să mă distanțez, și exact de asta aveam nevoie – sper că înțelegi ce vreau să spun. A reprezentat un loc în care părinții mei și problemele lor nu puteau să ajungă cu ușurință la mine.

Ochii mi se lasă pe brațul lui. Peste florile lui. Îmi las degetul să alunece peste petale.

– Deci te ascundeai în copac de părinții tăi.

– Da, răspunde el în timp ce degetele îi alunecă în jos pe gâtul meu, către pielea dezgolită când bluza de pijama mi-a alunecat peste umăr. Ochii îi trec peste tatuajul meu cu cartea și îi simt zâmbetul în atingerea degetelor. Ia zi, ai primit răspuns la toate întrebările tale, Domnișoara Curiozitate?

– Nu încă.

Scoate un oftat exasperat.

– Povestește-mi despre fratele tău. Ce fel de om e? Și el e pornit împotriva relațiilor?

– Înainte, fratele meu avea aceeași atitudine ca și mine. Era împotriva ideii de căsătorie și era convins că ne e mai bine așa... până de curând.

– Ce s-a întâmplat de curând?

– A întâlnit pe cineva și tocmai s-a logodit.

Se oprește și noi doar ne uităm unul la celălalt câteva clipe bune – cu sentimente și cuvinte nerostite plutind prin aer, ca un curent electric.

– I-am evitat telefoanele pentru că nu sunt în stare să-i spun că mă bucur pentru el. Oare asta mă face să fiu cel mai de rahat frate cu putință?

– Nu. Cred că înseamnă că porți în tine în continuare multă suferință și pot să pun pariu că probabil înțelege.

Will zâmbește larg și-mi dă o șuviță de pe față.

– Vezi prea mult bine în mine, Annie. Există o posibilitate cât se poate de concretă, să știi, că sunt doar un ticălos foarte egoist care se folosește de femei și își duce viața după cum îl taie capul, doar pentru că îi e mai comod așa.

Încep să fredonez ușor și închid ochii, simțind cum extenuarea mă apasă din nou.

– Asta ai vrea să credem, eu și tot restul lumii.

Dintr-odată, simt cum degetul mare al lui Will îmi urmează conturul buzei inferioare.

– Este timpul să-ți dai jos ochelarii ăia cu lentile roz, Rază de Soare.

Îmi trag bărbia un pic și mă cuibăresc mai aproape de abdomenul lui, pentru că mi-a dat voie și pentru că mă simt atât de bine să fac asta. Pur și simplu, să stau atât de aproape de cineva și să am parte de afecțiunea după care am tânjit atât timp, fără nici o presiune și fără temerea că el nu e persoana potrivită pentru mine.

– În nici un caz. Îmi place la nebunie cât de frumoasă se vede lumea prin ei. Ești un om bun, Will – chiar sper că știi asta.

– Harriet te-ar contrazice. Era convinsă că o să fac metamfetamină din medicamentul ăla pentru răceală pe care l-am cumpărat pentru tine.

Încep să ațipesc în această poziție comodă.

– Din cauza tatuajelor. Dintotdeauna le-a detestat. Ar fi trebuit să vezi cât de tare s-a supărat când a aflat că Noah are și el unul. O săptămână întreagă n-a vrut să-l mai lase să cumpere decât legume de la băcănie.

– Şi tu ce părere ai despre tatuajele mele, acum că le-ai văzut cu totul? mă întreabă, trecându-şi dosul palmei peste maxilarul şi părul meu.

Nu m-am mai simţit atât de confortabil cu nimeni, de când mă ştiu.

– Cred că nu sunt nici pe departe la fel de interesante ca bărbatul pe care sunt făcute. Şi că nu m-am mai simţit niciodată atât de în siguranţă cum mă simt cu tine.

Îi simt respiraţia pe chipul meu când oftează profund.

– Annie... Ce facem noi aici?

Nu răspund. În loc de asta, mă afund într-un somn profund şi mă trezesc câteva ore mai încolo, în toiul nopţii, ghemuită lângă Will, în patul meu. N-a plecat. Şi mă îngrozesc când îmi dau seama că sper să nu o facă niciodată.

CAPITOLUL 29

Will

– Eşti tare speriat că te-ai trezit iar cu mine, spune Annie, studiindu-mă, deşi eu credeam că doarme.

Sunt treaz de douăzeci de minute şi stau cu ochii în tavan, reevaluându-mi toate alegerile pe care le-am făcut în viaţa asta. Şi mesajul pe care l-am citit când m-am trezit.

– Cam aşa, da.

– Ai şi de ce. L-am sunat deja pe preot şi e în drum spre noi, ne cunună imediat.

Chiar dacă ştiu că e o glumă, stomacul mi se ingreunează şi mi se încordează. Din păcate, nu de teamă.

Annie se ridică uşor, cu părul revărsându-i-se peste umăr şi îşi sprijină bărbia de pieptul meu.

– Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că nu te-am luat în vizor?

E încă răguşită şi are nasul înfundat, dar vorbeşte mult mai bine decât ieri. Îmi vine să îi fac un ceai cu miere.

Mă încrunt – şi mint.

– Da. Aşa e? Pentru că noaptea trecută mi s-a părut... importantă pentru noi, iar asta mă bagă serios în sperieţi.

– Ştiu.

– Și-apoi am dormit din nou aici, chiar dacă am o regulă foarte strictă în privința asta – și simt că o iau razna.

Buzele ei pline și rozalii se arcuiesc într-un zâmbet delicat. O, Doamne, e superbă! Chiar și cu ochii umflați și un pic injectați.

– Cred că azi-noapte între noi a fost și prietenie, lucru care, l-a fel, s-ar putea să te sperie.

– Absolut.

– De ce?

Scot un sunet de interdicție.

– Permisul ți-a expirat la miezul nopții.

Annie nu se lasă descurajată.

– Chiar nu ai prieteni, Will?

Scot un oftat și mă uit din nou spre tavan. M-a prins cu asta. N-am cum să mă fofilez fără să-i spun tot adevărul despre mine.

– Sunt mereu ocupat cu munca. Nu prea am timp de prieteni.

– Ceea ce e și intenția ta, spune ea, țintuindu-mă cu privirea de parcă aș fi sub un reflector.

Știam eu că i-am spus prea multe despre mine aseară. Acum îmi știe toate punctele sensibile.

Îi acopăr palma pe care o ține pe pieptul meu cu a mea.

– Da, așa e. Mă opresc o clipă, iar ea se mulțumește să aștepte. După ce practic am crescut singur și am avut grijă și de fratele meu, când am plecat de acasă și am dat de ceva libertate, m-am hotărât că am terminat-o cu a-mi trăi viața pentru alții. Aveam de gând să fiu egoist un timp și să mă bucur al naibii de mult de tot. Fără relații. Fără persoane care să aibă așteptări monumentale de la mine, plus că nu pot să fiu dezamăgit de cineva dacă nu îi fac loc în inima mea dintru început. Slujba asta mi-a oferit pretextul perfect pentru a mă menține ocupat și fericit.

Annie strâmbă din nas.

– Și iată-te acum. În patul meu.

Adaugă această precizare pentru că știe că reprezintă o deviere gravă de la planul meu. Genul acesta de intimitate nu a fost niciodată ceva ce să-mi doresc... până acum.

Se întoarce de pe mine înapoi pe perna ei și ne uităm amândoi la tavan.

– Annie, adevărul e că vreau foarte tare să mă izolez de tine. Dar, în același timp, mă trezesc că vreau să-ți spun tot. Ce vrajă mi-ai făcut?

Izbucnește în râs și-și îndreaptă privirea aceea albastră și frumoasă către mine, fixându-mă cu coada ochiului.

– Ai sentimente pentru mine, Will?

Scot un hohot sec.

– Annie... Nu poți să întrebi așa ceva. E împotriva regulilor.

– De ce?

– Pentru că... ar trebui să ținem totul secret, să fim torturați și misterioși. Să nu ne spunem nimic și să suferim în tăcere. Așa se face.

Buzele i se curbează și își întinde mâna peste pătură, împletindu-și ușor degetele cu ale mele.

– Mă placi, Will?

Mă uit în ochii ei și îi strâng degetele, iar cuvintele ei extrag adevărul din sufletul meu, ca întotdeauna.

– Da, te plac, Annie. Tu mă placi pe mine?

– Da. Chiar dacă mintea îmi spune că fac o prostie.

Auzind una ca asta, izbucnesc într-un hohot și îmi trec mâna liberă peste față.

– De-asta trebuie să fugi cât mai departe de mine. Să mă dai afară. Să-ți baricadezi ferestrele cu scânduri. Să încui toate ușile. Am atâtea traume, Annie... Nu cred că aș fi o influență bună pentru tine. Sau că voi fi vreodată genul de bărbat care să vrea să se căsătorească.

Ea își schimbă poziția, întorcându-se într-o parte, dar fără să-și desprindă mâna de a mea.

– Mă descurc, mulțumesc. Zâmbește ușor și îmi simt pieptul cuprins de o durere surdă. Nu-mi fac iluzii, să știi. Noi doi suntem niște oameni care s-au trezit că au ajuns să aibă niște sentimente, deși n-ar fi trebuit. Viețile noastre merg în direcții diferite, dar cumva au reușit să se intersecteze la un moment dat.

– Și ce facem acum?

– Suferim, răspunde ea teatral, dar cu o doză de amuzament ridicându-i colțul gurii. Rămânem prieteni.

– Prieteni.

– Asta e singura opțiune pentru doi oameni care vor lucruri diferite, nu? Așa că o să fim prieteni și o să suferim un timp, iar peste ani și ani eu o să fiu bătrână, măritată și cu o droaie de copii aici, în Kentucky, iar tu un pirat pe o corabie, undeva în Bahamas, cu un coc în vârful capului, cum se poartă acum...

– O, nu! rostesc sumbru. Ție-ți plac la nebunie pirații. O să tânjești după mine când o să stai întinsă în pat lângă soțul tău foarte respectabil?

Ea dă afirmativ din cap.

– Din păcate, da. Dar nu la fel de mult cum o să tânjești tu după femeia pe care ai părăsit-o, într-un orășel din Kentucky.

Cum de e totul așa ușor între noi? Prea ușor.

– În orice caz, zice Annie, ridicându-se în fund și trăgându-și picioarele peste marginea patului, ai scăpat de pirostrii, Mowgli. Iar eu trebuie să fac pipi – să nu tragi cu urechea, spune înainte să se facă nevăzută în baie și închizând ușa după ea, ca și cum tocmai ce am discutat ce să mâncăm de seară, nu am recunoscut că avem sentimente unul pentru celălalt.

Și... e bine. Da. Am scăpat. Ar trebui să mă simt foarte ușurat.

Dintr-o secundă în alta o să mă izbească Marea Ușurare. Dar se lasă așteptată. Nu simt ușurare, ci doar frustrare.

Îmi las emoțiile să preia controlul, asta e problema. Trebuie să fiu rațional. Și, rațional gândind, am o carieră care oricum o să mă poarte departe de Roma. Rațional gândind, am fost

fericit trăind așa de la 18 ani. Sentimentele acestea sunt doar niște limitatoare de viteză temporare pe drumul meu larg plin de libertate. Așa că ce trebuie să fac e să le ignor și să-mi continui viața conform planului stabilit deja. Să mă distrez cu Annie și să ne luăm adio clar și fără resentimente când e să plec. Chiar și ea crede că asta e cea mai bună decizie.

Da. E bine. Așa e bine.

Un minut mai târziu, Annie iese din baie și se întoarce în pat, fără să ezite vreo clipă înainte de a se ghemui lângă mine.

– Vrei cafea?

Îi privesc părul lung și blond, ochii de un albastru blând și conturul dulce al gurii și-mi arunc pe fereastră toate planurile, păstrând doar singura idee care mă sperie de moarte: să rămân. La naiba cu drumul libertății. Cred că am tot ce-aș putea avea nevoie pe lume chiar aici, în brațele mele.

Chiar în acel moment, telefonul lui Annie vibrează pe noptieră. Îl iau să i-l dau, dar ecranul se luminează și văd numele: Brandon Larsdale (tipul de la florărie).

Fără să scot vreun cuvânt, i-l dau lui Annie și nici măcar nu-mi dau seama că sper că tipul ăsta nu e decât un furnizor de flori până nu deschide mesajul, fără să încerce în vreun fel să ascundă ecranul de mine, și văd cuvintele: „Mai e valabilă întâlnirea de după-amiază?"

Așa, deci nu e un furnizor de flori.

– Ai... o întâlnire? o întreb încruntându-mă și-mi vine să-mi dau palme cât de jalnic sunt să întreb asta.

– Da. Un fel de. Am vrut să-ți spun, dar... n-am reușit să găsesc momentul potrivit. Își ridică ochii la mine. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme.

Stomacul mi se umple de plumb. Annie are o întâlnire.

– Nu, e... perfect în regulă... minunat chiar.

Mă ridic în fund și-mi trec picioarele peste marginea patului.

– Will... mi se adresează Annie pe un ton tandru.

Îi arunc un zâmbet rapid peste umăr, ca să nu simtă încordarea ciudată care m-a cuprins.

– E totul în regulă, Annie. Zău. Așa trebuie să faci. Tocmai am vorbit că avem drumuri diferite în viață și asta e exact direcția în care trebuie să înaintezi, spun, concentrându-mă foarte tare ca să am un ton normal și deloc încărcat cu o gelozie cât o mie de supernove.

Ca și cum n-aș vrea să-l găsesc pe tipul ăsta, să-l lipesc de un zid și să-l avertizez să nu se atingă de Annie dacă ține la viața lui.

Intru în baie, îmi dau cu niște apă rece pe față și mă pregătesc să-mi spăl dinții cu degetul doar ca să am timp să-mi recalibrez capacitatea de autocontrol. Are o întâlnire. Annie are o întâlnire după-amiaza asta. Cu un tip. Un tip pe nume Brandon. Un tip pe nume Brandon o să o scoată pe Annie la o întâlnire.

Nu prea înțeleg de ce înșir așa toate lucrurile astea, ca și cum ar fi pe un panou, cu o linie roșie care face legătura între toate elementele situației. Mă comport absolut ridicol. Jalnic. Nu e ca și cum n-aș fi anticipat asta. Efectiv, ăsta e scopul pe care l-am urmărit de la început.

Mi-a spus din prima că scopul ei e să-și găsească sufletul-pereche. O, Doamne, dacă tipul ăsta, Brandon, e sufletul ei pereche? El e sufletul-pereche, iar eu doar tipul cu care a repetat.

Strâng tubul de pastă de dinți prea tare și pasta țâșnește până în cealaltă parte a băii, lipindu-se de perete.

Annie intră în baie exact în momentul ăsta și, fără să scoată o vorbă, udă o cârpă și șterge pasta viu colorată. N-am cum să nu-mi trec palmele peste față, pentru că are o frumusețe și un calm profund autentice, iar asta nu face decât să-mi zguduie nervii și mai tare. De ce mă port așa? Nu sunt niciodată gelos. Niciodată nu-mi pasă dacă o femeie cu care mă văd iese cu un alt bărbat.

Dar îmi pasă dacă Annie face asta.

– Wilton, rostește ea încet, apucându-mă de umeri și trăgându-mă spre ea. Hai să stăm un pic de vorbă.

– Nu trebuie.

Cumva, reușesc să nu par imatur. Dar vreau să știe că nu-mi datorează nici un fel de explicație. E femeie în toată firea, iar eu sunt doar prietenul ei.

– Ai venit la mine și mi-ai făcut supă. Și ai avut grijă de mine. Și m-ai ținut în brațe. Și mi-ai spus că mă placi. Iar apoi ai văzut un mesaj că o să mă văd cu alt tip. Bineînțeles că trebuie să-ți spun ce se petrece.

– Nu suntem împreună cu adevărat, așa că e în regulă. Așa că nu-mi datorezi nimic.

Vedeți? De-asta sunt așa. Chestia asta e unul dintre motivele pentru care nu vreau să mă căsătoresc sau să am o relație. Niciodată n-ai cum să anticipezi următoarea mișcare a unei femei sau când o să facă un lucru care să te doară incredibil de tare.

Annie pare hotărâtă să mă facă să mă uit la ea. Îmi prinde maxilarul în mâini.

– Dar vrei să știi cine mi-a scris?

– E tipul cu care ai întâlnire azi?

– Da.

– Atunci cred că știu tot ce-mi trebuie.

Annie își lasă mâinile în jos, dar continuă să mă sfredelească cu privirea ei necruțătoare.

– E un tip care a venit la florărie săptămâna trecută, cât tu ai fost plecat. E veterinar și tocmai s-a mutat în orașul vecin. Se oprește o clipă. Ne-am înțeles bine din prima și mi-a cerut numărul de telefon. I-am spus încă de atunci că nu sunt interesată de ceva trecător, iar el mi-a spus că și el vrea același lucru, așa că i l-am dat pentru că... nu ăsta a fost scopul de la început? Vreau să mă mărit. Vreau o familie. Simt nevoia să fac asta, Will. Tu nu înțelegi, dar trebuie să mă mărit. Am golul ăsta

imens în inimă și nu pot să-l umplu cu nimic. Asta e singura soluție care mi-a mai rămas să îl umplu și sunt destul de sigură că n-o să meargă, iar tu o să pleci, eu o să mă căsătoresc și tot o să îl simt, un hău dureros.

Începe să plângă.

Îmi pun tandru mâinile pe brațele ei.

– Chiar e în regulă, Annie. Nu e cazul să-mi explici. Înțeleg. Trebuie să faci asta pentru binele tău.

Dar ea continuă, totuși.

– Eu și Brandon ne-am trimis câteva mesaje săptămâna asta și m-a invitat să ieșim împreună azi. Nu ți-am spus, chiar dacă am vrut, pentru că mi-era teamă că o să te facă să te îndepărtezi și, din egoism, nu vreau să pleci de lângă mine încă.

Expir prelung, prinzând-o de braț, și o trag un pic mai aproape.

– Dacă e să înțeleg perfect ceva, Annie, acel lucru e tocmai să faci ceva din niște nevoi egoiste.

Îmi zâmbește trist. Vitejește.

– Pare drăguț, totuși. Avem aceleași obiective în viață. A trebuit să accept, Will. Nu aveam nici un motiv să n-o fac.

Nici măcar nu pot să mă supăr – pentru că are dreptate. Eu nu sunt un motiv. I-am spus din capul locului că n-o să fiu niciodată un motiv. Legătura stranie dintre noi – de orice natură o fi – e doar un punct pe traiectoriile vieților noastre. Un răgaz de care ne vom aminti cu drag. Și în scurt timp sper că mă voi întoarce la viața mea adevărată, iar Roma, Annie și toți ceilalți din orășelul ăsta absurd nu vor fi decât amintiri.

Mă forțez să schițez un zâmbet care nu se potrivește deloc cu ce simt.

– Mă bucur pentru tine, Annie. Sincer. Și e o potrivire grozavă, de fapt, pentru că și eu aveam să-ți spun ceva. Mă opresc o clipă. O să plec în scurt timp.

Se încruntă ușor.

– Poftim?

– După nuntă. Încerc să rostesc cuvintele cât mai firesc și mai detașat cu putință. Nu-ți face probleme – nu tu mă faci să mă îndepărtez. Și nu are nici o legătură cu întâlnirea ta cu Brandon. Minciuna iese la suprafață cu ușurință. Șefa mi-a aprobat transferul la Washington, iar eu am acceptat.

Trebuie să mă uit oriunde, dar nu la fața ei. Dacă mă uit în ochii ei, o să vadă adevărul. Amelia a sunat-o ieri pe șefa mea și i-a spus că e de acord să i se repartizeze un nou APP (ceea ce mie mi se pare că e o potrivire suspectă), așa că mesajul pe care l-am citit când m-am trezit îmi confirma că am primit aprobare să mă ocup de altă misiune după nuntă.

Ideea e că încă n-am acceptat efectiv. Avusesem de gând să îi răspund lui Liv și să o întreb dacă aș putea să mă gândesc câteva zile, pentru că s-ar putea să vreau totuși să rămân în Roma. Dar chestia asta – întâlnirea de azi a lui Annie – e exact șutul în fund de care aveam nevoie ca să-mi amintesc că ce se întâmplă între noi e trecător. N-ar trebui să-mi schimb toate planurile de viitor pentru o persoană pe care o cunosc doar de câteva săptămâni. Îmi urmez propriul sfat dat lui Ethan și apăs pe frână. Sau... cred că o metaforă mai potrivită ar fi că apăs pe pedala de accelerație cu toată puterea și plec de aici.

– Dar Amelia nu vrea alt bodyguard.

– Agent de protecție personală, o corectez anemic. Și i-a spus șefei mele că e de acord. O să fie greu să merg mai departe fără... ea, dar e cazul. Am nevoie de o viață mai activă. Nu pot să mai rămân aici, că...

Că o să încep să-mi doresc lucruri care mă sperie. Că o să iau în calcul să fac tocmai lucrurile pe care mi-am promis că n-o să le fac niciodată.

– M-aș plictisi.

În filme, acesta e momentul în care Annie s-ar simți jignită. Asta a fost și intenția. Să taie legătura dintre noi, ca să nu mai

am sentimentele astea afurisite şi să-i arate că nu sunt băiatul bun pe care şi-l doreşte ea. Am un trecut disfuncţional şi o inimă distrusă pe care o ţin strâns în pumn, plus un şir de femei prin toată ţara care vor putea să confirme oricui că nu sunt dispus să o ofer nimănui.

Dar cea din faţa mea e Annie. Iar ea nu face niciodată ce cred eu că o să facă.

Zâmbetul i se schimbă într-unul care seamănă atât de tare cu unul de milă că dinţii mi se încleştează. Nimeni – şi nu exagerez – n-a reuşit să-şi dea seama ce e, de fapt, în mintea mea. Dar Annie reuşeşte. E ca şi cum ar fi pornit subtitrarea pentru ce se petrece în creierul meu şi nu se simte ofensată. E tristă şi i-e milă de mine că stau în faţa ei şi o mint.

Îşi lasă ochii în jos şi îşi drege vocea.

– Bine, e-n regulă. Mă bucur pentru tine, Will.

– Şi eu mă bucur pentru tine.

Da, dăm pe dinafară de bucurie şi fericire!

După o tăcere dureroasă, o întreb într-un final:

– Şi... unde mergeţi la întâlnirea asta?

Annie îşi îngustează ochii.

– De ce întrebi?

Îmi compun o expresie ofensată.

– Cum adică, de ce? Sunt antrenorul tău de întâlniri. Scrie în fişa postului meu că trebuie să ştiu tot despre ce se întâmplă în acest domeniu al vieţii tale. N-are nici o legătură cu – mă aplec spre urechea şi continui în şoaptă, ca şi cum i-aş spune un secret extrem de important – sentimentele despre care am discutam mai devreme. Acestea vor fi mutate în mod oficial într-o cutie închisă, acolo unde le va fi locul de acum înainte.

Râde încetişor.

– Ei bine, dacă vrei neapărat să ştii, ne ducem la meciul de Liga Mică al nepotului lui.

Sprâncenele mi se înalţă instantaneu.

– Liga Mică? La prima întâlnire?

Annie ridică din umeri.

– E familist, din câte se pare.

Când izbucnesc în râs, jur că sună ca râsul unui ticălos din filme.

– Ce grozav! Presupun că-și caută o soție care să-i facă friptură la tavă la sfârșit de săptămână?

– Sper că nu. Nu știu să fac friptură la tavă.

Îl urăsc. Nu-l cunosc, dar tot îl urăsc.

Dar știți ceva? Brandon nu e aici cu Annie acum. Eu sunt.

– Și... crezi că o să te sărute azi?

Ochii i se măresc imediat.

– Nu știu. Poate? O, Doamne! Crezi că o să încerce?

Îmi încrucișez brațele la piept și ridic din umeri.

– Eu te-aș săruta la prima întâlnire.

Ochii ei nu se desprind de ai mei – și scapără. Îmi citește din nou gândurile. Știe exact ce fac și e de acord.

– Ei, atunci... poate am putea repeta un sărut de primă întâlnire? Știi tu, doar ca să nu fiu prinsă pe nepregătite.

– Sigur. Exact. Dau din cap, gânditor. În calitate de antrenor de întâlniri, e datoria mea să mă asigur că ești pregătită pentru această situație.

– Așa mă gândeam și eu.

Mă trag mai aproape.

– Și cum vrei să procedăm? Facem joc de rol?

– Bine.

– Bine, repet simțindu-mi inima cum bubuie. Start joc, rostesc, deja aplecându-mă spre ea.

Își ridică degetele și le apasă rapid de buzele mele, ca să mă oprească.

– Stai puțin. Sunt răcită. Aseară am avut febră. Nu vreau să te molipsești.

– Acum te simți rău?

– Nu, mă simt mult mai bine azi, dar...

– Atunci dă-mi răceala asta afurisită, Annie, îi zic încet, la ureche.

O simt tremurând uşor, dar ştiu că nu e de la febră.

Îmi trec braţele peste partea de jos a spatelui ei, parcurgând terenul care începe să-mi devină familiar. Am memorat unde are gropiţa asta. Cea aflată chiar deasupra fundului ei perfect. Ştiu că, dacă îmi lipesc palma de ea şi o apăs de mine, o să suspine uşor şi apoi o să se topească în braţele mele. O fac şi acum şi, după ce aud acel suspin uşor pe care aş vrea să-l prind şi să-l pun la păstrare pentru eternitate într-un borcănel, ca nimeni să nu mai aibă plăcerea de a-l auzi, încep:

– Aşa, închipuie-ţi: întâlnirea se apropie de sfârşit. Ai pielea arsă de soare de la orele întregi în care ai stat în tribune şi, ajunşi lângă maşina ta, el îţi întinde o cutiuţă de Capri Sun pe care a şterpelit-o din cutia de gustări de după meci pe care a adus-o Pam...

Annie izbucneşte în râs şi îmi împinge pieptul, în joacă.

– Termină! Nu o să fie aşa!

– Bine. O să fiu serios. Îmi compun o mină sumbră. Annie... m-am simţit minunat cu tine urmărind cum copiii ăia nu nimeresc mingea timp de cinci ore şi jumătate...

– Inutil! Eşti absolut inutil!

Râdem amândoi şi Annie încearcă să mă gâdile, dar în loc de asta, o iau în braţe şi o duc în cameră, unde o arunc pe pat.

– Crezi că o să fie şi un pat la meciul de baseball?

– Sigur.

– Mă gândeam eu. Mă las peste ea şi îmi cobor faţa în curbura gâtului, trecându-mi buzele peste pielea ei. Annie, mulţumesc pentru cea mai bună primă întâlnire din viaţa mea. Vrei să mai ieşim împreună şi altă dată?

Ea suspină când îi ling pielea sensibilă din spatele urechii.

– Cred că ar fi acceptabil... da.

– Minunat. Ce-ai zice de weekendul viitor? Am aflat că se aduce un castel gonflabil la ziua unui băiețel de opt ani.

Îmi înclin gura peste a ei înainte să aibă timp să-mi dea vreun răspuns isteț, iar ea îmi răspunde la sărut cu aceeași înflăcărare. Limba îi alunecă pe a mea, iar mâinile îi urcă pe spatele meu. Tremur de cât mă înfrânez. De cât de mult aș vrea să-i dau jos hainele și să o devorez total. Ar fi atât de bine... Ne-am simți atât de bine împreună.

Dar Annie nu e a mea.

Așa că mă ridic și, cumva, reușesc să mă desprind de gura ei – observându-i expresia tristă din momentele acelea. O sărut pe obraz, pe tâmplă și pe frunte.

– Ar trebui să plec.

Annie dă aprobator din cap și se ridică și ea cu mine, ieșind cu mine din dormitor și rămânând în cadrul ușii deschise când ies. Înainte să plec, nu pot să nu mă uit la ea încă o dată.

– Distracție plăcută la întâlnire, Annie! Mă opresc o clipă. Poate te duce să mâncați ceva la un fast-food după meci.

Annie oftează și își dă ochii peste cap.

– Să știi că închid ușa acum!

– Vrei să-ți împrumut un dolar, să-ți iei un suc în caz că-și uită acasă portofelul cu arici?

Pam-pam!

CAPITOLUL 30

Annie

– Mulţumesc că ai fost de acord să vii cu mine la meciul nepotului meu, spune Brandon. Stă lângă mine pe tribuna din metal (aşa cum a anticipat Will) care e atât de fierbinte că mă arde prin materialul salopetei de denim cu care m-am îmbrăcat. Ştiu că nu e ceva normal, dar... Râde şi ridică din umeri, plăcut. Ce să zic, sincer să fiu, asta o să fie foarte normal pentru mine, acum că m-am întors. Am de gând să fiu mai implicat în viaţa de familie decât am fost până acum.

Zece puncte pe coloana cu familia.

– Mi se pare grozav. Vin şi alte persoane din familia ta? întreb, mulţumită că medicamentul pentru răceală dă rezultate şi că nasul nu mă mai face să vorbesc ca domnul Snuffleupagus din *Sesame Street*.

– Doar fratele meu, Rob, răspunde el, arătând către bărbatul între două vârste de pe teren, care stătea cu mâinile în şolduri. El antrenează echipa. Şi cumnata mea ar veni, în mod normal, dar abia a născut acum două săptămâni, aşa că a rămas acasă azi.

Da. Cea pentru care a cumpărat flori. Se pare că tipul ăsta e tare atent şi grijuliu. Punctaj maxim pentru asta.

– Mai ai și alți frați în oraș? îl întreb, în timp ce-i admir discret barba frumos tunsă și ochii căprui-închis.

De asemenea, poartă un tricou cu numele echipei Micii Grizzly, ceea ce mi se pare incredibil de dulce.

Brandon îmi inspiră confort. Este genul potrivit perfect pentru rolul de tată. Exact ce mi-au spus Emily și Madison că am nevoie.

– Nu – doar eu și frate-meu. Dar și părinții noștri locuiesc tot aici.

Uau! Alte puncte. Are părinții în viață și e apropiat de ei. Ceea ce înseamnă că aș putea să fiu și eu apropiată de el, dacă o să ne înțelegem bine.

– Pun pariu că sunt încântați că au încă un nepot, spun, simțindu-mă foarte mândră de capacitatea mea de azi de a face conversație.

Această întâlnire deja se dovedește a fi complet diferită de cealaltă. Cred că tot timpul pe care l-am petrecut cu Will a dat rezultate. Nu e atât vorba că am repetat diverse situații de la întâlniri. E mai degrabă faptul că în ultimele săptămâni am învățat să am încredere în mine și în ce am de oferit. El a fost omul cu care m-am simțit în siguranță să...

Uff! Nu, Annie, nu te mai gândi la Will!

Brandon lasă să-i scape un hohot plăcut, discret.

– A, sunt. Și de-abia așteaptă să le mai ofer și eu câțiva. Ceea ce nu mă deranjează pentru că și eu de-abia aștept să-mi întemeiez o familie, spune cu un zâmbet relaxat, uitându-se pe teren.

Deloc stânjenit că tocmai a sugerat că, dacă e să meargă între noi, ne-am apucat direct de făcut copii. E chiar amuzant cum bărbații pot să spună așa ceva la o întâlnire fără să fie ciudat, ba chiar e drăguț, dar când eu am făcut asta, am fost părăsită la zece minute după ce a început întâlnirea.

Tresar brusc când Brandon bate din palme și strigă:

– Mişcă-te, Hunter!

Întoarce capul spre mine, iar zâmbetul doar i se lărgeşte. E un zâmbet atât de drăguţ că aştept ca stomacul meu să facă o tumbă. Hai, stomacule, dă-te peste cap. Bine... te întorci într-o parte, atunci? Măcar o înfiorare? Uite ce e, m-aş mulţumi şi cu o tresărire.

Nimic. Fir-ar să fie!

Ei, asta e. Nu e o problemă. Relaţiile pe termen lung pline de afecţiune se bazează oricum pe mai mult decât fiori şi tumbele stomacului, nu? Aşa că, şi dacă nu le simt acum, e totul în regulă. Avem o groază de timp pentru tumbe mai încolo. Ceea ce caut eu e un partener. Nu un montagnes russes.

Dacă stomacul meu n-ar fi făcut o tumbă mare de dimineaţă, poate că totul ar fi fost mai uşor. Nu doar că Will m-a sărutat până mi-am simţit tot corpul moale ca un nor, ci... mi-a spus că are sentimente pentru mine. Sentimente! Iar eu i-am spus că am sentimente pentru el. Şi acum... iată-mă la o întâlnire cu altcineva. Totul pare atât de greşit, de invers şi de cu susul în jos. Dar bineînţeles că e tipic pentru mine să mă îndrăgostesc de un bărbat care nu crede în căsătorie. Care nu vrea să întemeieze o familie. Care vrea să rămână liber ca pasărea cerului.

Ştiam de la început că o să am sentimente pentru el, totuşi, nu-i aşa? Cred că undeva în adâncul sufletului meu am ştiut că pot să mă îndrăgostesc de el de când l-am văzut pentru prima oară.

Dar nu mi-aş dori – nici în cele mai aventuroase visuri – să îl schimb, iar el nu vrea să încerce să mă schimbe pe mine. Nici unul dintre noi nu vrea să-i ceară celuilalt să sacrifice ceva. Deci singura opţiune rămasă e să mergem mai departe.

Storcându-mi mintea în căutarea unor indicaţii de comportament la întâlnire din partea Celui La Care Nu Ne Gândim, îmi aduc aminte de o întrebare pe care am memorat-o.

– Ia spune, Brandon... ai prefera să sari cu parașuta sau să citești o carte?

– Aaa... bună întrebare. Scoate un sunet de rotițe puse în mișcare și își îngustează pleoapele de la un ochi. Să citesc o carte.

Ding, ding, ding! Răspuns corect! Vezi, stomacule? Tipul ăsta tot adună puncte.

Mă înclin către el, bucuroasă.

– Și eu! Îmi place la nebunie să citesc. Ce fel de cărți îți plac?

– Cam toate, răspunde el, dar apoi adaugă: Ei, nu chiar. Oricare, în afară de cele de dragoste.

O, nu!

Chicotesc ușor, ca să-mi maschez disperarea.

– De ce nu și cele de dragoste?

Îmi adresează o privire de genul „hai, fii serioasă!"

– Pentru că toate îmi par absurde. În primul rând, stabilesc niște standarde nerealiste în care nu se poate încadra nimeni și, în al doilea, sunt doar... ușurele. Aș prefera să citesc ceva care chiar să aibă substanță, știi ce zic?

Și-acum apare dilema mea interioară:

Detestă romanele de dragoste. Dar își adoră familia!

Dar tocmai a respins un întreg gen literar pe care eu îl ador, spunând că e „ușurel".

Dar mi-am ascuns iubirea pentru romanele de dragoste toată viața mea de adult. Ce mai contează niște alți ani?

Vocea lui Will se suprapune pe haosul din capul meu, de când a citit romanul de dragoste pe care i l-am dat. „E al dracului de sexy. Și are și o groază de momente profunde. Parcă a fost o ședință de terapie gratuită."

Uff! Dar nu e corect, totuși. N-ar trebui să îl compar pe Brandon cu Will. Sunt doi bărbați total diferiți. Adică... Brandon se dovedește a nu fi deloc ca Will.

Totuși, gândul acesta e total irelevant, pentru că Will pleacă și nu are de gând să se uite înapoi.

– Şi tu? mă întreabă. Ţie ce fel de cărţi îţi place să citeşti?

Soarele parcă devine de opt ori mai încins, dacă se poate aşa ceva. Dacă auzi atent, îmi poţi auzi sudoarea picurându-mi pe ceafă.

– A, mie? Cum să spun... sincer, eu...

Două siluete îmi apar în vederea periferică, încercând să urce în tribună dintr-o parte, cu câteva rânduri în spatele nostru. O, Doamne... nu se poate aşa ceva. Ce caută ei aici?

– Ce s-a întâmplat? întreabă Brandon, pe punctul de a întoarce capul pentru a se uita înspre Will şi Amelia, cu şepci de baseball, ochelari de soare şi... Amelia şi-a pus o mustaţă falsă?

Îi apuc maxilarul lui Brandon şi i-l trag înapoi spre mine. Face ochii mari când mă prefac că îndepărtez o insectă imaginară de pe obrazul lui.

– Era o albină. Nu voiam să te trezeşti înţepat.

– O albină? întreabă, ridicându-se imediat în picioare. Sunt foarte alergic la veninul de albină.

Se uită peste tot, căutând albina. Iar acum mă simt oribil.

– A... nu-ţi face griji. Nu mai e aici! A zburat undeva sub tribună.

– Sub tribuna asta? Gata, trebuie să ne mutăm, atunci, în caz că are cuib aici. E-n regulă dacă ne mutăm câteva rânduri?

Arunc o privire scurtă în sus şi singurele locuri libere sunt lângă Gogomanul Băgăcios şi Gogomana cu Mustaţă. Serios acum, pe cine crede Amelia că păcăleşte dacă îşi pune o mustaţă? Şi nici măcar nu e lipită bine. Şi Will... ce să zic, el e îmbrăcat normal şi arată absolut delicios cu şapca aia – şi tocmai din acest motiv nu pot să stau lângă el.

– A, nu cred că e nevoie. Sunt convinsă că albina e...

– Îmi pare rău, ştiu că-ţi par excesiv de paranoic cu asta, dar ideea e că aş prefera să nu fie nevoie să-mi folosesc EpiPenul azi dacă nu e neapărat nevoie.

Iar acum mă simt oribil că bărbatul acesta o să creadă că nu-mi fac griji despre siguranța lui. Sau că pentru mine e o bătaie de cap că are o alergie potențial mortală.

– O, Doamne, sigur că da. Hai să ne mutăm.

– Grozav, mulțumesc, spune, întinzând mâna, să trec eu prima.

Când mă întorc și dau ochii cu Will, își ferește imediat privirea și încearcă să se ascundă sub cozorocul șepcii. Își ridică mâna să-și tragă șapca mai pe ochi, iar asta mă face să râd. Ca și cum n-ar fi crezut că arată destul de diferit de restul lumii, se ascunde folosindu-și brațul cu tatuaje. Drăguță mișcare.

Urc pe tribună și mă opresc chiar în fața lui Will.

– Mă scuzați, domnule, locurile acestea sunt ocupate?

Ambii vinovați își ridică ochii la mine, apoi se uită la bărbatul din spatele meu.

– Nu! Luați loc aici, domnișoară! rostește Amelia și zău că e cea mai proastă imitație a modului în care vorbește un bărbat de la țară pe care am auzit-o vreodată.

Will – ticălosul – își mușcă buzele ca să nu izbucnească în râs.

– Mulțumesc, spun eu solemn, așezându-mă chiar lângă Will.

Brandon ia loc lângă mine și acum formăm un sendviș ciudat de persoane. Oare ar trebui să recunosc, pur și simplu, că îi cunosc pe cei doi gogomani de lângă mine și să dau cărțile pe față? Dacă fac asta, totuși, s-ar putea să stârnesc o groază de întrebări. Și nici una la care să-mi placă să răspund.

Dintr-odată, nepotul lui Brandon face câțiva pași înainte, să lovească mingea, iar Brandon țâșnește de pe locul lui, aplaudând și strigând cuvinte de încurajare.

Profit de ocazie ca să-mi întorc vijelios capul către Will și Amelia.

– Ce Dumnezeu căutați voi doi aici? întreb șuierat.

– Ne bucurăm de sportul preferat al americanilor.

Dacă ar fi să descriu expresia lui Will într-un singur cuvânt, acela ar fi „provocatoare". Îl înghiontesc cu cotul în coaste.

– Să nu-ndrăznești să zâmbești acum! Trebuie să plecați amândoi. În secunda asta. Amelia, arăți ridicol.

– Să plecăm înainte să vedem cine câștigă? Nici într-o mie de ani. Noi nu suntem suporteri amatori, răspunde Will, mult prea exagerat.

– Termină! Și tu... spun, aplecându-mă către Amelia. Îți cade mustața!

Amelia scoate un suspin surprins și o lipește la loc cu un zâmbet larg.

– E foarte convingătoare, nu? O am de la un costum vechi de Halloween.

– Nu. Arăți suspect și oarecum alarmant.

Will ridică din umeri.

– Eu i-am spus să nu și-o pună, dar a insistat.

– N-ar fi trebuit să veniți deloc! Nu am nevoie de bodyguard!

Un zâmbet îi atinge buzele lui Will.

– Agent de protecție pe...

Ridic un deget amenințător.

– Să nu îndrăznești să-ți termini cuvântul!

Brandon fluieră ca un tată între două vârste, băgându-și două degete în gură și atât de tare că sunt nevoită să-mi pun mâinile peste urechi. Se așază în sfârșit, după ce nepotul lui nimerește mingea de trei ori. Apoi se apleacă pe după mine să se lanseze în cel mai cumplit coșmar al meu: o conversație cu Will, singurul bărbat la nivelul căruia n-o să se ridice niciodată.

– Bună. Eu sunt Brandon. Și presupun că ai făcut deja cunoștință cu Annie?

Văd cu ochii mei momentul în care Amelia își intră din nou în rol. E de-a dreptul dureros.

Zâmbește atât de larg, că mustața i se dezlipește la colțul drept.

– Ziua bună! Io-s Joe! Și flăcăiașul ăsta d-aci e fratele meu, Sam.

Privesc cu tristețe cum mâinile celor doi bărbați se unesc în dreptul meu și se strâng. Imaginea mâinii cu fluture a lui Will

strângând-o pe cea foarte normală a bărbatului cu care sunt la o întâlnire îmi trezește o furie irațională. N-ar trebui să îi compar chiar așa direct. Nu e corect față de Brandon. Iar când ochii lui Will se ațintesc asupra mea preț de o clipită fierbinte, mă tem că gândul „Mi-a lins gâtul în dimineața asta" e proiectat direct pe fața mea. Amprentele invizibile lăsate de Will pe tot corpul meu acum radiază ca și cum ar fi fost o substanță radioactivă.

– Încântat de cunoștință, spune Brandon.

– Asemenea.

Brandon se trage înapoi, după care se apleacă spre mine.

– Aia e clar o femeie cu o mustață falsă, da?

– Așa se pare, da, răspund, privind fix înainte, dorindu-mi să-i pot împinge pe cei doi de lângă mine într-un hău întunecat, undeva...

– Cred că o să-mi fie ceva mai greu decât mă așteptam să mă adaptez la viața de pe aici.

– Dacă te face să te simți mai bine, eu locuiesc de o viață aici și tot nu sunt obișnuită cu așa ceva.

Brandon izbucnește în râs.

– Nu prea mă ajută.

Will își încrucișează brațele la piept, iar încheieturile degetelor i se ating ușor de brațul meu. Stomacul meu obraznic, tare obraznic, face imediat roata. Îmi vine să mă uit urât la Will.

Dintr-odată, atenția îmi e captivată de o conversație pe care o are Amelia cu femeia care stă în fața ei.

– Nu v-am mai văzut la meciurile astea. Pe cine ați zis că ați venit să vedeți? întreabă femeia, echipată cu îmbrăcăminte pe care scrie Micii Grizzly.

– Nu ne-ați mai văzut, ha? Ce ciudat! Venim la fiecare sfârșit de săptămână, să-l încurajăm pe micul nostru Tommy.

– Timmy, o corectează Will.

– Exact. Micul nostru Timmy. Bietul de el, n-a fost niciodată prea bun la baseball, dar îi spun să se tot străduiască, exact ca mătuşica lui!

– Unchiul, intervine Will.

– Ca unchiul, da. A, uitaţi, acum e rândul lui să dea cu bâta în minge! Amelia se ridică în picioare, jeanşii de pe ea (respectiv jeanşii lui Noah) înghiţind-o cu totul, şi strigă: Hai, Timmy!

– Ăla e băiatul meu, Matthew, spune femeia.

Amelia se preface a-şi mîji ochii.

– Ei, drăcie! Aşa păţesc dacă-mi las ochelarii în maşină. Frate, tu poţi să-l vezi pe Timmy?

– Nu, frate, nu pot, rosteşte sec Will şi-mi vine să îi împing pe amândoi de pe tribuna asta.

Brandon, cumva total indiferent la scena cu cei doi Gogomani din spatele meu, mă întreabă:

– De când ai florăria?

O, nu, întrebări despre florărie. Asta m-a băgat în bucluc data trecută. Şi totuşi, sunt Annie, ediţia îmbunătăţită, aşa că sunt pregătită. Îmi trosnesc încheieturile în mintea mea şi mă pregătesc să îl uluiesc cu un răspuns superb.

– De patru ani.

Da, l-am umplut de admiraţie.

Will mă loveşte intenţionat în braţ. Îi arunc o privire urâtă de o clipită, iar el face ochii mari, cu o expresie care parcă îmi spune să continui. Stai puţin, e aici ca să mă încurajeze sau ca să mă saboteze? Mă simt de parcă aş fi într-un carusel care se învârte haotic.

Oftez şi mă uit din nou la Brandon.

– Voiam să spun că de patru ani am magazinul fizic. Dar, înainte de asta, am avut o florărie mobilă, într-o dubiţă şi vindeam flori şi în pieţe.

Pare sincer impresionat şi interesat. Încă nişte puncte.

– Foarte tare. Ai călătorit și în alte state sau te-ai menținut pe plan local, în Kentucky?

– M-am menținut cam într-o zonă de 80 de kilometri în jurul orașului meu, îi răspund, după care îmi dau seama că asta e introducerea perfectă pentru o chestiune care a devenit importantă pentru mine în ultimul timp. Ăăă, și de-asta cred că aș vrea să călătoresc mai mult pe viitor.

– Hai, Timmy! strigă din nou Amelia.

Will clatină din cap.

– Nici ăsta nu e Timmy.

– Fir-ar!

Amelia își reia locul în tribună.

– Ție-ți place să călătorești, Brandon? întreb, încercând din răsputeri să nu fiu deloc atentă la bărbatul de lângă mine, care clar mestecă gumă mentolată.

Ar avea un gust incredibil dacă l-aș săruta acum...

Brandon se strâmbă.

– Înainte, da. Am călătorit o groază înainte să împlinesc 30 de ani – sincer să fiu, m-am cam săturat. Sunt pregătit să mă stabilesc, în sfârșit, undeva și să-mi văd de viață și de cei din jur.

Annie De Acum O Lună ar fi sărit în sus. Annie De Acum se dezumflă – mai ales că-mi dau seama că nu mai știu sigur ce vreau cu adevărat. Cea care am fost și cea care devin se întâlnesc la o răspântie și se hotărăsc care dintre ele să meargă mai departe. Tot ce știu e că, deși Brandon a adunat o groază de puncte pentru a se califica drept Sufletul-Pereche Perfect, nu simt nici o reacție fizică la apropierea de el.

Nu mă ajută deloc nici că Will se apleacă dintr-odată și i se adresează lui Brandon direct, fără nici o jenă că a tras cu urechea.

– Dar... ăăă, iubita ta a zis că vrea să călătorească. Sigur că, dacă ea vrea, ai fi dispus să o însoțești, nu?

O, Doamne, Dumnezeule!

Cu o mișcare discretă, întind mâna prin spate și îl ciupesc de braț.

Maxilarul îi tresare, dar nu se retrage, așa cum speram.

Brandon pare la fel de surprins ca și mine de această întrebare. Râde ușor pentru a-și acoperi tulburarea.

– Ăăă, ce să zic, nu e iubita mea, de fapt. E prima noastră întâlnire. Dar... ăăă, cred că dacă și-ar dori mult să călătorească, am găsi o soluție.

Felul în care spune „o soluție" îmi spune clar că e doar politicos. Nu are nici o dorință să călătorească. E-n regulă, totuși, nu? Mi-e bine și să rămân aici.

– Grozav, răspunde Will, pe un ton sec.

Amelia – sau ar trebui să spun Joe – se apleacă înainte.

– Știți ceva? Și eu am călătorit ceva la viața mea. Și am și cântat una, alta. Mereu mi-am pus în cap să ajung pe scenele mari ale lumii cândva.

În mod clar, se distrează prea mult cu toată șarada asta. N-am de ales, va trebui să o asasinez mai târziu.

– Ce drăguț! Să nu renunți niciodată la visurile tale, spune Brandon și clar mai câștigă câteva puncte că nu le-a întors spatele imediat nebunilor ăstora doi.

Mă ridic în picioare.

– Mie mi-e sete! Cine vrea ceva de băut?

Brandon se ridică și el.

– Pot să mă duc eu să iau două sticle cu apă.

Aaa, e atât de amabil!

– Nu! Ia loc. Nepotul tău o să lovească iar mingea, așa că nu vrei să ratezi momentul.

Iar apoi, când trec pe lângă Will, fac ochii mari și îmi umflu nările, fixându-l într-un mod care-i spune ridică-ți-fundul-imediat care se face înțeles.

– Ăăă... Joe, mă duc să iau ceva și pentru noi. Stai cu ochii-n patru după Timmy.

– Bine, să te întorci repede.

– Chestia asta nu e deloc atât de fermecătoare pe cât crezi tu că e, îi spun Ameliei în șoaptă când trec pe lângă ea.

Ea mă ciupește de fund, iar în momentul acela chiar sper că Brandon nu e atent la noi.

Pornesc cu pași iuți către chioșcul cu gustări, cu Will la nici doi metri în urma mea. Când, în sfârșit, ajungem suficient de departe să nu fim auziți, mă răsucesc fulgerător spre el.

– Ce mama naibii ai impresia că faci?! Încerci să mă sabotezi? Să te joci cu mintea mea? Să-mi distrugi întâlnirea?

– Nu, răspunde el ferm. N-ar fi trebuit să ne observi.

– Ei, hai, fii serios, spun, dându-mi ochii peste cap. Fratele tău, Joe, n-are cum să se integreze în peisaj.

– I-am spus să lase mustața în mașină.

– William...

– Annabell...

– Îmi distrugeți întâlnirea.

Pufnește.

– Tipul ăla deja o distruge încet și sigur.

– Nu! Nu face asta. Îmi agit degetele în dreptul feței lui. N-ai nici un drept să spui așa ceva și să mă faci să mă îndoiesc de tot. Brandon e un tip foarte drăguț. E bun la suflet, vrea o familie, vrea să se stabilească la casa lui. Vrea tot ce vreau și eu. Întâlnirea asta mergea perfect, iar el e exact ce-am tot căutat!

Ochii albaștri-cenușii ai lui Will mă sfredelesc necruțător, după care își apasă degetul mare de bărbia mea și o împinge în jos. Preț de un minut, nici unul nu zice nimic. Nu e cazul să recunosc că nu am fost sinceră în ce am spus – amândoi știm asta.

Will se trage un pic mai aproape, ca să-mi poată vorbi pe un ton scăzut.

– Dacă vrei căsnicie, o familie și tot tacâmul – bine, grozav. Dar nu încerca să te minți singură că vei fi fericită să te mulțumești cu o relație banală, fără pic de aventură. Ai trăit în orașul

ăsta de când te ştii şi ai participat la tot felul de evenimente de familie, Annie. Nu ai nevoie de un soţ pentru asta. Ceea ce n-ai făcut încă e să vezi lumea. N-ai avut parte de experienţe noi. N-ai trăit conform propriilor dorinţe. Iar dacă te mulţumeşti cu cineva care te va împiedica să ai parte de lucrurile astea, o să mă supăr foarte tare. Face un pas în spate, ca şi cum ar fi deja supărat doar gândindu-se că m-aş mărita cu cineva ca Brandon. Îşi dă şapca jos, îşi trece mâna prin păr, după care şi-o pune la loc şi se întoarce lângă mine. Şi mai ştii ceva?! Eşti una dintre cele mai pasionale persoane pe care le cunosc. Ce Dumnezeu cauţi aici, Annie? Nu vrei să mergi la un meci de Liga Mică la prima întâlnire, asta nu face decât să-ţi arate clar, de la bun început, că mereu o să-şi pună familia mai presus de tine.

Sunt furioasă. N-ar trebui să fie aici.

– Dacă mă cunoşti aşa de bine, atunci unde vreau să merg la prima întâlnire, hmm? Îmi ridic braţele de-o parte şi de cealaltă a corpului. Unde e locul ăsta minunat unde crezi că ar fi trebuit să mă ducă Brandon?

Will îşi lasă capul într-o parte.

– E o întrebare-capcană. Pentru că vrei să fii întrebată unde vrei să mergi la prima întâlnire. Se apropie şi mai mult de mine, iar degetele i se ating uşor de ale mele. Ca şi cum corpul lui l-ar implora pe al meu, cerându-i ceva. Şi, ca să ştii, problema cu întâlnirea ta ratată de acum câteva săptămâni nu a fost că erai plictisitoare. Totul s-a întâmplat pentru că erai plictisită, Annie. Vrei un bărbat interesant, pasional şi...

– Un bărbat ca tine? întreb, pe un ton dur şi sarcastic. Am aruncat acest comentariu intenţionat şi şi-a atins ţinta impecabil. Care a fost scopul acestui discurs, dacă nu să te joci cu mintea mea? Ceea ce chiar nu e corect, Will, pentru că, ultima oară când am verificat, între noi nu avea să fie niciodată nimic, aşa a fost de la început. N-am pus toate astea pe tapet chiar în dimineaţa asta?

Will își masează ceafa și se retrage din punct de vedere emoțional.

– Ai dreptate.

– Și nu s-a schimbat nimic în ultimele patru ore, nu-i așa? Tot o să pleci din oraș după nuntă?

Dă afirmativ din cap, fără să scoată vreun sunet.

– Nici pentru mine nu s-a schimbat nimic. Așa că, te rog, pleacă. Pentru că, deși înțeleg că ai intenții bune, nu mă ajuți deloc. Și, sinceră să fiu, nu a fost deloc corect din partea ta să te înființezi așa aici.

Will nu-mi întoarce spatele și nici nu se îmbufnează, cum ar face un bărbat imatur.

Mi se taie respirația când face un pas înainte, cu ochii scăpărându-i, și îmi ia mâinile într-ale lui.

– Îmi pare rău. Ai perfectă dreptate. Chiar n-am vrut să-ți tulbur întâlnirea de azi, jur. Am vrut doar... nu știu, să mă conving că ești în siguranță. Că are grijă de tine. Iar apoi l-am auzit pe tipul ăla călcând în picioare lucrurile pe care mi-ai spus că ți le dorești – iar ideea că ar trebui să sacrifici atât... n-am putut să mai suport. Știu că scopul tău e să te măriți, dar... Îmi eliberează mâinile pentru a-mi cuprinde obrajii în palme. Te rog, promite-mi că o să te căsătorești cu cineva care te vede așa cum ești cu adevărat, care te iubește și care te umple de încântare și fericire – nu doar cu unul care se potrivește cu lista de criterii pe care ți-ai stabilit-o.

„Cu tine. Te vreau pe tine, Will!"

– Promit, răspund încet, înfrânându-mi lacrimile cu fiecare fibră din corpul. Acum trebuie să pleci. Iar eu o să-i acord lui Brandon mai mult de zece minute ca să ajung să-l cunosc, pentru că poate are ceva spirit de aventură dincolo de barba aia bogată a lui.

Will se crispează ca și cum i-aș fi dat un pumn în abdomen.

– A trebuit să zici ceva de barbă.

Postura rigidă se dizolvă cu un zâmbet care îmi transformă inima într-o caramea răsucită. Apoi mai aruncă o privire chinuită la buzele mele înainte de a se îndepărta.

– Bine, plec.

– Mulțumesc. Și ia-l și pe Joe cu tine.

Când mă întorc în tribună, Will și Amelia nu se mai zăresc nicăieri. Îi întind lui Brandon una dintre sticlele cu apă pe care le-am cumpărat de la chioșc, dar păstrez pentru mine cutia mică cu floricele de porumb. El zâmbește amabil și îmi mulțumește. N-am cum să nu observ că ochii lui nu au o margine neagră și periculoasă în jurul irisurilor.

– Și... au plecat prietenii tăi? mă întreabă când mă așez lângă el.

Îmi întorc imediat ochii la el.

– Ți-ai dat seama de la început?

Izbucnește în râs.

– Normal. Și tipul e îndrăgostit de tine, nu-i așa?

Trag aer în piept și mă hotărăsc să termin acest joc de-a v-ați ascunselea cu mine însămi și să fiu absolut sinceră.

– Da, cred că s-ar putea să fie.

– Care-i faza cu el, atunci?

Mă uit atent la cutia mea cu floricele.

– Amândurora ne e frică, dar de lucruri diferite.

– Am trecut și eu prin asta, spune el, pe un ton nostalgic care clar ascunde o poveste interesantă.

O poveste pe care n-o să o aflu niciodată, pentru că Brandon nu e bărbatul potrivit pentru mine.

– Ăăă, știi ceva, Brandon, nu cred...

Mă opresc, să găsesc cuvintele potrivite. Din păcate, inspirația nu mă găsește.

El râde și mă salvează.

– E-n regulă, Annie. Nici eu nu simt că ar fi vreo conexiune specială între noi, dacă asta voiai să spui.

Umerii mi se lasă în jos, plini de ușurare.

– A, ce bine! Îmi făceam griji că o să te fac să te simți prost. Rămânem prieteni?

– Cred că așa e cel mai bine. Vrei să te duc acasă cu mașina acum?

Mă uit la sticla de apă și la cutia cu floricele de porumb, iar apoi la meciul de pe teren.

– Sincer, dacă nu vrei neapărat să scapi de mine, cred că ar fi distractiv să mai stăm, să ne uităm la meci.

Brandon zâmbește.

– Sigur că da.

Și așa – John – se pune capăt cu tact unei întâlniri nereușite.

În seara respectivă, stau în pat, agitată și neputând să dorm din cauza a tot felul de întrebări care mă asaltează și fac tumbe prin capul meu. Așa că îi dau mesaj singurei persoane care a devenit întruchiparea siguranței pentru mine.

„Nu pot să dorm. Vii pe la mine?"

Zece minute mai târziu, chiar dacă e împotriva regulilor trasate de el, Will se strecoară în patul meu și mă cuprinde în brațe. Mă sărută pe gât, pe maxilar și pe tâmplă, iar apoi, în brațele lui, adorm urmărindu-i cu degetele contururile ușor profilate ale tatuajului lui cu fluture – temându-mă de ziua când o să-l sun și el o să fie prea departe.

CAPITOLUL 31

Will

Rup un smoc de buruieni din rondurile de lângă Pensiunea lui Mabel. Nu prea știu exact de ce sunt aici – și la șase dimineața, nici mai mult, nici mai puțin. Știu doar că în dimineața asta m-am trezit în patul lui Annie la 4.30, după ce mi-am promis că n-o să mai dorm la ea, iar apoi m-am sculat imediat și m-am dus să alerg, ca să-mi limpezesc mintea. Am alergat prin oraș pentru a mă asigura de lipsa oricărui pericol (din câte se pare, m-am autodesemnat apărătorul orașului) și, înainte să mă întorc în camera mea, am observat că rondurile de flori ale lui Mabel sunt pline de buruieni. Așa că... iată-mă. În genunchi, smulgând tot felul de buruieni de printre flori, ca și cum m-au înșelat și trebuie să mă răzbun amarnic.

Dar, de fapt, încerc să-mi fac mintea să nu se mai gândească la Annie. Nu-mi dau seama cum pot să alung sentimentele astea. N-am mai pățit să nu-mi pot scoate pe cineva din cap așa. Când închid ochii, îi văd fața. În vis, o țin în brațe și îi aud glasul în urechi când mă trezesc. Îmi închipui cum o s-o părăsesc după nuntă și pumnii mi se strâng instinctiv.

Încep să-mi masez sternul.

E cazul să vorbesc cu cineva. Ridicându-mă din genunchi, mă așez pe iarbă și-mi trec mâinile prin păr, dorindu-mi să-mi pot îndepărta cu ele și gândurile astea.

Înainte să mă conving singur că nu e cazul, scot telefonul mobil. Ca printr-o minune, am semnal, chiar aici, în grădina lui Mabel. Apăs pe numele din agendă, să sun.

Răspunde la al doilea apel.

– Will? Ce s-a întâmplat?

– De ce presupui din start că s-a întâmplat ceva? Nu pot să-mi sun fratele doar așa, că vreau eu?

– Nu la șase dimineața, clar. Și nu după ce nu mi-ai răspuns la telefon și la mesaje de câteva săptămâni.

Aud fâșâit de cearșafuri și o voce de femeie care întreabă cine e la telefon. Hannah. Bineînțeles că e în pat cu el. Sunt un cuplu, iar cei care sunt un cuplu dorm împreună. Toată noaptea. Unul lângă celălalt.

Mintea îmi zboară din nou la Annie – la cum arăta când s-a trezit, cu capul pe pieptul meu, ieri-dimineață. Mă gândesc cum ochii ei de un albastru dulce sclipesc când se uită la mine de sub genele dese și închise la culoare și la conturul arcuit al zâmbetului ei. Și, dintr-odată, mă gândesc cum ar fi să văd asta în fiecare zi a vieții mele și mă trezesc din nou cu contractarea aceea dureroasă în piept.

Ethan îi spune în șoaptă lui Hannah că se întoarce imediat, după care îl aud închizând ușa încet.

– Ia spune, ce se întâmplă? Mi-ai ignorat apelurile și mesajele de săptămâni întregi, iar acum mă suni când se crapă de ziuă?

– Nu se crapă de ziuă, asta a fost acum ceva timp! Unii dintre noi fac o groază de lucruri înainte de ora șase dimineața.

– Eu nu sunt printre ei. Nu mi-am băut cafeaua și mă simt ca dracu' înainte de șapte, așa că ai face bine să ai un motiv fenomenal pentru această nevoie de a vorbi cu mine atât de devreme.

– Îmi pare rău, îi spun, iar cuvintele îmi sunt urmate de o tăcere foarte încărcată. Nu pentru că am sunat devreme. Adică... presupun că-mi pare rău și pentru asta. Sau... nu, nu-mi pare. Ar trebui să te trezești mai devreme. Îți face bine. Îmi dreg vocea când îmi dau seama că vorbesc aiurea, din cauza emoțiilor. Îmi pare rău că nu te-am susținut și, în general, pentru că am fost un măgar în ce privește logodna. N-am fost niciodată supărat pe tine că ai cerut-o în căsătorie. Cred că eram, pur și simplu, invidios și plin de amărăciune că tu ai putut să faci asta, iar eu, nu. Și, sincer, n-am înțeles înainte... cum e cu tine și cu Hannah.

– Dar acum, da?

– Dacă vă susțin? Da, am...

– Nu, zice el repede. Ai zis că n-ai înțeles înainte. Dar acum înțelegi?

Ei, drăcie... Singur m-am băgat în asta.

Trag cu greu aer adânc în piept.

– Ăăă... poate.

Drace, ce greu e! Sunt atât de obișnuit să fiu cel care are toate răspunsurile, care deschide calea și care-l învață pe Ethan tot ce știe. L-am protejat pe fratele meu de lumea mare de când eram de-o șchioapă. Iar acum mă simt dezorientat și... îngrozit.

– Ethan, cum ți-ai dat seama că merită să o iubești pe Hannah?

El râde ușurel la celălalt capăt al firului în timp ce, din câte îmi dau seama, deschide o pungă cu cafea.

– O spui de parcă aș fi avut de ales. Crede-mă, dacă aș fi putut să aleg, aș fi trăit și acum în garsoniera mea singuratică în SoHo. N-am avut de ales, Will, și îi mulțumesc lui Dumnezeu. Am întâlnit-o pe Hannah și m-am îndrăgostit până peste cap, în ciuda a tot ce-mi spunea rațiunea.

Aceste cuvinte se prăvălesc în creierul meu cu un buf! ca din cărțile de benzi desenate cu supereroi. N-am de ales, inima mea o vrea pe Annie.

– Bine, atunci... spun, încercând să-mi dau seama cum să-mi reformulez întrebarea. Cum ți-ai dat seama dacă merită să te lași în voia sentimentelor?

– Hmm. Câteva clipe, nu spune nimic. Cred că mi-am dat seama că mă speria mai mult să trăiesc fără ea decât cu ea.

Orice alt răspuns în afară de ăsta! Te rog... Orice alt răspuns, și aș fi putut să îl ignor și să merg mai departe. Dar pe ăsta... nu pot să-l trec cu vederea.

– Ai întâlnit pe cineva, Will?

– Cam așa ceva...

– Și ți-e frică?

– Un pic. În general, am încercat să nu am nevoie de nimeni de când eram mic și mi-am dat seama că, atunci când ai nevoie de oameni, de obicei nu te alegi decât cu durere.

Urmează o tăcere încordată.

– Hei, Will?

– Hmm?

– Nu cred că ți-am mulțumit până acum. Pentru tot ce-ai fost și pentru tot ce-ai făcut pentru mine când eram mic.

Rămân mut, incapabil să spun ceva. Ethan continuă:

– Nu cred că mi-am dat seama ca acum, când ai spus asta, cât de diferite au fost copilăriile noastre. Pentru că eu nu am aceeași reacție ca tine la a avea nevoie de oameni – în mare parte pentru că, atunci când am avut nevoie de tine, tu ai fost mereu lângă mine.

– N-am fost lângă tine când am plecat, după liceu, și m-am înrolat în armată.

– Vorbești serios? Mi-ai trimis bani în fiecare lună. Ba chiar ai venit acasă, să mă vezi când am plecat la balul de absolvire. Poate că n-ai fost acolo zi de zi după ce ai plecat de acasă, dar nu m-am îndoit niciodată că pot lua legătura cu tine doar punând mâna pe telefon și că ai lăsa totul baltă ca să fii alături de mine. Așa că... mulțumesc.

Înghit în sec și îmi încordez maxilarul – abia reușind să articulez vreun cuvânt fără să izbucnesc în lacrimi.

– Cu plăcere.

Ethan râde încetișor, înțelegând cât de greu îmi e... ei bine, să-mi simt sentimentele. Dar i se face milă de mine.

– Bine. Acum hai, povestește-mi despre ea, spune și îi aud zâmbetul în glas.

Îmi închipui un zâmbet înfumurat și exagerat. Mi-aș dori să pot să nu-i spun nimic despre Annie doar ca să-l enervez, dar din păcate de săptămâni întregi de-abia aștept să vorbesc cu cineva despre ea.

– E drăguță. Adică în genul ăla cumsecade, orbitor de solar – dar are atâta voință și hotărâre în ea că asta o face aproape periculoasă. E bună la suflet și înțelegătoare și atât de pasională și de interesantă într-un mod cum n-am mai întâlnit până acum... și e mult prea bună pentru mine.

Ethan râde.

– Și... ia zi, o iubești?

– De-asta te-am sunat, domnule Hannah. Nu știu. Nu știu dacă sunt măcar capabil să simt iubire. Adică... ai fost acolo cu mine, Ethan. Ai fost acolo când trebuia să ne închidem în camera mea și să dăm radioul la maximum ca să nu auzim cum țipau unul la altul mama și tata. Ai auzit cum vorbea cu ea și ai văzut cum ea azvârlea cu tot ce-i pica în mână spre el. Mi-e atât de teamă că așa o să fiu și eu cândva, că n-o să pot să plec pur și simplu... Că o să fiu ca ei – blocat într-o relație toxică și lipsită de iubire care pare fără ieșire. Cum dracu' ai reușit tu să treci peste asta?

– Sincer să fiu... prin psihoterapie.

– Rahat!

– Da. Am avut niște părinți disfuncționali, Will. Ne-am petrecut toată adolescența într-un mediu instabil psihologic și ni s-a inoculat sentimentul că, de cele mai multe ori, noi eram

vinovați pentru tot ce se întâmpla. Tu mai mult decât mine, evident, pentru că m-ai protejat de mare parte din ce se întâmpla. Nu e genul de lucru pe care poți să-l depășești pur și simplu sau pe care să-l bagi sub preș. Și îmi aduc aminte că ziua în care am acceptat ce s-a întâmplat a fost ziua în care am început să mă vindec cu adevărat. N-o să pot să îngrop totul printr-un efort de voință. O să fie nevoie de timp, de efort și de răbdare din partea partenerei mele până ce o să procesez și o să asimilez toate traumele prin care am trecut.

– Înțeleg ce spui, dar mi-am petrecut mare parte din viață prins într-o nefericire absolută, zi de zi. Nu vreau să-mi asum riscul ca așa ceva să mi se mai întâmple vreodată.

Chiar dacă știu că Annie nu are aceleași defecte îngrozitoare ca părinții mei.

– Will, eram copii. N-am avut de ales. Dar acum ești adult – mereu ai la dispoziție opțiunea de a te retrage dintr-o situație toxică.

– Și dacă nu-mi dau seama că e toxică?

– O să-ți spun eu.

– Și dacă eu o să fiu cel care o să-i facă rău lui Annie? Și dacă sunt ca mama și tata, iar singura modalitate de a o proteja pe Annie e să nu-mi permit să rămân în viața ei?

– Ei, drace, Will! Chiar ai ținut în tine ideea asta atâta vreme? De-asta nu te-ai implicat în nici o relație până acum?

Tăcerea mea îi răspunde la întrebare.

– Să știi că e o minciună. Ești un om bun, cu o inimă al naibii de bună. Meriți iubire și să dăruiești iubire.

Trebuie să-mi dreg vocea, să împing în jos nodul care mi s-a format în gât. Și să-mi șterg fața, pentru că se pare că ochii au început să îmi transpire.

– Mulțumesc, frate.

– Așa, acum o să-ți dau și altă perspectivă, tocmai pentru că sunt avocat specializat în divorțuri: eu tot nu sunt convins

că toți oamenii sunt făcuți pentru căsătorie. Așa că, dacă te numeri printre cei care nu sunt potriviți pentru așa ceva, Will, nu e nici o problemă. Asta nu te face un om rău sau mai puțin capabil de a fi fericit, de a iubi și a fi iubit decât restul lumii. Înseamnă, pur și simplu, că ai avut un început de viață mai problematic decât majoritatea. Cu toate acestea – spune apăsând pe fiecare cuvânt –, dacă ești unul dintre oamenii aceia care mereu au spus că urăsc relațiile, după care te-ai răzgândit – nici asta nu e o problemă. Doar fii sincer cu tine însuți în privința nevoilor tale, altfel o să fii foarte nefericit, cu sau fără cineva în viața ta.

Hohotesc ușor și dau din cap, impresionat.

– Și ziceai că nu ești deloc în formă la șase dimineața.

– Da, ce să zic, să nu-ți faci un obicei să mă suni la ore de-astea.

– Ethan?

– Hmm?

– Să știi că o iubesc. Și mi-e al dracului de frică.

Oftatul lui Ethan se prelungește teatral.

– O să-ți dau numele psihologului la care mă duc eu. Să știi că face și ședințe online. Poate ar fi bine să te gândești cam la două ședințe pe săptămână, măcar un timp.

Izbucnesc în râs și mi-aș dori să fiu lângă el, să îl pot îmbrățișa. Mi-e dor de el și, dintr-odată, am senzația clară că mi-am încărcat prea mult programul. Că poate senzația de siguranță pe care credeam că mi-o oferă faptul că muncesc întruna de fapt îmi făcea rău.

Închei apelul cu Ethan un minut mai târziu, după ce i-am spus să schimbe așternuturile în camera de oaspeți pentru că o să vin în vizită în curând. De cum închid, pun telefonul jos și îmi acopăr fața cu palmele. Nu sunt convins că mă simt mult mai bine, dar simt că sunt mai aproape de a-mi accepta sentimentele.

Sunt întrerupt de cineva care își drege vocea, undeva în stânga. Ridic capul și dau de Mabel, care stă pe verandă, în halatul ei roz-deschis, de sub care se vede o cămașă de noapte în pătrățele albe și albastre.

– De cât timp stai acolo, femeie băgăcioasă ce ești? o întreb, cu un zâmbet amuzat și plin de tachinare.

– De destul de mult ca să știu că o iubești pe Annie, că ești speriat și că tare aș vrea să le fac o vizită maică-tii și lui taică-tău, rostește ea, în stilul ei direct, și mă face să râd.

Ea zâmbește și nu mai adaugă nimic, doar își întinde brațele.

Mă ridic în picioare și mă duc pe verandă, unde mă las cuprins de brațele ei și o las să mă țină așa, în cea mai vindecătoare îmbrățișare din viața mea. Mabel nu spune nimic, doar mă strânge tare. O strâng și eu și-mi cuibăresc capul în curbura gâtului ei, simțindu-mă ca atunci când eram un băiețel care se urca în magnolia aceea, dorindu-și din toată inima o îmbrățișare ca asta.

Nu-mi dă drumul, dar mă mângâie afectuos pe spate.

– Ia zi... ar trebui să-mi fac griji că stăteai așa în rondul meu de flori la 6.00 dimineața? Zău că voi, tinerii, mereu faceți ceva dubios.

CAPITOLUL 32

Annie

Nu e ziua în care o vizitez de obicei pe bunica, dar mă duc oricum. Raţional, sunt conştientă că n-o să-mi poată oferi nici unul dintre răspunsurile de care am nevoie – dar asta nu mă împiedică să mă duc la ea, cu o speranţă nebună că o să o nimeresc în cea mai bună zi de luni încoace şi că în seara asta o să fie din nou bunica mea, plină de înţelepciune, eleganţă şi că o să-mi spună exact ce să fac.

Nu l-am mai văzut pe Will de câteva zile. Nu din noaptea de după întâlnirea mea cu Brandon, mai exact. Cred că se ascunde. Dar e-n regulă, totuşi. Şi eu m-am ascuns zilele astea. E specialitatea noastră.

A intrat în băcănie zilele trecute, iar eu m-am ascuns după un raft, mi-am abandonat coşul şi m-am târât până afară. (Bine, m-am cocoşat un pic şi am ieşit repede, mai-mai să mă împiedic). A doua zi l-am văzut lângă plăcintărie, iar când ochii ni s-au întâlnit, am clipit şi în secunda următoare a dispărut. Cel mai probabil a intrat rapid într-un gang. Ca să mă asigur, i-am dat mesaj în aceeaşi zi, la ceva timp.

Annie: „*Mă eviți, nu?*"
Will: „*Da. Și tu pe mine?*"
Annie: „*Da. Sunt confuză și am nevoie de ceva timp.*"
Will: „*La fel și eu. Mi-e dor de tine, totuși.*"
Annie: „*Și mie.*"

Așa că ne-am lămurit, iar acum încerc, pur și simplu, să-mi dau seama ce Dumnezeu să fac în legătură cu el. Asta pentru că acum sunt în stare să recunosc deschis că am sentimente pentru el. Sentimente adevărate. Sentimente roz și dulci, care ar putea să glazureze lejer un tort. Iar asta e foarte, foarte grav pentru că Will Griffin vrea să rămână la fel de singur ca o felie de brânză topită ambalată în folie, nu cumva să se lipească de celelalte.

Și-atunci ce să faci, când îți dorești mai mult decât orice să fii într-o căsnicie fericită, exact ca părinții și fratele tău, dar te-ai îndrăgostit până peste cap de un bărbat care nu se va implica niciodată într-o relație? Mergi mai departe și îl uiți. Asta e singura soluție, nu? Și ieși la întâlniri cu alți bărbați. Îți aduci aminte că Will Griffin n-a fost nicicând Fred Astaire, iar tu nu ești Audrey Hepburn, iar când el o să se urce în avionul acela, săptămâna viitoare, n-o să se mai întoarcă, așa cum a făcut-o Fred.

Da? Nu mai știu. De-asta am venit aici.

Totuși, când intru în camera bunicii de la centrul pentru bătrâni, o găsesc dormind dusă în fotoliul cu perne moi. E îmbrăcată cu pijamaua ei albastru-pudrat, cu mâneci lungi și bluză cu nasturi, pentru că, și bolnavă de Alzheimer, femeia asta ține minte că ține morțiș să fie mereu pusă la patru ace. Mereu a fost așa. Haine impecabile. Atent călcate, zi de zi. Genul acela de femeie din Sud care nu iese din casă fără să fie machiată și atent coafată.

Zâmbesc văzând-o acum, cu corpul relaxat, dormind profund în fotoliu, cu *Roata norocului* la televizor care proiectează în cameră o lumină ușor albăstrie. Și, nu știu de ce,

imaginea asta mă face să-mi vină să plâng. Nu pot să o trezesc. N-aș face decât să o tulbur și o să aibă o noapte grea, atât ea, cât și asistentele.

Dar am nevoie de ea. Am nevoie de cineva care să-mi spună încotro să o apuc.

Am nevoie de mama și de tata.

Cum e posibil să-ți fie dor de niște oameni pe care abia dacă ai apucat să-i cunoști într-un mod atât de acut că trebuie să-mi duc mâinile la abdomen și să mă așez pe canapea, lăsându-mi trunchiul peste picioare ca să plâng în tăcere? În fiecare zi, sunt atâtea momente în care aș vrea să o pot suna pe mama... Nici măcar nu-mi pot stoarce memoria după fragmente de imagini cu ea de care să mă agăț... Nu mi-o aduc aminte. Iar femeia care mi-a fost și bunică și mamă e cu un picior pe lumea asta și cu celălalt pe cealaltă.

Mi-e frică.

Dar nu le pot spune surorilor și fratelui meu nimic din toate acestea pentru că... ei bine, pentru că niciodată nu fac asta. Nu i-am împovărat niciodată cu greutățile emoționale cu care mă confrunt. Au suficiente pe cap, nu mai trebuie să le mai adaug și eu. Și Will o să plece, așa că n-are rost să îi spun lui.

Așa că plâng pe mutește în camera asta albastră, îmbibând materialul jeanșilor cu lacrimi până ce simt o mână pe umăr. Trag aer pe gură, surprinsă, și îmi ridic ochii către cei ai lui Mabel. Se încruntă când îmi vede fața, iar apoi îmi șterge lacrimile de pe obraji cu degetul mare. Fără să spună nimic, îmi face semn să mă ridic de pe canapea, după care zice în șoaptă:

– Hai, iubito, să ieșim de aici.

Mabel întinde mâna peste masă și și-o pune peste a mea.

– Spune-mi de ce plângi, Annabell.

– Nu sunt sigură că am doar un singur motiv.

– Bine, atunci spune-mi-le pe primele cinci, în ordinea gravității.

Stăm în sala de mese a centrului pentru bătrâni. Cina s-a încheiat de două ore, așa că eu și Mabel suntem singurele persoane din încăpere. Camera e decorată în vișiniu-închis, auriu și bleumarin, iar ori de câte ori o aduc pe bunica aici îmi spune că totul e de prost-gust. N-am cum să nu îi dau dreptate. Căminul e foarte bine organizat, dar are o atmosferă care te duce cu gândul la o capelă funerară, ceea ce e inacceptabil.

Îmi notez în minte să aduc câte un buchet proaspăt și colorat pentru fiecare masă mâine și să stau de vorbă cu directorul căminului să zugrăvească sala de mese într-o culoare mai veselă.

– Nu mai știu cine sunt, Mabel – și chiar mi-ar plăcea să o am pe mama aici, să mă ajute să mă lămuresc, dar nu se poate, pentru că a murit. Și n-am apucat să o cunosc, ca surorile și fratele meu, iar uneori mi-e ciudă pe ei pentru asta. Și nu știu de ce plâng după părinții mei morți când am aproape 30 de ani și nu cred că am plâns după ei în copilărie. Trag aer în piept cu un efort. A, și m-am îndrăgostit de un bodyguard care nu crede în iubire și care o să plece definitiv de aici. Sunt cinci? Nici nu mai știu.

Mabel oftează.

– Ei, drăcia dracului, iubito... E ca la balamuc în capul ăla al tău. Îmi strânge ușor mâna, făcându-mă să mă uit în ochii ei plini de bunătate. De ce ai nevoie de la mine, drăguțo? Să-ți dau sfaturi? Sau doar să te ascult?

– De sfaturi. Chiar am nevoie de sfaturi.

– Bine, că le-ai fi primit oricum. Zâmbetul ei îmi smulge și mie un răspuns aidoma. Sinceră să fiu, chiar așteptam ziua asta. Chiar aveai nevoie de mult să-ți plângi părinții.

Clatin din cap.

– Nu e vorba de asta. Nu-i jelesc. Mă opresc o clipă, iar Mabel se uită fix la mine. Nu plâng după ei! Au murit acum mai mult

de douăzeci de ani, Mabel. Mi-am trăit toată viața fără ei. Nici nu știu mare lucru despre oamenii care mi-au dat viață, în afară de firimiturile pe care le-am aflat de la surorile și de la fratele meu. Iar restul amintirilor sunt blocate într-o femeie care nu mai poate să le găsească și sunt foarte aproape să o pierd și pe ea definitiv, spun, ridicându-mi degetul mare și arătătorul, pentru a ilustra cea mai deprimant de mică perioadă de timp.

Nu-mi dau seama că plâng înșirând toate acestea până ce Mabel îmi întinde un șervețel peste masă. Îmi tamponez ochii cu el și îi mulțumesc universului că nu m-am dat cu mascara azi.

– Asta e durere, Annie. Și nu ai de ce să te rușinezi. Durerea – hoașca asta răutăcioasă – nu e limitată de timp sau de reguli. Te lovește când are ea chef. Și eu – uneori mă simt total vindecată, după care din senin simt un miros care-mi aduce aminte de parfumul bărbatului meu și mă pomenesc că plâng în mijlocul magazinului. Nu are nici o logică, durerea asta. Și știu cum ai trecut prin tot, dar nu te-am văzut niciodată jelindu-ți părinții. De ce?

Buzele îmi tremură și îmi las ochii în poală.

– N-am crezut că am voie.

– Vai, drăguțo, dar de ce să-ți închipui una ca asta?

Vocea ei blândă parcă îmi smulge inima din piept și am impresia că sângerez profund cu fiecare lacrimă care mi se scurge pe obraz.

– Pentru că nu i-am cunoscut destul ca să plâng după ei. Dar Noah, Emily și chiar și Madison, da. Ei au amintiri clare cu ei, iar eu, nu. Eu am doar un hău în inimă pe care nu reușesc să-l umplu cu nimic și nu-mi dau seama de fapt de ce e acolo.

Stai puțin...

Dintr-odată, ca printr-o străfulgerare, îmi dau seama că mi-am dorit niște lucruri de care nu am nevoie. Că nu un soț îmi lipsea. Și nici chiar să mă descopăr pe mine însămi. Cred că senzația aia de gol a fost rezultatul faptului că am fugit

de propriile sentimente. Știu, de fapt, cine sunt și ce vreau de la viață – doar că mi-am ignorat propriile nevoi.

– Surorile și fratele tău nu prea vorbesc despre părinții voștri?

Din nou, scutur din cap.

– Nu. Și când am pus întrebări despre mama și tata, toți parcă au amuțit. Mereu li s-a părut prea dureros să vorbească cu mine despre ce amintiri au cu ei. Așa că am renunțat să mai încerc – nu voiam să le sporesc și mai mult suferința. Pur și simplu, nu mi-am mai dat voie să recunosc față de mine că sunt tristă și m-am concentrat în schimb pe cea a tuturor celorlalți. Și a dat roade. I-a făcut să se simtă mai bine și, la rândul ei, asta m-a făcut și pe mine să mă simt bine.

– Până n-a mai mers.

Oftez și dau aprobator din cap.

– Până n-a mai mers. Iar acum m-am trezit că mi-am petrecut atât timp fără să le arăt cum sunt cu adevărat că nici nu mai știu de unde să încep. Nu știu cum să le spun că această versiune a mea pe care au văzut-o atâta vreme nu mai e neapărat cea autentică.

– Le spui asta. Exact așa.

– O să le provoc suferință, Mabel. Mă iubesc atât de mult că dacă o să le spun că i-am mințit atâția ani...

– Ai pus punctul pe „i", drăguțo. Te iubesc enorm. Sinceritatea e un dar, Annie. Și, dacă îi iubești și tu cu adevărat, o să fii sinceră cu ei despre cum ești, de fapt. Cât despre William...

Faptul că îi aud numele menționat dintr-odată în această discuție aproape că mă face să tresar.

– Nu renunța la el.

– Dar... Mabel...

– Nu mă lua cu „dar, Mabel"... dacă-l iubești, nu renunța la el, Annie. Are nevoie de cineva care să lupte pentru el, așa cum tu ai avut nevoie să lupte cineva pentru tine. Și nu spun că o să fie o relație ca toate celelalte, așa cum ai visat mereu sau

genul de relație pe care au avut-o părinții tăi... Zâmbește, un surâs plin de amintiri. Dar poate că o să fie ceva chiar mai reușit de atât.

– Sau poate o să fie un dezastru și o să sufăr îngrozitor.

– Sau poate așa.

Râd, dar apoi amândouă redevenim serioase.

– Mama ce-ar fi spus?

– Hmm, începe Mabel, strângând din buze și mijind ochii. Charlotte era omul care mereu trăia momentul. Nu mi-o aduc aminte făcându-și vreodată gânduri despre ce se va întâmpla în viitor – și uneori asta o băga într-o groază de belele. Mabel zâmbește afectuos și, dintr-odată, îmi pare foarte rău că nu am încercat să vorbesc cu ea mai de demult despre părinții mei. Bunică-ta venea la mine mereu să se plângă despre fata ei rebelă –, dar mereu avea o sclipire în ochi, ca și cum nu putea să nu fie mândră de fata ei cu voință de fier. Așa că nu știu exact ce ar fi spus, dar am senzația că ar fi fost ceva despre a-ți urma inima sau intuiția, sau cum naiba vrei să-i spui.

Mă îndoiesc că Mabel își dă seama cât de mult o să mă agăț de vorbele acestea.

– Deși nu sunt nici mama, nici bunica ta, ci doar cineva care a trăit mult pe lumea asta și a iubit mai profund decât aș putea să-ți explic, aș zice că regret lucrurile pe care nu le-am spus niciodată mai mult decât pe cele pe care le-am spus. Dacă îl iubești... fii sinceră. Cu tine și cu el. Și apoi... vezi tu ce faci mai departe. Nu-ți mai goni sentimentele, Annie.

Mă uit la Mabel cu un zâmbet înlăcrimat pe chip.

– Te iubesc, Mabel.

Ea dă din mână, ca și cum n-ar avea nevoie de așa cuvinte dulcege, dar eu văd cum i se umezesc ochii și apoi și-i ferește.

– Și eu te iubesc, Anna-Banana.

CAPITOLUL 33

Will

Mă ocup de muncă de supraveghere azi. De obicei, nu mai fac aşa ceva pentru că e chinul vieţii mele, dar tipul care stă aici in timpul zilei şi urmăreşte ce înregistrează camerele de supraveghere de pe proprietatea Ameliei m-a sunat de dimineaţă între două crize de vomat şi mi-a spus că are nevoie să-i ţin locul.

Asta e singura parte a slujbei ăsteia pe care nu o suport – să stau într-un singur loc şi să privesc, fără să fac nimic. N-o să vă mint, am impresia că e degeaba. Nivelul de pericol la adresa ei aici, în Roma, e practic nul. Sincer să fiu, oamenii din oraşul ăsta se descurcă atât de bine să ţină sub supraveghere totul încât nici nu mai sunt convins că mai are nevoie de un bodyguard cât stă aici. Dacă cineva ar zări prin oraş nişte paparazzi sau cine ştie ce indivizi suspecţi care să pară admiratori de-ai ei, telefoanele ar începe imediat să sune. Unul câte unul, locuitorii s-ar aduna încet-încet în piaţa oraşului până ce toată lumea ar fi pusă în gardă, iar Amelia ar fi scoasă în siguranţă pe uşa din spate, urcată în camioneta ei şi condusă până acasă.

Şi tocmai de aceea nu e nevoie de mine aici. Mi-ar fi fost greu să plec, dacă aş fi ştiut că Amelia e în vreun pericol concret, dar în momentul de faţă singurul risc la adresa siguranţei ei e dacă

își lovește degetul mare de la picior de treapta de la intrare în casă. E timpul să merg mai departe. O să fie atât de grozav să mă mențin ocupat și să explorez din nou locuri noi... Să nu mai trebuiască să o suport pe Mabel venind în fiecare seară să mă verifice, cu o cană de ceai de mușețel în mână. Sau cicălelile zilnice ale lui Phil despre cine știe ce reduceri are la magazin. Sau încercările băgăcioșilor ăstora de a ne ține pe mine și pe Annie departe unul de celălalt. Sau tentația atotprezentă de a o lua în brațe pe Annie și de a face dragoste cu ea, făcându-i promisiuni și plănuind un viitor împreună. E prea mult.

Mi-am dat seama că Ethan are dreptate și că, într-o bună zi, o să vreau să mă stabilesc undeva și să am parte de stabilitate, dar o să fac asta mai încolo, cu o femeie pe care să nu o iubesc atât de mult ca pe Annie. Nu sunt pregătit încă. Nu sunt în stare.

Ca să fac timpul să treacă mai ușor, un timp fac serii de flotări și de abdomene. După aceea, când genunchiul începe iar să mi se agite sub masa cu monitoarele, îmi deschid laptopul în fața lor și intru pe internet. Nu știu de ce, dar înainte să-mi dau seama ce fac, caut numele colegiului din zonă. Gândul ăsta mi-a tot bâzâit în minte, ca o muscă enervantă, de când m-a întrebat Annie dacă nu regret că nu mi-am continuat studiile.

Tot căutând pe site-ul colegiului, sunt bombardat cu imagini cu studenți fericiți care mănâncă împreună la o masă aflată afară, învățând împreună într-o bibliotecă, luând notițe conștiincioși într-o sală de curs, cu – da, ați ghicit – zâmbete largi pe chip. Nimic din toate astea nu mi se pare tentant. Totuși, uitându-mă în josul pagini, văd un meniu în care se află specializările pe care le au și, fără să vreau, mă întreb ce meserie aș vrea să am dacă n-aș fi bodyguard. În liceu aveam planuri să devin inginer, dar nu cred că această carieră a fost vreodată visul meu. Era, pur și simplu, cea care mi se părea mie că sună cel mai impresionant, ca să dau bine în fața părinților mei.

Îmi plăcea matematica, totuși. Mult. Și-acum îmi mai place.

Cursorul îmi zăbovește asupra specializării Științele Educației din listă și mă imaginez stând în fața unui grup de elevi, arătând către numele meu scris pe tablă. Iar apoi Annie intră pe ușa clasei cu un zâmbet sfios, întinzându-mi termosul cu cafea pe care l-am uitat de dimineață pe blatul de bucătărie.

Închid imediat laptopul, poate cu mai multă forță decât e cazul.

– Ce dracu' faci? îmi mormăi în barbă, trecându-mi mâinile prin păr.

Așa o să fie de acum încolo? O să mă gândesc mereu la Annie? Oare ce culoare are salopeta pe care o poartă azi? Ce face? Oare iese în oraș cu vreun bărbat? Respectivul o să poată oare să îi ofere tot ce eu nu pot? Oare vor întemeia o familie? Vor avea copii? Drace, o să se culce cu Annie. O să o țină în brațe, o să o atingă și... grozav, acum sunt doar nervos.

Simt o furie irațională îndreptată împotriva unui tip care nici măcar nu există încă. Trebuie doar să-i dau mesaj. Un singur mesaj, să văd ce face și așa o să mă liniștesc.

Dar tocmai când îmi scot telefonul, pe unul de ecrane îmi apare o notificare de acces neautorizat în perimetru. Amelia nu așteaptă nici un vizitator, pentru că s-a hotărât să-și petreacă ziua în studio. Corpul îmi intră imediat în alertă și ochii îmi cercetează monitorul. Rahat! Un tip îmbrăcat cu un tricou cu fața Ameliei mărită la maximum a sărit peste poartă și acum aleargă pe alee, cu o cutie în mână. S-au dus naibii plictiseala și inactivitatea.

Sar de pe scaun și îl aud cum cade în urma mea. În două secunde fix, am ieșit pe ușă și alerg cu viteză maximă spre el.

– Oprește-te! strig la el, știind bine că n-o să mă asculte.

Fanii obsedați ca el niciodată nu se supun.

– N-o să-i fac nici un rău, îmi strigă peste umăr, băgând cutia sub braț, ca și cum ar purta o minge de fotbal spre zona de marcare, hotărât să câștige meciul.

– Grozav, atunci opreşte-te imediat şi putem să stăm de vorbă!

– Nu până nu îi arăt ce i-am adus în cutia asta.

Te rog, Doamne, să nu cumva să fie ceva dezgustător!

Intrusul măreşte viteza, dar nu e suficient de rapid. Îl ajung din urmă mai repede decât crezuse şi îl dobor la pământ fără menajamente.

CAPITOLUL 34

Annie

Surorile mele s-au întors în sfârşit din excursie, iar în seara asta e petrecerea burlăciţelor pe care i-am organizat-o Ameliei la noi acasă. N-a vrut să ieşim în oraş şi să ne distrăm, ci – mare surpriză, mare – să stăm acasă şi să ne uităm la un film cu Audrey Hepburn. Tot am pus-o să poarte o panglică peste piept şi un voal, plus că am împodobit camera cu tot felul de articole de lenjerie intimă sexy. A, şi toate avem la gât coliere cu pandantive în formă de penis. Deci ne distrăm.

Mai sunt doar două zile până la nuntă. Toate detaliile sunt puse la punct, iar rochia Ameliei a sosit azi de la croitoreasă şi i se potriveşte perfect. Toţi par să fie remarcabil de calmi legat de nunta asta. Nu şi eu. Asta pentru că, pentru mine, nunta înseamnă că, peste trei zile, Will o să plece din viaţa mea pentru totdeauna.

Încerc din răsputeri să fiu atentă la povestea surorii mele despre cum, în Mexic, un învăţător s-a îmbătat foarte tare, a pornit-o gol puşcă pe plajă şi nu a fost găsit decât cu o oră înainte de zborul pe care îl aveau programat, a doua zi, complet dezbrăcat pe plajă, cu fundul îndreptat spre cer, dar mintea pare să-mi fie incapabilă să se concentreze. În loc de asta, îi tot

poruncesc telefonului să se aprindă cu un mesaj de la un anumit bodyguard.

– Şi să ştiţi că nu l-am văzut, dar se pare că curul lui alb s-a prăjit atât de tare că arăta ca un homar pe grătar!

Maddie se crispează şi se uită la mine, aşteptându-se la ce e mai rău. Când îi zâmbesc, prefăcându-mă că sunt chiar atentă la povestea ei, se încruntă.

– N-o să scoţi carneţelul?

– Ăăă? De ce?

– Că am zis „cur", răspunde Maddie, cu o expresie care îmi arată că ar fi trebuit să fie evident.

– În seara asta, o greşeală nu se pune.

Toate trei trag aer în piept dramatic, îngrozite.

– E ceva cu tine! Nu ţi-ai revenit încă după răceală. Eşti pe moarte? întreabă Emily, râzând uşor, glumind doar zece la sută, dar încercând să ne convingă că nu e nouăzeci la sută îngrijorată.

– Sunt bine, Em. Doar un pic cam împrăştiată.

Fără să vreau, mă uit în jos, la telefon.

Toate se uită lung la mine, aşteptând.

– Împrăştiată pentru că...

Mă uit la ele.

– Am multe pe cap.

Maddie izbucneşte în râs. Emily oftează, frustrată.

– Jur, eşti mai greu de tras de limbă decât Noah, zice Amelia, cu un zâmbet plin de afecţiune.

Ridic din umeri, gândindu-mă că pe lumea asta nu există decât o singură persoană căreia am simţit mereu că îi pot spune tot. Grozav, şi-acum sunt tristă. Eu nu sunt niciodată tristă. Am o capacitate nefiresc de dezvoltată de a vedea partea pozitivă a majorităţii situaţiilor, dar acum nu reuşesc. Am sentimentul groaznic că l-am pierdut pentru totdeauna pe Will – aşa cum am ştiut de la bun început că avea să se întâmple. Situaţia asta m-a transformat într-o pesimistă plină de anxietăţi! Ce tupeu!

– Ai stat acolo, îmbufnată și încruntată toată seara, uitându-te urât la telefon de parcă a împins-o pe scări pe bunica, zice ea, întorcându-și corpul pe canapea în așa fel încât să fie față în față cu mine.

– Apropo de bunica, ia spuneți... cum se simțea când ați fost azi la ea? le întreb pe surorile mele, știind că s-au dus direct la ea de cum s-au întors, de dimineață.

Madison aruncă o pernă spre capul meu.

– În nici un caz nu ne deturnezi așa ușor. Bunica era bine – ia zi, ce e cu tine, floricica mea angelică? Ți s-au pleoștit petalele.

Știind că Maddie de obicei face tot felul de aluzii indecente, mă uit în jos, la propriul piept.

– Nu mă refeream la sâni, Annie. S-a întâmplat ceva cu Will?

Maddie vine repede pe canapea, lângă mine, ca să mă fixeze cu o privire prea cercetătoare ca să nu fie tulburătoare.

– Ți-a făcut ceva? Nemernicul, îl acopăr cu ceară și îi smulg tot părul de pe corp! zice Emily, ridicându-se de pe fotoliu.

– Stai jos, Emily. Nu mi-a făcut nimic.

Emily își încrucișează brațele la piept.

– Mă așez doar dacă-mi spui exact ce ți-a făcut și de ce te-a făcut să te ofilești ca o floarea-soarelui fără apă.

– O mulțime de analogii florale azi.

Madison îmi dă un ghiont.

– A vrut cumva să treceți la următorul nivel cu lecțiile și să faceți sex? Să nu te simți vinovată că aștepți până după căsătorie, totuși – toată lumea știe că așa stau lucrurile, dacă ai o relație cu Annie-Îngerașul. Vezi-ți de principiile tale, pentru că va trebui să ne pui o vorbă bună la Atotputernicul, să ne bagi și pe noi în rai cu tine! În rai ai voie și cu invitați, nu?

Mă enervez imediat. Nu e o evoluție firească pe cadran, de la verde la galben și apoi la roșu. E o trecere de la calm la dat în clocot în fix o secundă. Inițial, încerc să-mi reprim sentimentele

ca să nu supăr pe nimeni, dar apoi aud glasul lui Mabel în minte: „Spune-le adevărul surorilor tale".

– Maddie, te rog, încetează cu asta. Mă umple de frustrare. Capul lui Madison se lasă în pic pe spate și face ochii mari. Toate par prea uluite ca să scoată vreo vorbă. Și, te rog, te implor chiar să nu-mi mai spui Annie-Îngeraș. Nu suport să-mi spui așa. Dintotdeauna am urât să mi se spună astfel. Știu că nu o spui ca pe ceva rău – dar eu așa o simt. Am impresia că mă bagă într-o categorie îngustă și sufocantă din care nu pot să ies.

– Annie... de unde vine frustrarea asta a ta, așa dintr-odată? întreabă Emily, cu un aer surprins.

Oftez și apoi, da, lacrimile îmi prind în sfârșit furia din urmă.

– Vine din ani și ani de sentimente reprimate, pe care mi-a fost prea frică să le exprim. Și asta e vina mea. Nu am fost sinceră cu voi – iar acum am impresia că nici nu mă cunoașteți cu adevărat.

– Nu se poate așa ceva, spune Maddie, dând negativ din cap și încercând să asimileze tot ce se întâmplă.

– Ba se poate – și o să v-o și dovedesc. Will a devenit antrenorul meu de întâlniri pentru că, de fapt, am ieșit în oraș cu Sexy-Casierul de la Bancă, iar el m-a lăsat baltă în mijlocul întâlnirii pentru că eram foarte plictisitoare.

Pe fruntea lui Emily apar cutele care-i trădează enervarea, chiar între sprâncene.

– Idio...

Ridic o palmă, țintuind-o cu privirea.

– Dar nu e vorba de el. Mi-am dat seama că, într-adevăr, am fost plictisitoare, am ascuns o parte atât de mare din mine în tot timpul ăsta pentru a mă potrivi cu rolul pe care mi l-am atribuit fără să vreau în copilărie. N-am crezut cu adevărat că am fost afectată de moartea mamei și a tatei așa cum ați fost voi, dar se pare că perfecționismul meu a fost, de fapt, un mecanism de adaptare la realitate. N-am vrut niciodată să agit apele sau să sporesc

cumva suferința sau stresul din viețile celor din jur, așa că am devenit această versiune a mea mereu cu zâmbetul pe buze, ceea ce... mă distruge.

Lacrimile încep să mi se scurgă pe obraji acum și, în loc să se supere pe mine, Maddie se apleacă înspre mine și îmi ia mâna într-a ei. Nu spune nimic, pur și simplu o strânge încurajator, ca și cum mi-ar comunica să continui.

– Zău așa, urăsc carnețelul cu Inventarul Cuvintelor Necuvenite. Nu îl suport. Dar mă țin de el pentru voi, pentru că mi se pare că pentru voi e ceva important. Îmi ridic umerii și apoi îl las în jos, o mișcare voit exagerată. Nici nu-mi mai aduc aminte cum am început cu el! Dar, sincer, nici că-mi pasă dacă vorbiți urât sau nu. Ah! Și, da, e adevărat – nu-mi place sexul fără obligații. Sunt o ființă sentimentală și aș avea nevoie de o conexiune emoțională înainte de a mă culca cu cineva. Și chiar vă rog să încetați să transformați asta într-o glumă.

– Dar nu am glumit pe seama ta! Sau... nu intenționat, spune Emily, pe un ton defensiv.

– Mie mereu așa mi s-a părut, totuși. Ori de câte ori spuneți despre mine că sunt dulce, că sunt un heruvim sau că sunt genul care nu face niciodată greșeli – mi se pare că o spuneți într-un mod batjocoritor.

– Am înțeles – chiar am înțeles ce vrei să spui, dar noi mereu suntem sarcastice una cu alta! Așa ne arătăm noi dragostea.

– Și înțeleg și asta. Dar nu puteți să vă referiți la partea asta a mea doar în glumă. Trebuie să vă găsiți și alte subiecte de haz, nu doar astea. Puteți să faceți glume despre cum îmi miros picioarele sau că sforăi noaptea sau despre orice alte rahaturi, nu contează. Nu mai faceți haz despre personalitatea mea, pentru că am început să mă simt ca și cum ar fi ceva greșit la ea.

Maddie se uită la Emily.

– Mi s-a părut mie sau tocmai a spus „rahaturi"?

– Cred că așa a zis, să știi.

Dar acum, că m-am pornit, nu mai am cum să mă opresc. Adrenalina îmi pulsează atât de puternic în vene că aș putea să mă duc afară și să ridic casa asta deasupra capului. Aș putea să o rup în două cu mâinile goale.

– Și asta nu-i tot! rostesc, ca o prezentatoare exagerat de exuberantă din cine știe ce reclamă. Țâșnesc afară din încăpere și mă întorc, punându-le în față cutia cu romane de dragoste. Citesc romane de dragoste, spun ferm, ca și cum aceasta ar fi cea mai importantă revelație dintre toate. Iar preferatele mele sunt cele cu piraţi sexy. Am fantezii cu bărbați în pantaloni din piele de cerb, cu un cercel în ureche, cum fac dragoste cu mine la cârma unei corăbii! Și, mai important de atât, am fantezii cu Will Griffin în rolul piratului respectiv! Și, fără să vreau, m-am îndrăgostit de el și pleacă peste trei zile, fără să se uite în urmă, și probabil acum mi-am distrus și relația cu voi... și îmi pare tare rău!

Mă prăbușesc pe jos, ca o cârpă înlăcrimată. Îmi acopăr fața cu palmele și continui să plâng. De când mă știu n-am fost atât de melodramatică și sunt convinsă că mâine o să fiu rușinată de cum m-am purtat. Dar în seara asta simt pur și simplu nevoia să fiu eu, cea autentică. Cu tot cu emoțiile mele haotice la pachet.

– Îmi pare rău că nu am fost sinceră cu voi, fetelor. Pur și simplu, n-am știut cum. Iar acum...

Dintr-odată, le simt trupurile lângă mine și brațele îmbrățișându-mă.

– Șșș, Annie! E-n regulă! spune Maddie, cu obrazul lipit de gâtul meu, ca să mă poată îmbrățișa mai strâns.

– Te iubim, adaugă Emily, dându-mi părul de pe față, ca o cloșcă iubitoare ce e. Te iubim cu totul. Îmi pare atât de rău că ai avut impresia că nu poți să fii sinceră cu noi și că făceam haz de cât de dulce și de bună ești. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că numai așa poți să fii cu noi.

Amelia e și ea lângă mine.

– Și mie îmi pare rău că te-am încurajat să fii mereu cu zâmbetul pe buze. Eu – mai mult decât oricine – ar fi trebuit să văd că ești epuizată de efortul de a fi mereu perfectă, dar nu am reușit.

Acum plângem cu suspine toate patru. Nici una dintre noi nu mai poate vorbi coerent, dar reușim totuși să ne înțelegem perfect.

– Nu, e-n regulă, îi spun Ameliei, ridicând mâinile și dându-i de la gât colierul cu medalion în formă de penis care mă împunge în orbită. Nu e vina nimănui.

După câteva clipe, Maddie se ridică în picioare.

– Dacă tot suntem sincere, am și eu de spus câteva lucruri. Trage aer în piept. Nici eu n-am fost chiar sinceră cu voi. Mi-am depus dosarul la Institutul Culinar American și... am intrat. M-am înscris pentru cursurile care încep din toamnă și... să știți că mă duc! Se uită ferm în ochii lui Emily. Mă duc indiferent ce ziceți voi.

Se lasă o tăcere deplină. Sunt aproape convinsă că ne ținem respirația toate.

Doar absorbim tot ce se întâmplă.

Și apoi...

– În sfârșit! spunem în cor, înainte de a sări pe Madison și a o răsturna pe podea.

– Maddie! Dacă ai ști cât mă bucur pentru tine! îi spun, sărutând-o pe obraz până începe să se strâmbe.

– Nu-mi place deloc că ne părăsești, zice Emily, dar mă bucur tare mult că, în sfârșit, îți urmezi visurile.

– Adică nu v-ați supărat pe mine? întreabă Maddie, printre hohote de râs.

Mă retrag și mă încrunt ușor.

– De ce să ne supărăm pe tine?

Maddie ridică din umeri.

– Dar eu de ce să mă supăr că mi-ai cerut să nu-ți mai spun Annie-Îngeraș?

– Corect.

– Dar, ca să știți... mai am un secret. Dar ăsta cred că o să vă placă. Se face nevăzută în camera ei și se întoarce cu o cutie în mâini.

O pune lângă a mea și apoi îmi spune să mă uit în ea.

Deschid capacul de carton, după care izbucnesc într-un râs zgomotos, când văd un teanc de romane de dragoste cu coperte destul de sexy.

Maddie zâmbește larg.

– Mie-mi plac mai mult ducii și conții decât pirații, totuși.

Îmi duc mâna la inimă.

– Aha, deci și ție îți plac bărbații cu cămăși albe, deschise pe piept și pantaloni strâmți?

– A, da. Am și cont pe Bookstagram. De fapt, de acolo am aflat de expresia „alfa dur și delicios".

În momentul acesta, Emily oftează și se ridică.

– Bine. Dacă e să facem toate asta, atunci nu vreau să rămân pe dinafară.

Vreți să ghiciți unde se duce și ce aduce? Cutia ei! Și ne topim toate de râs când începem să scoatem volumele ei cu coperte moi din ascunzătoare și descoperim că Emily a făcut o mare pasiune pentru romanele cu acțiunea plasată în Scoția.

Amelia se imbufnează, pentru că ea nu locuiește aici și nu are propria cutie de cărți. Noi îi spunem că poate fi și ea membră a clubului nostru, totuși, pentru că vom avea mereu în comun pasiunea pentru Audrey. Cu toate acestea, se apucă imediat și-și alege câte un braț de cărți din fiecare dintre cutiile noastre și le pune lângă ușă, să și le ia acasă.

E o seară frumoasă și mă simt de o mie de ori mai ușoară. Mabel are dreptate, sinceritatea e un dar, unul pe care mi-aș dori să-l fi făcut surorilor mele mai demult. Dar, pe de altă parte, poate că totul se întâmplă exact așa cum trebuie, chiar dacă potrivirea în timp pare destul de dezlânată.

După ce stăm ceva timp pe jos, cu colierele acelea cu medalioane în formă de penis la gât și discutăm o groază din lucrurile pe care le-am recunoscut în fața lor, vorbim și despre părinții noștri și despre cum mă simt exclusă din amintirile lor cu ei. Emily recunoaște că îi vine greu să vorbească despre ei, dar că o să se străduiască să treacă peste asta.

Iar apoi, tocmai când credeam că aveam să scap fără să se supere cineva pe mine în seara asta, Maddie mă ciupește de partea interioară a brațului.

– Au! protestez, trăgându-mi brațul de lângă ea.

– Asta a fost pentru că nu ne-ai zis de John și de toate porcăriile pe care ți le-a spus!

– A fost prea jenant, mă justific, ațintindu-mi ochii în podea. Și acum mai mult decât oricând, pentru că sunt îndrăgostită până peste cap de Will, iar el deja a depășit momentul, deși încă n-a plecat din oraș. N-a mai dat nici un semn de viață de zile întregi.

Și atunci le observ pe toate trei uitându-se una la alta. Cu subînțeles, ca și cum și-ar fi spus „cineva trebuie să-i zică".

– Ce? Ce e? întreb, simțindu-mă ușor agitată acum.

Surorile mele se uită la Amelia, să-mi explice ea.

– Dă-mi voie să încep spunându-ți că e bine...

De-abia apucă să articuleze aceste cuvinte, că mă ridic rapid în picioare.

– Ce a pățit?!

– Nu ți-am spus mai devreme pentru că m-a pus să-i promit să nu zic până ce n-o să se vindece mare parte din vânătăi, ca să nu te sperie.

– O, Doamne, vânătăi?!

Iar sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi. Will e aproape mort? Prin minte încep să-mi deruleze imagini cu el conectat la o aparatură sumbră, care bipăie regulat, într-o rezervă de spital.

– Acum câteva zile, un fan obsedat a pătruns dincolo de gardul nostru. A sărit peste poartă, după care a pornit-o la fugă spre casă pentru că tot ce-şi dorea, din adâncul sufletului, era să-mi dea o pereche de chiloţi albaştri de-ai lui, să-i port la nuntă, ca să am ceva albastru şi ceva împrumutat, după cum cere tradiţia.

– Ce drăguţ din partea lui, intervine Maddie.

– Will a trebuit să-l intercepteze, iar tipul s-a dovedit foarte agresiv pentru un bărbat îmbrăcat cu un tricou cu faţa mea pe el.

Sunt convinsă că o să leşin.

– În fine, Will l-a doborât pe alee, unde e pietriş, umărul i s-a lovit de o piatră ascuţită şi s-a ales cu o tăietură mare...

Se opreşte când mă vede că mă răsucesc brusc şi o pornesc spre uşă, îmi iau cheile din mers, după care trântesc uşa în urma mea.

CAPITOLUL 35

Will

Ies de la duș și mă uit în oglindă. Umflătura de la ochi s-a tras bine, ceea ce mă bucură, dar umărul tot mă doare. Au trebuit să-mi pună cinci copci – ceea ce, privind în perspectivă, nu e cine știe ce. Pot să țin durerea sub control cu niște Tylenol și mă bucur că Amelia e în siguranță.

Individul respectiv a fost arestat și e după gratii. Dincolo de asta, nu mai e problema mea.

Dintr-odată, aud ușa camerei trântindu-se și mi-am dat seama că am uitat să o încui. Adrenalina îmi invadează corpul. Cu o mișcare rapidă, îmi înfășor un prosop în jurul taliei și deschid fulgerător ușa băii, pregătit să-l iau eu prin surprindere pe intrus, nu invers. Și-atunci dau cu ochii de ea, oprită în mijlocul camerei.

– Annie? Umerii mi se relaxează doar o secundă, până observ cum arată. Ce s-a întâmplat? De ce dracu' ești desculță și ai un penis atârnat la gât?

Respiră sacadat, iar ochii ei îmi cercetează atent corpul.

– Cum îndrăznești?

– Poftim? întreb, simțindu-mă atât de confuz că parcă aș fi băut toată ziua.

– Da, nu ți-e rușine? Sunt atât de supărată pe tine că îmi vine să te fac bucăți!

Pornește spre mine și, instinctiv, fac un pas înapoi.

– Dar ce-am făcut?

– Nimic, Will! Ochii ei albaștri aruncă scântei. Și tocmai asta e problema. Ai fost atacat și rănit și nu mi-ai spus nimic. Uită-te și tu la tine! Ai ochiul vânăt și un bandaj mare pe umăr și nu m-ai sunat imediat, să vin să am grijă de tine. Nu doar că mă eviți, Will, mă scoți din viața ta. Dă din deget, neslăbindu-mă din ochi. Să nu te deranjezi să mă contrazici, pentru că, îți place sau nu, William Griffin, te cunosc! Nici măcar nu se oprește să-și tragă răsuflarea. Femeia asta are o capacitate pulmonară impresionantă. Dar nu poți să mă scoți din viața ta. Nu te las! Dacă nu vrei să avem o relație romantică, bine. Dar nu pot să-mi trăiesc viața fără să te cunosc, fără să vorbesc cu tine și fără să te țin de mână când plec într-o aventură, pentru că ai promis! Pentru că nu am simțit cu nimeni ce simt cu tine. Pieptul i se ridică și i se coboară, chipul îi e îmbujorat și ochii plini de lacrimi. Zi ceva! îmi comandă, aerul bătăios risipindu-i-se într-ucâtva acum.

Izbucnesc în râs.

– A, acum e și rândul meu?

– Da, evident, de-aia ți-am și spus, recunoaște ea, dar apoi ochii i se lasă peste trunchiul meu și la prosopul care abia se mai ține pe talie, și se încruntă. Dar ești gol... Și cred că o să-mi fie foarte greu să fiu atentă la ce spui cât stai așa, dezbrăcat.

– Nu sunt dezbrăcat, sunt în prosop...

Fix în momentul acela, respectivul prosop îmi cade din jurul taliei și acum sunt chiar gol. Gol și ud de la duș, poziționat față în față cu Annie. Îmi duc imediat palmele în față, iar gura lui Annie se deschide de la sine.

– O, Doamne, zice într-o șoaptă care nu pare să indice că îi displace imaginea din fața ochilor.

Ceea ce nu mă ajută în demersul meu de a-mi ascunde zona genitală.

– Rahat... Annie... ai putea să...?

Trage aer adânc în piept și își acoperă ochii.

– De ce arăți așa, Will?

– Așa cum?

Înșfac prosopul și mi-l prind la loc. Strâns, de data asta.

– Adică... așa bine! spune, făcându-mă să zâmbesc. Will... arăți ca un manechin de lenjerie intimă. Dar fără lenjeria intimă. Doamne-Dumnezeule, tocmai te-am văzut gol.

– Ai putea să nu mai anunți asta în toate cele patru zări, totuși?

– Scuze.

Palma îi e în continuare așezată ferm peste ochi.

– Și ai un tatuaj pe coapsă!

– Da.

– E un lup. Chiar ești Mowgli.

– Habar n-aveai cât de bine m-ai nimerit. Gata, poți să te uiți acum.

Nu se clintește.

– Annie, poți să-ți iei mâna de la ochi.

Ea inspiră prelung și o menține pe poziție.

– N-am mai fost niciodată singură într-o cameră cu un bărbat gol, Will, îmi spune încet, ca și cum mi-ar face o mărturisire.

Mă duc la ea și, încet, îi trag mâna în jos. Dar are ochii închiși. Nu pot să nu râd.

– Deschide ochii. Sunt doar eu.

– „Doar eu", zice. Ca și cum n-ar fi cel mai superb om pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

Ridică genele, timid – inițial abia privindu-mă printre ele –, după care deschide complet ochii.

– Mulțumesc, îi spun încet. Nu cred că m-a mai complimentat cineva așa până acum. Sau poate că pur și simplu n-am mai fost complimentat de cineva ca Annie. Îmi tulbură sufletul și așa destul de tulburat. Și tu ești cea mai superbă ființă pe care am văzut-o vreodată.

– Mulțumesc. Zâmbește sfios.

– Dar ai dreptate, să ştii.

– Că arăţi ca un manechin de lenjerie intimă? Ştiu, ai V-ul acela...

Îi acopăr buzele cu vârfurile degetelor mele.

– Că încercam să te scot din viaţa mea.

– Ah... îngaimă ea, de după degetele mele.

Îmi las mâna jos.

– Asta pentru că nu simţi nimic pentru mine, până la urmă?

O contrazic cu o mişcare din cap.

– Total opusul. Planul meu era să fug cât mai repede de tine. Zâmbesc. Mulţumesc că ai pornit-o după mine.

Clipeşte, emoţionată.

– Oricând.

Tensiunea dintre noi devine mai intensă – scăpărând şi încingându-se. Şi în momentul acesta, mai mult decât orice, o vreau pe Annie. Toată. Şi vreau să fim total uniţi.

– Ai face bine să pleci acum, îi spun, ochii lăsându-mi-se asupra gurii ei.

– Da, probabil, răspunde, apropiindu-se şi mai mult şi aşezându-şi degetele pe abdomenul meu gol. Muşchii mi se încordează şi strâng din dinţi când vârfurile degetelor i se aventurează mai jos, la marginea de sus a prosopului. Dar nu vreau.

– Annie... Implorarea mea e plină de sforţarea de a-mi înfrâna dorinţa. Încerc din răsputeri să fiu respectabil, dar îmi îngreunează teribil misiunea. N-am lămurit nimic despre ce se întâmplă între noi şi dacă rămâi...

– Rămân, spune ea hotărât, fără să lase loc de discuţii.

Ştie cine e şi ce vrea, iar eu în mod clar n-o să mă interpun.

Îi iau degetele de pe marginea prosopului şi o clipă de durere îi scapără în ochi până îi ridic degetele acelea la buze şi i le sărut pe rând.

CAPITOLUL 36

Annie

Trag aer pe gură când brațele lui Will mi se petrec pe după șolduri – iar fața i se lasă chinuitor de aproape de pielea mea, în curbura dintre gâtul și umărul meu.

Mă sărută o dată, după care se retrage să se uite în ochii mei. Marginea aceea periculoasă e cotropită de centrul întunecat al ochilor lui – care parcă devine și mai negru și cuprinde totul. Maxilarul i se încordează și înghite în sec, luându-mi mâna și ridicând-o între noi. Își strecoară încet degetele printre ale mele și nu cred că e de bine că deja simt un geamăt urcându-mi în piept de la acest contact minor.

Zâmbetul îi devine mai larg. Știe.

– Vreau să te simți absolut în largul tău. Nu mergem decât până unde vrei tu să mergem – și în orice ritm ți-e ție confortabil. Și dacă, în orice moment, vrei să ne oprim, spune-mi și ne oprim. Spune toate acestea în timp ce-mi desface încet o bretea de la salopetă, iar apoi pe cealaltă. Salopeta se lasă pe podea cu un foșnet care mă umple de mulțumire. Surâsul delicios care îi cotropește gura când își dă seama că port o altă pereche de chiloței cu imprimeu cu banane (acestea poartă ochelari de soare) îmi înmoaie grav genunchii. Will mă ține dreaptă – și lipită de el, de fapt – și-și lasă gura până la urechea mea.

Spune-mi ce-ți place, îmi șoptește, aproape neinteligibil de la cum i se apasă buzele de pielea mea, gustând-o.

Corpul îi e tare și dur peste tot, umplându-mi toate cotloanele corpului cu o fierbințeală intensă.

– Nu știu ce-mi place, răspund, abia reușind să articulez.

– Ba da, știi.

Își trece buzele de-a lungul maxilarului meu, trezindu-mi fiori pe șira spinării. Mișcă palmele noastre cu degetele împletite și le apasă pe ușă, deasupra capului meu. Vrea să-mi demonstreze ceva: Știi că-ți place asta. E la fel ca în ziua aceea în care am repetat, dar acum e altfel. E foarte diferit, pentru că acum gura lui Will îmi sărută gâtul. Claviculele. Nu se mai înfrânează și nici eu nu vreau să o facă.

– Știi. Ai încredere în tine și spune-mi, Annie. Nu suntem decât noi aici.

Și are dreptate. Chiar știu ce-mi place și ce-mi doresc și, cumva, faptul că el are încredere în mine și crede asta despre mine îmi stârnește prin corp un val de siguranță de sine, dar și de dorință reînnoită.

Mă hotărăsc să fiu curajoasă.

Îmi las mâinile mai jos și mi le petrec pe după gâtul lui. El își mișcă ușor capul ca să se uite în ochii mei – încercând să-mi citească gândurile, ca de obicei. Încercând să fie cu un pas înaintea mea. Înainte să apuce, mă ridic pe vârfuri și-mi apăs ferm buzele de ale lui. Trage aer pe gură, înfiorat, și mâinile lui mă prind mai strâns.

Toată viața m-am controlat și mi-am măsurat fiecare reacție și nu suport să mai fiu la fel și în seara asta. Vreau să mă pierd un timp.

Sar în brațele lui, iar Will mă prinde, lăsându-mă să-mi încolăcesc picioarele pe după talia lui. Gura lui o explorează profund pe a mea, mă mângâie pasional și, până să-mi dau seama ce se petrece cu mine, spatele îmi ajunge pe saltea. Mă trag în sus, pe pernă, observând că are mirosul lui Will, o aromă proaspătă

și înviorătoare. El se lasă peste mine și își apasă gura peste a mea, ispititoare și atât de senzuală că sunt năucită și îmbătată de pasiune.

– Frumoaso, spune plin de respect, după ce palmele îi alunecă peste șoldurile și coastele mele, trăgându-mi tricoul de pe mine. Îmi sărută abdomenul, după care își trece vârful limbii în jurul buricului meu. Și ești atât de dulce...

Totuși, de data asta, când spune „dulce" nu mă crispez. Stomacul mi se înfioară, pentru că doar Will poate să-mi spună că sunt dulce într-un mod care nu-mi pare deloc dulce.

Nu ne ia mult ca să ne debarasăm de toate hainele. Iar când ajungem să stăm îmbrățișați, piele pe piele, ar trebui să fiu speriată. Îngrozită. În loc de asta, observ că umerii goi ai lui Will sunt scăldați în lumina lunii și studiez forma mușchilor lui la fiecare mișcare și încordare. Sunt relaxată, mă simt în siguranță și plină de bucurie – și total copleșită de admirație față de cum se mișcă trupul lui, cu o lejeritate plină de siguranță. Față de cum palmele lui alunecă pe pielea mea cu o tandrețe plină de atenție și o precizie de expert. Și tot restul nopții ne pierdem în așternuturi, iar Will mă învață lucruri pe care nu credeam nicicând că voi simți nevoia să le învăț.

Timpul se scurge prea rapid și știu că-mi voi aminti tot restul vieții această noapte cu Will, în camera lui. Voi purta întipărite în memorie scăpărările din ochii lui întunecați și palmele lui apăsate pe saltea, de o parte și de alta a feței mele. Antebrațele lui încordându-se și dansul corpurilor noastre îngemănate. O să țin minte gustul sudorii lui, mirosul gelului de duș și căldura plăcută a dușului făcut împreună, în jur de ora 2.00 noaptea.

Iar apoi, când soarele începe să sărute orizontul la fel de tandru cum Will îmi sărută umărul, când suntem amândoi extenuați și cuprinși de nevoia disperată de a dormi, Will mă trage la pieptul lui, cuprinzându-mă strâns ca să mă țină pur și simplu lipită de el și nu cred că poate fi pe lume ceva mai perfect de atât.

CAPITOLUL 37

Will

O ţin de mână în timp ce mergem pe stradă, către restaurant, a doua zi dimineaţă. A fost nevoie să fac un efort monumental să mă ridic din pat şi să vin cu ea să luăm micul-dejun în loc să o rog să stea cu mine în camera aia şi să nu mai plece niciodată. Ea... Annie... Era... Şi eu... Noi... Incredibil de bine.

Mai făcusem sex înainte şi mereu a fost grozav, dar nu mai făcusem niciodată dragoste. Şi pot să spun acum, absolut sigur – nu se compară nimic cu asta. Iar acum, că am ţinut-o pe Annie în braţele mele, nu pot să-mi închipui c-aş mai putea vreodată să doresc o altă femeie.

Mergem într-o tăcere plăcută până ce Annie zăreşte ceva ce-i atrage atenţia şi mă face să mă opresc.

– Stai puţin, spune, dându-mi drumul la mână pentru a face câţiva paşi înapoi şi să se uite peste umăr. Scoate un suspin surprins. O, Doamne... Ştiam eu!

– Ce e? întreb, uitându-mă în aceeaşi direcţie ca şi ea, la magazinul Comfort Quilts, aflat vizavi. Prin vitrină văd că înăuntru sunt prea multe persoane pentru un spaţiu aşa mic. Ce dracu' se întâmplă acolo?

Simt acum furia care emană din corpul lui Annie, care-și trage mâna dintr-a mea și și-o pune în șold. O, Doamne... șoldurile ei... Nu, n-o să mă gândesc la asta acum.

– O adunare orășenească ad-hoc, asta se întâmplă.

O privesc pe Annie traversând strada cu pași iuți, cu părul blond, prins în o coadă, pendulându-i energic la fiecare pas. Fac tot posibilul să țin pasul cu ea, dar n-am mai văzut-o niciodată pe femeia asta atât de hotărâtă. Poate doar aseară. (Din nou, nu mă gândesc la asta.)

– Presupun că nu te încântă această adunare ad-hoc?

– Nu, având în vedere că eu nu am fost invitată. Și asta nu poate să însemne decât un singur lucru.

– Ce?

Se răsucește spre mine chiar înainte de a deschide ușa magazinului.

– Că vorbesc despre noi.

– Ah... Atâta tot? Hai să mergem să luăm micul-dejun.

Încerc să o trag de mână să vină după mine, dar nu se lasă clintită.

– Nu te deranjează că s-au adunat toți acolo, vorbindu-ne pe la spate?

Râd.

– Deloc. Mereu vorbesc oamenii pe la spate.

Annie își încrucișează brațele peste piept.

– Ei bine, mie nu-mi place deloc și m-am enervat.

Auzind acest verdict, îmi dau seama că nu există decât o soluție: fac un pas pe lângă ea și îi deschid ușa.

Dă din cap o dată, după care intră prima.

Toți proprietarii magazinelor din oraș sunt înghesuiți aici, ca niște jucării de pluș dintr-un automat de bâlci, cu gheară. Puținele rafturi, pline cu baloturi de materiale, au fost împinse în partea din spate a încăperii, ca să facă loc scaunelor pliante din metal. În față e o zonă liberă, destul de mică, unde stă

în momentul de față Harriet, cu o mapă în mână, și le vorbește celorlalți. Chiar că e o întrunire serioasă. Cum de au timp toți oamenii ăștia pentru așa ceva? Cineva trebuie să fi adus toate scaunele astea, apoi să le fi aranjat... Incredibil!

Când clopoțelul de deasupra ușii se face auzit, toate capetele din încăpere se întorc să vadă cine a intrat. Se vede că se temeau că Annie ar putea să-și facă apariția, căci atunci când își dau seama că ea e cea care a intrat, parcă toți oftează și se stârnește un murmur înfundat.

– Ăă... Annie... bine ai venit... noi doar...

– Ei, lăsați-o baltă! spune ea, pornind printre scaune spre partea din față. Scaunele pliante din metal se mișcă cu zgomot pe podeaua din lemn, în încercarea de a se trage rapid din calea ei. Știu bine ce faceți voi aici și ar trebui să vă fie rușine.

În secunda următoare, Harriet se postează în fața lui Annie, să îi oprească discursul. Cele două încep să se ciorovăiască șoptit, iar eu rămân în spate, așezându-mă pe scaunul gol de lângă cel al lui Noah, care stă lângă Amelia, lângă care e Emily, alături de care stă Madison. Toate se apleacă ușor în față, îmi fac cu mâna și îmi zâmbesc când văd că mă așez.

– Chiar ne întrebam dacă o să ajungeți și voi, spune Maddie.

– Ce căutați toți aici?

Fiecare în parte – chiar și Noah – se uită la mine ca și cum aș fi nebun să pun o asemenea întrebare.

– Dar de ce să nu venim?

– Pentru că subiectul e sora voastră.

Amelia pufnește în râs.

– Și luna trecută a fost Noah și cum refuză să dea plăcinte gratis pentru evenimentul de strângere de fonduri organizat de școala primară – dar asta nu m-a împiedicat să particip. Vrei floricele de porumb?

Îmi întinde discret punga.

– E 8.00 dimineața.

– Și ce dacă?

– Ai făcut o pungă de floricele de porumb la 8.00 dimineața? întreb, iar ea se mulțumește să ridice din umeri.

Mă uit la Noah.

– Și tu de ce nu le-ai dat plăcinte copilașilor?

Noah se uită urât la mine.

– Ba le-am dat. Le-am dat 25 de plăcinte.

Amelia scoate un sunet mustrător.

– 25 de plăcinte cu rubarbă – și toată lumea știe că plăcintele cu rubarbă sunt cele mai proaste, așa că e ca și cum n-ar fi contribuit deloc.

Noah își strânge mai ferm antebrațele încrucișate peste piept – clar enervat.

– De când a început să aibă lumea atâtea pretenții când e vorba de ceva gratis? Aveam multe plăcinte cu rubarbă în săptămâna aia. Ar trebui să fie recunoscători.

Cineva din fața lui Noah se întoarce și se uită urât la el.

– Nimănui nu-i plac plăcintele cu rubarbă, Noah. Data viitoare dă-ne niște noroi într-o tavă, că tot aia e.

– Știi ceva, Jonathan? O să scot toate celelalte plăcinte din meniu și n-o să o las decât pe-aia cu rubarbă, până o să învățați cu toții să fiți recunoscători.

De cealaltă parte a culoarului central, cineva se ridică și se uită în direcția noastră.

– Înainte de asta, poți să-mi pui deoparte una cu ciocolată? Îmi vin niște rude la masă diseară și soacră-mea e convinsă că nu știu să gătesc – și vreau s-o văd cum se înverzește la față când îi pun pe masă o plăcintă de casă.

Noah mormăie ceva, nemulțumit, după care bagă mâna în buzunarul din spate și scoate un carnețel.

– La ce oră vii să o iei, Jane?

– Pot să vin pe la trei?

Annie și Harriet încă mai discută în șoaptă în față.

Un bărbat aşezat cu trei rânduri mai în faţă se întoarce către noi.

– Noah! Mă notezi şi pe mine cu una cu mere şi cremă de vanilie, dacă tot te-ai apucat?

– N-am cu mere – ceartă-te cu James şi cu ferma lui de tot rahatul.

În secunda următoare, James se ridică brusc, din primul rând.

– Ce dracu', am avut o infestaţie cu gândaci păroşi!

– Hei! strigă pe neaşteptate Annie din faţă, bătând o singură dată din palme, sunetul propagându-se peste toţi cei prezenţi. Ascultaţi aici! Gata cu discuţiile despre plăcinte. Am ceva să vă spun. Harriet, ia loc!

Punga cu floricele de porumb a Ameliei îşi face apariţia dintr-odată în faţa mea. O împing, încruntându-mă, şi mă concentrez asupra lui Annie.

Ea trage aer adânc în piept, după care se uită la mine. Dau din cap afirmativ o dată, încurajând-o fără cuvinte să continue.

Umerii i se îndreaptă şi ar putea la fel de bine să fie într-un tribunal, atât de serioasă îi e expresia. Drace... E sexy.

– E complet inacceptabil să vă adunaţi ca să discutaţi cum să faceţi ca să ne despărţiţi pe mine şi pe Will.

Mabel încearcă să intervină.

– Dar, drăguţo...

– Nu! Annie ridică o palmă. Toţi trebuie să ascultaţi atent ce vă spun. M-am săturat până peste cap să mă trataţi ca pe un copil. Doar pentru că vreo jumătate din voi v-aţi implicat într-un fel sau altul în educaţia mea nu vă dă dreptul să faceţi petiţii şi să hotărâţi cine poate sau nu să-mi fie iubit. Dacă vreau să fiu într-o relaţie cu Will Griffin... asta o să fac, şi gata! Înşfacă un fluturaş viu colorat din mâna cuiva din public. Şi, mai mult, doar pentru că aţi făcut o petiţie şi toată lumea...

Se oprește brusc și se uită, încruntată, la hârtia pe care o are în mână.

Am inima cât un purice. Ce scrie pe hârtia aia? Și cum de chestia asta e cel mai interesant lucru la care am participat de săptămâni bune?

Annie lasă fluturașul jos și cuprinde cu privirea toată încăperea.

– Aprobați? Toți sunteți de acord?

Poftim?

Iau un fluturaș din mâna lui Phil, care stă chiar în fața mea.

– Data viitoare e suficient să ceri, tinere! spune el peste umăr, înainte ca Todd să-i pună mâna pe brat și i-l mângâie blând, astfel că umerii lui Phil se mai înmoaie, după care într-un final se iau de mână, împletindu-și degetele.

– Ia stai puțin, îi zic încet lui Noah. Sunt împreună?

– Bineînțeles. Tu ce credeai?

Ca să vezi! Clar, acum se explică impresia mea, că sunt ca un cuplu căsătorit de zeci de ani.

Îmi îndrept atenția asupra fluturașului și, da, prezintă scorul final al voturilor înregistrate în oraș în legătură cu relația noastră: 250 în favoarea ei, 0 împotrivă.

N-are cum să fie!

E vorba de mine... cu Annie. Nu o merit. E o păcăleală. Toată lumea din oraș ar fi trebuit să voteze împotriva mea. Chiar nu le pasă deloc de binele ei?

Sub rezultate e ordinea de zi pentru adunarea de azi: „discutarea faptului că Marvin parchează în locul rezervat primarului" și „publicarea rezultatelor oficiale în legătură cu relația dintre Annie și Will: verdict favorabil și susținere".

Harriet se ridică iar în picioare.

– Recunosc că inițial am fost sceptică, din cauza reputației pe care o are Will în presă. Totuși, cu cât i-am văzut mai mult cum sunt când sunt împreună, ne-am dat seama că Will e serios. E un

om bun. Şi, mai mult, putem vedea cu toţii că cei doi sunt clar îndrăgostiţi şi se potrivesc. Noi vrem doar să fii fericită, Annie. Şi vedem cât de fericită te face Will.

Eu încă nu pot să-mi revin după ce am auzit spunându-se cu atâta lejeritate că eu şi Annie suntem „îndrăgostiţi". În sinea mea, sunt în poziţie fetală, chinuindu-mă să respir normal şi căutând febril un punct fix de care să mă pot ţine.

Brusc, Mabel se ridică vijelios de pe locul ei.

– Dar vreau să se consemneze că eu am fost mereu în favoarea lui William, de la început! Harriet s-a dat pe brazdă abia acum, de câteva zile.

– Ei, stai jos. Nimeni nu vrea să te vadă cum îţi dai aere.

– Ba nu stau jos, răspunde Mabel, indignată. De fapt, o să mă aşez, dar numai pentru că mă chinuie şoldul şi vreau să stau jos. Dar nu pentru că mi-ai spus tu!

Annie pare la fel de tulburată de menţionarea titlului de „îndrăgostiţi" ca şi mine. Clipeşte lent, îi dă fluturaşul lui Harriet şi schiţează un zâmbet. Prin mintea mea se derulează o succesiune de imagini de noaptea trecută şi presupun că la fel se întâmplă şi în a ei. Iar apoi văd momentul în care îşi dă seama că i-a indus în eroare pe toţi cei prezenţi şi că trebuie să fie sinceră.

Sprâncenele i se unesc, uitându-se peste mulţime, şi acesta e momentul în care mă ridic eu.

– Mulţumim pentru voturi, oameni buni. Jeanine, mai stai sau vii la restaurant?

Ea clipeşte şi se uită fix la mine.

– Ăăă... puteţi să intraţi şi să vă instalaţi, drăguţă. Cafeaua este caldă şi Greg ar trebui să fie în bucătărie. Ajung şi eu în zece minute.

– E bine aşa.

Mă duc în faţă, o iau de mână pe Annie – complet năucită – şi încep să o trag după mine.

– Și... Marvin. Chiar e cazul să nu mai parchezi pe locul primarului, frate. Nu e frumos, zic, dând din cap, și mă apropii de ușă.

De cum ieșim împreună pe ușă, mă opresc, îi cuprind chipul în palme și îmi lipesc hotărât buzele de ale ei, amuțind orice cuvinte pe care voia să le rostească. Annie își petrece brațele pe după gâtul meu și aprofundăm amândoi acel sărut până ajunge să devină un pic cam prea pasional pentru trotuarul pe care ne aflăm. Și-am dat uitării cu totul această adunare orășenească bizară.

Un minut, două sau cinci mai târziu, ne desprindem unul de altul, cu răsuflarea tăiată. Annie își apasă degetele pe buzele de pe care i-am furat un sărut și mă privește fix, clipind încet. Nici unul dintre noi nu mai știe ce se petrece. Dar e bine așa.

– Hai să mergem să mâncăm ceva, bine?

Annie înghite în sec.

– Bine.

Mă uit peste umăr când traversăm strada și descopăr că cel puțin douăzeci de fețe ne urmăresc pe fereastra magazinului de textile al Gemmei.

CAPITOLUL 38

Annie

După un mic-dejun nefiresc de tăcut, în timpul căruia eu şi Will nici nu ne-am apropiat de subiectul a ceea ce o să se întâmple cu noi după ce pleacă din oraş, în două zile foarte, foarte scurte, m-am dus la florărie. Azi am închis, ca să-mi pot dedica întreaga după-amiaza finalizării aranjamentelor de flori pentru repetiţia pentru nuntă, din seara aceasta.

Cumva, am reuşit să-mi reprim toate gândurile despre Will şi să mă concentrez pe ce fac. Glumesc, bineînţeles! Am rămas efectiv cu ochii în gol de nu mai puţin de zece ori, dându-mi seama abia apoi că derulam în minte noaptea pe care am petrecut-o împreună. Până la urmă, s-a dovedit că, şi după ce am citit toate scenele acelea pasionale din romanele mele istorice de dragoste, tot nu am fost deloc pregătită pentru cât de incredibil e să le trăieşti. Pentru cum e să fii cunoscută pe deplin de altă persoană. Pentru ce înseamnă să iubeşti pe cineva într-un mod concret, tangibil.

Şi-a fost şi foarte plăcut, mai e şi asta.

În fine, am reuşit totuşi să termin aranjamentelor şi să le încarc în camioneta mea, iar apoi să le descarc la ferma lui James

suficient de devreme încât să mă întorc acasă și să mă pregătesc pentru repetiția pentru nuntă.

Iar acum, când stau aici și mă uit lung la rochia pe care am cumpărat-o pentru seara aceasta, aflată încă în dulap, iau în calcul să nu mă duc.

– Nu pot să mă îmbrac cu rochia asta, îi spun lui Madison, care stă în dreapta mea.

– Ba trebuie neapărat să-ți faci apariția îmbrăcată cu ea! insistă, apăsând pe fiecare cuvânt.

– E cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, adaugă Emily, din stânga mea.

Continuăm tustrele să ne uităm lung la rochia roz-pudrat, lungă până în pământ. Nu cred că am pus niciodată pe mine o rochie atât de rafinată. Am cumpărat-o când îmi intrase în cap să dovedesc că pot să fiu ca Audrey Hepburn în *Mutra nostimă* și am ales-o tocmai pe ea pentru că e aceeași nuanță de roz ca ținuta pe care o poartă la parada ei de la final, când defilează pe podium. Când este prezentată public și uluiește efectiv publicul. Dar acum simt că nu trebuie să-mi dovedesc nimic, așa că iau serios în considerare să mă îmbrac cu una dintre salopetele mele de zi cu zi.

– A, nu, în nici un caz, spune Madison, văzând cum privirea mi se lasă către ținuta pe care o port deseori, aflată chiar în spatele rochiei spectaculoase. Iubirea de sine nu exclude plăcerea de a purta o rochie elegantă. Ba chiar pot fi sinonime.

Înainte să apuc să protestez, îmi ridică brațele și-mi dă jos tricoul, iar Emily îmi trage pantalonii în jos pe picioare. În câteva secunde, mi se închide fermoarul rochiei, care îmi vine ca turnată. E simplă – o rochie de un roz plăcut cu decolteu pătrat și bretele groase. Spre deosebire de rochia lui Emily pe care am purtat-o la întâlnirea dezastruoasă cu John, aceasta cade tocmai până la locul ideal pentru silueta mea voluptuoasă și statura

mică – până sub genunchi[1]. Dar cel mai spectaculos detaliu este crăpătura sexy care ajunge până la jumătatea coapsei, în lateral.

Mă simt frumoasă și feminină și nu pot să nu zâmbesc când mă uit în oglindă.

Iar o oră mai târziu, de cum ajung la repetiția pentru nuntă, bineînțeles că John – bărbatul pe care n-aș vrea să-l mai văd niciodată – mă acostează la barul cu băutură la discreție. Noah și Amelia nu s-au potolit până nu i-au invitat pe mai toți locuitorii orașului nostru. Bineînțeles că John nu a fost invitat – dar Jeanine, da, și știu de la Amelia, care m-a avertizat când a primit confirmarea ei, că Jeanine urma să vină însoțită de el.

– Uau, Annie... arăți... incredibil.

Fluieră, măsurându-mă din cap până în picioare într-un fel care nu cred că ar trebui să-i vină așa firesc după ce m-a lăsat baltă la scurt timp după ce ne-am început întâlnirea, ca să nu mai spun că în seara aceasta a venit aici cu altă femeie.

Ce să zic, chiar mă simt incredibil, dar nu mi-am pus rochia aceasta pentru el sau pentru oricine altcineva, de fapt. Am cumpărat-o și o port pentru că mă face să mă simt fericită și sigură pe mine. Într-atât încât, dacă ar fi să-mi spună cineva Annie cea Dulce în seara asta, nici măcar nu m-aș simți jignită. Pentru că nu e o insultă decât dacă eu o consider așa.

Și, grație lui Will, mereu voi zâmbi când o să aud acest adjectiv. Că tot veni vorba despre el, arunc o privire peste umăr și îl caut prin pavilionul unde e organizată petrecerea, dar nu e aici. Oriunde mă uit, dau de luminițe frumoase, buchete mari și superbe (mulțumită mie), mese acoperite cu fețe albe, din bumbac, și oameni îmbrăcați la patru ace – dar nici urmă de Will.

---

[1] Neconcordanță. Rochia era inițial „floor length" (lungă până în pământ), acum e „midway past my knees" (până sub genunchi). (n.tr.)

Îmi întorc capul și-mi dau seama că aproape uitasem că eram în mijlocul unei conversații cu John.

– A, mulțumesc. Și tu arăți bine. O seară frumoasă! îi urez, luând un pahar cu vin de la bar și pregătindu-mă să îi întorc spatele.

– Stai puțin... ăăă, Annie, începe, într-un mod repezit și ușor disperat. În seara asta am venit aici cu Jeanine, dar nu e nimic serios între noi. Și, de fapt, mă întrebam dacă n-ai vrea să mai ieșim în oraș, cândva? Pentru că data trecută am fost întrerupți... de o urgență.

Ha! Tipul ăsta chiar are ceva tupeu, dacă tot susține că a fost vorba de o „urgență". Și o jignește pe Jeanine invitând în oraș o altă fată când e la o întâlnire cu ea.

Chiar e adevărat sau visez? Am parte de momentul acela ca desprins dintr-un film? Cel în care am trecut printr-o transformare completă, sunt la o petrecere într-o rochie sexy și am ocazia să îi spun ratatului care m-a făcut să mă simt ca o șosetă murdară să dispară, de față cu toată lumea? M-aș simți grozav. Mi-aș rosti tot monologul cu zâmbetul pe buze: „Nu prea cred, având în vedere că sunt prea plictisitoare pentru tine".

Dar în secunda următoare îmi dau seama că nu am nevoie de acest triumf. Nu simt nevoia să-i dovedesc nimic lui John și nu vreau să mai irosesc nici o secundă stând de vorbă cu el.

– Nu cred. Îți urez o seară frumoasă, John!

Mă îndepărtez cu capul sus și cu speranța sinceră că Jeanine nu-l place cu adevărat.

Îmi croiesc drum prin mulțimea de invitați pe care nu îi recunosc, adunați în jurul Ameliei și al lui Noah. Cel mai probabil, prieteni din industria muzicii. Amelia nu a invitat multe persoane din viața ei ca Rae Rose pentru că ea și Noah au vrut ca nunta să fie destul de intimă, dar când mă uit mai atent, le recunosc pe mama Ameliei, pe Claire (asistenta ei personală) și pe Keysha (impresara ei).

Dar apoi zăresc câțiva cunoscuți adunați lângă masa cu aperitive și sunt instinctiv atrasă de ei, ca orice persoană introvertită la un eveniment de proporții.

– Ascultați la mine, le spune Mabel lui Jeanine, Harriet și lui James tocmai când mă apropii eu de grupul lor compact. Cred că am o fantomă la ultimul etaj al hanului.

Spune asta cu atâta înfocare că până și eu ridic din sprâncene și mă trag mai aproape, să aud tot.

– Mabel, nu există fantome, zice James cu un zâmbet bonom, înainte de a lua o duşcă de bere.

Mabel își ţuguiază buzele, ca un cioc de rață, și își scoate șoldul în afară.

– Atunci explică-mi tu mie de ce am auzit eu toate scârțâielile alea azi-noapte.

Bineînțeles că eu tocmai luasem o gură de vin când aud asta, ceea ce mă face să pufnesc și să-l scuip. Îmi acopăr imediat gura cu palma, iar Jeanine îmi întinde imediat un șervețel.

– Doamne, copilă, zice Mabel, privindu-mă cu ochi mari (și prea nevinovați).

Harriet mormăie în barbă ceva despre păgâni needucați. Cu ea, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Îmi cer scuze! Îmi mai tamponez buzele de câteva ori și încerc să-mi recapăt autocontrolul. Aveam o insectă în pahar și n-am văzut-o la timp.

– Nici o problemă, drăguțo. Ei, în fine... după cum spuneam, am auzit tot felul de scârțâituri și apoi – și mai dubios – niște gemete. Dă din cap, după care-mi aruncă o privire vicleană pe care să o văd doar eu. Și în momentul ăsta îmi dau seama că știe foarte bine ce s-a întâmplat azi-noapte între mine și Will și că mă tachinează de față cu toată lumea. Trădătoarea!

Îmi dreg vocea, impunându-le din răsputeri obrajilor să nu se lase cuprinși de văpăi.

– Da! Dacă e să mă întrebi pe mine, clar e o fantomă. Ai face bine să chemi pe cineva, să te scape de ea. Ei, acum vă rog să mă scuzați, trebuie să văd ce face Amelia. Ne vedem!

Mă pun în mișcare atât de rapid că aproape că mă ciocnesc de cineva. Din fericire, o mână cu un tatuaj cu fluture îmi cuprinde încheietura și mă oprește înainte ca paharul meu să se verse pe unul dintre noi. Îmi ridic privirea și dau de ochii zâmbitori ai lui Will, iar inima îmi oftează ușurată.

– Ai venit, spun, pe un ton prea visător chiar și pentru propriile urechi.

Dar și voi ați vorbi așa, dacă l-ați vedea. Poartă un costum albastru-indigo care îi vine perfect, fiind clar făcut pe comandă. Pe dedesubt, o cămașă imaculată, cu primul nasture descheiat. Singurul tatuaj la vedere e fluturele, și tocmai de aceea – nu pot să-mi dau seama de ce – faptul că eu știu ce se află sub costumul acela, ceea ce nimeni de-aici nu mai știe, mă umple de dorință. Aș vrea să-i desfac nasturii unul câte unul, chiar acolo, în mijlocul petrecerii. Să-l dezbrac complet, așa cum ar trebui să stea mereu. Corpul lui e pur și simplu prea frumos pentru a-l ține acoperit.

Coboară tonul, se apropie mai mult și se apleacă spre mine, cu șuvița aceea rebelă a lui lăsându-se aproape provocator peste sprânceană.

– Ești cea mai uluitoare femeie pe care am văzut-o vreodată.

Și, instantaneu, pielea mi se înfioară, plină de amintirea corpului lui lipit de al meu.

– Și tu arăți destul de uluitor. „Prea uluitor", completez în gând. Ia stai puțin – te țin din muncă acum?

Will dă negativ din cap, își petrece brațul pe după talia mea și mă lipește de el.

– Nu lucrez în seara asta. Mai precis, nu mai lucrez deloc pentru Amelia. Azi a venit tipa de la agenție care mi-a luat locul.

Danielle e acolo, cea îmbrăcată în costumul ăla negru, cu pantaloni. De-acum încolo, ea se ocupă de Amelia.

Îmi îndrept privirea către femeia cu aer sever care supraveghea petrecerea de pe margine.

Zâmbetul mi se prăbuşeşte, odată cu toate speranţele şi visurile pe care mi le-am făcut.

– Şi asta înseamnă că misiunea ta de aici s-a încheiat oficial?

El se uită în gol, după care înapoi la mine.

– Înseamnă că pot să mă bucur de seara asta alături de tine.

– Seara asta, repet încet, dându-mi seama că totul pare dintr-odată gata hotărât şi gata încheiat. Cât de puţin timp mai am ca să-i spun tot ce simt. Will... Îi cuprind talia cu braţele. Vreau să-ţi spun... mulţumesc.

O sprânceană i se ridică şi pe buze îi apare un zâmbet încrezut.

– Pentru noaptea trecută?

– Pentru tot. Pentru lecţii, pentru prietenia ta şi...

Mă întrerupe, aerul jucăuş dizolvându-se instant.

– Stai, stai, stai... Ăsta e un discurs de rămas-bun?

Ridic din umeri şi îmi las ochii în pământ, ca să nu încep să plâng.

– Păi... nunta e mâine. O să fiu ocupată toată dimineaţa, să instalez totul şi apoi după nuntă, să strâng. Iar tu ţi-ai încheiat misiunea, deci...

Will îşi strecoară degetul sub bărbia mea şi o ridică. Înainte să mai spună ceva, se apleacă şi mă sărută. Prelung şi lent. Nu e un sărut obscen, dar e atât de tandru că stomacul meu începe să tremure. Inima aproape că-mi leşină.

Se retrage un pic, după care îşi trece uşor un deget peste unul dintre cârlionţii pe care surorile mele mi i-au făcut mai devreme, cu ochii urmărindu-i mişcarea.

– Nici de-al naibii nu-mi iau rămas-bun aici, de faţă cu toţi oamenii ăştia, Annabell. Mă mai sărută o dată. Un pupic rapid,

tocmai când DJ-ul pune niște muzică discretă, în surdină, în timp ce invitații discută între ei. Îmi zâmbește. Dansezi cu mine?

Mă uit în jur.

– Ăăă... nu cred că e genul de eveniment la care se dansează. Restul mănâncă și stau de vorbă.

– Hai, repetă dansul lent cu mine, spune, cu o ridicare jucăușă a bărbiei.

Cu o privire care parcă spune că nici nu-i pasă de restul. De-asta îl iubesc.

Dau aprobator din cap și Will îmi ia palma într-a lui, petrecându-și cealaltă mână după talia mea și trăgându-mă aproape de el. Împreună, aici în mijlocul pavilionului, eu și Will dansăm încet. Palma i se întinde posesiv pe spatele meu, iar apoi prinde mâinile noastre unite între corpurile noastre, la nivelul pieptului. Închid ochii și memorez cum miroase și cum se simte materialul sacoului lui pe obrazul meu. Ne legănăm în ritmul muzicii sub luminițele care sclipesc și îi pot auzi respirația. Degetul mare îi trece delicat peste dosul palmei mele, cel mai tandru gest de care am avut parte vreodată. Dintr-odată, îmi vine să îl implor să rămână aici.

Rămâi! Rămâi! Rămâi! Nu pleca niciodată. Lasă încolo Washingtonul, ne-ar fi atât de bine împreună... Te iubesc.

Cu coada ochiului, îi văd pe Amelia și pe Noah pornind către luminișul unde o să aibă loc ceremonia, iar organizatoarea de nunți ne face semn să îi urmăm. E timpul să începem repetiția ceremoniei.

Will se apleacă și mă sărută pe obraz și, din nou, mă aștept să am parte de cel mai trist rămas-bun din viața mea.

– Hei... faci ceva pentru mine? În seara asta îți pui tot niște pijamale cu banane, da?

– De ce? întreb.

El zâmbește, arătând exact ca un ticălos rebel când spune:

– Pentru că am visat de mai multe ori decât poţi să-ţi închipui tu cum ar fi să ţi le dau jos de pe tine. Şi-n noaptea asta vreau să transform fantezia în realitate.

Izbucnesc în râs şi, în acelaşi timp, mă înfior, anticipând plăcerea acestei experienţe.

– Să mi le dai jos... aşa cum dai coaja de pe o banană. Am înţeles... Asta înseamnă că vii pe la mine mai târziu?

– Lasă fereastra deschisă.

Deci încă nu ne luăm rămas-bun? O să mai am parte de încă o noapte cu Will Griffin.

– Ştii că poţi să vii pe uşă, da?

– Şi unde-ar mai fi distracţia? Îmi dă drumul şi îmi face semn din cap să mă duc după restul invitaţilor, la repetiţia ceremoniei de nuntă. Ne vedem la noapte, Annabell.

– Aşa cred, William.

Îndepărtându-mă, arunc o privire scurtă peste umăr şi îl văd ţinându-şi telefonul îndreptat spre mine. Cred că tocmai mi-a făcut o fotografie.

Will s-a ţinut de promisiune şi a intrat pe fereastra camerei mele acum vreo oră. Acum, mă ţine la pieptul lui în patul meu – iar pijamalele mele cu banane stau cuminţele pe podea, lepădate fără regrete. E târziu, dar surorile mele încă n-au ajuns acasă şi presupun că vor dormi fie la Noah şi la Amelia, fie la James, ca să ne ofere mie şi lui Will ocazia de a avea parte de intimitate deplină. Le sunt recunoscătoare. În ultimele zile au fost atât de multe schimbări şi atâtea revelaţii că mă simt de parcă aş fi participat la un maraton. Sau la un triatlon. Sau aş fi candidat împotriva lui Harriet la funcţia de primar.

În noaptea asta, eu şi Will nu apucăm să ne luăm rămas-bun sau să discutăm despre ce o să facem după ce el o să plece, sau dacă măcar o să facem ceva, pentru că ori de câte ori încerc să aduc vorba despre asta, el schimbă subiectul. În loc de toate

acestea, facem dragoste, ne îmbrățișăm și Will mă sărută pe frunte de nenumărate ori. Și asta e tot. A doua zi dimineață, când mă trezesc și soarele abia mijește peste orizont, Will deja nu mai e lângă mine. Iar romanul de dragoste cu pirați pe care îl citesc acum, pe care îl lăsasem pe noptieră, nu se vede nici el nicăieri.

L-a luat pe post de suvenir?

În timp ce-mi fac cafeaua, îmi spun să nu-mi fac griji. O să-l văd la nuntă. În nici un caz n-ar lipsi de la nuntă. Și în nici un caz n-o să plece fără să-și ia rămas-bun. Nu-i așa?

Și apoi îmi amintesc de noaptea trecută și de cum m-a ținut în brațe, ca și cum i-ar fi fost teamă că o să dispar. Cum m-a sărutat, chiar și după ce făcuserăm dragoste, până mi s-au umflat buzele. Și, având în vedere că în dimineața asta nu m-am trezit alături de el, îmi dau seama că noaptea trecută a fost cumva ca un rămas-bun.

Și în momentul acesta îmi dau seama că n-o să vină la nuntă. Nici măcar n-o să-și ia rămas-bun – și asta a fost intenția lui de la început.

Câtă neobrăzare!

CAPITOLUL 39

Annie

Ceremonia o să înceapă în zece minute. Nu mi-a mai plăcut nici un model de rochie atât de mult ca acela al rochiilor pe care Amelia ni le-a făcut nouă, domnișoarele de onoare. E midi, de un verde-mentă, cu un corsaj cu decolteu adânc, în V, și mai multe straturi de voal suprapuse la poale, adăugând ceva care te duce cumva cu gândul la o rochie de prințesă. Suntem la James acasă de două ore, unde ne pregătim de ceremonie – Noah și cavalerii lui de onoare într-o parte și Amelia și domnișoarele de onoare în cealaltă. Totul e gândit ca să stăm separați, în așa fel încât să nu ne vedem cumva înainte de nuntă.

Am reușit să mă furișez din camera unde ne-am adunat toate fără ca Emily să observe, totuși, ceea ce mi se pare o victorie monumentală. De azi-dimineață ne-a tot terorizat cu tot felul de indicații, având grijă ca toată lumea să fie disciplinată. Da, Amelia a apelat la o organizatoare de nunți, dar și respectivei pare să îi fie un pic frică de Emily și a dat înapoi nu o dată, lăsând-o pe Emily să tragă sforile. Când vine vorba de menținerea disciplinei și de respectarea unui program, nimeni nu e mai de temut decât o învățătoare.

Dar eu voiam să petrec câteva minute între patru ochi cu Noah înainte de nuntă, așa că, după ce mă retrag în vârful picioarelor de lângă Amelia și surorile mele, bat la ușa camerei lui Noah, unde știu că se pregătește.

– Intră!

Intrând, dau cu ochii de fratele meu, care stă la fereastră, îmbrăcat în smoching, uitându-se la ferma care a fost preschimbată într-o locație de vis pentru o nuntă. Mi-am petrecut toată dimineața ocupându-mă de așezarea aranjamentelor florale, împreună cu câțiva angajați, așa că nu am nevoie să mă uit pe fereastră pentru a ști ce vede Noah. În loc de asta, mă interesează mai mult să-l studiez pe fratele meu mai mare. Clipesc ca să-mi alung lacrimile, privindu-l pe bărbatul care a devenit capul familiei noastre de la o vârstă prea fragedă, care acum e pe punctul de a se căsători cu femeia visurilor lui. De-acum, o să treacă prin viață alături de ea – și-o să poarte împreună și fericirea, și durerea. Și nimeni nu merită o fericire până la adânci bătrânețe mai mult ca el. Tare mi-aș dori ca părinții noștri și bunica să-l poată vedea acum. Ar fi extrem de mândri de bărbatul care a devenit.

– Bună, îi spun, venind lângă el, la fereastră.

– Bună, micuțo, rostește el pe un ton afectuos, întinzând mâna ca să-mi cuprindă umerii și apoi să mă tragă într-o îmbrățișare. Eu și Noah am avut mereu o legătură specială. Poate pentru că el e cu ceva ani mai mare decât mine, așa că nu ne-am certat niciodată, sau poate pentru că amândoi suntem niște oameni introvertiți, dar mereu mă simt în largul meu cu el. Și el nu mi-a spus niciodată Annie-Îngeraș, așa că primește o bilă albă.

– Cum să te căsătorești azi? îl întreb. Parcă mai ieri alergai prin oraș îmbrăcat doar în chiloții ăia cu Omul Păianjen.

– Cum știi de asta? Nici nu te născuseși când am făcut asta. Fir-ar să fie, cu asta se ocupă azi Mabel, le spune tuturor povestea aia?

– De azi-dimineață, fără contenire, îi confirm, ridicându-mi fața spre a lui, cu un zâmbet vesel.

Noah oftează, exasperat, și își ridică ochii la tavan.

Îl mângâi ușor pe piept.

– Ai emoții?

El își înclină capul într-o parte și se încruntă.

– Nu, deloc. Sunt pregătit să o fac odată. Să zic „da" și, în sfârșit, să-mi unesc viața cu femeia asta.

– Bine. N-ai îndoieli, nu? Pentru că aș putea să trag mașina în fața ușii, dacă ai nevoie să fugi discret.

– Doar dacă e să fug cu Amelia.

Zâmbesc – extrem de fericită să-l văd pe fratele meu așa. Inima încearcă să se strângă când mă gândesc la bărbatul care lipsește azi, dar nu o las.

Așa cum mă așteptam, nici un semn de la Will azi. Nici un mesaj, nici o scrisoare, nici măcar semnale de fum. A dispărut pur și simplu și o mare parte din sufletul meu e plină de dezamăgire. Nu mă așteptam să rămână aici sau ceva de genul – dar mă așteptam ca măcar să mă îmbrățișeze de rămas-bun. Să-mi spună că sunt măcar un pic importantă pentru el, chiar dacă doar ca prietenă. M-am dus după el când s-a retras – să o fac a doua oară aș părea disperată. Dacă asta e alegerea lui, trebuie să-l las în pace.

– Îmi pare rău că a plecat, zice dintr-odată Noah – din câte se pare, descifrându-mi expresia pe care eu, în mod eronat, aveam impresia că mi-o mențineam neutră. Am auzit că și-a predat camera de la han de dimineață.

Ah... Nu știam de asta. Deci e clar, oficial. Chiar a plecat.

Dau din mână, ca și cum n-ar fi cine știe ce problemă.

– Nu e făcut să se așeze la casa lui. Dar ne-am distrat cât a fost aici.

Ooof, ce doare! Să mă prefac a fi fericită. Să mă prefac a fi optimistă.

Noah scoate un chicotit amuzat.

– Praf în ochi, Annie. Nu încerca să-mi servești mie gogoși de-astea. Te stingi de dorul lui și ești supărată pe el că a plecat.

– Nu am nici un drept să fiu supărată pe el. Mi-a spus foarte clar, de la început, ce intenții are.

Pot totuși să fiu supărată pe el că a plecat fără să-și ia la revedere.

Noah îmi zâmbește cu o anumită tristețe.

– Problema e că încerci să-ți treci sentimentele prin filtrul rațiunii. Îmi pare rău să te anunț, dar inima nu știe carte și n-ai cum să o convingi tu ce trebuie să simtă.

– Vai, parcă citești un bilețel dintr-o prăjitură cu răvaș.

Dar Noah nu se lasă descurajat și nu abandonează subiectul.

– I-ai cerut să rămână cu tine?

– Tu i-ai fi cerut Ameliei să rămână cu tine dacă ar fi fost hotărâtă să plece?

Își lasă capul într-o parte.

– Bine punctat.

– Pur și simplu n-am putut, Noah. N-am putut să-i cer să-și schimbe viața pentru mine. Până la urmă, ar fi prins ciudă pe mine.

Noah se întoarce în așa fel încât să fie față în față cu mine.

– Crede-mă, te înțeleg perfect. Dar ține cont și de ce-ți spun eu. Și dacă el aștepta să fie invitat să rămână?

Nu... în nici un caz... n-ar fi... Sigur știa că... O, nu!

Suntem întrerupți de o bătaie la ușă, urmată de un scârțâit, când se deschide. Amelia bagă capul în cameră.

– Noah, pot să intru... Aah, Annie! Îmi pare rău, nu am știut că ești aici!

Izbucnesc în râs și mă retrag de lângă Noah.

– Serios? E ziua nunții voastre. Poți să faci tot ce poftești!

Amelia deschide ușa și se strecoară înăuntru rapid, ca și cum pe hol ar fi fost un monstru care e pe punctul de a o înghiți.

– Dacă mă vede Emily că intru aici, o s-o ia razna, spune, închizând ușa cu grijă în urma ei, să nu facă zgomot.

Când se întoarce din nou spre noi, mă uit cum fața fratelui meu se preschimbă și se umple de o tandrețe care mă face să simt nevoia să-mi apăs palma peste inimă.

Expiră precipitat când ochii i se lasă peste ea, admirându-i rochia de mireasă cu model de epocă. E făcută dintr-o dantelă albă și delicată și e croită în așa fel încât să îi pună în valoare rotunjimile delicate ale corpului. Mânecile scurte, ușor bufante, îi acoperă umerii, iar decolteul este adânc, în V. La spate, materialul e drapat în așa fel încât formează o trenă discretă. E o rochie simplă, dar uluitoare, într-un contrast perfect cu ochii închiși la culoare ai Ameliei și părul cu bucle ușoare, adunat într-o parte cu ajutorul unei clame cu perle.

– Amelia, îngaimă fratele meu, într-o șoaptă plină de respect, când ea vine la el. Ești incredibil, incredibil de frumoasă.

Ea schițează un zâmbet.

– Mulțumesc. Știu că n-ar trebui să ne vedem înainte de ceremonie, dar... Glasul i se stinge când se apropie de Noah, iar el îi ia mâna într-a lui, ridicându-i-o peste creștet, ca să o învârtă și să o admire din toate unghiurile. Iar apoi o trage la pieptul lui și o cuprinde în brațe. Trebuia să te văd înainte. Și organizatoarea de nunți mă tot bombardează cu sarcini și o iubesc pe sora ta, dar nu mai am mult și o s-o strâng de gât pe Emily, pentru că am impresia că se întrece cu organizatoarea de nunți, care e mai tiranică și...

Noah pune stăpânire pe buzele ei, fără să se gândească vreo secundă la integritatea machiajului ei. Și-acesta e momentul în care mă întorc și mă retrag în tăcere din cameră – oferindu-le momentul de intimitate de care au nevoie.

Din păcate, faptul că i-am văzut așa nu îmi alină deloc durerea din inimă. Cum o să pot să-l las pe Will în trecut?

Cum o să pot să fiu ținută în brațe de un alt bărbat, fără să vreau în fiecare clipă să fiu în brațele lui Will?

Iar partea cea mai ciudată e că în continuare cred că să îți asumi un angajament „până ce moartea ne va despărți" e o idee minunată și aș vrea să am parte cândva de asta – dar acum înțeleg că nu trebuia să o plasez pe un piedestal, ca și cum ar reprezenta fericirea supremă. Căutam bărbatul perfect, cu însușirile perfecte când, de fapt, tot ce-și dorește cu adevărat inima mea e să fie cunoscută și iubită pe deplin. Un bărbat cu care să-mi petrec momentele de liniște – cineva la care să mă duc când totul e bine sau totul e rău. Un bărbat care să nu se supere dacă m-aș furișa să-l văd înainte de nuntă și aș nesocoti tradiția – dar care să fie la fel de dornic să fie cu mine cum sunt eu să fiu cu el. Un bărbat ca Will.

Detaliile n-au fost nicicând atât de importante pe cât am crezut eu.

Ajunsă pe hol, nu mă uit pe unde merg și mă izbesc de un bărbat.

– Off! Scuze.

– A, îmi pare rău, Annie. Uau, ce bine arăți! spune James, admirându-mă în rochia de domnișoară de onoare din mătase de un albastru-deschis[1].

– Și tu ești tare chipeș, așa dichisit.

Îl complimentez și eu cu ușurință, chiar dacă am impresia că fiecare pulsație a inimii o umple cu alte și alte cioburi de sticlă. Nu vreau decât să supraviețuiesc zilei de azi și să-mi văd de viața mea.

– Hei... zice dintr-odată, cu expresia schimbându-i-se. Mi-e teamă că o să mă împungă cu întrebări despre Will, ca toți ceilalți, dar el mă șochează pornind într-o direcție total neașteptată. E adevărat ce-am auzit despre Maddie? Se mută la New York, să se ducă la școala de artă culinară?

---

[1] Neconcordanță, inițial era verde-mentă, acum e albastru-deschis (n.tr.)

– A, da, așa e. Îți vine să crezi? Va trebui să stăm fără ea doi ani! Râd ușor. Pe de altă parte, pentru tine probabil că o să fie ca un concediu prelungit, pentru că n-o să te mai bată mereu la cap.

Mă aștept să râdă și el cu mine. Dar nu o face. Pare ciudat de tulburat, uitându-se lung la scările care duc spre camera unde se pregătesc fetele.

– Da. O să fie plăcut. Își drege vocea. În fine... ne vedem mai încolo.

Îmi face cu ochiul și-mi strânge ușor cotul când trece pe lângă mine. Îl petrec cu privirea, întrebându-mă dacă nu cumva și James are un secret. Poate nu îl cunosc așa bine cum credeam.

Suntem toți la locurile noastre după ce am mers pe rând spre altar și încercăm din răsputeri să ne reținem lacrimile în timp ce Noah o conduce pe Mabel la locul ei. Locul de onoare, unde ar sta în mod normal părinții mirelui. Dinspre invitați se aud mai multe persoane care-și trag nasul, emoționați, tocmai când Noah o sărută pe obraz pe Mabel și îi spune ceva la ureche înainte de a se întoarce la locul lui, în fața culoarului dintre rândurile de scaune.

Noah le aruncă o privire plină de semnificație fiecăreia dintre surorile lui, comunicându-ne astfel cât de mult de iubește. Eu sunt praf. Niciodată n-a fost atât de dureros să-mi reținsuspinele. Iar apoi muzica își schimbă ritmul și invitații se întorc să se uite în spate și expresia lui Noah mă termină. Ochii i se ațintesc asupra Ameliei, care înaintează spre el, ținându-și în mâini buchetul din flori albe și roz, cu accente de verdeață și cu vălul lung întinzându-i-se în spate. Îl vede și zâmbește ușor, cu ochii umezindu-i-se și pieptul umflându-i-se ușor când inspiră profund. Când ajunge la Noah, el face doi pași în față ca să îi ia mâna într-a lui, ca și cum n-ar mai fi putut să aștepte

câteva clipe ca să o atingă. Abia în momentul acela Amelia expiră aerul pe care-l ținuse blocat în plămâni.

Stau față în față, privindu-se fix în ochi în timp ce pastorul începe ceremonia și toți suntem convinși că așa arată oamenii care și-au găsit fericirea.

Ochii mei trec de la fratele meu și Amelia la persoanele de dincolo de ei. James stă în spatele lui Noah, cu o privire chinuită fixată undeva după umărul meu. Se uită la Maddie. Mă uit discret peste umăr și văd că ea zâmbește ușor, uitându-se la Noah și la Amelia, deloc conștientă că un bărbat se uită fix la ea ca și cum fiecare secundă în care nu e în brațele lui e o tortură în stare pură.

Cunosc privirea aia. Și nu pot să mă abțin să nu mă uit și eu la fel, cercetând rândurile de invitați, simțind acut lipsa bărbatului pe care-l iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Nunta a fost extraordinară. Romantică și plină de tandrețe; și, credeți-mă, florile au fost superbe. Da, Amelia, ai fost frumoasă ca o zeiță, dar hai să fim serioase – toată lumea o să vorbească despre aranjamentele mele florale ani și ani de-acum încolo.

Iar în acest moment Noah și Amelia dansează lent în mijlocul ringului pe acordurile melodiei *The Way You Look Tonight*, cu luna și luminițele suspendate deasupra lor, legănându-se ușor, cu corpurile atât de apropiate că aproape ți se pare că n-ar trebui să te uiți la ei.

E și un pic dureros să îi privesc, dacă e să fiu sinceră, pentru că mă face să-mi amintesc de când am dansat cu... uuf, nu mă gândesc iar la el!

Mă ridic de pe scaunul meu de la masă și îmi culeg pantofii cu toc de pe jos, unde i-am abandonat în urmă cu două ore, când surorile mele m-au tras pe ring, să dansez cu ele. Totul începe să se mai domolească, iar Amelia și Noah vor pleca

în scurt timp în luna de miere. Atmosfera generală e una de ușurare. Nunta e pe terminate.

Ceremonia s-a realizat, Amelia și Noah sunt căsătoriți și fericiți la culme, iar totul poate să se domolească și să revină la normal. Le spun lui Emily și lui Maddie că mă duc să-mi mai iau ceva de băut și că o să mă întorc imediat, dar când mă apropii de bar, mă izbește un nou val de tristețe când o văd pe noua gardă de corp a Ameliei cum stă într-o parte, perfect atentă. Dintr-odată, nu vreau să mai rămân aici – iar Amelia și Noah au fost atât de fascinați unul de celălalt toată seara că nu vor observa dacă voi fi și eu prezentă când pleacă sau nu. Așa că-mi las paharul jos, după care o pornesc spre parcare, lăsând în urmă vocea lui Frank Sinatra și murmur de conversații.

Aproape că mi se pare nepotrivit să mă urc la volanul camionetei mele vechi îmbrăcată atât de elegant. Și totuși, e exact cum trebuie să fie. Mi-am dat seama că s-au schimbat multe lucruri la mine, dar nu și iubirea pentru orașul și camioneta aceasta.

Însă, când pun mâna pe mânerul portierei, o voce familiară, jucăușă și malițioasă îmi răsună în ureche, iar o mână cu un fluture tatuat pe ea se întinde peste umărul meu, ca să-mi închidă portiera la loc.

– Eu sunt, ești în siguranță. Iar acum o să te leg la ochi.

O panglică îngustă de material negru mi se lasă peste ochi.

Scot un suspin.

– Will?! Ce faci?

– Da, eu sunt, Will, rostește el încet, după care își drege vocea și continuă mai ferm – teatral – și clar mai gros. Dar, în același timp... nu, nu sunt Will.

Inima îmi bubuie, plină de bucurie. Cântă, aleargă și face salturi – și nici măcar nu știu ce se petrece. Credeam că a plecat!

– Numele meu e Căpitanul Inimă-Neagră, rostește, după care mă ridică peste umăr, făcându-mă să chițăi, chicotind. Iar tu, domniță, tocmai ai fost răpită.

CAPITOLUL 40

Annie

Clar, sunt într-o mașină necunoscută, lângă Will – măcar asta știu. Și e o camionetă, dacă e să mă iau după bancheta pe care stau și mirosul înțepător de benzină veche, cunoscut și ca parfumul vieții mele. Dar întrebarea e... a cui e camioneta asta? Pentru că, de obicei, Will folosește SUV-ul companiei pentru care lucrează.

Nimic nu se leagă. Și faptul că sunt legată la ochi e sexy.

Și cred că o să încep să mă simt sufocată de la atâta adrenalină.

– Așa, stai puțin. Putem să luăm o pauză? întreb, dorindu-mi să pot să mă las dusă de valul acesta – deși nu-mi dau seama exact despre ce val e vorba – dar pentru că am trecut printr-o săptămână plină de emoții, descopăr că toleranța mea la distracții neașteptate a ajuns la un nivel prea scăzut.

Probabil că Will a sesizat panica din glasul meu.

– Bineînțeles.

– Deci pot să-mi dau asta de la ochi?

– Da, sigur, spune el cu blândețe, ceea ce e un adevărat balsam pentru nervii mei suprasolicitați.

Când trag în jos materialul negru, clipesc de câteva ori, încercând să focalizez imaginea lui Will îmbrăcat într-o pereche de jeanși negri și un tricou de aceeași culoare, cu mâna petrecută lejer peste volanul unei camionete vechi și mergem pe un drum de țară întunecat.

Să o luăm cu începutul.

– A cui e mașina asta?

– A mea.

– Dar tu n-ai o camionetă!

Scoate un plescăit din colțul gurii și îmi face cu ochiul.

– Aaa, ba da. Mai precis, am un Bronco de epocă. Pe care l-am luat pe un preț chiar grozav, pentru că nu pot să stau în orașul ăsta și să nu am o camionetă. Iar tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

Simt că se învârte lumea cu mine. Îmi vine să vomit.

– Ce se întâmplă, Will? Am crezut că ai plecat. Am crezut că ai plecat din oraș de dimineață și că n-o să te mai văd niciodată – și acum, ești aici... la volanul unei camionete, ca și cum lumea mea nu s-ar fi dezintegrat încet-încet toată ziua.

Vocea mea urcă treaptă cu treaptă spre tărâmul isteriei.

El se uită scurt la mine, după care își ațintește din nou ochii asupra drumului.

– Lumea ta se dezintegra?

– Păi... Îmi ridic umerii și apoi îi las în jos. Cam așa ceva. În inima mea. Da.

Poate că n-ar fi trebuit să recunosc asta. Poate că-mi pun sufletul pe tavă prea devreme. Dar nu mai știu ce joc e ăsta, pentru că până acum vreo cinci minute eram convinsă că a plecat. Iar acum conduce un Bronco, îmi interpretează vorbele cum doar un bărbat poate să o facă și are și tupeul să pară absolut netulburat.

Dă negativ din cap.

– De ce ai crezut că am plecat din oraș? Sau că aș putea să plec fără să-mi iau rămas-bun de la tine, până la urmă?

Scot un hohot chinuit.

– Hmm... să vedem. Poate pentru că nu erai lângă mine de dimineață, când m-am trezit, și mai e și că nu mi-ai dat nici un mesaj, nu mi-ai lăsat vreun bilet, iar apoi Mabel mi-a spus că azi-dimineață ți-ai predat camera de la han. Ce altceva pot să cred?

Din nou, se uită la mine cu sprâncenele nefiresc de apropiate.

– Dar ți-am dat mesaj... de dimineață. Ți-am scris că n-o să pot să vin la nuntă, dar că ne vedem pe seară.

Gura mi se deschide de la sine.

– Ba nu. Nu mi-ai trimis nimic.

– Ba da. Își scoate mobilul din buzunar și mi-l aruncă în poală. Uită-te!

Ating ecranul telefonului, oprindu-mă o clipă să mă minunez când văd noua imagine de blocare a afișajului: eu, în florărie, în seara în care ne-am sărutat prima oară. Inima îmi tremură, ca și mâinile, în timp ce îi deblochez telefonul și mă uit la mesaje. Da, e un mesaj trimis în care spune exact asta. Dar deasupra lor e un semn de exclamare micuț, roșu.

– Nu s-a trimis.

– Poftim? Își aruncă ochii la ecranul telefonului și apoi se uită iar la drum, strâmbându-se. Fir-ar el să fie de semnal! Îmi pare rău, Annie... Iar apoi, ca și cum aș fi undeva în afara corpului meu, îi văd mâna – mâna mea preferată din toată lumea asta, întinzându-se spre mine și proptindu-se pe coapsa mea. Nici într-o mie de ani n-aș pleca de lângă tine fără să-ți spun. Exclus.

Un nod greoi format în pieptul meu se desface în momentul acesta. Reîncep să respir normal.

– Bine.

Îmi zâmbește.

– Bine. Acum pot să-mi văd de răpirea mea, te rog?

Senzația de amețeală mi se revarsă în stomac și se transformă în roiuri de fluturi. Se întâmplă ceva în momentele acestea. Gândurile mele fac salturi, în timp ce groaza aceea cumplită se dizolvă. Will m-a răpit în joacă. A cumpărat o camionetă. N-a plecat din oraș. Își ține mâna pe coapsa mea.

Încerc, dar nu reușesc, să-mi înăbuș un zâmbet larg în timp ce-mi trag panglica aceea neagră înapoi pe ochi.

Câteva minute scurte mai târziu, Will scoate mașina din viteză și oprește motorul.

– Vin imediat să te ajut să cobori, îmi spune înainte de a se da jos de la volan.

În cele câteva secunde de care are nevoie să ajungă pe partea mea, încerc să-mi dau seama ce Dumnezeu se întâmplă – dar nu pot găsi un răspuns clar. Sau poate că mi-e prea frică să mă aventurez să-l identific. În orice caz, când Will deschide portiera din partea mea și-mi trage șoldurile peste marginea banchetei, îmi pierd toate gândurile când se apleacă spre mine și mă sărută ușor pe buze.

– Vii cu mine?

Dau aprobator din cap.

– Oriunde.

Urmează o tăcere plină de mister și, în acest timp, îmi ridic palma să-i simt buzele zâmbitoare cu vârfurile degetelor. Iar apoi mă ridică pe umăr, citând din nou niște replici neverosimil de dulcege din câteva dintre romanele mele preferate cu pirați. În toate, eroina e răpită de un pirat periculos. Nu pot să nu zâmbesc când mă gândesc cât de tare ar strâmba din nas Brandon la toată această tărășenie. Câte glume ar face pe seama mea surorile mele. Dar Will nu doar că-mi susține iubirea pentru romanele istorice – e dispus să le și transforme într-un joc al nostru.

Îi aud pașii pe o suprafață din lemn, apoi o ușă care se deschide și se închide. O cantitate infimă de lumină cladă se strecoară prin materialul care îmi acoperă ochii. Will mă dă jos

de pe umărul lui, mă așază în picioare și mă ține de talie când vede că mă clatin ușor de la faptul că mi s-a dus tot sângele la cap. Mă întoarce spre el și îi simt degetele atingându-mi ușor fața când îmi dă jos materialul acela de la ochi.

Din nou, clipesc pentru a focaliza imaginea din fața ochilor mei. Și mi se taie respirația.

Suntem într-o casă aproape goală – cu excepția lucrurilor pe care, evident, le-a adus Will aici. Șiruri de beculețe mici cu lumină caldă, suspendate de jur împrejurul camerei. Mai multe lumânări pe șemineul gol. Și – partea cea mai minunată – tot felul de flori împrăștiate pe jos. Un covor de petale. Un nor de verdeață. Și, chiar în mijloc, o saltea pe un suport de lemn, care pare foarte confortabilă.

Will mă ia de mână și, când mă uit la el întrebându-mă ce se întâmplă aici, văd o sclipire argintie în urechea lui. Suspin, surprinsă.

– Ai un cercel!

El râde ușor, amuzat.

– Doar în seara asta. Și doar pentru tine. O să fiu piratul tău, Annie. Zâmbește și e atât de jucăuș și de sexy că stomacul meu parcă e o corabie purtată de valuri de furtună. Îmi ia ambele mâini într-ale lui. N-am putut să vin azi la nuntă pentru că orice roman de dragoste reușit conține și un gest romantic grandios. Și am vrut să-ți ofer exact asta.

Pare oarecum timid și nesigur, arătând către lucrurile din jurul nostru.

– Will... dau să îi spun ceva, dar el mă întrerupe, venind mai aproape și cuprinzându-mi obrajii în palme.

– Annabell, trebuie să-ți spun... m-am îndrăgostit nebunește de tine.

Rămân nemișcată.

– Dar tu nu crezi în dragoste.

Își trece afectuos dosul degetelor peste maxilarul meu și, în jos, peste gât.

– Era mai ușor să spun că nu cred în dragoste decât să recunosc chiar față de mine că mi-era teamă că n-o să fiu iubit.

Îmi lipesc palma de pieptul lui.

– Îngrozitor, Will. N-ai cum să nu fi iubit niciodată.

Zâmbește și îmi pune un deget pe buze, reducându-mă la tăcere.

– Și apoi l-am sunat pe fratele meu și, cum vorbeam noi, mi-am dat seama că să plec din orașul ăsta fără tine e cea mai îngrozitoare idee pe care am avut-o vreodată. Am nevoie de tine în viața mea așa cum am nevoie de aer, Annie. M-ai distrus în cel mai bun mod imaginabil și n-o să mai fiu nicicând același. Și nici nu vreau să mai fiu ca înainte. Mă sărută pe frunte. Te iubesc. Și știu că pentru tine căsătoria este foarte importantă – iar ce-ți dorești tu e foarte important pentru mine, așa că... mărită-te cu mine, Annie! Nu cu altul.

Izbucnesc în râs, în timp ce lacrimile mi se scurg pe obraji. Chiar e adevărat ce se întâmplă? Sunt aproape sigură că e un vis.

– Nu, răspund cu un zâmbet uriaș, dând negativ din cap. Nu mă mărit cu tine.

Se uită fix la mine pentru câteva clipe, întrebându-se dacă m-a auzit bine, pentru că expresia și cuvintele pe care le-am spus se bat cap în cap.

– Nu?

Din nou, nu pot să nu râd, căci bucuria îmi radiază prin toți porii. Mă duc la el și-i cuprind talia cu brațele, ridicându-mi fața spre el. Marginea întunecată din jurul irișilor lui nu mi-a părut nicicând mai periculoasă. Mai fascinantă. Mai frumoasă.

– Și eu te iubesc, Will. Te iubesc mai mult decât aș fi crezut că poți iubi pe cineva. Și de-asta nu mă mărit cu tine.

– Ciudat.

– Nu-i așa? Îi zâmbesc. În primul rând, vreau să știi că te-am înțeles în noaptea aceea, când mi-ai explicat de ce ți-e teamă să te căsătorești – și știind tot ce știu acum, nu ți-aș cere nicicând să te arunci cu capul înainte în ceva și doar să ai încredere în mine. Nu cred că așa e iubirea adevărată. De fapt, ar fi foarte urât din partea mea să-ți cer să-ți ignori toate aceste temeri ca să fiu eu fericită. Și, în al doilea rând – mă ridic pe vârfuri, să-l sărut o dată ușor pe buze, doar pentru că simt nevoia. Mă redescopăr pe mine și motivele pentru care iubesc ceea ce iubesc. Așa că mi-ar plăcea să am ceva timp să fac asta înainte să mă decid să mă căsătoresc. Îl sărut din nou. Dar ceea ce vreau e să am o relație cu tine – să o luăm încet și să-ți câștig încrederea în timp ce tu o câștigi pe a mea și descoperim împreună în nebunia asta de viață. Ai vrea?

Will zâmbește larg.

– Păi deja am cumpărat camioneta...

– E o camionetă foarte tare.

– Ești sigură, totuși? Pentru că... Annie, dacă tu-ți dorești din tot sufletul să te căsătorești...

– Nici c-am fost mai sigură de ceva în toată viața mea. Și-n plus, Will... Izbucnesc în râs. Te știu doar de o lună! Chiar dacă aș vrea să mă mărit acum, tot n-aș vrea să fiu cerută în căsătorie așa de repede!

Will ridică ușor dintr-un umăr.

– Ce să zic, ești sudistă...

– Nu chiar atât de sudistă. În secunda următoare, îmi dau seama de ceva, în timp ce mă uit prin camera atât de atent împodobită cu flori, luminițe și pături pufoase. Stai puțin... A cui e casa asta?

– A mea.

– Dar tu n-ai casă!

– Acum am, răspunde el, pragmatic.

Și iar se învârte totul cu mine.

– O, Doamne... Să știi că te ciupesc, Mowgli!

– Căpitan Inimă-Neagră.

Îl înghiontesc în piept.

– Spune-mi ce se întâmplă! De la cap la coadă.

Cedează cu un zâmbet lejer.

– Păi... teoretic, casa asta va fi a mea peste 30 de zile, când se înregistrează actele, dar practic e deja a mea, pentru că Mary a zis că e-n regulă și că pot să mă mut. A fost scoasă la vânzare de mult și necesită o groază de reparații. Nu te uita prea atent la nimic din jur.

– Willmont... Ai cumpărat o casă! zic, întorcându-mă cu spatele la el pentru a admira totul, cu o nouă perspectivă.

El izbucnește în râs.

– Da. Am cumpărat o casă, mi-am dat demisia și nu plec la Washington – pentru că n-am putut să plec. N-am mai vrut să plec. Mi-am creat rădăcini în orașul ăsta incredibil de enervant și nu vreau să plec. Îmi place la nebunie aici. Și te iubesc pe tine. Și mi se pare o mare aventură să rămân într-un singur loc – cel puțin până ne hotărâm unde să plecăm împreună într-o excursie. Pentru că, fără discuții, să știi că o să te plimb prin toată lumea.

– Nu mai ești bodyguard?

– Agent de protecție personală.

– Will!

Zâmbește larg, foarte larg, cu cutele acelea perfecte care-i încadrează colțurile gurii.

– Nu, nu mai sunt APP. Dar m-am înscris oficial la cel mai select colegiu local din Roma, încep la toamnă, zice, de parcă n-ar fi ceva extraordinar. Ca și cum n-ar fi epocal. N-am putut să-mi scot din cap întrebarea ta din seara în care am stat de vorbă pe canapea. Și mi-am dat seama că mi se pare o idee grozavă să-mi reiau studiile și să obțin o diplomă – cu intenția de a deveni profesor după absolvire.

Toate ca toate, dar e adorabil cât de stânjenit pare dintr-odată. Dacă ar fi avut o pietricică în fața piciorului, ar fi lovit-o cu bombeul.

Îi mângâi ușor fața cu cel mai înlăcrimat zâmbet pe care l-am avut vreodată pe chip.

– E o idee bună. Ești un profesor priceput.

Will izbucnește în râs.

– Dar cred că de-acum încolo o să mă limitez la matematică sau științele naturii.

– Probabil o idee bună.

– Annie?

– Da?

– Te iubesc.

Inspir parfumul florilor și al lui Will Griffin. Mirosurile mele preferate dintre absolut toate.

– Și eu te iubesc, Will.

– Și... dacă nu vrei să te măriți cu mine... vrei să fii iubita mea? mă întreabă, depunându-mi un sărut în curbura gâtului. Înainte de a răspunde, ar trebui să știi că lui John îi place de tine. La Hank's, în seara aia în care ne-am sărutat, m-a întrebat dacă e ceva serios între noi, iar eu i-am zis că nu și am regretat asta în fiecare zi de atunci încoace.

În capul meu e o explozie de artificii. În ochi îmi apar inimioare. Pielea îmi strălucește, din creștet până în tălpi.

– Care John?

– Bun răspuns.

Will mă ia în brațe și mă duce la salteaua din mijlocul încăperii, pe care mă așază cu grijă, după care se întinde lângă mine. Își trece degetul peste clavicula mea, o mișcare leneșă, deloc zorită pentru că... avem timp. Avem o eternitate.

– Ți-am spus vreodată de ce n-am vorbit cu tine înainte de seara aia, pe alee?

– Nu, răspund, simţindu-mă ca într-un vis în timp ce mă uit în sus la faţa lui Will scăldată în lumina caldă din cameră şi zâmbindu-mi de parcă secretul fericirii lui e undeva în fiinţa mea.

– Pentru că eram conştient că, odată cu primul cuvânt... gata, aş fi fost terminat. Ceva din mine a ştiut dintotdeauna că o să mă îndrăgostesc de tine.

– Termină, îi spun, prelungind acest cuvânt de parcă aş fi suferit teribil şi ducându-mi mâna la inimă. Nu mai suport atâtea declaraţii de iubire, o să mor de-atâta extaz.

Will zâmbeşte, îşi lasă capul în jos să pecetluiască cu buzele locurile explorate de degetele sale şi murmură, cu gura aproape lipită de pielea mea.

– E o moarte frumoasă. Dar prefer să te am lângă mine. Şi am şi o groază de idei despre cum să ne petrecem timpul.

Mâna lui Will se bagă sub perna de lângă capul meu şi scoate ceva. Izbucnesc în râs când mă uit la mâna lui. Îmi pune pe abdomen cartea pe care a furat-o din camera mea de dimineaţă şi îmi zâmbeşte jucăuş. Am subliniat părţile pe care s-ar putea să vrei să le reconstituim. Bineînţeles, vor necesita să-ţi dai jos rochia asta frumoasă. Aşa, dă-mi voie să te ajut.

Izbucnesc în hohote de râs până ce gura lui o acoperă pe a mea. Şi nici un sărut n-a fost mai dulce.

EPILOG

The Roma Gazette

Aseară, locuitorii din Roma au avut parte de o adevărată aventură când șeriful Tony a fost trimis în toiul nopții să cerceteze o intrare prin efracție în locuința lui Will Griffin și a lui Annie Walker. Din câte am aflat, cei doi lipseau din oraș de două săptămâni, căci au plecat în concediu la Paris, și ar fi trebuit să se întoarcă abia a doua zi.

În jur de ora 2.00 dimineața, Bud Appleton (vecin) a observat două persoane, un bărbat și o femeie, care încercau să intre prin efracție în reședința Griffin-Walker printr-o fereastră dintr-o parte a casei. Ajuns la fața locului, șeriful Tony l-a atacat pe intrusul de sex masculin, înalt de 1,85m și tatuat, și l-a doborât la pământ. Fiind alertați de sosirea șerifului Tony datorită semnalelor luminoase și acustice ale mașinii de poliție, mai mulți cetățeni s-au adunat la fața locului, pentru a vedea mai bine ce se petrece. Bud Appleton ne-a prezentat situația: „N-am mai văzut așa ceva! Incredibil de palpitant. Șeriful l-a placat pe individ și l-a doborât destul de repede, dar bietul Tony al nostru a fost imediat întors pe burtă, cu mâinile prinse la spate".

Martorii ne-au declarat că, ulterior, intrusul periculos l-a eliberat pe şeriful Tony, dând dovadă de o îngăduinţă remarcabilă, când acesta a strigat: „Bine, bine, mă dau bătut! Dă-mi drumul".

Mai târziu, când i s-a solicitat o declaraţie, intrusul de sex masculin a spus următoarele: „E casa mea, ce dracu', Terry. De ce tot spui despre mine că sunt „un intrus"? Ne ştii pe mine şi pe Annie; suntem pe drum de multe ore, ne-am pierdut cheia de la uşă şi vrem doar să intrăm în casa noastră, să ne culcăm. Te rog, du-te de aici şi vezi-ţi de treabă".

Într-o răsturnare de situaţie spectaculoasă, se pare că intruşii din miez de noapte erau chiar cei care locuiau în casa respectivă: Will Griffin şi Annie Walker, care deţin clădirea în coproprietate de mai mult de un an şi care au trăit în armonie în ea în toată această perioadă.

Deşi domnul Griffin nu a fost prea dispus să comenteze incidentul, domnişoara Walker, amabilă ca de obicei, a rămas afară să răspundă la câteva întrebări adresate de reporterul nostru. „Excursia la Paris? Vai, Terry, a fost extraordinară! Ţi-am adus un Turn Eiffel în miniatură, cum m-ai rugat. A fost incredibil de romantică şi mi s-au împlinit toate aşteptările, dar acum de-abia aştept să mă întorc la florărie şi să ne terminăm renovarea casei. Nu mai avem decât veranda."

Din păcate, interviul a fost întrerupt de întoarcerea vijelioasă a domnului Griffin care a luat-o pe domnişoara Walker peste umăr şi a purtat-o astfel înăuntru, închizând ferm uşa în nasul tuturor celor adunaţi la faţa locului, punând capăt astfel încă unei zile palpitante în Roma, Kentucky.

MULȚUMIRI

Ei bine, prieteni, am reușit. Încă una dintre cărțile mele a fost publicată (și, iată, în mâinile voastre), iar eu nici c-aș putea să fiu mai recunoscătoare. Pentru mine, toate acestea continuă să fie un adevărat miracol.

Când am început să scriu cartea aceasta, îmi aduc aminte că am crezut că o să fie mult mai ușor de scris decât *Evadare la Roma*. Pardon! S-a dovedit a fi cea mai greu de scris carte a mea de până acum. Până la final, aveam șapte (da, șapte) ciorne aproape terminate, pentru că Annie și Will tot îmi stăteau pe cap să le spun povestea cât mai bine. Varianta finală, cea pe care ați citit-o, e cea în care totul s-a legat, iar eu m-am îndrăgostit de această poveste și de acest cuplu.

Așa că acum, dați-mi voie să le declar iubire eternă celor care au facilitat existența acestei cărți.

Ca întotdeauna, în primul și în primul rând, vreau să-i mulțumesc omului care e refugiul meu personal: Chris. Soțul meu, iubirea mea, minunea mea amuzantă, te iubesc. Mulțumesc că mă încurajezi zi de zi să-mi asum riscuri și să-mi ascult inima. Tu ești sufletul meu, așa că o să mă țin după tine până la ultima suflare.

Minunatei mele agente literare, Kim Lionetti, mulțumesc mult-mult că ai pledat mereu cauza mea și a cărților mele, în atâtea moduri. Și să știi că-mi place la nebunie că putem să stăm

într-un apel în conferință în care nu ni se mai alătură nimeni și să turuim despre diferențele și asemănările dintre *La birou* și *Prietenii tăi*. Sinceră să fiu, prietenia ta e foarte prețioasă pentru mine și te pricepi la acest domeniu ca nimeni alta. Sunt norocoasă să te am alături de mine!

Redactorei mele extraordinare, Shauna Summers, sunt atât de mândră și de onorată că pot lucra cu tine! Nu doar că te îndrăgostești de personajele mele așa cum o fac eu, dar mereu mă încurajezi să am o perspectivă proprie și mă ajuți să am încredere în stilul meu de scris; nici nu știu cum să-ți mulțumesc îndeajuns pentru toate astea. Să te am ca redactoră (și prietenă) reprezintă o mare bucurie și un privilegiu!

Prietenelor mele sclipitoare, superbe și creative de la Dell: Taylor, Corina, Mae și Jordan, mulțumesc foarte mult pentru munca susținută, pentru susținere și pentru momentele de amuzament! Mi-aș dori să locuim toate în același oraș, să fim cele mai bune prietene.

Membrilor familiei mele – mulțumesc că aveți răbdarea să mă ascultați tot turuind despre cărțile mele, că-mi înțelegeți problemele și bucuriile și că nu mă închideți în portbagajul mașinii unuia dintre voi și să mă duceți departe-departe. Vă iubesc pe toți!

Și prietenilor mei, care respiră aceeași atmosferă de inspirație ca și mine, cu care schimb 400 de *reel*-uri zilnic, cu care mă joc de-a v-ați ascunselea după prea multe pahare de vin spumant, care au venit tocmai până la Nashville și m-au învățat să fac fabulosul desert *pizookie* (un fursec uriaș acoperit cu înghețată de vanilie), cu care pot să vorbesc ore în șir despre geniul lui Taylor Swift, care-mi cunosc toate secretele și care-mi trimit *meme* cu Nick Miller cât e ziua de lungă – mulțumesc pentru toată dragostea și susținerea voastră. Fără voi, această carieră și această viață ar fi incredibil de plictisitoare.

Și cititorilor mei... vă iubesc enorm! Ați fost alături de mine când cărțile mele, publicate independent, au trecut prin momente grele, v-ați obligat rudele și prietenii să-mi cumpere cărțile, chiar dacă uneori nu voiau, mi-ați trimis mesaje încurajatoare și chiar și cadouașe care mi-au topit inima când știați că aveam nevoie de încurajare, ca și cum aș fi fost una dintre cele mai scumpe prietene ale voastre, și pentru asta vă voi fi etern recunoscătoare!

Așa, acum cred că ar trebui să mă opresc și să mă apuc de următoarea carte cu acțiunea plasată în minunata Roma, Kentucky!

Cu mare, mare, mare drag,

SARAH

Annie Walker își dorește să-și găsească sufletul-pereche – cineva care să-i completeze viața simplă și liniștită pe care o duce în micuțul orășel Roma din Kentucky. Dar să găsească bărbatul ideal ar putea fi mai greu decât și-a imaginat. După ce, la prima întâlnire după câțiva ani buni, își aude partenerul spunând că e „prea plictisitoare", Annie începe să creadă că problema ar putea fi chiar ea. Este prea târziu să devină cochetă și amuzantă ca personajul feminin din filmul ei preferat? Poate că are nevoie doar de un pic de practică... iar ea are în minte persoana perfectă pentru a o instrui: Will Griffin.

Will – bodyguardul tatuat care nu crede în dragoste sau căsătorie, însă e expert în flirt și întâlniri – s-a întors temporar la Roma, asigurând securitatea Ameliei Rose înaintea căsătoriei cu Noah Walker, fratele lui Annie. El are un singur obiectiv personal în timpul serviciului: să stea departe de Annie Walker și de orice alt posibil atașament față de acest oraș adormit. Dar, imediat ce se instalează, Will se trezește însărcinat să o ajute pe Annie să se schimbe pentru a-și găsi dragostea vieții.

Printre întâlnirile fierbinți strict „educative", Annie descoperă că există mai multe straturi în atitudinea stoică obișnuită a lui Will. Pe măsură ce liniile prieteniei lor devin periculos de neclare, Annie se răzgândește asupra bărbatului ei ideal. Poate că viața ei amoroasă nu trebuie să fie perfectă – trebuie doar să fie reală.

„Aș vrea să rămân în povestea acestei cărți pentru totdeauna...
Schimburile de replici spirituale și întâmplările amuzante
vă vor face să îi îndrăgiți pe Will și Annie încă de la prima pagină."
B.K. Borison, autoarea seriei „Lovelight"

PRET VECHI ~~59.99 LEI~~ PRET TARG 40.00 LEI

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-319-824-8
9 786303 198248